DURUMAVİİ



HİS

SON ALACAKARANLIK

-IV-

Epsilon®

HİS IV
"SON ALACAKARANLIK"

GİRİŞ

Bilmiyorsun sevgilim, bilmiyorsun.

Kaderin bizi nasıl paslı bir makasla budadığını, Azrail'in ölümden daha vahim bir acıyla sınadığını, ruhumuzdaki zelzelenin nasıl arsız ve yıkıcı olduğunu bilmiyorsun.

Seni tamamıyla ve dönülmez olarak kaybettiğimde, siyah bir tuvale kondurulan nokta kadar belirsiz ve yoktum. Aynalar aksimi inkâr edebilirdi. Annem adımı unutabilirdi. Çok sevdiğin saçlarım rengini göğe armağan edebilirdi.

Varlığımın yokluğunla silinmesine, yaşadığımız tüm anlar şahitlik edebilirdi.

İşte, birbirine dolanan yokluğumuzla karanlık bir sahneye çıkıyoruz. Tüm ihtişamımızla olmayışımıza fısıldıyorlar. Sen de duyuyor musun?

"Perdelenirken ayrılık, acıtacak son alacakaranlık."

GİRİŞ

Bilmiyorsun sevgilim, bilmiyorsun.

Kaderin bizi nasıl paslı bir makasla budadığını, Azrail'in ölümden daha vahim bir acıyla sınadığını, ruhumuzdaki zelzelenin nasıl arsız ve yıkıcı olduğunu bilmiyorsun.

Seni tamamıyla ve dönülmez olarak kaybettiğimde, siyah bir tuvale kondurulan nokta kadar belirsiz ve yoktum. Aynalar aksimi inkâr edebilirdi. Annem adımı unutabilirdi. Çok sevdiğin saçlarım rengini göğe armağan edebilirdi.

Varlığımın yokluğunla silinmesine, yaşadığımız tüm anlar şahitlik edebilirdi.

İşte, birbirine dolanan yokluğumuzla karanlık bir sahneye ıkıyoruz. Tüm ihtişamımızla olmayışımıza fısıldıyorlar. Sen de

r musun?

lenirken ayrılık, acıtacak son alacakaranlık."

1. BÖLÜM

"Yıkım Mavisi"



Zaman, acının iri ve gaddar avuçlarında barınmayı öğretmişti.

Araf'tayken cehennem ateşinde yanmayı, yanarken çırpınmamayı öğretmişti.

Zaman, içinden galip ya da mağlup çıkılamayacak, hiç bitmeyecek bir savaştı.

Sakındığı yenilgiyi bile mumla aratırdı.

Cama vuran yağmur damlacıkları hızını artırdığında, dışarısının zifiri karanlığı hâlinden hoşnut görünüyordu. Sağanağın rüzgârla raks eden sesi gecenin rutin ritmi gibi olmuştu. Şehrin hiçbir noktasından bu denli iyi duyulmadığını fark edeli bir süre oluyordu. Sessizliğe kulak vermeyi öğrendiğimden bu yana daha fazla ses duymaya başlamıştım. Nitekim her hissin bir lehçesi vardı ve kader o lehçeyi bana ustaca öğretmişti. Sabırsız bir nefes verip tezgâha yaslandım. Bu saatlerde arazinin etrafında birilerini görmek mümkün sayılmazdı. Buna rağmen bakışlarımla ağır ağır dışarıyı taramaktan geri durmadım. Anlaşılan o ki, yağmur sabaha kadar dinmeyecekti ve olası bir şimşeği peşi sıra sürükleyebilirdi.

İçimin en köhne köşesinden yükselen vaveylaya[1] kulak asmadım. Uzun zamandır yaptığım gibi...

1 Çığlık, feryat. (ed.n.)

"Hare, daha fazla kadeh getirmemi ister misin?"

Tezgâhtaki kadehlerin sayısını bilmeme rağmen mazoşist yanım beni saymaya itti.

Bir. İki. Üç. Dört. Beş.

Beş kadeh. Yalnızca beş kadeh.

Koca kadehlerin üçte birini doldurduktan sonra tepsiye sıraladım ve geniş koridoru geçerek salona ulaştım. Uzun, ağaç masanın ev sahipliği yaptığı el değmemiş yemekler oldukça davetkâr görünüyordu. Gümüş rengi şamdanlarım, bu gece için özel olarak seçtiğim tabaklarım ve kırmızı elbisemle birlikte iyi bir ev sahibi sayılırdık. Gözyaşlarımı gülümsememin altına süpürerek masamdaki güzel insanlara baktım.

"Bir kez daha söylemeden edemeyeceğim. Sizi evimde görmek ne güzel."

Evim, yalnız uyuduğum, yalnız uyandığım, gardımı yalnız bilediğim sığınağımdı.

"O halde ben de yineliyorum," dedi, gözleri ışıldayan Yasemin. Biraz önce kapıyı açıp da Creff'in kolunda içeri buyur ettiğim Yasemin, hiç olmadığı kadar güzeldi. "Seni görmek de çok ama çok güzel. Geç de olsa yeni evinde olmaktan dolayı mutluyum. Ve burası gerçekten mükemmel görünüyor."

Yasemin'in övgü dolu sözleriyle birlikte salonumda göz gezdirdim. Gri ve somon renginin hâkim olduğu eşyalarım kesinlikle göz yormuyordu. Alanın genişliğine göre eşyalar küçük kalıyordu ama bundan şikâyetçi değildim. Birkaç ay önce herkesten uzak diye seçtiğim bu yer benim mabedimdi ve mabedimin ilk misafirleri şimdi masamdaydı.

Kadehleri sırayla Sezgin, Derin, Creff ve Yasemin'in önüne bıraktıktan sonra baş köşeye geçip kadehimi kaldırdım.

"Kadehimi burada oluşunuza kaldırıyorum. Hoş geldiniz hepiniz!"

Hep bir ağızdan "Hoş bulduk," karşılığını verdikten sonra benimle içkilerinden birer yudum aldılar ve yemeğe başladık. Sessizdik. Derin'in başı önünden kalkmıyordu. Sezgin yemeğe başlamak için acele etmemişti. Oysa yemeklerimi çok severdi. Creff'in gözlerinde gizlenemez bir endişe vardı ve yağmur hızını her artırdığında daha belirgin hâle geliyordu.

"Burada iyi misin?" Derin ağzındaki lokmayı zorlukla yuttuktan sonra nihayet dayanamadı ve sordu. "Bizimle yaşaman için yaptığımız teklif hâlâ geçerli. Biliyorsun, değil mi? Hep geçerli."

Gülümsedim. Bunu yapmak artık benim için çok da zor değildi. "Biliyorum canım ama daha önce de söylediğim gibi, kendimle baş başa kalmak istiyorum. İnan bana, böyle iyiyim."

"Çok uzak." Derin'in çehresindeki memnuniyetsizlik yalnızca onu iyi tanıyan insanlar tarafından fark edilebilirdi. Onu iyi tanıyordum. "Bize ihtiyacın olduğunda gelmemiz zaman alabilir."

"Bu arazinin güvenli olduğunu biliyoruz. Benim için boş yere endişelenmeyin, lütfen. Söz veriyorum, sizi daha sık davet edeceğim."

"Ya sen?" Derin bu kez hesap sorar gibiydi. "En son ne zaman evimize geldin? Hatırlıyor musun? Çünkü ben hatırlayamıyorum."

Köşeye sıkıştığım doğruydu ama sıkıştığım yerde kalmayacağım da aşikârdı. "Creff ve Yasemin'in yakınlarınıza taşındığını öğrendim. Umarım birbirinize gidip gelme konusunda benden daha iyisinizdir."

Gülümsememin karşılığı yalnızca Yasemin'den geliyordu. "Yanılmıyorsun. Sıkça görüşüyoruz."

"Buna sevindim."

Derin'in donuk kahve bakışları hüzünle yemeğine eğildi. O sırada konuyu yalnızca Sezgin'in cevaplayabileceği bir soruyla değiştirdim.

"Lazan ne durumda? Her şey yolunda mı?"

Tahmin ettiğim gibi. Sezgin isteksizce çatalı elinden bıraktı ve ciddi bakmasına alışkın olmadığım açık kahve bakışlarını benimkilerle buluşturdu. "İdare etmeye çalışıyoruz ama durumu biliyorsun. Başlarında bir önder olmadan daha ne kadar idare edebileceklerini kestiremiyorum. Pravi'de oturduğumuz için bölgeyle rahatça ilgileniyorum ama Lazan için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Zaten bir avuç insan vardı, onlar da göç ettikten sonra o taraf iyice kimsesiz kaldı. Anlayacağın..."

"Tehlikeye açık durumda," diye tamamladığımda, başını salladı. "Ne yapılmasını öneriyorsun?"

Sezgin düşündü. Düşünmesinin sebebi vereceği cevaptan ziyade o cevabın tevlit edecekleriydi.[2] "Birinin şehre liderlik etmesi gerekiyor," dedi bir çırpıda. "En azından her şey eski hâline dönene kadar."

Sezgin berbat bir pot kırdığını fark ettiği an sustu ve ağzına koca bir lokma tıkarak yemeğini çatallamaya devam etti.

Her şeyin eski hâline dönmesi... Bu kulağa öyle imkânsız geliyordu ki!

"Bunu sen ya da..." Yasemin'i düşünerek cümlemi yarıda kestim ama o gözlerini şefkatle kırptı ve kaygımın yersiz olduğu mesajını verdi. "Sen ya da ağabeyim yapamaz mısınız?"

Sezgin başını iki yana salladı. "Hayır. Soyadımız liderlik yapmamıza izin vermiyor. Bunu kimseye kabul ettiremeyiz." Sözlerinin sonuna doğru kısılan gözleri zihninin yeni bir fikirle işgal edildiğini düşündürüyordu. "Liderlik vasfını kaldırabilecek tek soyadı seninki. Her şeye rağmen hâlâ Hare Karan'sın."

Hare Karan.

Sezgin haklıydı. Hâlâ bir Karan'dım. Her şeye rağmen...

2 Neden olmak. (ed.n.)

"Benim böyle bir şeye ne tecrübem ne de gücüm var. Üzgünüm..."

Derin bir üzüntüyle nefeslendiğim sırada Derin'in ince parmakları masanın üzerinde duran elimi sardı. "Üzülme. Bir yolunu buluruz."

"Nasıl bir yol?" Sezgin'in sesi bu kez sertti. Her birimize şaşkınca baktı. "Merak ediyorum doğrusu. Her şey yolundaymış gibi davranma rolüne ne zaman son vereceksiniz?"

Derin çatalını gürültüyle tabağına bıraktı ve taze öfkesini yanındaki adama yöneltti. "Senin derdin ne Sezgin? Ne oluyor?"

"Olan şu! Şehir kötü durumda. Andelko yandaşları zehirli bir ot gibi her yerde bitmeye başladı. Yönetimi ele almaları an meselesi! Alya ortada yok, Hakan peşinden gitti ama bu uzun zaman önceydi! İkisinden de haber alamadığımızın farkında mısınız?" Derin'den ayrılan bakışları beni buldu. "Hare burada tek başına acı çekiyor ve kimsenin yardım etmesine izin vermiyor. Karnında ne olduğunu bilmediği bir şey taşıyor ve o konuda da yardım almamakta ısrarcı!"

Hızla ayağa kalktığımda kadehim devrildi, kırmızı sıvı hızla masaya yayıldı. "Kes şunu! Ne olduğunu biliyorum. O bir be..."

"Bundan emin misin? Yoksa kendine tutunacak bir dal mı arıyorsun? İhtiyar sana olanı söyledi, Dekan da öyle! Ama sen taktığın at gözlüklerini çıkarmamakta ısrarcısın!"

Dolan gözlerimin yarattığı pusun ardından, Derin'in Sezgin'e sert bir tokat attığını gördüm. Şimdi herkes ayaktaydı ancak Sezgin'in durmaya niyeti yoktu.

Derin'in havadaki bileğini yakaladı ve kendine çekti. Sezgin'e mâni olmak isteyen Creff Yasemin tarafından durdurulurken Sezgin ve Derin birbirlerine acıyla bakıyorlardı. "Her gün, her lanet gün yağmur yağmasın, şimşek çakmasın diye dua ediyoruz. O her neredeyse, kendini kaybedip acı çekmesin diye

zihinlerimizi parçalıyoruz. Tüm bunların yalan olduğunu söyleyebilir misin? Yalan mı Derin?"

Derin'in gözünden bir damla yaş düştü. Elini âşık olduğu adamdan kurtardı ve yüzünü sıvazlayarak arkasını döndü. İçeriyi ele alan sessizlik tıpkı şehir gibi kasvetli ve kirliydi. Kimsenin yüreğinde huzur barınmıyordu.

"Biliyoruz." Bu kez Creff, Yasemin'e engel olmak istedi ama başarılı olamayacağı Yasemin'in sivrilen ifadesinden belliydi. "Onun nerede olduğunu gayet iyi biliyoruz."

Soluğum boğazımda tıkanıp kaldı. Kendime katıksız bir acı bağışlayacağımı bile bile onu son gördüğüm anı hatırladım. Bundan kimseye bahsetmemiştim. Bundandır ki Sezgin'den beni anlamasını bekleyemezdim. Kimseden bekleyemezdim.

Sezgin dilenir gibi sordu. "Nerede?"

Yasemin, gözleriyle benden özür dilerken sözleri üzerinde durduğum idam sehpasına ölümcül bir tekme attı. "Onun yanında. Ateş, uzun zamandır Emel'in yanında!"

Yıkımları zihin törpülerdi. Kalp sineye çekerdi. Ancak zaman, sinsi bir düşman gibi muhafaza ederdi. Ve çok uzun zamandır, yıkımın da bir rengi vardı. Mavi; yıkım mavisi.

Parmaklarım korkulukları sararken gözlerim boş arazinin kurak topraklarında geziniyordu. Sezgin'in hemen arkamdaki varlığını, nereden başlayacağını kestiremeyişini hissedebiliyordum. Ancak bu zaruri konuşma bir an evvel başlamak ve bitmek zorundaydı.

"Onu gördün mü?"

Sıkıntılı nefesini yavaşça havaya karıştırdı. "Evet."

"Durumu anlattın mı?"

"Evet."

Kaldıramayacağımı düşündüğü için devam etmekte zorlandığını biliyordum. Ona cesaret vermenin bir yolu olmalı, diye düşündüm.

"Ne dedi?"

"Hiç." Şu kısacık kelimede titreyen sesi içimi de titretti. Bilmek bir türlü, bilmemek bir başka türlüydü. "Konuşmuyor. Kıpırdamıyor bile."

Korkuluktaki ellerimi birbirine kenetledim. İçimde zonklayan ağrının beni bırakmaya niyeti yoktu, hiç olmamıştı.

"Şehrinden vaz mı geçmiş?"

Sezgin'in dudaklarından kuru, alaycı bir gülümseme duydum. "Nicelerinden vazgeçmişken şehri gözü görür mü?"

Gözlerimi kapattım. Çaresizliğin diplerinde savrulmak sıklıkla yaşadığım, bir türlü alışamadığım bir durumdu.

"Sofia'dan hiç iz yok," dediğinde, bunu benden daha iyi kimsenin bilemeyeceğini söylemek istediysem de susup kaldım. Çok aramıştım. Karış karış, şehrin altını üstüne getirmiştim ama yoktu. Sofia bilinmezliğe karışmıştı, umudumuzu ceplerine koyduktan sonra buhar olmuştu.

"Bir süre önce Dekan'dan Sofia'nın yerini öğrenmiştim."

"Ama?"

"Ama bunun karşılığında Dekan'ın benden istediği şeyi vermedim. Sanırım bu yüzden, Sofia söylediği yerde yoktu. Hiçbir yerde yok."

Sezgin yanıma geldi. Bakışlarını yüzümün sol kısmında hissettim ama dönüp bakmadım. "Dekan senden ne istedi Hare?"

Bu kez alayla gülümseyen bendim. "Senin inanmadığın bir şey istedi benden. Görüyorsun ya, bazıları için bir kıymeti var."

Parmaklarını çenemde hissettiğimde, bakışlarına istemeye-

rek de olsa karşılık verdim. Hüzünlüydü. En az benim kadar kırgın ve yorgun görünüyordu.

"Bana kırgınsın."

Omuz silktim. "Boş ver."

"Hayır, boş vermeyeceğim. Beni anlamak zorundasın. Bir anda ortadan kayboldunuz. Kimse ağzını açıp tek kelime etmedi. Sonra sen burada ortaya çıktın. O ise..."

Bunu bir kez daha duymaya niyetim yoktu.

"Hayır, bahsetmeyeceğim. Sadece şunu bil, ben ondan vazgeçtim, onun kurtuluşundan değil. Sofia'yı aramaktan vazgeçmeyeceğim. Bugün değilse bile bir gün o yılanı yuvasından çıkarıp hak ettiğini vereceğim. Bizzat! Ellerimle!"

"Kafayı yiyeceğim!" Sezgin dirseklerini korkuluğa dayayıp başını ellerinin arasına aldı. "Bir anda ne oldu? Ateş, kriz anlarında sana zarar vermemek için gitti, biliyorum. Ama... Sen vazgeçmezdin. Seni tanıyorum, ne olursa olsun ondan vazgeçmezdin. Neleri atlattığını, nasıl boktan yollardan geçtiğini biliyorum. Hepsini aştın."

Burnum yanarken düşmek isteyen kaşlarımı zorlukla yerinde tutuyordum. "Aştım," dedim, cılız bir sesle. Yine de aşardım. "Kendin söylüyorsun. Ateş yalnızca gitmiş olsaydı, peşinden giderdim. Ama Ateş sadece gitmedi ki Sezgin." Ona döndüğümde, ellerim ağır bir külçe gibi iki yanıma düştü. "Başka birine gitti. O, Emel'e gitti."

Elleri usulca kollarımı kavradı, pişman bakıyordu. Beni kollarının arasına alırken "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Ben koca, düşüncesiz aptalın tekiyim. Çok özür dilerim. Sen benim kardeşimsin, biliyorsun değil mi? Seni kasten üzmeyi bir an bile düşünmedim."

Saçlarımı okşarken başımı omzuna yasladım. İşte o zaman dökülen gözyaşlarım omzunu ıslatmayı başarmıştı. Güçlü dur-

maya çalışan yanımı bir an için güvenilir birine emanet etmek güzeldi. Acıları dindirmese bile... "Biliyorum."

"Sana her şeyin düzeleceğini söylemek istiyorum."

İçimi çektim. "Ama bana yalan söylemek istemiyorsun."

Gülümsemesi acı doluydu. "Akıllı kız."

Bir süre omzundan ayrılmadım. Sezgin şefkatle sırtımı ve saçlarımı sıvazlıyordu. Hafifçe çıkan karnım karnına temas ederken geri çekilip oraya baktı. "Şimdi, uslu bir kardeş olup sözümü dinleyeceksin."

Sezgin'in gözyaşlarımı silmesiyle başımı sallayabildim. "İhtiyara gideceğiz. Ona güvenebileceğimizi biliyorsun Hare. Bu durumu Ateş'ten saklamanı anlayabilirim ama çaresizce oturup beklemeni anlayamam. Benden kenara çekilip öylece olacakları izlememi bekleyemezsin."

Ellerim koruma iç güdüsüyle karnımı sararken "Ya o da bebeğimi almak isterse," diye sızladım. "Buna dayanamam."

"Hare, lütfen. Ona bebeğim deyip durma. Lütfen. Ne olduğunu bilmiyoruz. Sadece ihtiyara yeniden güvenmeni istiyorum."

Haklıydı. Sezgin haklıydı ve bunu kabul etmek istemiyordum. "Tamam."

"Liderliği ele alacaksın, başka şansımız yok. Sana yardım edeceğim, her konuda. Takıldığın her yerde beni yanında bulacaksın."

"Tamam."

Beni yeniden kendine çekip başımdan öptü. Sezgin, içimdeki daimi acıyı benimle paylaşıyordu. "Sezgin," dedim, gözyaşlarımın çatlattığı sesimle. "Ne kadar vakti kaldı?"

"Hare..." Bu, sus demekti.

"Bilmek istiyorum. Tamam, deme sırası sende."

Başını salladı. "Tamam." Geri çekildiğinde bakışları uzaklar-

daydı. Sezgin yasta görünüyordu. Ne zaman biteceği belli olmayan, derin bir yastı onunki.

Yağmur yağmaya başladı. "Az."

Ve şimşek çaktı. "Çok az."



Acı, ruhumda yatan, kıpırdadıkça direncimi budayan zehirli bir bıçaktı.

Eksiktim.

Surlarıma bırakılan saatli bombanın tuzla buz ettiği hislerim beni eksik kılmıştı.

Ancak... Yok edememişti.

Ayaktaydım. Dik duruyordum.

Kendim için değil; bakışlarım ruhsuzca karnıma dokundu.

Onun için.

Bana verdiği gücü zihnimin arka odalarında, damarlarımda coşkuyla akan sahte kanda bulmuştum.

Ruhumun mevti gerçekleşeli çok oluyordu lakin bedenim, hiç olmadığı kadar güçlüydü.

"Vakit geldi."

Aynadaki aksime Derin'in donuk ifadesi dahil olurken bakışları kademeli olarak elbisemde gezindi.

Simsiyahtım.

Tarlatanlı, mat ve sıfır desen elbisenin eteği zemini öperken kol kısımları ellerimin yarısını kapatacak kadar uzundu. Solgun yüzümde boyanın zerresi yoktu ve saçlarım sert bir topuz olarak tepemde sarılmıştı.

"Nasıl göründüğünü biliyor musun?"

Onu aksimin hemen arkasında görebileceğim kadar yaklaştı.

"Elbette," dedim, yalnızca dudaklarımı kıpırdatarak. "Olmasını istediğim gibi görünüyorum."

Gözlerini bir saniye için kapattı. Vaziyetten hoşnut değildi ancak itiraza mahal verecek herhangi bir cümle kurmadı.

"Tören alanı hınca hınç dolu. Seni bekliyorlar."

Elbisemin eteklerini kaldırarak geri döndüğümde, Derin'in zarif elini kolumda hissettim.

Bana şefkatle baktı ki bu mizacına uygun bir şey değildi.

"Bunu bir tören eşliğinde yapmak zorunda değildin. Sessiz sedasız da halledebilirdik."

Sırtımı sıvazlayan, saçımı okşayan, bana camdan bir vazo gibi davranan onca insana rağmen, içim bir zamanlar canıma kasteden soğuktan daha soğuktu.

"Hayır."

"Kendine karşı bu kadar merhametsiz olmamalısın."

Keyifsizce gülümsedim. "Yalnızca kafalarına kazınmasını istiyorum."

Eli yavaşça kolumdan ayrılırken dilimin ucunda rahatsızca kıpırdanan o soruyu sormadan önce yutkundum.

"O, burada mı?"

Yüzüme bakmadı. Sebebi bilmek yaşanılanlardan ikrah etmeme[3] sebep oluyordu, her seferinde.

"Aşağıdalar."

Aşağıda... Aşağıdalar.

Basamakları sakin adımlarla tamamladım ve yüzüme kırılmaz bir ifade yerleştirdim. Bir zamanlar Sofia'ya ait olan sarayın devasa kapısından çıktığımda, yüzlerce çift göz üzerime çevrildi.

Gülümsedim.

Ruhlar kendi aralarında ayrılarak benim için ince, düz ve

3 Tiksinmek. (ed.n.)

uzun bir yol oluşturdu. Onca soluğa rağmen kusursuz ve ölümcül bir sessizlik kol geziyordu alanda. İlerledim, kara renkli ahşap sahnenin dibine ulaştım. Herhangi biri tarafından uzatılan eli tuttum ve üç basamağı geride bırakarak sahneye çıktım.

Sahnenin ortasında beni karşılayan Sezgin, bir kez daha benim tanıdığım Sezgin değildi.

Siyah takım elbisesi, açık kahve gözlerini kendine uydurmuştu ve dudaklarında her daim var olan tebessümün esamisi okunmuyordu.

"Her birimiz neden burada olduğumuzu biliyoruz." Gür sesi sessizliğe darbe indirirken devamını getirmek için boğazını temizledi. "Kraliçe Sofia kayıp ve liderimiz..." Duraksadı, avuçlarını sıktığını gördüm. "Liderimiz artık şehri yönetemez."

Sezgin'in üzerime çevirdiği bakışları beni spot ışık gibi aydınlattı.

Sıra bendeydi.

Sezgin, ellerine bırakılan gösterişli taçla yaklaşırken bakışlarım kalabalığın arasından onu buldu.

Ateş'i.

Yalnızca bir saniye. Onu gördüğüm tek saniye bana savaştan henüz çıkmış, harabe bir kente benzediğini anlatmıştı.

"Bundan böyle kraliçemiz Hare Karan'dır!"

Dizlerimi hafifçe kırdığımda, değerli taşlarıyla ışıldayan taç saçlarımın arasındaki yerini aldı.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan avucumu açtım.

"Ve bundan böyle liderimiz, Hare Karan'dır!"

Mühür Sezgin tarafından avuçlarıma bırakıldı.

Kalbim keskin bir mağlubiyetle sınanırken varlığım yengiyle ödüllendirilmişti.

Alkışlar bir kıyamet gibi tören alanını sararken kalabalığın

arasından yüzünü seçemediğim bir adamın yaklaştığını fark ettim. O adım, surlarıma indirilen ağır bir tekmeydi. Hızla ruhları selamladım ve sahneden indim. Birilerine çarparak ilerliyordum, aklımdaki tek şey Ateş ile yüzleşmeye hazır olmadığımdı. Şimdi değil. Hiçbir zaman değil! Şatonun yolunu es geçerek arka girişe ilerledim. Kalabalıktan uzaklaşmıştım fakat arkamdaki adım sesleri uzak da olsa mevcuttu. Dış merdivenlere ulaştığım an basamakları koşarak çıkmaya başladım. Nefes nefese durduğumda, parmaklarım titriyordu ve bu sadece koştuğum için değildi. Geride bıraktığım sessizlik derin bir nefes almamı sağladı. Belki de yanlış görmüştüm. Belki de attığı adımın hedefinde ben yoktum. Öyleydi, çoktandır adımlarının hedefindeki ben değildim. Burukça gülümsedim. Bu kez sakin adımlarla çıkmaya başladığım basamakların üçüncüsünde, ağzıma büyük ve kaba bir el kapandı.

"Bağırma. Sakın."

İlk kez duyduğum sesin sahibi yüzümü duvara yapıştırıp bedenini arkamdan bastırdığında, çırpınmaya yeltenmedim. Ne kadar iri olduğunu hissetmekle birlikte, kalabalığa sesimi duyuramayacağım kadar uzak ve yüksekte olduğumuzun da farkındaydım.

"Ben bir elçiyim," dedi aynı ses. "Sana esas Kraliçe Sofia'dan bir haber getirdim."

Heyecanla yüzümü ona çevirmek istedim ama izin vermedi. "Acelecisin, Hare Karan." Alaycı sesi nefesini ensemde hissettirirken mide bulantısıyla yüzümü ekşittim.

"Kraliçe seni görmek istiyor. On gün sonra. Gece. Taş evin orada, yalnız."

Başımı salladım. Üzerinde düşünülecek bir teklif değildi ancak ona bu kez hazırlıksız gitmeyeceğim de aşikârdı.

"Güzel! Şimdi haberi sana ulaştırdığıma dair bir iz götürmeliyim." Ne söylediğini idrak etmeye çalışırken parmaklarının saçımda gezindiğini hissettim. "Sadece ufak bir parça." Bir tutamımı parmağına doladı. Gözlerimi kapattım ve işinin bitmesini bekledim. Bıçağını çıkardı. Keskin yüzeyin saçımda yarattığı baskı yoğunlaşırken ani bir hareketlenme oldu. Adamın bedenimdeki baskısı hükmünü kaybetti ve bağıran sesi giderek uzaklaştı.

Hızla arkamı dönüp aşağı baktığım an adamın kanlar içinde yerde yattığı gördüm!

Merdivenleri inen adım sesleri epeyce uzaklaşmıştı fakat son bir gayretle aşağı eğildiğimde, siyah saçlara sahip heybetli bir bedenin gözden kaybolduğunu gördüm.

Hislerim beni kurtaran o adamın kim olduğu konusundan nokta atışı sayılabilecek bir tahminde bulunmuştu lakin mantığım bunu şiddetle reddetmişti. Kuşkusuz artık yalnızca mantığıma bel bağlıyordum. Tam da bu yüzden hislerimin üzerine kara bir perde çekip yalnızca ileriye odaklandım.

Tören ertesi saraya taşınmam için mübrem tüm hazırlıklar başlatılmıştı. Sofia'nın gölgesi bence hâlâ sarayın yüksek duvarlarında geziniyordu. Burada barınmayı kesinlikle istemiyordum ancak kraliçelikle birlikte sarayı da kabul etmek durumundaydım. Sezgin ikinci bir seçeneğimin olmadığını söylemişti. Yine de evimi kapatmadım. Saraya uzun soluklu bir misafirliği karşılayacak kadar eşya aldırdıktan sonra sıra bölgelerin durumuna el koymaya gelmişti. İlk iş olarak Narancasta'yı yeniden faaliyete

geçirdik. Mekân sahiplerini birer birer dolaşarak şikâyetlerini ve isteklerini dinledik. Daha mühimi Andelko yandaşlarından korkmamalarını ve bizim daima güçlü taraf olduğumuzdan emin olmalarını sağlamaktı. Lazan da işler Pravi'deki kadar kolay yürümüyordu. Bölge en az Andelko'nun hüküm sürdüğü zamanlarda olduğu gibi harabe ve karışıktı. İnsana rastlamak zor, olanlar ise suçlu oldukları için gizlenenlerden oluşuyordu. Lazan için güvenlik önlemlerini artırarak bölgenin toparlanması için kalabalık bir grubu görevlendirdim. Ayrıca Andelko yandaşlarına destek olanların cezalandıracağını, yandaşlardan birini bile teslim edenlerin veyahut yakalanmasında parmağı olanların ödüllendireceğini duyurdum. Çok geçmeden üç kişi yakalanıp Yedikule Zindanları'na uğurlandılar.

Ağabeyimden ve Alya'dan hâlâ bir iz yoktu. Bazen her şeyden uzakta, kendilerine yeni bir yol çizdiklerini düşünüyordum. Ağabeyime karşı bir noktaya kadar çok öfkeliydim. O nokta ise şüphesiz Yasemin'di. Yasemin'in Creff ile mutlu olduğunu ve birbirlerinin yaralarını nasıl şefkatle sardıklarını gördükçe ağabeyime olan öfkem azalmış, yerine derin bir özlem intikal etmişti.

Tek başına öfke ile baş edilebilirdi ya da tek başına özlem ile... Ancak ikisi de aynı anda tek bir kalpte ise, yarattığı sarsıntıyla baş edilemezdi. Bunu tecrübe edeli epeyce oluyordu.

"Bugün dokuzuncu gün."

Creff'in mutfağında kek çırparken Yasemin tarafından yapılan hatırlatmaya karşı tepkisiz kaldım.

"Fazla mı cıvık oldu?"

Kek hamurunu beyaz şef önlüğünün içindeki Creff'e gösterdim. "İyi. Bu işte senden iyisini tanımıyorum." Gülümseyerek omuzlarını gerdi. "Tabii kendimden sonra."

Yasemin uzun tezgâhın etrafından dolanıp karşımda durdu.

"Beni duyuyor musunuz? Yarın onuncu gün. Yani Sofia ile buluşması gerekiyor."

Çırpmaya devam ederken "Evet," dedim. "Bunu biliyorum."

"Peki ne yapman gerektiğini biliyor musun? Onun yanına bir kez daha yalnız gitmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Elbette düşünmüyorum. Sezgin ve Creff de benimle olacak." Sofia'nın adını duyduğumda içimi saran kin her geçen gün artıyordu. "Ancak onun karşısına yalnız çıkacağım."

"Sen kafayı mı yedin!" Yasemin inanamayan bakışlarını Creff'e çevirdi. "Siz de buna göz mu yumacaksınız?"

Creff sakinleşmesi için Yasemin'in kolunu sıvazladı. Şapkasından çıkan kıvırcık saçları alnına düşüyordu ve Yasemin'e bakarken gerçekten sevgi doluydu. "Hare'yi koruyacağız, bundan şüphen olmasın güzelim. Sadece onu korurken Sofia'nın elimizden kaçmaması gerekiyor."

Yasemin'in paniğinden eser kalmamıştı. Creff'e sokulup tamamen kolunun altına girdi. "Ben de sizinle gelebilir miyim?"

"Sanmıyorum. Sofia'nın bizi fark etmemesi için sayımızın az olması lehimize."

"Onu yakalarsanız önce bana getirir misiniz?" Yasemin kaldırdığı parmaklarını açıp kapattı. "Suratında ufak bir çalışma yapacağım."

Hamuru tepsiye döktükten sonra ısıtıcının üzerine koydum ve ağzını kapattım. "Onunla işim bittikten sonra hâlâ kıpırdayabiliyorsa zevkle sana vereceğim, Yasemin."

Sezgin izumuranje silahını bana uzattığında hiç düşünmeden aldım. Önceden olsa göz ucuyla bile bakmayacağım silah

şimdi belimdeki yerini almıştı. İçim soğuktu. Hayatımın hiçbir döneminde olmadığım kadar katı ve tepkisizdim. İstediğim tek şey biraz sonra Sofia'yı ele geçirmek ve ondan istediğimi almaktı. Sonra... Aramızdaki son bağı da koparacaktım.

"Kimse kahramanlık yapmayacak. Özellikle de sen, kraliçe."

Sezgin'in hitabına göz devirdim. "Sakinim."

"Sırgat büyüsü üzerinde mi?"

Creff'in sorusunu başımla onayladım. "Kullanabileceğimi sanmıyorum. Sofia yalnız gelmeyecektir."

"Eminim ki onu savunmasız olduğu bir yere çekebilirsin."

"Umarım. Vakit dolmak üzere, gidelim mi artık?"

Sezgin beni başıyla onayladıktan sonra sürücü koltuğundaki yerimi aldım. Sezgin ve Creff arka koltukta gizlenirken gaza yüklendim ve şehrin ölü zemininde süratle yol almaya başladım. Azgın denizi gördüğümde, biraz sonra taş evin de karşıma çıkacağını biliyordum. Esasen orada Sofia ile olmaktan ziyade karşılaşacağım anıların beni alt etmelerinden çekiniyordum. Buna izin veremezdim. Bir saniye için gözlerimi kapattım ve burnumdan sert bir nefes verdim. Biraz sonra taş ev ve Sofia karşımdaydı. Büyük, siyah arabası ve bir yığın adamıyla gelmişti. Üzerinde kapüşonlu siyah bir pelerin vardı. Arabayla üzerinden geçme isteğimi son anda bastırarak ani bir fren yaptım.

"Kraliçe Hare Karan." Beni bu sözlerle ve kibirli gülümsemesiyle karşıladı. "Ben de seni bekliyordum."

"Uzun zaman oldu, krali..." Aynı şekilde gülümsedim. "Sadece Sofia."

Gülümsemesi bozulmadı ama bronz gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordum. "İyi görünüyorsun. En azından seni son gördüğüm hâline kıyasla."

Beni son gördüğü an şimdi kraliçesi olduğum sarayın zemininde kıvranıyordum. Bunu asla unutamazdım. Belli ki o da

tüm ayrıntılarıyla hatırlıyordu ve hatırlamaktan büyük bir zevk duyuyordu.

"Üzgünüm ama senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. En az son gördüğüm kadar bitik görünüyorsun."

Gülümsemesi bu kez günlerdir su görmemiş bir çiçek gibi soldu. Attığı tek adımla burun burunaydık. "O yüzden mi bir bitikten yardım dilenmeye geldin?"

Bir adım da ben attığımda bedenlerimiz yer yer birbirine temas ediyordu. "Yardım dilenmek? Bence fazlasıyla yanlış bir tabir. Hatta duyduğum en saçma tabir!" Bağıran sesim hararetlenen nefesimi yüzüne vurdu. "Ben yaptığın pisliği temizlemeni istiyorum. Temizleyeceksin!"

"Peki... Sen karşılığında ne yapacaksın?"

"Karşılık mı?" Elimi belimdeki izumuranje silaha uzatmamak için zor tutuyordum. Sofia başını geriye attığında kapüşonu düştü ve kumral saçları geceye dağıldı.

"Elbette. Senin yüzünden şatomu, namımı kaybettim. Sahip olduğum her şeyi kaybettim!"

Kaldırdığım işaret parmağımı sertçe göğsüne vurdum, bir adım geri gitti. "Sen koca bir aptalsın Sofia! Başına ne geldiyse yenemediğin kıskançlığın yüzünden geldi! Hem bizi hem kendini mahvettin!"

Aynı kibirli gülümseme yeniden suratında yer ettiğinde, hoşuma gitmeyecek bir şey söyleyeceğini anlamıştım. Ama o çok daha fazlasını yaptı. Beni yerle bir edecek bir şey söyledi.

"Ne yani? Ateş'i eski âşığının kollarına ben mi attım?"

Gözümden düşen tek damla yaşla birlikte Sofia'nın başını savuracak sert bir tokat yüzüyle buluştu. Tokatım adamlarını harekete geçirmek üzereydi ki elini kaldırarak buna mâni oldu. Vurduğum yeri ovalarken bu kez kahkaha attı.

"Seni gerçekten öfkelendirdim. Ah, zavallı Hare. Biliyor musun? Ateş'in yaptığı, sana indirilmiş en kusursuz darbeydi. Böylesini ben bile planlayamazdım."

Sabrımın hududu buraya kadardı. Belime uzandım, silahı tek hamlede oradan aldım ve saçlarından kavradığım Sofia'nın boynuna dayadım. Canhıraş bir çığlıkla birlikte Sofia'nın başı arkaya eğilirken korku tüm yüzüne sirayet etti. Aynı anda tüm adamları silahlarını bana doğrulttular. Bir saniye sonra Sezgin ve Creff'in varlığı arkamdaydı.

Sofia ve ben, birbirine silah çeken iki tarafın tam ortasındaydık.

"Kendine gel! Bunu yapamazsın."

"Deneyelim mi?" dedim, benden çıktığına emin olamayacağım kadar acımasız bir sesle. "Mesela ben şimdi tetiğe basayım, sonrasını birlikte izleyelim."

"Yapamazsın," dedi tekrar. Korkuyordu ama aynı zamanda kendinden çok da emindi. "Çünkü seni aldatan adamı kurtarmak isteyecek kadar aptal bir kadınsın!"

Sözleri yutmam gereken zehirli bir diken gibiydi. Boğazımı kanata kanata yuttum. "Sana acımam Sofia. Fazla vakit kalmadı. O, senin yaptırdığın adi büyü yüzünden yok olacaksa şayet, sen de peşinden gideceksin!"

Saçlarını avuçlayan elimi tuttu, bakışlarımı yakalamaya çalışırken başını daha fazla arkaya eğmek zorunda kalmıştı.

"Hâlâ aynı fikirdeyim. Benim gibi bir kadın için hiçbir şeye sahip olmamak ile yok olmak eş değer. İsteğim senin yok olmandı. Ateş'in seni yok etmesi ve iktidarda benimle yürümesiydi. Eğer seni kendi elleriyle yok etseydi, içinde sana karşı en ufak bir duygu kalmayacaktı. O, bunu yapmak yerine seni kendinden uzaklaştırmayı seçti. Yani büyünün bir anlamı kalmadı. Konu-

yu amacına bağlamak gerekirse, bana sahip olduklarımı geri ver, büyüyü bozayım. İnan bana başka tek bir yolu bile yok."

Hiç düşünmeden "Tamam," dedim. Ne saray ne de kraliçelik umurumda değildi. Teklifini yaparken suratındaki rahat ifadeden bunu onun da bildiği ortadaydı ama içimden bir ses, Sofia'nın tek istekle kalmayacağını söylüyordu.

Öyle de oldu. "İkinci ve son isteğime bu kadar kolay tamam, diyebileceğini sanmıyorum."

Sofia'nın bakışları bir anda karnıma düştüğünde, buz kestim. "Onu da istiyorum."

Hiddetle açılan gözlerim bedenimi Sofia'nın üzerine iterken Sezgin'in kolumdaki anlık dokunuşuyla duraksadım. "Nereden öğrendin bunu?"

Arkadaşıyla ayaküstü sohbet ediyormuş rahatlığıyla havaya baktı. "Kuşlar söyledi. Bilirsin, benim kuşlarım her yerdedir."

"Kuş mu yoksa senin gibi birer akbaba mı!"

"Pekâlâ, komikti. Şimdi bana bir cevap verecek misin?"

Önce Dekan, şimdi de Sofia. İkisinin isteği de ortaktı. İkisi de Ateş'i kurtarmam karşılığında, Ateş'ten bana kalan son şeyi istiyordu, bebeğimi.

"Neden istiyorsun?" diye sordum. Bunu merak ediyor muydum, hayır. Amacım kafamda hızlı ve dâhiyane bir plan yapmaktı.

"İçinde taşıdığın her ne ise bu şehirde ilk ve tek. Bilirsin, ilk ve tek olanlar daima değerlidir. Altından hiç umulmadık mucizeler çıkabilir."

Umutsuzca başımı salladım. "Üzgünüm senin kötü ruhunu bir mucize bile arındıramaz."

Dekan'ın verdiği sırgat büyüsü üzerimdeydi. Büyüyü Sofia'nın teniyle bulaştırarak ondan sırrını öğrenebilirdim ama bu-

nun için yalnız olmalıydık. Sofia konuşmaya başladığı an adamları müdahale etmekten kaçınmayacaklardı.

"Kabul ediyorum," dedim, planımın yarattığı kafese Sofia'yı çekmenin ilk adımı olarak. "Ama tahmin edersin ki, sana güvenmiyorum. Bu yüzden büyüyü benim yanımda bozacaksın."

Biraz düşündükten sonra "Bunda herhangi bir sorun göremiyorum," dedi. "Yağmur yağdığı herhangi bir anda büyüyü bozabilirim. Şimdi sen söyle, ben sana nasıl güveneceğim? Onu doğurduğunda, bana vermekten vazgeçebilirsin."

"İstersen bir kelepçe ile beni kendine bağla, böylece zamanı gelene kadar yanından ayırmamış olursun!"

"Pek zekice bir çözüm önerisi olduğunu söyleyemem."

"Bebeğim üzerinden pazarlık yapmak beni zorluyordu. Bu pazarlık bebeğimin babası için bile olsa..."

"Büyüyü bozmama karşılık yeni bir büyü!" dedi birden.

"Ne?"

"Duydun. Bir büyüyü yalnızca sana yapacağım yeni bir büyü ile bozarım."

Henüz sözlerini bitirmişti ki Sezgin öfkeyle bağırdı. "Hayır, Hare hayır. O şeytana inanma."

"Sana bir büyü yapmasına izin vermek yalnızca ahmaklık olur." Creff'in sesi de ondan daha önce duymadığım kadar öfkeliydi. "Bunu kabul edemezsin."

Sofia arkasını dönüp adamlarına doğru yürüdü. "Üzgünüm beyler, ikinci bir seçenek sunmuyorum. Ya kraliçeniz bunu kabul eder ya da sevdiği adamın kendini yok etmesini bekler ve bence bu, çok da uzun sürmeyecek."

Nefesimi bir an için tuttum ve bıraktığımda, "Tamam!" diye bağırdım. "Yarın gece arazideki evime gel. Büyüyü orada bozacaksın ve bana her ne yapacaksan, orada yapacaksın."

Adamlarından biri Sofia'ya kapıyı açtığında, yüzündeki yengi ifadesini aramızdaki hatırı sayılır mesafeden görebiliyordum. "Doğru karar. Yarın gece arazideki evinde olacağım." Arkamdaki Sezgin ve Creff'e memnuniyetsizce baktı. "Umarım bu kez yalnız olursun."

Dudaklarımda tehlikeli bir tebessüm belirdi.

"En az senin kadar yalnız olacağım."



Namütenahi[4] acı kalbime dokunduğunda, kaçacak bir yer olmadığını biliyordum.

Aynada gördüğüm güçlü kadın bakışlarında kırıklığı saklamayı öğrenmişti. Dik durmayı, yaralarını gizlemeyi ve ruhundaki sızıyı kamufle etmeyi öğrenmişti.

Gardım sağlamdı.

Ve gözyaşlarım, yalnızca içime akıyordu.

Sarayın devasa penceresinden arka çıkıştaki merdivenleri izliyordum. Elçinin beni sıkıştırdığı yeri ve düştüğü noktayı aklıma kazımıştım. Beni kurtaran adam tek bir iz bile bırakmamıştı arkasında. Bir anda belirmiş ve bir anda kaybolmuştu. Geride bıraktığı saliselik görüntüsü kimliğini izah etmiyordu. Zihnimin bir türlü kaçamadığı ihtimalse benim koca bir zavallıdan ibaret olduğumu söylüyordu. Zavallılığıma şahit olunmasın diye ne elçiden ne de kurtarıcıdan kimseye bahsetmemiştim. Bunu düşünmek ahmaklıktı. O, olamazdı. Sezgin değil kıpırdamak, ağzını açıp tek kelime bile etmediğini söylemişti. Törende gördüğüm hâli de tersini söylemiyordu. O hâlini düşünmemek

4 Sonsuz, ucu bucağı olmayan. (ed.n.)

için belleğimle çok savaşmıştım ama dönüp dolaşıp kırık bakan mavi gözlerinde buluyordum kendimi.

Yaralanıyordum ve yaralarımı saramıyordum.

Yaralanıyordu ve yaralarını bir başkası sarıyordu.

"Kızlara bir şey söylemiyoruz."

Birkaç metre ötemde toplantı yapan Sezgin ve Creff nihayet beni de aralarına almaya karar vermişlerdi sanırım. Onlara dönüp "İsabetli karar," dedim. "Aksi takdirde Sofia ile yalnız kalmama izin vermeyeceklerdir."

"Biz de izin vermeyeceğiz."

Creff ve Sezgin bir kez daha aynı fikirdelerdi. Konu ben olunca nedense hep aynı fikirde oluyorlardı! "Evet, böyle bir şeye biz de izin vermeyeceğiz."

"Zehirli ateş büyüsünü yalnızca o bozabilir. Riske atamayız."

"Atmayacağız," dedi Sezgin. "Evin içinde saklanacağız, orada olduğumuzu bilmeyecek."

Ona *gerçekten mi,* der gibi baktım. "Evet, Sofia berbat bir karaktere sahip ama aptal olduğunu söyleyemem."

"Hadi ama Hare," Creff biraz yaklaşıp karşımda durdu. "Onun da yalnız gelmeyeceğini biliyorsun. Bilmediğini söyleyebilir misin?"

"Biliyorum," diye onayladım. "Aynı kalabalıkla gelecek. Hatta daha fazlası bile olabilir ama onu içeri yalnız alacağım. Sırgat büyüsünü kullanmam için iki dakika yeterli."

"Öğreneceğin şeyin Sofia'yı durdurmaya yeteceğinden emin misin?"

Dostu Arjin, Sofia hakkında yanılıyor olmazdı. Sırrını öğrendiğim zaman her şey daha kolay olacaktı, bunu hissediyordum ve ilk adımım kesinlikle bu planımı gerçekleştirme yönünde olacaktı. "Eminim ya da değilim, bunu yapacağım. Sonra içeri ordu girse umurumda değil," diye noktaladım.

İkisi de sessiz kaldı. Bu sessizlik zorunlu kabul edişlerinin sembolüydü.

"Bir konu daha var."

Kendimi konforlu koltuğa bırakıp şakaklarımı ovaladım. "Olmasa, olmaz mı Sezgin?"

"Üzgünüm kraliçe," dedi özlediğim muzipliğinden bir parça sunarak. "Olmaz."

"Seni dinliyorum."

"Mekân yeniden açıldı ama bunu güzel bir açılışla taçlandırmalıyız. Gücümüzün göstergesi olarak."

"Şart mı?"

"Şart," dedi tereddütsüzce. "Ateş olsa böyle yapa..." Ne söylediğini ancak fark etti. Duraksamıştı ama tamamlamaktan da geri kalmadı. "...böyle yapardı."

Onlara arkamı döndüm ve yeniden pencereye doğru ilerledim. Adını duyduğumda buğulanan içimdi ama nedense gözlerimi de sakınmak istiyordum. Gözlerimde, şimdi başka bir kadının yanında olan adamı görmelerinden korkuyordum. Eyleme dökmemin söz konusu olmadığı içsel gururusuzluğum yalnızca bana ait olarak kalmalıydı.

"Mekân onun, o halde yolundan ilerleyelim. Hazırlıklara başlayabilirsiniz."

İkisi çıktıktan bir süre sonra kapı tıklatıldı ve içeri sarayın daimi hizmetkârlarından biri olan Lisa girdi. Ellerini önünde birleştirirken her ne söyleyecekse dillendirmeden önce kafasında tarttığını düşündüğünü anlamak zor değildi.

"Kraliçe Hare, ana kapıda sizi görmek isteyen biri var."

Lisa'nın sözleriyle bakışlarımı önünde olduğum pencereden ana kapıya çevirdim. Görür görmez kızıl saçlarından tanıdım onu. Lisa'nın titreyen sesinin nedeni anlaşılmıştı. Şehrin yegâne kraliçesinin kocası başka bir kadının yanındaydı. Bu kısa sürede

dilden dile dolaşmıştı ve şimdi o kadın, sarayın kapısının önünde kraliçenin kendisini kabul etmesini bekliyordu.

"Fazla vaktimin olmadığını ileterek içeri alabilirsin," dedim ruhsuzca.

"Emredersiniz efendim."

Lisa çıktığı an karnıma saplanan ağrı diğerlerinden çok farklıydı. Diğerleri... Ne zaman yakalayacağı belli olmayan, yakaladığı an kıvrandıran, gözden yaş getirinceye kadar zonklayan ağrılar... Bundan da kimseye bahsetmemiştim. Fiziksel acı katlanılabilirdi ancak şayet bu acı yüzünden bebeğimi benden alırlarsa, işte buna katlanamazdım. Ruhlar Şehri'nden ilk bebek bekleyen kadın bendim, bunun elbette bir bedeli olmalı, diye düşünüyordum ve o bedeli sesimi çıkarmadan ödüyordum. Acım hafifledikten bir süre sonra Lisa yeniden geldi.

"Kraliçe Hare, misafiriniz teşrif ettiler efendim."

Misafirim.

Yatağımdan kalkıp pencerenin yanındaki siyah, geniş koltuğa yürüdüm.

"Kendisine fazla vaktimin olmadığını söyledin mi?"

"Elbette," dedi güler yüzlü Lisa. "Kendisinin uzatmayacağını söyledi."

Başımla onayladıktan sonra Lisa çıktı. Koltuğuma oturup kollarımı iki yana konumlandırırken, bakışlarım halen dışarıdaydı. Kasvetli hava bugün de rüzgârı giyinmişti. Yağmur yağmayı becerebilirse hiç şüphesiz her yanı sırılsıklam bırakacaktı.

Yağmur, yağma lütfen.

Birkaç dakika boyunca bakışlarımı olduğu yerden ayırmadım. Kapı açılıp içeri onun girdiğini hissettiğimde bile...

Adım sesleri, yaklaştı, yaklaştı. Arkamda bir yerde son bulduğunda, burnuma dolan şekerli koku içimdeki kadının yüzünü ekşitmesine sebep olmuştu.

"Beni kabul ettiğin için minnettarım."

Ona bakmıyordum ama bakışlarını sol profilimde hissedebiliyordum.

"Kısa kesersen aynı minneti duyabilirim."

Boğazını temizlediğini duydum. "Pekâlâ. Ben... Buraya onun için geldim. Ateş için, tahmin edersin."

"Ederim," dedim, onu onaylayarak. Sesimdeki ifadesizlik benim bile tüylerimi ürpertiyordu. "Ancak senin tahmin etmekten ziyade emin olman gereken bir şey var. Bu konu beni ilgilendirmiyor." Gözlerimi devamında söyleyeceklerim için birkaç saniyeliğine kapattım. "Benim onunla işim bitti."

"Bak, seni anlıyorum."

Bunu söylediğinde ayaklarım bedenimi ayağa dikti. Kendimi bir anda ona dönerken buldum. "Beni anlıyor musun? Sahiden mi?"

Yüzüne baktığımda, elmacık kemiğindeki morluğu gördüm. Sonra, boynundaki, gerdanındaki ve elinin üzerindeki...

Emel, perişan görünüyordu.

Ve nedenini bilmek gardıma ağır bir darbe indirmişti.

"Ne oldu sana?"

"Ne olduğunu biliyorsun," derken, dolan yeşil gözleri birkaç damlayı art arda döktü. "Artık onunla baş edemiyorum. Krizler arttı. O... Bir canavara dönüştü. Önceden kriz geçirmediği zamanlar sakindi. Benimle konuşmazdı ama zarar da vermezdi." Sarsılan omuzları kelimeleri ağzından kesik kesik bıraktı. "Şimdiyse yaklaştığım her an çılgına dönüyor. Konuşmuyor, yemiyor, uyumuyor."

Birinin ellerini kulaklarıma bastırmasını istedim. Emel konuşsun, ağlasın, çırpınsın ama ben hiçbirini duymayayım istedim.

"Sofia'yı bulamıyoruz." Neden bu yalanı söylemiştim? Kendimi tanıyamıyordum. Karşımda hıçkıra hıçkıra ağlayan kadının aksine sakinliğim alkışlanasıydı. "Hiçbir yerde yok."

Bir çığlık atıp "Bulmak zorundasın!" dedi. Dağınık turuncu saçları solgun teninin üzerinde leke gibi duruyordu.

"Böyle bir zorunluluğum olduğunu sanmı..."

Birden üzerime atladığında, onu itmek için kollarımı kaldırdım ama beklemediğim bir şey oldu.

Emel kendini yere atıp ayaklarıma kapandı.

Hiçbir şey yapamadım. Ne hissettiğimi bilmiyordum. Bildiğim tek şey, bunun bana haz vermediğiydi. Kesinlikle, istediğim bu değildi.

"Sana yalvarıyorum," dedi, gerçekten yalvaran, çaresiz bir sesle. "Artık dayanamıyorum. Ne olur ona yardım et." Bacaklarıma sıkıca sarıldı, içini çekti ve kan çanağına dönen gözlerini yüzüme kaldırdı. "Senden başka kimse yardım edemez. Ne olur, ne olur ona yardım et. Bize yardım et, Hare. Bir şansımızın daha olmasına izin ver."

Dişlerimi öyle kuvvetli sıktım ki gıcırdama sesi zihnimde kamaştı. Sert bir hamleyle geri çekildiğimde, Emel'in kolları yerle buluştu.

"Ne halt ettiğiniz benim umurumda değil. Sizin..." Boğazımdaki yumrudan daha güçlüydüm! "...şansınız benim umurumda değil! Biliyor musun? Ona yardım edeceğim. Ona kendini geri vereceğim. Bunu ne senin ne onun için yapacağım!"

Bunu bana yalnızca acı veren, gün be gün bedenimi tüketen bebeğim için yapacağım!

2. BÖLÜM

"Ruh Sancısı"



Derin, kahverengi pijamalarının içinde yaklaşırken elindeki tepside üç koca kadeh vardı. Birini yerde, minderlerin üzerinde yatan Yasemin'e ikram etti. Bir köşesinde kıvrıldığım koltuğa oturdu ve tepsiyi aramıza bıraktı. Siyah saçları salaş bir topuzla tepesinde toplanmış, suratında gevşek bir ifade vardı. Keza pembe pijamalı Yasemin de birazdan uykuya dalacak kadar mayışık görünüyordu. Kadehlerinden birer yudum aldıklarında ben de kadehime uzandım ancak içkinin keskin kokusu bir anda durumumu aklıma getirdi. Kadehi tepsiye geri bırakırken, Derin'in soran bakışlarına gülümsedim.

"İçmesem daha iyi." Karnımı okşadığımda, gülümsemem genişlemişti. "Malum..."

Birleşen bakışları benim bilmediğim sözsüz bir diyalog barındırıyordu. "Bir şey mi oldu?"

Derin de kadehini tepsiye bıraktı. Tepsiyi aramızdan aldıktan sonra bana biraz yaklaştı ve yüzünde zorlama bir tebessüme yer verdi. "Nasılsın?"

"İyiyim. Ya sen?"

Derin bir şeyleri savuşturmak ister gibi başını iki yana salladı. "Öyle değil. Gerçekten nasılsın Hare? Gerçek anlamda."

"Verdiğim cevabın tek bir anlamı vardı. Senin için yineleyeceğim. İyiyim, Derin. Gerçek anlamda."

Yasemin minderlerin üzerinde oturur pozisyona geldi. "Bir şikâyetin var mı? Ağrı, sızı ya da başka bir şey?"

Beni köşeye sıkıştırmak için önceden anlaştıklarına yemin edebilirdim. "Hayır," dedim sabırla. "Hiçbir şikâyetim yok. Her şey olması gibi ilerliyor."

Her şey olması gerektiği gibi ilerliyor. Bu, şehre geldiğim günden beri ve geride bıraktığım hayatımdan sonra kurduğum en saçma cümle olabilirdi.

"Beni düşündüğünüzü biliyorum. Bunun için size minnettarım ama gerçekten iyiyim. Eğer aksi olursa, bunu sizinle paylaşırım. Emin olabilirsiniz."

Yasemin'in değil ama inanıp inanmadığını kontrol etmek için Derin'in koyu kahve gözlerine uzunca baktım. "Şimdi siz anlatın. Sizinkilerle aranız nasıl?" Hızlıca çevirdiğim konunun ilk muhatabını seçmiştim. "Sen başla Yasemin. Yeni ilişkiler her zaman daha heyecanlı oluyor, değil mi?"

Derin yeniden kadehini aldı ve ayaklarını koltukta toplayarak geriye yaslandı. "Dalga mı geçiyorsun? Aynı odada bile kalmıyorlar."

Yasemin'in gözleri büyüdü. Utandığını kaçırdığı bakışlarından anlayabiliyordum. Dünyada olsaydık bu durumda yanakları ve dudakları kızarırdı ama şimdi yüzü hep beyaz, dudakları ise mora çalıyordu. Yine de utandığını anlayabildiğim için memnundum.

"Hare'nin de dediği gibi... Henüz çok yeni. Birlikte kalmıyoruz."

Derin aynı rahatlıkla sordu. "Bence henüz öpüşmediniz bile."

Yasemin'in gözleri daha fazla büyüdü. "Derin!"

"Efendim, tatlım."

Derin'in dizine hafifçe dokunup göz kırptım. "Onu daha fazla utandırma. Yasemin böyle şeylere alışık değildir."

"Bunu bir süre sonra tekrar konuşalım."

Yasemin minderlerden birini Derin'e fırlattığında, Derin havada yakalayarak kolunun altına koydu. "Böylelerinden korkacaksın. Şimdi utanıyor gibi görünür ama zamanı geldiğinde adamı yataktan çıkarmaz."

Yasemin'in attığı ikinci minder Derin'in kafasına isabet etti. Başka zaman olsa neşeyle bulunacağım şu ortamı şimdi yüzümde bomboş bir gülümsemeyle izliyordum ve ne kadar saklamaya çalışsam da farkında olduklarını adım gibi biliyordum.

"Bugün Emel yanına gelmiş."

Derin bunu ansızın söylemişti. Oluşan ilk sessizlikte, fırsat kollarcasına.

"Evet, geldi."

"Ne istiyor?"

Omuz silktim. "Sence?"

"Peki sen ne cevap verdin?"

Gözlerim daldığı boşluğa Emel'in çaresizlikle ağlayan yüzünü çizdi. "Tamam, dedim."

"Tamam!" Yasemin'in duyduğunu anlayamamış gibi bir hâli vardı. "Tam olarak bunu mu söyledin."

"Evet. Ona tam olarak tamam, dedim."

"Bunu onu başından savmak için mi söyledin. Yoksa..."

"İkincisi," diye yanıtladım Derin'i. "Ateş'e yardım edeceğim. Çünkü aynı durumda olsaydık, o bana ederdi."

"Aynı durumda olsaydınız mı!" Derin parmaklarını uzun saçlarından geçirirken sakin kalmak için çabalıyordu. "Sen onun yaptığını asla yapmazdın Hare."

Yasemin bakışlarıyla Derin'i susması için uyardı. Oysa Derin sonuna kadar haklıydı. Ben, asla böyle bir şey yapmazdım, her ne olursa olsun.

"Hadi ama buraya kötü şeyler konuşmak için toplanmadık. Onca zaman sonra kız kıza bir araya gelmişiz, morallerimizi bozmanın bir anlamı yok."

"Benim için sorun yok. Durum ortada, hepimiz her şeyi biliyoruz ve yapabilecek bir şeyim yok. Hiçbirimizin yok. Bu konunun üzerini kapattım, kabullendim, demiyorum. Üzerini tamamen ve bir daha açmamak üzere kapatmaktan bahsediyorum. Yine de Ateş'i kurtarmak için elimden geleni yapacağım. Ben nankör değilim, bunu ona borçlu olduğumu da biliyorum."

"Bir borcun yok. Ne ona ne de bir başkasına. Neden arada gardını indirmeyi denemiyorsun? En azından bizim yanımızda," dediğinde, Yasemin Derin'i onaylarcasına baktı.

"İstesem de yapamıyorum." Keyifsizce gülümsedim. "Galiba gardım üzerime yapıştı."

"Anlat," dedi bu kez Derin. "Bize Ateş'i son gördüğün anı anlat."

Hissettiğim içsel irkilme ile ayağa kalkmak istedim ancak Derin kolumdan tutarak buna izin vermedi. "Biz senin dostunuz. Dost! Bu kelimenin anlamını unutmuş olamazsın. Sana daha fazla anlayış göstermeyeceğim. Anlat Hare. Senin için hiçbir şey yapamıyoruz. En azından dinlememize izin ver."

Kalkmaktan vazgeçtiğim koltuğa mağlup bir şekilde sinerken kafamda dönen görüntüler kelimelere dökülemeyecek kadar acıydı. Derin anlamış olacak ki kolumda beni durdurmak için bulunan elini okşamak için kullandı. "İstediğin yerden başla. Ne anlatırsan anlat, seni dinleriz."

Bakışlarımı uğradığı boşluğa emanet ettim. Dudaklarım bir zehri kusacakmış gibi aralandı. Yutkundum ve "Ona bebeği-

mizin haberini verecektim," diye başladım. "Narancasta'ya bu yüzden gittim." Dişlerimi sıkarken gerilen dudaklarım hıçkırıklarımı yaklaşmaması için tehdit ediyordu. "Meğer asıl sürprizi o yapacakmış." Aldığım sahte nefesi kesik kesik geri verdim. "Emel yalvarıyordu. Sesindeki umutsuzluğu hissetmiştim. Her anlamda ölüydü. Sonra... Ateş onu öptü."

Yasemin'in dudaklarından fırlayan nida, Derin'in bakışlarına toplanan kara bulutlar kadar şaşkın, üzgün ve ümitsizdi.

"Keşke gözlerimle kavga edebilseydim. O zaman gördüklerimi inkâr edebilirdim. O zaman kabullenmezdim, sırtımı dönerdim." Gözümden süzülen birkaç damla yaş yanağıma, dudaklarıma ve çeneme ulaştı. "Yine de gözlerim merhametliydi. Bana o görüntüyü yalnızca bir kere gösterdi. Ama zihnim öyle mi? O tam bir düşman! Defalarca, defalarca, üstüne basa basa gösterdi. Ben yaşamazken beni o görüntüde yaşattı. Oysa kapının arkasından bakmıştım. Zihnim beni o görüntünün ortasına attı."

Yüzüm avuçlarıma düşerken en iyi iki kız arkadaşımın bana sıkıca sarıldığını hissettim. Konuşmadılar, teselli edip her şeyin yoluna gireceğini söylemediler. Yalnızca içten bir şekilde sarıldılar ve varlıklarının daima benimle olduğunu hissettirdiler. Benimle olan bir şey daha vardı. Karnımdan kasıklarıma uzanan sızı. Buna alışkındım ama yanımda birileri varken olmazdı. Sızı geçen her saniye yoğunlaşarak vecaya[5] evrilirken, kızları nazikçe kendimden uzaklaştırdım ve ayağa kalktım.

"Ben... Biraz uyusam fena olma..." Bacaklarımın arasında hissettiğim sıcaklıkla kalakaldım. Tanrım! Bu hiç olmamıştı! Bakışlarımı Derin ve Yasemin'in anlamaya çalışan bakışlarına kaçırıp yarım bıraktığım cümlemi tamamlamalı ve hemen yanlarından ayrılmalıydım. Yapmam gereken tek şey buydu!

5 Ağrı. (ed.n)

Dudaklarımı araladım ancak bir ok gibi saplanan ağrı ağzımdan kelimeler yerine inleme duyurdu.

"Ah!" Bedenim iki büklüm olurken ellerimi karnıma bastırdım. "Ahh!"

Yasemin hızla koluma yapıştı. Derin'in büyüyen gözleri başka bir yerdeydi. Önümde eğildi ve pudra rengi eteğime dehşet dolu gözlerle baktı. "Bu da neyin nesi!"

"Lütfen," dedim kıvranarak. "Lütfen kimseye bir şey söylemeyin."

"Sen ne saçmalıyorsun!" Derin hemen ayağa kalkıp ağırlığımı üzerine aldı ve beni koltuğa yatırdı. Yasemin koşarak yanımızdan ayrıldı. Kısa süre sonra döndüğünde elinde koca bir tas su ve temiz bezler vardı. Çektiğim acı aralıksız değildi ancak her vuruşunda etkisi saniyelerce sürüyordu. Yasemin eteğimi sıyırıp bacaklarımdaki kanı temizlerken Derin ne yapacağını bilemez halde yanı başımda adımlayıp duruyordu.

"Daha önce oldu mu?"

Acının beni rahat bıraktığı bir anda derince nefeslenip, "Hayır," dedim.

"Doğru söyle!"

"Hayır! Hayır! Kanamam ilk kez oluyor."

"Ya ağrı?"

Gözlerimi kapattım ve kendimi vuracak bir sonraki ağrıya hazırlamaya çalıştım. "Çok sık değil."

"Yani oluyordu?"

"Evet!"

Ağzının içinde birkaç küfür homurdandıktan sonra kapıya doğru yürümeye başladı. Buna izin veremezdim!

"Seni silerim Derin! Eğer bunu bir kişiye bile söylersen seni silerim!"

Başını omzunun üzerinden sertçe bana çevirdi. "Umurumda değil! Bir köşede sessizce acı çekmeni izleyecek değilim."

Başımı arkaya atıp yalvaran bir sesle konuştum." Lütfen. Bunu kendi aramızda halledelim, lütfen."

"Aramızda halledebileceğimiz bir şey değil. İhtiyarın seni görmesi gerekiyor. Belki... Başkalarının da!"

"İhtiyarı buraya çağır. Bunu yapabilirsin. Herkesin bilmesi gerekmiyor. İhtiyarı buraya çağır ve ne gerekiyorsa yapsın."

Durdu ve bir süre düşündü. "Ya tek başına halledemezse?"

"Onu da o zaman düşünürüz. Lütfen, git ve sadece dediğimi yap."

Yüzümden ayrılan bakışları Yasemin'in kandan arındırdığı bacaklarıma kaydı. Yüzünde herhangi bir mimiğe yer vermemesine rağmen telaşını ve üzüntüsünü görebiliyordum. "İhtiyarı buraya getireceğim ve ne gerekirse yapacak. Ne gerekirse."

Derin gitti, arkasında bıraktığı boşluğa benim endişem doluştu. Ne gerekirse. Bu, açık uçlu ve iç acıtan iki kelime binlerce ihtimali peyda ediyordu. İhtiyara güveniyordum. Bu, kendi içimde bile tartışmaya açık bir konu değildi ancak bebeğimle ilgili kararları kimseye bırakmayacaktım. Yasemin işini bitirip üzerimdekileri çıkarmama yardımcı oldu. Kirlenen ne varsa götürdü, kısa süre sonra temiz kıyafetlerle geri döndü ve bana kendi elleriyle giydirdi. O ana kadar ağladığını fark edememiştim.

"Ben iyiyim Yasemin. İnan bana, gerçekten iyiyim."

Başını hüzünle iki yana salladı. "O ağrıları çekerken nasıl göründüğünü senin bile görmeni istemezdim."

"Her mucizenin bir bedeli vardır. Buna razıyım."

Gözyaşlarını hızlıca sildikten sonra önce karnıma sonra yüzüme baktı. "Peki, ya bir mucize değilse?"

"Bunu neden yapıyorsunuz! Neden bir bebeğim olabileceğine kimse inanmıyor!"

"Sence?" Uzandığım koltuğun kenarına ilişip elimi tuttu. "Bunun bir mantığı yok."

"Bu şehirde olmamızın da bir mantığı yoktu. Hatırlıyor musun? O akıl hastanesinde size Ruhlar Şehri'ni ve Ateş'i anlattığımda bana deli gözüyle bakmıştınız. Biriniz bile inanmamıştı. Ta ki buraya düşene dek. İlla gözünüzle mi görmeniz gerekiyor!" Başımı kararlılıkla salladım. "Zamanı geldiğinde göreceksiniz."

Bana bir süre daha baktı. Sonra gidip bir bardak içecek getirdi ve birkaç yudum almama yardım etti. Hâlâ tam olarak kendime gelebilmiş değildim. Bedenimi doğrulttuktan bir süre sonra Derin içeri girdi. Hemen arkasında uzun zaman önce gördüğüm ihtiyar vardı. Ağır adımlarla yaklaştı ve bulunduğum koltuğa birkaç adım kala durdu. Yeşil bakışları adımları gibi yavaş bir şekilde bedenimde dolaşırken bana huzur veren beyaz saçlarına ve sakallarına baktım.

"Seni inatçı kız." Bez torbasını masanın üzerine bıraktı. Derin tekli koltuğu arkasından yaklaştırdığında oturdu. Sakallarını sıvazlarken aklından geçenleri anlamaya çalışıyordum. "Derin yolda durumundan bahsetti, şimdi sıra sende. Bana ağrılarını anlat."

Bakışlarım tavana kilitlendi. Ellerim dakikalardır olduğu gibi karnımdaydı. En sonuncusu biraz önce gerçekleşen ağrılarımı kafamda analiz etmeye çalıştım. Düşünmek bile fenaydı.

"Karnımdan başlıyor. Sanki... Göbek deliğimin hemen altında bir ateş topu kasıklarıma doğru yuvarlanıyor. Bedenim buz gibi ama orada müthiş bir ısı hissediyorum. Dakikada en fazla üç kere vuruyor. Her vuruş bir öncekinden daha kuvvetli ve etkisi uzun sürüyor."

"Kanaman için ne söyleyeceksin?"

"Bi... Bilemiyorum. İlk kez oldu. O da fazla sıcaktı."

Derisi kırışmış elini kaldırdı ve karnımı açmamı işaret etti. Dediğini yapmadığımı görünce elini yavaşça geri indirdi. "Dekan ile konuştum. Aptal herif, hiçbir zaman konuşmayı beceremeyecektir. Hare, üslubu hatalı olsa da bilgisi ve tecrübesi sağlamdır."

Tamamen doğruldum ve bacaklarımı koltuktan aşağı sarkıttım. "Bana ne söylediğini biliyor musun, ihtiyar? Benden bebeğimi istedi!"

Bakışlarındaki manidar ifade alışılagelmiş bir şekilde gizemliydi. Kaşını kaldırdı ve sordu. "Senden gerçekten bebeğini istediğine emin misin?"

"Hah! Sen de bana inanmıyorsun?"

İşaret parmağını havaya dikti. "Ben hislerimden başka kimseye inanmam! Ve onların da bana bir kez bile yalan söylediğine şahit olmadım."

"Hatırlıyor musun? Bizi Dekan'a gönderirken 'Sizi ona gönderiyor olmam, ona güvenebileceğiniz anlamına gelmiyor,' demiştin. Dediğini yaptım, ona güvenmedim."

Elini bu kez saçlarımı okşamak için kaldırdı. "Ah Hare, bilirsin, bozuk saat bile günde iki kez doğruyu gösterir."

Gözlerimi kapattığımda, gözyaşlarım kulaklarıma doğru süzüldüler. Oysa içime akmaya alıştıklarını sanıyordum. "Doğru değil, buna inanmayacağım."

"Keşke doğruları mantığımız ve duygularımızla belirleyebilseydik. Kızım, bana karnını açmalısın."

Gözlerimi açmadan başımı salladım ve bu kez ihtiyarın benden istediğini yaparak kazağımı korkuyla yukarı sıyırdım. İhtiyar huniye benzeyen aleti karnıma yerleştirdi, üzerime eğildiğini hissettim. Parmakları karnımın her iki yanındaydı. Yaptığı baskı içeride garip bir rahatsızlığa yol açsa da çok daha kötüleri-

ni çektiğim için sesimi çıkarmadım. Bir an sonra ihtiyar sert bir nefes vererek geri çekildi. Gözlerimi açtığımda, onun büyüyen yeşil gözlerindeki esrarengiz ifadeyi gördüm.

"Aman Tanrım! Büyümüş."

Korkuyla söyledikleri beni yalnızca gülümsetti. "Yani... Her şey yolunda."

İhtiyar, bana bir deliye bakarmış gibi baktı. "Sana o zaman da söylemiştim. Bu yaşadığın şey basit bir hamilelik değil. İçinde hareket eden o şey de normal bir bebek değil!"

"Bir bebek!" diye bağırdım kendimi tutamayarak. "Bunu o Dekan denen kötü karakterli büyücü bile söyledi."

Başını salladı. Dakikalarca koşmuş gibi nefes nefeseydi. "Evet, bir ad vermek gerekirse bir 'bebek' olarak adlandırılabilir. Ancak dersen ki benim bebeğim mi, buna vereceğim cevap koca bir hayır, olur."

Derin benden önce davranarak ihtiyarın önüne geçti. "Ne demek bu?"

İhtiyarın başı önüne düştü. "Size söylemiştim. Felaket, demiştim. Derin, o bebeğin şekli bir insan formunda değil. Saklandığı bedene zarar veriyor ve acıyla besleniyor." İhtiyar bakışları yeniden beni bulduğunda, acıyla bakıyordu. "Hare, yalnızca üzüldüğün zamanlar ağrıların başlıyor değil mi?"

Ateş beni terk ettiğinde, Ateş'in başka bir kadını öptüğünü gördüğümde, Ateş'i her düşündüğümde... Ah.

Başını kederle sallayarak geri çekildi ihtiyar. "Dekan'a git. Buna mecbursun, kızım. Bu ihtiyar varlığım sana güç verecekse yanında olacağım. Daha fazla vakit kaybetme ve büyücü Dekan'ı bul."

Kimsesiz keşkeler umudumu sömürürken şeytan avazı çıktığı kadar sessiz çığlıklar atıyordu. Zamanın ümüğüne çöken korku giderek büyüyordu. Büyüdükçe içimde kapladığı hacim başka hiçbir duygunun esamisini okutmuyordu.

"Şimdi bunu sana dikkatle giydireceğiz."

Creff kendi elleriyle yaptığı çelik yeleği uzattığım kollarımdan geçirdikten sonra arkama geçti ve birkaç sıkı düğüm attı.

"Buna gerek var mıydı?"

Elindeki bıçağı kılıfına yerleştiren Sezgin yaklaştı ve "Var," dedi. Akabinde kılıfı belime sıkıştırdı. "Hatta çok daha fazlasına bile gerek var."

"Bulduğum ilk fırsatta sırgat büyüsünü teniyle buluşturacağım." Sofia'nın kendi ağzıyla kendini ele vereceği anları büyük bir sabırsızlıkla bekliyordum. "Sonrası pamuk ipliği gibi gelecek."

"O kadının zehirli bir yılandan farkı yok."

Sezgin kesinlikle haksız değildi. Sofia tüm zehirli engereklerden daha zehirli ve daha tehlikeliydi.

"Her ne olursa olsun içeri girmeyeceksiniz." Her ikisine de tembihleyici bakışlarımı gönderdim. "Sizin işiniz dışarıda."

Ne Sezgin ne de Creff itaatkâr bakmıyordu. "Ciddiyim," dedim. "Planımı mahvedecek olursanız işte o zaman karşınızda gerçek bir kraliçe bulursunuz. Gerçek ve acımasız bir kraliçe!"

Sezgin yaramaz bir oğlan çocuğu gibi dalgalı kahve saçlarını karıştırdı. "En ufak bir tehlike sezersem, dibinde biterim ve kraliçe, bana vereceğin ceza umurumda olmaz."

"Creff!" Medet uman bakışlarım kıvırcık saçlı şefe uğradı. "Lütfen, delice bir şey yapmasına izin verme. Başka şansımız olmayabilir. Bu iş bu gece bitmeli."

"Evet, bu gece bitmeli ancak daha önemlisi, bu gece senin kılına zarar gelmeden bitmeli."

Creff sıcak bir tebessüm eşliğinde kolumu sıvazladı ve Sezgin ile araçtaki yerlerini aldılar. Anladığım ilk şey beni korumak için ellerinden geleni yapacakları ve onlar için esen rüzgârın dahi güvenliğim konusunda tehlikeye teşkil ettiğiydi. Sofia'nın herhangi bir sürpriz yapmasına mahal vermeden onunla olan işimi bitirmeliydim. Eteği yere uzanan siyah elbisemi gövdemi koruyan çelik yeleğin üzerine giyindikten sonra bir kez daha sürücü koltuğundaydım. Yol boyunca Sezgin ve Creff direktif verip durdular. Onları pürdikkat dinliyormuş gibi görünüyordum fakat aklımda olan asıl şey Sofia'nın sırrıydı. Onu köşeye sıkıştıran, deli gibi korktuğu o sırrı bu gece her ne olursa olsun öğrenecektim.

Arazimin sınırlarından geçiş yaptığımda, Sofia'nın çoktan gelmiş olduğunu gördüm. Beni şaşırtmayarak yine bir yığın adamı peşine takmıştı. Bunu önemsemedim, önemsediğim, içeride onunla yalnız olmaktı. Sofia duran aracımı fark ettiğinde adamlarına oldukları yerde kalma komutunu verdi ve evimin önüne doğru yürüdü. Arabadan Creff ve Sezgin'le indim ancak bu noktadan sonra istediğim gibi tek başıma olduğumu biliyordum.

"Dikkatli ol," dedi Sezgin.

"Dikkatli ol," dedi Creff.

Onlara en güçlü gülümsememi gösterdim. "Dikkatli olması gereken ben değilim. Bu kez değil."

İhtiyatlı adımlarla Sofia'nın yanına ulaştım. Önümüzde eve girmek için bizi verandaya ulaştıracak birkaç basamak vardı. O sırada Sofia'nın elindeki siyah kutuyu fark ettim ve gözlerimi kısarak koyu tenli yüzüne baktım.

"Büyüyü bozmak için gerekli birkaç şey..." diye açıkladı ciddiyetle. "Bu gece bu evden her ikimiz de istediğimizi almış olarak çıkacağız. Merak etme."

Başımı salladım. "Merak etmiyordum."

Attığım ilk adıma eşlik etti ve birlikte içeri girdik. Yeterince gaz lambası vardı, her şey çok netti, tüm ayrıntılar. Sofia salonun ortasına kadar ilerleyip etrafına bakarken, kapıyı üstümüze kapattım ve kilidi çevirdim.

"Güzel ev," dedi, etrafına bakmayı sürdürerek. "Eminim burada Ateş ile birlikte olmayı hayal etmişsindir."

Sabırla masaya doğru yürürken "Hayır," diye yanıtladım. "Burada yalnız olmayı hayal ettim ve salonumun ortasında görmek istediğim son insan da şu an burada."

Bir iltifat almış gibi gülümseyerek yanıma geldi. "Hüznünü gizlemek konusunda oldukça başarılısın. Sanırım bunun için seni tebrik etmem gerekiyor."

"Senden bir tebrik almak mı? İhtiyacım olduğunu sanmıyorum. Şimdi... Fazla uzatma ve büyüyü bozmaya başla."

Siyah kutuyu masanın üzerine koydu, bakışları her hareketimi dikkatle analiz ediyordu. "Önce sen."

"Ne önce ben?"

"Ah, yapma Hare. Bana vereceklerinin teminatını almadan kılımı kıpırdatmayacağımı biliyorsun. Oradan bakınca bunu düşünemeyecek birine mi benziyorum?"

"Buradan bakınca neye benzediğini eminim ki duymak istemezsin. Her neyse, o teminatı nasıl almayı planlıyorsun?"

Kutunun kapağını kaldırdı, içinde üç iksir vardı. İkisinin rengi sarı birinin ise siyahtı. "Sence de muhteşem görünmüyorlar mı? Sarı renkli iksirleri birlikte içeceğiz. Onlar birbirimize karşı dürüst olmamızı sağlayacak. Bilirsin, dürüstlük önemlidir."

"Bilmez miyim? Ya diğeri?"

Siyah iksiri kutudan yavaşça aldı ve avucunun ortasına koydu. "Ve bu da senin sevgili kocan için."

Hızlı bir atakla iksiri almak için elimi uzattım ama hazırlıklıydı. Geri çekildi ve iksiri arkasına sakladı. "Sabırlı ol. Bu iksir tek başına bir işe yaramaz. Üzerine okumam gereken efsunlu sözcükler var. Kocanın o sözcüklere ihtiyacı var hayatım."

Siyah iksiri kutuya bıraktı ve sarı olanlarının ağzını açıp ikisini de bana uzattı. "Aynı anda içeceğiz. Bana güvenmen önemli. Bu yüzden hangisini içeceğine sen karar ver, benim için fark etmiyor."

Bakışlarım Sofia'nın uzattığı iksirlerin üzerinde dolaşmaya başladı. Onun gözünde birisini seçmeye çalışıyor gibi görünüyordum. İstediğim de buydu. Zira parmağım cebimdeki sırgat büyüsüne çoktan bulaşmıştı ve benden şüphelenmesini istemezdim.

"Tamamdır, soldakini içeceğim." Sol elimi cebimden çıkardım ve işaret parmağımı gizleyerek iksire uzattım. "Aynı anda," dediğimde sağdaki şişeyi dudaklarına yaklaştırdı. Aynı anda parmaklarım iksiri es geçerek boynuna uzandı ve sırgat büyüsünü kulağının altına sürdüm. Gözleri panikle açıldı ve bir adım geri gitmeye yeltendi ancak bir robotunki kadar donuklaşan ifadesi onu çırılçıplak önüme sunmuştu bile.

İşte Kraliçe Sofia, şimdi tamamıyla avucumun içindesin!

Başarımın yarattığı haz tahmin edebileceğimden çok daha büyüktü.

"Dürüst olma sırası önce sende, Sofia." Etrafında dönmeye başlarken sorulacak üç soruyu aklımda toparlama çalıştım. Önce sırrını öğrenmeliydim. Akabinde yönelteceğim iki soru sırrıyla alakalı detayları öğrenmek için olabilirdi.

"Söyle bana." Etrafında iki tur dönen adımlarım önünde son buldu. "Sırrın ne? Bana sakladığın en büyük sırrını anlatmanı istiyorum."

Dudakları aralandı. Gözleri direkt karşıya bakıyordu ve anlamsız görünüyordu. Karşımdaki kadının Sofia'nın bedenini giymiş bir manken olduğunu anlamıştım. "Kız kardeşim," dedi, beklemediğim bir şekilde. "Kraliçe olmak benden büyük olan kız kardeşimin önceliğiydi ama yerine geçmek için onu önce zehirledim, sonra da yok ettim. Bu sayede kraliçelik tacını ben giydim."

Sözlerini hazmetmek için yutkunmam gerekti. Kötü biri olduğunu biliyordum ancak bu kadarını yapabileceği aklımın ucundan dahi geçmemişti. Kraliçe olmak için birini öldürmek. Bu tam da Sofia'ya göre bir şeydi fakat canından bir parçayı, kız kardeşini öldürmek... Aman Tanrım! Bunu ondan bile beklemezdim.

Bir sonraki sorumun ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Düşündüm. Bu öğrenç gerçeği henüz öğrenmiştim ve yalnızca ben biliyordum, kanıtlayamazdım! İşte, ikinci soru tam da bu noktada saklanıyordu.

"Bununla ilgili bir iz bıraktın mı geride?"

"Andelko bunu biliyordu. Ölmeden önce baş yardımcısı Dinkov'a söylemiş. Dinkov sırrımı bilen tek kişi."

Üçüncü soru için bir saniye bile düşünmeme gerek kalmadı. "Dinkov nerede Sofia? Onu nerede bulurum?"

"Sırrımı saklaması karşılığında, yandaşlara öncülük eden Dinkov ile mağaralarda buluşup ona para ve silah veriyordum. Her seferinde farklı bir mağarada buluştuğumuz için tek bir yer söylemek mümkün değil."

"Kahretsin!"

Sofia kendine geldiği an düşecek gibi oldu ancak hızla toparlanıp şaşkınca etrafına bakması uzun sürmedi. "Bana ne yaptın sen?" Elindeki dolu iksir şişelerine baktı, anlayamıyordu. "Ne yaptın bana!"

Ona korkunç bir yaratığa bakarmış gibi baktım. "Seni iğrenç bir kadınsın, Sofia."

Başının üstünde yanan hayali ampul kaşlarının havalanmasına sebep oldu. "Sirgat büyüsü, bana yaptığın şey buydu, değil mi? Seni aptal." Hiddetle bağırdı. "Seni aptal sürtük!"

"Bir adım daha atarsan!" Kaldırdığım parmağımı aramızda salladım. "Tek bir adım daha atarsan seni boğarım! Duydun mu beni, katil kraliçe!"

Korkuyla baktı. Verdiği ilk tepki bu olmuştu. Sonra bronz gözlerinde soğuk bir hüzün perdelenir gibi oldu. Bir katilin hüznü. Bir kardeş katilinin hüznü!"

"İsteyerek yapmadım," derken, sesi son konuşmasının yanında cılız kalmıştı. "Natalia'yı isteyerek yok etmedim. Tanrım! O benim kardeşimdi!"

"Hangisini bilerek yapmadın? diye sordum trajik bir alayla. "Kız kardeşini bilerek mi zehirlemedin yoksa bilerek mi öldürmedin?"

Başını iki yana sallarken gözlerinin dolduğunu fark ettim. Bunun benim gözümde zerre ehemmiyeti yoktu. "Sadece korkutmak istemiştim. Niyetim onu yok etmek değildi. Asla değildi! Onu zehirleyerek bir süre uyutmak istedim. Yerine kraliçe ben olacaktım ama zehir onu yalnızca yatağa bağladı, uyutmadı. Benim yaptığımı anlatırsa sonsuza dek zindana kapatılırdım. Onu yok etmekten başka şansım yoktu. Anlıyor musun beni? Yoktu!"

"Anladığım tek şey, senin korkunç biri olduğun ve bunu herkese anlatacağım. Tüm halk bir zamanlar nasıl zalim biri tarafından yönetildiğini bilecek!"

Gözlerindeki hüzün bir anda silindi ve yerini o buzdan ifadeye bıraktı. "Bunu yapmayacaksın."

"Yapacağım."

"Kimseye bir bok ispat edemezsin."

Gülümsedim. "Bana bunun anahtarını da verdin. Dinkov'u bulmak benim gibi güçlü bir kraliçe için zor olmayacak."

Bir an durdu. İkimizin de bakışları siyah iksire takıldı. Almaya yeltenmedim, iksir henüz hazır değildi ve beni onunla tehdit edeceğini biliyordum. Bunun için geç kalmadı. Şişeyi aldı, kapağını açtı ve ağzını yere eğdi. "Ateş'in kendini yok etmesini ister misin?"

Ne ile tehdit edileceğimi bile bile onun adını duyduğumda boğazımın düğümlenmesine engel olamadım. "Bunu sakın yapma."

"Neden? Neden yapmayayım? Eğer sırrımı açık edersen zindana gönderileceğim. Herkes benden nefret edecek. Tüm bunlar olurken seni ardımda mutlu bırakacağımı mı düşünüyorsun?"

"Sofia!" diye bağırdım dişlerimin arasından. "Sana kraliçeliğini geri vereceğim ve sırrını unutacağım."

"Buna nasıl inanmamı bekliyorsun! Bana sırgat büyüsü yaptın!"

Elimi karnıma götürdüm ve dikkatini oraya çektim. "Karnımda bir parçamı taşırken verdiğin iksiri içemezdim. Onu sana vermem ise bir ihtimal bile değil. Boz artık şu lanet büyüyü!" Çakan şimşek şiddetle camları titretti. Hemen arkasından sağanak başladı. "Boz. Vakti kalmadı. Onun vakti tükenirse, seninki de tükenir. Bunu biliyorsun."

Biliyordu. Bu yüzden dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve iksiri geri çekti. Pencereye yaklaşıp açtı ve yağmurun yüzüne savrulmasına izin verdi. Şişeyi iki avucunun arasına aldı, başını şişeye eğdi, gözlerini kapattı ve fısıldamaya başladı.

Bana ait olmayan adamın alaşağı olduğu son yağmur olsun diye, umutla onu izliyordum.



"Sana inanmıyorum Hare!"

Derin başını ellerinin arasına alarak evinin salonunda adımlamaya devam etti. Yasemin'in de ondan farklı kalır bir yanı yoktu. Eyleme dökmese de gözlerindeki öfkeyi okuyabiliyordum. Üstelik öfkelerinin hedefinde yalnızca ben yoktum. Bir köşeye sinip görünmez olmayı dileyen Creff ve Sezgin de vardı.

"O şeytanın karşına tek başına çıkıyorsun, onunla anlaşma yapıyorsun ve bizim bundan her şey bittikten sonra mı haberimiz oluyor?" Bakışları Sezgin'e döndüğünde, Sezgin arkasındaki yastığı aldı ve hızlıca yüzüne kapattı. "Üstelik şu ikisi de sana çanak tutuyor!"

Creff mahcup bakışlarını Yasemin'e çevirdiğinde, Yasemin'in suratında fırtına öncesi sessizlik vardı. "Eve gidince konuşacağız Creff, eve gidince..."

Yerimden kalkıp Derin'in önüne geçtiğim an durmak zorunda kaldı. "Onları suçlamayın." Bakışlarım Yasemin'e uğradı. "İkiniz de. Beni korudular, gördüğünüz gibi tek parçayım! Sapasağlam bir şekilde karşınızdayım. Ve daha önemlisi, amacıma ulaştım. Büyü bozuldu."

Derin'in yüzüne yayılan rahatlama sahiciydi. "Bitti mi yani? O... Ateş. Artık iyi mi?"

Yavaşça başımı salladım. İçimdeki sızı yine benimle uğraşmaya başlamıştı. "Evet, üzerindeki büyü tamamıyla hükmünü yitirdi. Tabii, bundan emin oluncaya dek Sofia'ya kraliçeliğini geri vermeyeceğim."

"Ne!" Yasemin kendini tutamayarak yerinden kalktı ve bu kez o benim karşıma dikildi. "Sen Sofia'ya kraliçeliğini geri verdiğini mi söylüyorsun? Doğru mu duydum?"

"Evet Yasemin. Tam olarak bunu söyledim. Açılıştan sonra tacını teslim edeceğim."

Derin, "Bu delilik," dedi. "Nasıl bir cüretle kraliçeliğini geri istedi?"

Karnıma kısa bir bakış attım. "Cüreti daha değerli bir şeyi isteyecek kadar fazlaydı ama kraliçelikle sınırlı kaldı. Çantamdan çıkardığım siyah iksiri Derin'in avucuna bıraktım.

"Bunu ona içirmen gerekiyor?"

Şişeyi elinde çevirirken" Ne için?" diye sordu.

"Zehirli ateş büyüsü bozuldu fakat öyle kuvvetli bir büyü ki etkisinden tam anlamıyla çıkabilmesi için bunu içmesi gerekiyor." Bakışlarımı Derin'den kaçırdım. Herkesten kaçırdım. "İçtiği an tamamen arınacak. Sana güveniyorum, iksiri ona kolayca içirebilirsin."

Derin isteksizce başını iki yana salladı. "O kadının evine gitmek istemiyorum. Sezgin yap..."

"Sen yapacaksın, Derin. Lütfen."

Parmaklarını iksirin üzerine kapattı ve gözlerini usulca açıp kapattı. "Tamam. Sen nasıl istersen öyle olsun."

"Teşekkür ederim." Sırayla Yasemin'e, Creff'e ve Sezgin'e baktım. "Hepinize teşekkür ederim. Hep yanımda olduğunuz için, beni asla bırakmadığınız ve acıma saygı duyduğunuz için çok teşekkür ederim. Tek başıma asla başaramazdım." Sofia ile sarayda ettiğim kavgadan sonra şu an bulunduğum salonun bir köşesinde yara bere içinde yattığım gün aklıma geldi. "Hoş, bunu zaten biliyorsunuz."

Sezgin ve Creff anlaşmışçasına birbirlerine baktılar, sonra da

geri çekilen kızların yerine onlar karşıma dikildiler. "Teşekkür etme. Bunun yerine yapacak daha iyi bir şeyin var."

Ne olduğunu sormadım. Gayet iyi biliyordum. Bildiğim bir diğer şey ise kaçışımın olmadığıydı. "Peki, açılıştan sonra Dekan'a gideceğim."

"Ve?"

Derin bir nefes almaya çalıştım. "Ve Sezgin, o tek gözlü büyücünün sözlerine kulak vereceğim. İyi olmak için çabalayacağım."

Sezgin, günler sonra ilk kez tüm dişleri görünecek şekilde gülümsedi. "Güzel haber, çilli kraliçe."

"Sanırım bana böyle hitap etmeyi bırakman gerekecek," diye konuştum gülümserken. "Tabii, sadece çilli kısmı kalabilir."

"Ayrıca açılış için bir gün belirlediniz mi?"

Creff, "Üç gece sonra," dedi. "Senin için de uygunsa."

"Elbette. Siz nasıl isterseniz."

Yasemin hevesle elini Creff'in omzuna koydu. "Sanırım ilk kez dans edeceğiz." Derin'e dönüp göz kırptı. "Ne giyeceğimizi şimdiden düşünsek iyi ederiz."

"Düşünmeye gerek yok," dedim kapıya doğru yürürken. "Mendes'e gideceğiz. Yoksa onu özlemediniz mi?"

Ağır ve şekerli kokunun sinmiş olduğu atölyede pelüş ve ışıklandırmalar artmıştı. Buraya son geldiğim anı dün gibi hatırlıyordum. Mendes ile ilk tanışmam ve sonrasında gelişen olaylar yüzümde her zaman tatlı bir tebessüm bırakmıştı. O tebessümün en buruk yanı ise Ateş'in Mendes'e benim için

yaptırdığı elbiseydi. Bir sinir krizi esnasında o elbiseyi parçalara ayırmıştım ama o elbiseyle onun yanında nasıl durduğum, bir fotoğraf karesi olarak belleğimde yer edinmişti.

"Hellolar olsunnn."

Mendes uzun girişte göründüğünde, o abartılı keyfi üzerindeydi. Pembe gömleğinin üzerine attığı beyaz pelüş şalı, kısa boyu, ayva göbeği ve kumral saçlarıyla hiç değişmemişti.

"Oo," dedi karşımda reverans yaparak. "En sevdiğim kraliçem gelmiş." Koluma girdiğinde Yasemin'in varlığını ancak fark etti. "Buda mı buradaydı?"

Yasemin kaşlarını çatarak, "Evet, Mendesciğim," dedi. "Bir sorun mu var?"

"Ayol ne sorun olacak," deyip suratını ekşiterek Yasemin'e tepeden tırnağa baktı. "Biz her kesimden şahsiyete hizmet veriyoruz."

Yasemin'in cevap vermesine fırsat bırakmadan bana odaklandı Mendes. "Ah, bebeğim. Nasıl özledim seni. Niye gelmiyorsun ayol kaç zamandır?" Elini göğsüne bastırıp gri gözlerini kıstı. "Hiii! Ne vefasızsın. Bak, bir daha açma arayı. Vallahi kraliçe falan demem alırım ayağımın altına."

"Peki ya sonra?" Yasemin, Mendes'in görmeyeceği şekilde bana göz kırptıktan sonra ciddiyetle devam etti. "Bir emriyle sana neler yapabileceği konusunda fikrin var mı?"

"Sus kız! Meymenetsiz!" Çirkefleşen ifadesine çeki düzen vererek yeniden gülümsedi. "Haroş beni sever. Yapmaz öyle fena şeyler. Değil mi bebeğim?"

Gülümsememi dudaklarımda bastırarak "Yapmam," dedim. "Hiç yapar mıyım?"

Havalı bir dönüşle masasının arkasına geçti ve camsız gözlüklerini taktı. Bir patron edasıyla kırmızı koltuğuna oturduktan sonra sordu. "Evet, size nasıl yardımcı olabilirim hanımlar?"

"Duymuşsundur," diye söze girdi Yasemin. "Narancasta'nın açılışı var. Sence ne için gelmiş olabiliriz?"

Mendes gözlerini devirdikten sonra "Amaan," dedi. "Akıl mı kaldı. Neyse. Nasıl bir şey istediğinizi söyleyin, gerisi bende. Ölçüleriniz var zaten, dikiveririm."

Yasemin'e önden davranması için başımla işaret verdim. "İnce askılı, tamamı tül bir elbise istiyorum. Rengi siyah olsun."

"Ayy siyah siyah siyah! İçim karardı vallahi. Kız senin ruhun kararmış ruhun. O kara ruhunla yine buldun yumurta gibi adamı." Suratını astı ve hüzünlendi. "Geçen sizi el ele gezerken gördüm. Vallahi yazık. Boşuna dememişler, çirkin şansı diye."

Yasemin "Sensin çirkin!" diye atlayınca Mendes şirret yanını ortaya çıkararak ayağa kalktı ve elini bel boşluğuna yerleştirdi.

"Bana baak! Senin ağzını yırtarım ağzını!"

"Aa!" Hızla ikisinin arasında girip Yasemin'e uyarıcı bakışlarımı gönderdim. "Sanırım sıra bende."

Mendes yüzünü ekşitip Yasemin'e burun kıvırdıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi bana baktı ve gülümsedi. "Söyle Haroşum. Nasıl bir şey istiyorsun?"

"Beyaz nasıl olur sence?"

"Soluk. Şöyle patlak bir pembe yapsak sana?"

"Hımm... Bence beyaz iyi."

"Pudra olsun bari."

Düşündüm. Patlak pembeden iyiydi. "Anlaştık."

"Ayy n'olur bardot yaka olsun. Geniş pileli etekleri yerlere uzansın ama sol bacaktan derin bir yırtmaç açalım."

"O kadar abartmaya gerek yok sanki."

"Ayol ne abartması? Kraliçesin sen kraliçe. Çarşafa dolan çık istersen." Başını çevirerek sessizce konuşmasını kendince duyurmamaya çalıştı. "Ben gibisi dururken böylelerine verirlerse o güzelim unvanı..."

"Bir şey mi dedin?"

"Yok ayol, ne diyeceğim? Yırtmaçta anlaşalım."

Onunla bu konuda başa çıkmanın bir yolu yoktu. Bunu tecrübe etmiştim. "Peki," dedim uzatmamak adına. "Ama yırtmacı abartmak yok."

Göz kırptı. "O iş bende. Sana öyle güzel bir elbise dikeceğim ki o eski lider bozuntusu seni bırakıp o at hırsızı kılıklı karıya gittiği için bin pişman olacak."

Düşen yüzüm Mendes'in de yüzünü düşürürken koşturarak yanıma geldi. "Ay kusura bakma Haroşum. Biliyorsun beni, tutamıyorum şu çenemi."

Gülümsemeye çalıştım. "Sorun değil."

Çenesiyle suratımı işaret etti. "Hıı, belli sorun mu değil mi? Sakın üzülme bebeğim. Gençsin, güzel..." Biraz düşündükten sonra kararsız bir ifade oturdu yüzüne. "Yani... Güzel de sayılırsın. Ayol en önemlisi kraliçesin!"

Bu konuşmayı daha fazla uzatmak istediğimden kesinlikle emin değildim. "Biz gidelim artık. Elbiseler için şimdiden teşekkür ederim. Açılışa muhakkak bekliyorum seni."

"Ay herhaldee." Uzun bir kahkaha attı. "Bensiz açılış olur mu hiç?"

Mendes'in yanından ayrıldıktan sonra yakınlardaki dükkânlara girip durumlarını sordum. Her biri beni güler yüz ve minnetle karşıladılar. Onlarla kalıp bir şeyler yemem için ısrar etseler de bir an önce arazime dönmek ve sessizlikle baş başa kalmak istiyordum. Dükkânların olduğu sokaktan çıkıp arabama doğru ilerlerken gördüğüm manzara adımlarımı duraksattı. Bir an için sahte nefesim boğazımda takılıp kaldı.

Kızıl saçlı zayıf bir kadın ile yapılı, siyah saçlı bir adam, birlikte uzaklaşıyorlardı. Arkaları dönüktü ancak zihnimdeki ses onların kim olduğunu acı acı fısıldıyordu.

Zamanın dik yokuşlarından aşağı yuvarlanırken yara bere içinde kalan ruhumdu. Düşünmemeye çalışmak yetmiyordu bazen ama düşündükçe içinden çıkamamak da ağır geliyordu. Önümde, sonları hep çıkmaza çıkan ve kalbimin toslamaktan asla vazgeçmediği yollar vardı. Bir de rüyalarıma kadar sızan yıkım mavisi.

Sezgin'in kullandığı araba kalabalığı dışarı taşan mekânın önünde durdu. Derin ve Creff'in kollarındaki Yasemin beni karşılamak için çoktan gelmişlerdi bile. Arabadan inip onları selamladım.

"Öyle güzel görünüyorsun ki!"

Yasemin istediği siyah elbisesinin içinde yaklaşırken Derin'in de renk konusunda ondan farklı kalır bir yanı yoktu.

"Siz de öyle," dedim sevecenlikle. "İkiniz de su gibisiniz."

Derin beni şöyle bir süzdükten sonra "Bir şey eksik sanki. Ne olduğu hakkında bir fikri olan var mı?" dedi.

Yasemin muzır bir edayla, "Benim kesinlikle var," dedi.

O eksiği bulmak için üzerime bakındım. Mendes elbiseyi istediği gibi bardot yaka ve yırtmaçlı olarak dikmişti. Rengi hoş bir pudraydı ve bol at kuyruğumun kıvrımlı uçları boynuma uzanıyordu. Kızlar tarafından bir de bunun için sıkıştırılmamak için koyu bir göz makyajı ve renksiz bir dudak boyası sürmüştüm. Bu yüzden kendimdeki eksiği bir türlü bulamadım. O sırada Derin çantasını açtı ve beklemediğim bir şey çıkardı.

"Kraliçe dediğin taçsız olur mu?"

Hep bir ağızdan "Olmaz," dediler ve kraliçe tacı bir kez daha saçlarımın arasındaki yerini aldı.

"Şimdi içeri geçebiliriz."

Sezgin, aramıza girerek bir kolunu Derin'e, diğerini ise bana uzattı. Kalabalık ikiye ayrıldığında, reverans ve alkışlar arasından içeri girdik. Gülümsemeye çalışırken aslında buraya son geldiğim anı zihnimden silmeye çalışıyordum. Eğlence çoktan başlamıştı. Bangır bangır müzik, dans eden, içen, gülüşen insanlar ve gaz lambalarının turuncu ışığı ile dumanı her yerdeydi. Bizim için ayrılan büyük locada yerimizi aldıktan bir süre sonra Sezgin konuşma yapmak için sahneye çıkmam gerektiğini söyledi. Bunu hiç istemiyordum. Tüm dikkatler üzerimdeyken konuşmak benim için hep çok zor olmuştu ama yine biliyordum ki şu an ki unvanımın gereği o konuşmayı yapmak zorundaydım.

Sezgin'in işaretiyle müzik kesildi. Elbisemin eteklerini topladıktan sonra sahneye çıktım, kulak çınlatan alkışları hoşnut bir tebessümle karşıladım.

"Öncelikle hoş geldiniz," diye söze girdim çöken derin sessizliğin ilk ayağında. "Her birinizi burada görmek çok güzel. Zor zamanlar geçirdik. Atlatıyoruz ve atlatırken yeniden faaliyete geçen mekânımızda birlikte olalım istedik." Derin bir nefes alıp kalabalıkta göz gezdirmeye başladım. Dudaklarım yeniden aralandı fakat kelimelerim, karşımdaki tarifsiz manzaraya yenik düşmüştü.

Ateş Karan, buradaydı.

Zihnimin bir oyunu olamayacak kadar gerçekti. Eskisi gibi güçlü ve yenilmez görünüyordu. Alnına dökülen siyah saçları ve saçlarının altında barınan keskin mavileriyle gülümsedi.

Ateş, onca şeye rağmen karşımda durdu ve bana gülümsedi.

3. BÖLÜM

"Zaferin Zehirli Yolları"



Sukutun yongası dudaklarıma düşmüştü.

Gözlerim gözleriyle sınanırken tüm kelimeler inzivaya çekilmişti.

Ateş, ellerimi uzatsam dokunacağım kadar yakın, kilometrelerce koşsam ulaşamayacağım kadar uzaktı.

Devam etmemi bekleyen kalabalıktan sabırsız nidalar dökülürken sahnede sudan çıkmış balık gibi çırpındığımı kimsenin gördüğü yoktu.

Almaya çalıştığım derin nefes kesik kesik ciğerlerime uğradı. Gözlerimi bir saniye için kapattım ve yeniden açtığımda orada yoktu. Hiçbir yerde yoktu.

"B... Ben..." *Güçlü ol Hare, yapabilirsin,* dedim içimden. Bunu defalarca kez tekrar ettim. "Geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim. Her zaman burada olduğumuzu ve size yardım etmek için hazır olduğumuzu unutmayın. Daha fazla uzatmayacağım, görüyorum ki eğlenceye devam etmek için gözümün içine bakıyorsunuz."

Yükselen kıkırtılar her şeyin yolunda olduğunu gösteriyordu. Titremek için fırsat kollayan dizlerimi hesaba katmazsam! "Hepinize iyi eğlenceler diliyorum. Görüşmek üzere!"

Sahneden kendimi nasıl attığımı, nasıl locaya ulaştığımı, nasıl boş bulduğum ilk yere oturup koca bir kadehi son damlasına kadar başıma diktiğimi hatırlamıyordum. Farkında olduğum tek şey göğsümün hâlâ hızla inip kalktığıydı. Elimin üzerinde en az benim kadar soğuk bir el, oturduğu koltukta kendini yanıma doğru kaydıran Derin'e aitti.

"İyi misin?"

Bu kez yalan söyleme, Hare. Bu kez değil.

"Onu gördüm," diye bağırdım yüksek sesin arasından kendimi duyurabilmek için.

Hüzünle başını salladı. "Buradaydı ama... Şimdi değil."

"Derin." Üzerindeki huzursuzluğu görebiliyordum. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

Bir süre düşündü. Sonra ona verdiği siyah iksir şişesini çıkardı. "İçmedi."

"Ne?"

Omuz silkti. "İçmedi. Elimden almadı bile."

"Neden?"

Bakışlarını kaçırdı. Bunu bir başkası yapsa endişelenmezdim ama Derin yapmıştı. Aşılması gereken ciddi bir sorun olduğu ortadaydı.

"Ateş iksiri içmek için bir şart koştu."

Kaşlarımı çattım. Belki biraz da sinirlenmiştim. "Ne demek bu? Hah!" Biraz sakinleştikten sonra Derin'in kulağına eğilerek sordum. "Ne istiyor?"

"Hare." Yutkunduğunu gördüm. "Ateş iksiri tek bir kişinin elinden içeceğini söyledi."

Sormaya korkuyordum. Sormaya korkuyordum. Sormaya korkuyordum.

Derin sormama fırsat bırakmadı ve tek nefeste "Senin," dedi. "İksiri ona ancak sen götürürsen içeceğini söyledi."

Birden kendimi ayakta buldum. "Ne!" Derin'in son kelimeleri kafamın içinde yankılanırken kendisinin de ayağa kalkması uzun sürmedi. "Sen ne dediğinin farkında mısın Derin?"

"Ben değil." Başını inkârla iki yana salladı. "Bunu Ateş söyledi. Ve ne yazık ki fazlasıyla ciddiydi."

"Kafayı yemiş olmalı!" Ayağımla tuttuğum ritim hareketli müzikten daha hızlıydı. "Büyü beyninde tahmin etmediğimiz hasarlar da bırakmış. Ona, bunun mümkün olmadığını söylemedin mi? Kimin yanında olduğunun farkında değil mi! Beni ne cüretle oraya çağırır?"

"Hayır." Derin bir şeyleri düzeltmek istermiş gibi önüme geçti. "Seni oraya çağırmıyor."

Şaşkınlık sesimi kıstı. "Oraya çağırmıyor mu? Peki, nereye..."

Derin'in başı omzuna meyletti. "Hare, o seni birlikte oturduğunuz eve çağırıyor. Sizin evinize..."

Burnumun direği ince ince sızlarken çenemi ileri ittim. "O ev yıkıldı."

Derin'in gülümsemesi buruktu. "O da zaten harabesinde bekleyeceğini söyledi." Ve ekledi. "Her gece."

İçi dolu bir çuval gibi fırladığım koltuğa düştüğümde, içime hücum eden birçok duygu vardı. Savaşmaktan yorgun düştüğüm, ağır, pervasız duygular...

"Ona söyle..."

"Hare. İksiri ikinci kere senden başka biri götürürse kıracağını söyledi."

Gözlerim yavaşça kapanırken "Neden?" diye fısıldadım. "Neden yapıyor bunu?"

"Yapmak zorunda değilsin." Derin'in teselli eden sesi uğultu şeklinde kulaklarıma uğradı. "Bir kurtuluş varken o da acı çekmek istemeyecektir." Derin söylediği şeye kendisi de inanma-

mış olacak ki birkaç küfür homurdandı. "Pekâlâ, istediği olana kadar acıdan yok olacak olsa da içmez."

Gözlerim halen kapalıyken avucumu Derin'in önünde açtım. Şişeyi tenimde hissetmem uzun sürmemişti ama ona ulaştıracak gücü kendimde ne zaman bulacağımı bilmiyordum.

Aralanan kirpiklerimle birlikte ayağa kalktım. Yasemin ve Creff neşeyle dans ediyordu. Her şeye rağmen gülümseyebildim. En azından birileri mutluydu.

"Geceyi siz noktalar mısınız, Derin?" Onu elinden tutup kaldırdıktan sonra düşünceli bir tavırla içen Sezgin'i işaret ettim. "Mutlu bir şekilde."

"Ya sen?"

İksir şişesini avuçlarımın arasında sıkıştırdım. "Kraliçenin görevi buraya kadardı. Şimdi çok özlediğim evime dönüp huzurlu bir uyku çekeceğim."

"Seninle gelmemi ister misin? Yalnız kalmanı istemiyorum," diye sordu alacağı cevabı bile bile.

Elim gayriihtiyari karnıma dokundu. "Yalnız değilim." Tekrar Sezgin'i gösterdim. "Şimdi şurada oturan genç adamın yanına git ve ona eski neşesini geri vermenin bir yolunu bul."

Müziğin, ışığın, kahkahaların ve neşenin arasından sıyrılıp arabama ulaştım. Hâlâ bir kraliçeydim ve saraya dönmem gerekiyordu. *Bu kimin umurunda,* diye bağırdı iç sesim. Bu kimin umurunda! Geniş arazime ulaştığım an bedenime sirayet eden rahatlama azımsanamazdı. Verandanın basamaklarını yavaşça çıkıp evime kavuştum. Kapıyı üç ayrı yerinden kilitledikten sonra yalnızca bir gaz lambası yaktım. Bir tanesi benim için kâfiydi.

İçinde banyosu bulunan odama gittiğimde ilk iş olarak yüzümdeki boyadan ve üzerimdeki ağır elbiseden kurtuldum. İç çamaşırlarımla yatağa girdim, gözlerimi aceleyle kapattım.

Evimde uyumak içimdeki ağırlığı yok etmiyordu ama bir süre için taşıma görevini üstleniyordu.



Derin'in iksiri bana teslim etmesinin üzerinden dört gün geçmişti. Dört koca gün. Bu süre zarfında saraydaki masanın üzerinde duran şişeyi yalnızca izlemekle yetinmiştim. Odaya her girdiğimde gözüm bir şekilde şişeye takılıyordu ve dakikalarca üzerinde kalıyordu. Ancak yalnızca bu kadar! Elime almak şöyle dursun, belli bir mesafeden sonra yaklaşamıyordum bile. Oysa onu Sofia'dan almak için bin bir türlü zorluğun üstesinden gelmiştim. Öylesi bir kadına katlanmak, yaptıkları karşılığında bedel ödetmek yerine eski gücüyle mükâfatlandırmak zorunda kalmıştım.

Öte yandan geceleri başımı yastığa koyarken onun bir zamanlar ikimize ait olan evin harabesinde beni beklediğini düşünüyordum. Bir taşın üzerine oturduğunu, gözünü yola diktiğini ve gelişimi kolladığını düşünüyordum. Bu düşünce amansız bir hastalık gibi dört gecedir yakamı bırakmamıştı.

Benim onunla karşılaşacak gücüm yoktu? Onun var mıydı?

Şanslıydım ki dört gündür ne yağmur yağmış ne de şimşek çakmıştı. Bu vaziyet, muhtemel karşılaşmamızı öteliyordu lakin bugün değilse yarın da yağmur yağacaktı, şimşek de çakacaktı. Başımı masaya yaydığım kollarıma gömdüğümde, içimi daha fazla sıkan şey verdiğim sözdü.

"Geliyorum, demenin üzerinden neredeyse kırk dakika geçti."

Başımı kollarımdan kaldırmadan göz ucuyla Derin'e baktım. "Geliyorum."

"Üzgünüm," dedi yaklaşırken. "Sezgin bu kez seni almadan arabaya dönmememi söyledi."

Sıkıntıyla doğrulup koltuğa yaslandım. "Ne zamandır Sezgin'in sözünü dinliyorsun?"

Kafasında bir hesap yaparcasına duraksadı. "Sanırım... İşime geldiği zamanlar. Ve şimdi tatlım, fazlasıyla işime geliyor."

"Adisin," dedim isteksizce ayağa kalkarken. "Bunu biraz daha erteleyebilirdik."

Kaşıyla şişeyi işaret etti. "Ertelediğin başka şeyler gibi mi?"

"Halledeceğim."

"Seninle gelmemi ister misin?"

Koluna girip minnet dolu bir gülümseme sundum. "Şahit olmak isteyeceğini sanmıyorum."

Derin, arabayı kullanan sevgilisinin yanına geçerken arka koltuktaki yerimi aldım. Tanıdık ıssız yollardan geçip büyücüye giden yolu hızla tüketiyorduk. Kendimi birazdan olacaklara hazırlamak için ruh emici ihtimalleri göz önüne almamaya çalışıyordum. Hiçbirinin zannımca oluru yoktu. Korkarım ki bu işin sonunda Derin, Sezgin ve diğerleriyle ters düşecektim...

Çadırların yerleşim alanına girdikten sonra Sezgin'e durması gereken noktayı söyledim. Bizi karşılayan adam, buraya Alya ile ilk geldiğimde gördüğüm adamdan başkası değildi. Dekan'a geldiğimizin haberini verdikten sonra bize büyücünün çadırına kadar eşlik etti.

Adımlarım geri geri giderken içeri önden girdim. Oradaydı ve hiç değişmemişti. Onun tek gözü kapalı yüzüne bakmamak için başka her yere baktım. Ancak benim aksime onun bakışını oldukça net bir şekilde üzerimde hissediyordum.

"Buraya geri döneceğinden emindim," dedi, çatallı sesiyle. "Geç de olsa buradasın."

Başımı yukarı kaldırıp çadırın üçgen tavanına bakarken "Evet," dedim. "Egonu tatmin ettiysen geliş sebebime geçmek istiyorum."

"Buna gerek yok," dedi eliyle boşluğu savuşturarak. "Nedenini bilmediğimi düşünmüyorsun umarım."

Sezgin gerilen sinirlerimin farkına varmış olacak ki birkaç adım öne çıktı. "Biliyorsan uzatmanın bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Hare'nin iyi olması için buradayız."

Büyücü uzun bedenini koltuğa bıraktı. Kır saçları dağınık görünüyordu. Son sözlerinden sonra nasıl görünürse görünsün benim için korkutucu biriydi.

"Onu muayene etmem gerekiyor ama bunun için pek hevesli gibi durmuyor."

Sezgin bana baktı. O bakış izin alır gibi değil, hadi, der gibiydi.

"Tam olarak ne yapacaksın?" diye sordum yer yatağına uzanmadan önce.

"İhtiyarın yaptığından farklı bir şey yapmayacağım."

Derin, buradayız dercesine sırtımı sıvazladı. Kaçışım yoktu. "Bana yine aptal bir teklifte bulunursan..."

Ağzının hayali fermuarını çekti. "Bir şey söylemeyeceğim kraliçe. Nasılsa zamanı geldiğinde kendin isteyeceksin."

Ne söylemek istediğini tam olarak anladığımı söyleyemezdim ama onunla olan diyaloğumu uzatmaya da gönüllü değildim. Beyaz yer yatağına sırtüstü uzanıp, derin bir nefes aldıktan sonra karnımı açtım. Büyücü Dekan yanı başıma dizlerinin üzerine çöktü. İhtiyarın kullandığı aletin bir eşi elindeydi. Aleti göbek deliğimin üzerine kapattığında, yaşadığım irkilmeyi kendi içimde bastırdım. Aletin diğer ucunu kulağına dayadığında, açık olan tek gözünü de kapattı. Aralanan dudakları, genişleyen

burun delikleri ve hızlanan nefesiyle hayrete düştüğünü anlatıyordu. Aleti kasıklarıma doğru kaydırdığında, Sezgin arkasını döndü. Elim yanlış bir hareketine karşı atakta bekliyordu ama korktuğum olmadı. Aleti yavaşça karnımdan ayırıp ayağa kalktı.

"Senin de söylediğin gibi karnımda bir bebek taşıyorum, değil mi?" diye sordum heyecanla. "Benim bebeğim."

Sakin olduğunu düşünürken aleti çadırın bir köşesine fırlatıp arkasını döndü. "Aptal mısın yoksa aptal numarası mı yapıyorsun?"

Karnımı aceleyle kapatıp ayağa kalktım. Sadece umutluyum, diyemedim. Ondan bunu anlamasını bekleyemezdim.

"Sorun ne?"

Sezgin ve Derin bunu aynı anda sormuşlardı. Büyücü bize döndü. Çehresindeki hayret ifadesi dallanıp budaklanmıştı.

"Bu kadın daha önce içinde bir şeytan taşıdı, buna inandı ama o şeytanın somut varlığını taşıdığına inanmıyor! Onu bir bebek sanıyor!"

Müthiş bir ürpertiyle geri çekildim. "Kes sesini! Kes! Sen aklını kaçırmışsın."

Derin'in koluma yapışmasıyla Dekan'a giden adımlarımı durdurmak zorunda kaldım.

"Beni susturmayı başarmak sana bir şey kazandırmayacak, Hare Karan. İçindeki şeytanı susturamayacaksın. O somut varlığıyla zamanında sana verdiği vecadan çok daha fazlasını çektirecek."

"Hayır!" Omuzlarım düşerken, ağlamaklı çıkan sesim Dekan'ın sözlerini şiddetle reddediyordu. "Hayır!"

Sezgin, beni ve Derin'i arkasında bırakarak büyücüye yaklaştı. "Bundan emin misin?"

"Hiçbir şeyden olmadığım kadar."

"Ne yapılması gerekiyor?"

Büyüyen gözlerim olanlara inanamayarak Sezgin'in sırtında kilitlendi. "Sen ne saçmalıyorsun Sezgin? Ona inanacak mısın?"

Sezgin'in başı omzuna çevrildi ancak bana bakmadı ve yineledi. "Ne yapılması gerekiyor, büyücü?"

Büyücünün bakışı karnıma ulaştığında, kollarımla karnımı kapatma isteğime zorlukla mâni oldum. "Onu yok etmemiz gerekiyor ama bunu nasıl yapacağımızı henüz ben de bilmiyorum..."

Dudaklarımı birbirine bastırdığımda başımı hızla iki yana sallıyordum. "Hayır, buna izin vermeyeceğim. Hayır..."

Derin kolumdan daha sıkı tutarak "Ne olur?" diye sordu. "Eğer yok edilmezse ne olur?"

Büyücünün kalkan başı, belirginleşen çene hattı ve sıktığı yumrukları sözlerinin doğuracağı felaketi ele veriyordu. "Büyür. Önce içinde büyüdüğü ruhu sonra da tüm ruhları yok eder." Kalkan işaret parmağının hedefinde ben vardım. "Yani bu senin kararın olmaktan çıktı. Aptal bir inat yüzünden her birimizin varlığını riske atamazsın!"

Bir kez daha itiraz edemedim. Ellerim yüzüme kapanırken koşarak uzaklaştım oradan. Koştum, koştum, koştum. Ta ki Derin beni yakalayıp sıkıca sarılana dek.

"Hare!" Saçlarımı severken yüzümü omzuna bastırdı. "Burada kalmayacak. En çıkışsız kapıları yıkıp geçtik. En dönülmez yollardan döndük. Canım. Burada kalmayacak, söz veriyorum."

"Yapamam Derin," diye ağladım. Onca zaman sonra gözyaşlarım sağanak gibi yanaklarıma, çeneme, boynuma düşüyordu. "O içimde büyürken bu kadar hissederken yapamam."

Derin kollarımı kavrayarak geri çekildi. "Bana bak, yüzüme," dedi taş gibi sert bir ifadeyle. "Ateş'e söylemelisin. Bunu bilmeye hakkı var."

Derin'in sözleri büyücününkiler kadar acıydı. "Yapamam. Biliyorsun, yapamam."

"Yapmak zorundasın!" dedi üzerine basa basa. "Bunu tek başına yenemezsin. Böyle bir yükü tek başına taşıyacak kadar kendine zalim olamazsın. Sen yapmazsan ben yaparım, duydun mu? Sen söylemezsen ben söylerim!"

Derin'in bakışlarındaki ciddiyeti görebiliyordum. Tıpkı her şeye rağmen haklı olduğunu görebildiğim gibi...

Kederin gölgesi yüzüme parça parça düşerken "Tamam," diyebildim. "Bu gece ona iksiri götüreceğim ve her şeyi anlatacağım. Öğrenecek..."

Üzerimdeki elbise gece kadar siyahtı. Bakışlarım, dokunuşum, sesim ve sessizliğim gece kadar siyahtı.

Kullandığım araç Lazan'a giriş yaptığı an çiseleyen yağmur sağanağa dönüştü ve rüzgâr uğultulu bir hâl aldı. Karanlığın ve Lazan'ın izbe sokaklarının kasvetli müziği kulaklarımı doldururken hızımı yavaşlatıp gardımı sağlamlaştırdım.

Sadece birkaç dakika. Dayanmam gereken sadece birkaç dakikanın beni tuzla buz etmesine izin vermeyecektim. Tenim kadar soğuk duracak ve iksiri içmesini sağladıktan sonra yanından ayrılacaktım. Gözlerine bakmak yok, ona kulak vermek, geçmişe bir saniye olsun dönmek yok, diye defalarca yineledim içimden. Bir zamanlar evimizin bulunduğu bölgeye yaklaştığımda, moloz yığınlarını gördüm. Tıpkı bana benziyorlardı.

Ve o, oradaydı.

Devrik bir duvarın üzerinde oturuyordu. Arkası dönüktü.

Yanında titrek bir gaz lambası vardı. Arabayı durdurduğumda, başı omzuna doğru kıpırdandı ancak arkasına dönüp bana bakmadı. Son durak olmasına rağmen ellerim direksiyonda bir süre bekledim. Buna bir an önce son vermeliydim. İksiri avucuma hapsedip aşağı indim.

Rüzgâr arkamdan ittirirken Lazan'daki uğultu sinemdekinden fazla değildi. Ona doğru yürüdüm, birkaç metre kala durdum. Aramızda görünmez bir sınır çizgisi vardı. Bir de devasa bir boşluk.

"Buradasın."

Zihnim, kulaklarımın aç olduğu karakteristik sesi defalarca kez kafamın içinde yankılattı.

Yutkundum. *Buradayım,* dedim ama yalnızca içimden. "İksiri getirdim."

Donuk sesimi benliğim kabul etmek istemedi.

Üzerinde siyah bir gömlek vardı. Saçları... Ah saçları, gecenin bir parçası olabilecek kadar siyah ve dağınıktı.

İksiri almak için bir hamle yapmayışı beni köşeye sıkıştırıyordu. Yapmam gerekeni yaparak biraz daha yaklaştım ve bu kez yarım metre kala duraksadım.

"İçebilirsin." Şişeyi ona uzattığımda, hafifçe çevrilen bakışları avucumdaki şişeye odaklandı.

"Derin getirdiğinde neden içmediğimi biliyor musun?"

Uzanan elimi geri çektim. "İlgilenmiyorum."

"İlgilenmediğin için mi buradasın?"

Sorusu muydu beni afallatan yoksa çokça zaman sonra şahit olduğum sol ayağıyla tuttuğu ritim miydi?

"Bu iksir için sandığından daha fazla uğraştım. Sana borçlu kalamazdım. Şimdi onu iç."

Ayağa kalktı ve usulca bana döndü. İçim titredi ama ne be-

denimde ne de suratımda yaprak kımıldamadı. İfadesinin tüm odacıklarında hüzün yer eden adama bir saniyeden fazla bakmadım. Bakamadım.

"Çok mu istiyorsun içmemi?"

Benimle oyun oynuyordu. Bunu ezelden beri severdi ancak o toy kız yoktu artık karşısında.

İçimdeki gücü topladım ve gaz lambasının sönmek üzere olan titrek ve turuncu ateşinde yüzüne baktım. "İç şunu."

Başını ağır ağır sallarken etli dudakları aralık duruyordu. Onu son gördüğümün aksine hiç yara izi ya da morluk yoktu. İyiydi.

"İçeceğim."

Tekrar uzattım. "Son yudumuna kadar buradayım."

Parmakları avucuma uzanırken "Son yudumu..." diye tekrar etti.

Parmakları iksiri sardığında, dış boğumları avucuma dokundu. Belleğimde bir şeylerin kırılıp döküldüğünü, bir şeylerin buharlaşıp uçtuğunu hissettim. "Bunu duyduğum için boğazım son yudumu kabul etmeyecek."

Gözlerimi yavaşça kapattım ve hızla açtım. "Birkaç saniye içinde tüketebilirsin. Hadi."

Bakışlarım bana kafa tutarak siyah gömleğinin sardığı geniş gövdesine uğradı. Göğsü tek parçasını kaybeden bir yapboza benziyordu. O parça benim varlığımda fakat o varlık acıyla budandığı için artık ait olduğu yeri dolduramazdı. Ölesiye yabancıydı.

İksirin ağzını açarken dahi bakışlarını yüzümden almadı. Çekinmeden çehremi oluşturan her ayrıntıda oyalandı. "İyi misin?"

"İç."

"İyi görünüyorsun."

"İç şunu."

"Belki de öyle görünmen bir aldatmacadır."

"İç artık şu lanet iksiri!" Sesim Lazan'ın köhne köşelerinde yankılanırken dudaklarında keyifsiz bir tebessüm belirdi.

"Öfken aldatmaca değil, o gerçek. Haklı bir gerçek."

Benimle konuşmaya çalışıyordu. Bağışladığı yaralara tuz basmaya, tek tek eşelemeye çalışıyordu. Benden daha ne istiyordu?

"Seninle bunu konuşmayacağım. Ben..." Güçlü bir nefes aldım. "Seninle hiçbir şey konuşmayacağım. Son kez söylüyorum, iç de gideyim."

Bir adım attığında eş zamanlı olarak bir adım geri gittim. Bunu yapmamalıydım ama yüzünde parçalanan ifadesi pişmanlık duymama zaman vermedi.

"Benden korku..."

"Kimseden korkmuyorum."

Gözlerini gözlerimden ayırmadı. İksirin mantar tıpasını baş parmağıyla ittirerek harabenin rasgele bir köşesine gönderdikten sonra şişeyi etli dudaklarına dayadı ve hızlıca içti. Son yudumu hariç...

"Bu ne işe yarayacak?" Dibinde bir damla iksir kalan şişeye baktı, yalnızca bir saniye.

"Ne işe yarayacağını bilmeden mi içtin?"

Bir adım daha attığında bu kez olduğum yerde kalmayı başardım. "Sen getirdin, teferruatın bir önemi yok."

Avuçlarımı sıktım, bir taş gibi duruyordum karşısında. "Son bir yudum," dedim şişeyi işaret ederek. "Sofia hepsinin içilmesi gerektiğini söyledi."

Kalın ve dağınık kaşları çatıldı. "Sen yine onun yanına mı gittin?"

"Evet. Bu benim kararımdı." Varlıklarımızı biraz daha birbirine yakın kılan bu kez benim attığım adımdı. "Benim, kimsenin üzerinde söz hakkı olmayan kararım."

Burnumdan sert bir soluk verirken "Hep aynısın!" dedi dişlerinin arasından. "Yapma denileni ne varsa yapıyorsun."

"Evet!" dedim onu hızla onaylayarak. "Ve biliyor musun? Bu da yalnızca beni ilgilendiriyor."

Şişeyi kaldırdı. "Bunu kimin için almıştın?" Cevap hakkı tanımadı. "O kişi senden Sofia'ya gitmeni istedi mi?"

Hazırlıksız yakalandığım sorusu karşısında bakışlarımı kaçırdım. Ancak yaptığım hatanın farkına vararak daha sert bir ifadeyle yüzüne baktım. "Yalnızca borcumu ödedim. Şimdi şu son yudumu da..."

"Kendimde olsaydım o kadının yanına gitmene izin vermezdim. Asla."

Başımı arkaya attım ve koyulaşan gözlerini görmezden geldim. "İzin vermek?" Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım. "Büyü belleğine zarar vermiş. Mühim değil, sana durumu üç kelimeyle açıklayacağım, bazı şeyler eskide kalır."

Başını biraz eğdiğinde, nefesinin kokusunu duyumsayabileceğim kadar yakındı. Ancak daha vahimi, burnumun arzuyla soluduğu acı kahve kokuydu... Yenilmekten korkuyordum. Sırf bu yüzden ondan kaçarak uzaklaşmalıydım ama istediğim bu değildi. Bende görmesini istediğim, artık üzerimde bir hükmünün olmadığıydı.

"Sen nasıl diyorsan, Hare Karan."

Şişeyi son kez dudaklarına götürdü ve son yudumunu dilinin üzerine aldı. Artık gidebilirdim. Karşısından ayrılıp arabaya ulaştım. Kulpa uzanırken söyleyecek son bir şeyim vardı.

"Çok yakında Sofia'ya kraliçeliğini iade edeceğim." Kulpu

indirdim ve ondan tarafa bakmadım. "Soyadını sana iade edeceğim gibi..."

Arkamdan nasıl baktığını görmedim. Şayet görseydim, dayanma gücüm oracıkta tükenirdi. Arabaya bindim ve hızla oradan ayrıldım. Zihnimde kırık bakışlarını, ciğerlerimde kokusunu unutarak Lazan'dan canımı kurtarırcasına kaçtım.



"Olanları duydunuz mu?"

Derin, Yasemin ve Creff ile bulunduğum şato bahçesine bunu söyleyerek girdi Sezgin.

"Olan ne?" Derin yanına gelen sevgilisinin dudaklarına anlık bir öpücük bıraktı. "Kayda değer bir şey gibi görünüyor."

Sezgin'in bakışları direkt olarak bana çevrildi. "Öyle. Ateş Karan, Lazan'a ev yaptırıyor. Yeni ve büyük bir ev."

Yüzümde herhangi bir mimiğin oynamasına izin vermedim. "Böyle bir karar alabildiğine göre tamamen kendine gelmiş olmalı. İksirin işe yaramasına sevindim."

Yasemin suratını ekşiterek "Neden büyük bir ev?" diye sordu. "Bir futbol takımı kuracak kadar çocuk mu yapacaklarmış?"

Derin'in hızla kalkan kaşlarıyla birlikte Yasemin'in avucu ağzına yapıştı. "Ah... Şey, affedersiniz."

Tam bir sorun olmadığını söyleyecektim ki, Sezgin önce davrandı. "O evde biriyle kalacağını kim söyledi? Yanında yalnızca Alya olacak. Tabii bulabilirsek..."

"Daha fazla adam görevlendirdim," dedim, işin yalnızca kayıp kısımlarıyla ilgilenerek. "Çok yakında ikisinden de haber alacağız." Derin'in çantasını işaret ettim. "Taç orada mı?"

Yasemin ile aynı anda gözlerini devirdi. Derin "Hâlâ hata yaptığının farkında değilsin yani. O iblise tacını geri vermek hangi akla hizmet?"

"Derin, söz verdim."

"Bunun bir önemi yok!" dedi heyecanla. "O kadın kendisine verilen sözlerin tutulmasını hak etmiyor. Öyle birinin insanlara yeniden emir vermesini sağlayamazsın."

Yasemin başını sallarken "Kelimesi kelimesine Derin'e katılıyorum," dedi ve onu Sezgin ile Creff takip etti.

"Her ne ise... Bunları konuşmak için geç, gördüğünüz üzere Sofia çoktan çok özlediği şatosuna geldi bile."

Tüm bakışlar bakışlarıma eşlik ederek kapıya çevrildiğinde, siyah, ucu kuyruklu elbisesinin içinde yaklaşan Sofia'yı gördük. Yüzünde keyifli bir ifade vardı, emin adımlarla yanımıza kadar yaklaştı.

"Misafir çok severim ama tacımı giydikten sonra şatomla hasret gidermek için biraz yalnız kalmam gerekecek."

Derin hareketlendiğinde Yasemin kolundan sıkıca tuttu. "Önce benimle hasret gidermeye ne dersin Sofia?"

"Buna gerek olduğunu sanmıyorum." Kumral saçlarını rüzgâra savurarak omuzlarını gerdi. Şatosuna, yüksek surlarına, adamlarına ve geniş bahçesine hayranlıkla bakıyordu. "Hareciğim, uzatmayalım diyorum."

Gülümsedim. "Bence de." Derin'e memnun gözlerle bakıp" Tatlım," diye seslendim. "Tacı bana verir misin?" Başını iki yana salladı. Daha fazla gülümsedim. "Lütfen."

Derin çantasından tacı çıkardı ve ellerime bıraktı.

"Ah, şunun güzelliğine bir bakın." Sofia ellerini çenesinin altında birleştirirken taca odaklanan bronz gözleri büyüdü. "Çok fazla özlemişim."

"Biraz daha bak o halde." Tacı ona doğru uzattım. "Bak hadi, doyasıya bak."

"Sanırım taksam daha iyi olacak. Odam hazırlandı mı?"

Şatonun kulesine baktım. "Elbette, daha sen gelmeden önce intizamla hazırlattım."

"Güzel." Ellerini uzattı. "Şimdi tacı ait olduğu yere sen mi koyarsın yoksa bunu ben mi yapayım?"

"Sanırım bunu ben yapabilirim," dedim gülümsememi bozmadan. "Evet, bunu ben yapacağım."

Sofia ellerini geri çekip başını yanaştırırken tacı kaldırdım ve turuncu saçlarımın arasına bıraktım. Aynı anda kızlardan ve Sofia'dan gelen nida kesinlikle birbiriyle uyuşmuyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen!"

Saçlarımı acele etmeden düzelttim. "Görmedin mi? Tacı ait olduğu yere bıraktım."

"Böyle konuşmamıştık!" diye bağırdı. "Tacımın karşılığında gerekeni yaptım."

"Tam olarak öyle değil, sen yalnızca kendi pisliğini kendin temizledin."

Kaldırdığı elini tutmak için birçok gönüllü vardı ama bunu bizzat ben yaptım. "O bir defa olur! Ne sanıyordun? Senin gibi bir ucubeye kraliçelik tacını vereceğimi mi? Biliyor musun Sofia, sözümü tutmayacağım tek kişi sensin ve inan bana sana karşı zevkle sözümü tutmuyorum."

Nefesi düzensizleşirken şatoya bu kez telaşla baktı. "Sana bunu ödetirim! Öyle bir büyü yaptırırım ki bir öncekini mumla ararsın! O taç benim! O şato benim!"

Kolunu sertçe bıraktığımda geriye doğru sendeledi. "Bir noktada haklı gibisin. Bundan sonra şato senin evin sayılır. Ama kraliçe odası değil, kuledeki ufak boşluk. Merak etme, oraya senin için küçük bir yatak attırdım."

Eteklerine yapışıp avazı çıktığınca bağırdı. "Buraya gelin! Buraya gelin!"

Kimse gelmedi.

"Üzgünüm." Omuz silkip elimi Yasemin'in omzuna bıraktım. "Sanırım önceki adamların yeni adamlarının hakkından geldi." Bahçe kapısından gelen iki adam işaretimle Sofia'nın koluna yapıştılar. "İşte, şimdi de seninle ilgilenecekler."

"Bunu sana ödeteceğim!" Öfkeden kabaran damarları boynunu zorlarken zayıf bedeni onu tutan iki adamın ellerinde çırpınıyordu. "Yemin ederim, yemin ederim bunu sana ödeteceğim! Çok yakında!"

Elimi kaldırdım ve onu götürmelerini işaret ettim. Bir dakika içinde Sofia'nın sesi uzaklaşarak kayboldu. Yerini ise beklemediğim bir alkış sesi aldı.

"Siz delisiniz!" dedim alkışlayan dört çift elin sahibine bakarak. "Yeter, kesin artık şunu çocuklar."

Sezgin bir an için alkışlamayı bıraktı ve bağırdı. "İşte şimdi gerçek bir kraliçesin!"

Sonraki birkaç gün boyunca zamanımın çoğunu şatoda geçirmiştim ancak uyumak için muhakkak evimin yolunu tutmuştum. Şatoda olduğum vakitlerde bilhassa kulenin yakınından geçerken Sofia'nın çığlıklarını duyabiliyordum. Hiç pes etmeden durmaksızın bağırıyor ve kendisiyle ilgilenmeye çalışan görevlilere zorluk çıkarmakla kalmayıp onlara fiziksel zararlar da veriyordu. Onunla ne yapacağımı henüz bilmiyordum. İhtiyarı ya da Dekan'ı tekrar görmemiştim. Bunun için üzerimde yoğun bir baskı vardı ama önlerinde bir ağrı daha çekmediğim için onları şimdilik püskürtebiliyordum. Akşam olup evime adım attığımda ise olağanın aksine garip endişeler taşıyordum. Onlara henüz bir ad vermekte mümkün değildi fa-

kat uyuduğum zamanlarda hissettiğim izlenme hissi beni iyiden iyiye tetikte olmaya sürükleyen bir durum oluşturmuştu. Bazen koltuklarımdan birinde bazen de yatağımda gözlerimi kapattığım an birinin siluetini gözlerimin ardından hissediyordum. Heyecanlanıyordum fakat heyecanım gözlerimi açıp kimseyi göremeyince bir toz bulutu gibi dağılıyordu.

Öte yandan başımdaki tacın hakkını verebilmek için çok fazla detayla uğraşmak zorundaydım. Şatoya gelen -geneli kadın- ruhların sorunlarıyla birebir ilgilenmek, karışıklığı çözmek hatta çatışmalarda arabulucu olmak beni yorsa da içinde olduğum müşkül durumdan uzaklaştırdığı için şikâyet etmiyordum. Alya ve ağabeyimi halen bulamamak artık iyice içimi sıkmaya başlamıştı. Onları araması için oluşturduğum ekibin eli boş her döndüğünde sayılarını artırsam da, bir sonuç alamamak kafamdaki nahoş ihtimalleri artırıyordu. Korkarım ki çok yakın zaman da bu işi de bizzat üstlenmek zorunda kalacaktım.

Alacakaranlık hava hafifçe koyulaşırken üzerime yeşil, zarif bir elbise giydim ve saçlarımı uzun zamandan sonra ilk kez salık bıraktım. Belki biraz yüz boyasıyla daha iyi görünebilirdim ama buna yeltenmedim. Biraz sonra Creff'in mekânında, yardımcı olarak seçmek istediğim biriyle görüşecektim. Aslında Sezgin yükümü fazlasıyla alıyordu ama zamanının kayda değer bir kısmını iş peşinde harcadığını ve Derin'i ihmal ettiğini fark ettikten sonra bir şeyler yapmam gerektiğini fark etmiştim.

Creff'in mekânına inen basamakları tamamladıktan sonra bakışlarımı kalabalık masalarda gezdirdim. Yalnızca adının Semir olduğunu bildiğim adam bu masalardan birinde oturuyordu ama yalnız oturan birkaç adamın arasından onu yardım almadan bulamayacağımı anlamam uzun sürmemişti. Mutfağa giren kapıya yürüdüğüm sırada birinin koluma dokunmasıyla

durdum ve arkamı döndüm. Beni durduran elin sahibi kumral, ela gözlü ve uzun boylu bir adamdı. Sakalsız yüzü ve parlak gözlerinde güven verici bir ifade vardı. O ifadeyi bir adım geri çekilerek de perçinledi.

"Merhaba, Kraliçe Hare."

Anlamaya çalışarak, "Merhaba," dedim. "Tanışıyor muyuz? Eğer bir konu hakkında konuşacaksanız lütfen beni yarın şatoda ziyaret edin."

Gülümserken ince dudakları iyice kayboldu. "Ederim, tabii. Ancak sadece yarın değil, bundan sonra sizi sıklıkla şatonuzda ziyaret edebilirim."

"Anlamadım."

Uzun parmaklı beyaz elini uzattı. "Ben Semir."

"Ah," dalgınlığıma içten içe söylenerek gülümsemeye çalıştım. "Tabii ya. Merhaba." Elimi uzatıp adamın elini sıktıktan sonra bana oturduğu masayı gösterdi. "Etrafa bakındığınızı gördüm ve size yardım almak istediğiniz Creff'ten önce yardım etmek istedim."

"İyi etmişsiniz. O halde vakit geçmeden masanıza geçelim."

Bunu bekliyormuş gibi kolunu uzatarak geçmem için yol verdi. Beni görünce gülümseyerek selamlayan ruhların selamlarını başımla karşılayarak ilerledim ve kıyıdaki iki kişilik masaya geçtim. Semir karşımdaki yerini alır almaz görevli yanımıza gelerek ne istediğimizi sordu.

"Ben Creff'in özel kahvesinden içiyordum. Siz de ister misiniz? Belki de yemek yemek istersiniz?"

Başımı nazikçe iki yana salladım. "Kahve kâfi."

İki kahve siparişi verdikten sonra Semir arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde bol bir şekilde bağladı. Rahat, aynı zamanda saygılı bir adama benziyordu.

"Creff arayışınızdan az çok bahsetti. Aslında bu iş için beni uygun gördüğü ve daha önemlisi güvendiği için ona minnettarım." Kalın sesinde yumuşak bir tını vardı. "Şu an karşınızda oturma fırsatı verdiğiniz için size de öyle."

"Çok naziksiniz. Bu iş için Creff sizi uygun gördüyse benim için güven kısmı tamamdır. Yalnızca size günlük rutinimizden ve sıklıkla karşılaşacağınız bazı problemlerden bahsetmek isterim. Sabır ve intizam gerektiren, yorucu bir iş olduğunu da söylemeden geçemeyeceğim."

O sırada gelen kahvelerimizden birer yudum aldık. "Zoru severim. Neden anlatmaya başlamıyorsunuz?"

Semir'in kendine güvenen yanı hoşuma gitmişti. Aksi takdirde insanlar üzerinde hâkimiyet kurması fazlaca zorlaşırdı, kendimden biliyordum! Ona uzunca detaylardan bahsettim. Ağzımdan çıkan her kelimeyi dikkatle ve ciddiyetle dinledi. Bir ara Creff yanımıza gelip her ikimize de selam verdikten sonra dün yaptığım kekten hâlâ biraz kaldığını söyledi. Semir tadına bakmak için istekli görünüyordu. Creff kekimden birer dilim göndermek üzere yanımızdan ayrıldıktan sonra yine o garip hisse kapıldım; biri tarafından izleniyormuş hissine...

"Sanırım kraliçelik dışında başka meziyetleriniz de var."

Semir'in iltifatına karşılık gülümsemeden edemedim. "Meziyet demeyelim de, hobi diyelim. Mutfağı seviyorum. Bu mekânın mutfağı benim için biraz da stres atma alanı."

Kelimesi kelimesine doğruydu. Üzgün hissettiğimde, kırgın, öfkeli ya da kimsesiz hissettiğimde hızla Creff'in mutfağına girer aklıma gelen ilk yemeği yapmak için işe girişirdim. O anlarda kimse benimle konuşmazdı, kendi hâlimde kalırdım ve zihnimi yorup içimi rahatlatırdım.

"Bu mütevazılığınızın ardında muhteşem bir kek saklanıyor, bundan eminim."

Creff'in kusursuz bir sunumla hazırladığı kekim iki servis hâlinde önümüze kondu. Semir çatalını sabırsızca almıştı ki kek biri tarafından tabaktan alındı. Başımı şaşkınca masamızın dibinde beliren erkek gövdesinden tırmandırdım. Gördüğüm manzara bir süre için konuşmama izin vermedi.

Ateş! İki parmağının arasındaki keki tek lokmada mideye indirirken öfkeden kararan gözlerinin hedefinde Semir vardı!

Semir yavaşça sandalyeden kalktı, az önceki rahat ve keyifli ifadesinden eser yoktu. Sebebi açıktı; karşısındaki adamın kim olduğunu çok iyi biliyordu.

"Tahmin ettiğin gibi," sesindeki tehlike hissedilmeyecek gibi değildi. "Kek muazzam." İlk şaşkınlığı attıktan sonra ayağa kalkabildim ama Ateş benim de burada olduğumun farkındaymış gibi görünmüyordu.

"Neden buradasın Ateş?" Dönüp bana bakmadı bile. Siyahlar içindeki varlığı Semir'e doğru bir adım attığında hızla sandalye masa aralığından çıktım.

"Yaptığı her şey lezzetlidir."

Hızlı adımlarla etrafından dolaştım ve Semir'e daha fazla yaklaşmasını önlemek için aralarına girdim. "Kes şunu!" dedim sessizce. Diğer masaların dikkatini yeterince çekmiştik ve bu elbette ki onun umurunda değildi. "Arkadaşın için geldiysen o mutfakta. Burada olmanın bir anlamı yok."

Bakışları bir anda bakışlarıma indiğinde, nefesimin önünde şiddetli bir rüzgâr hissettim. Buradaydı, karşımdaydı, iyiydi. Tüm bunlar için uğraşmıştım ama onunla bu denli yakınken aslında nasıl uzak olduğumuzu bilmek bana iyi gelmiyordu.

"Var," dedi, az öncekinin aksine sakin ve kısık bir sesle. "Burada olmamın anlamı tam karşımda duruyor ve yeşil harelerinin ardından bana bakıyor."

Yutkundum ve bakışları saniye saniye yutkunuşumu izledi. Hayır, istediğim duruş bu değildi. Başımı bir an için aşağı eğdim ve derin bir nefes aldıktan sonra yeniden güçlü fakat yorgun yüzüne baktım.

"Şu an misafirimle bir toplantı yapıyorum ve sen bunu bölüyorsun."

Önce Semir'in önündeki boş tabağa baktı. Ardından da benim önümdeki dokunulmamış tabağa... "Toplantınız kek tarifiyle alakalı mıydı?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Attığı tek adımla neredeyse çarpışacaktık. "Öyle bir ilgilendirir ki."

"Ateş!" Aramıza giren Creff'in sesini varlığı tamamladı. Yüzünde özlem dolu bir gülümseme vardı ama bu telaşlı hâlini gizlemiyordu. "Seni yeniden burada görmek ne güzel." Elini kaldırdığında, Ateş geri dönüp sıkmak zorunda kaldı.

"Hoş buldum, demek isterdim." Omzunun üzerinden Semir'e kısa bir bakış attıktan sonra Creff'e sordu. "Kim bu?"

"Semir. Sıkı bir arkadaştır."

Ateş'in sıktığı dişlerini avuçları takip etti. Başını Creff'e eğdi ve sabırsızca sordu. "Her ne haltsa. Karımın yanında ne işi var, Creff?"

Creff'in bir kez daha açıklama yapmasına izin vermeden bu kez Creff ile aralarına girdim. "Benimle dışarı gel."

Durdu, baktı ve "Nereye istersen," dedi.

Semir'e dönüp "Hemen geliyorum." dedikten sonra seri adımlarla önden çıktım. Merdivenleri çıktıktan sonra gözüme ilişen ilk kuytu köşeye doğru yürüyüp ulaştığımda durdum. Hızla arkamı döndüğümde, onunla neredeyse çarpışacaktım. Oysaki mekândan çıkarken aramızda hayli mesafe bıraktığımdan emindim.

"Derdin ne senin!" Karanlık yüzünün sol kısmını içine alırken sağ kısmı mekândan gelen ışıkla aydınlanmıştı. "Söyle, derdin ne?"

Ağırlığını tek ayağının üzerine verdi. Bana bakıyordu. Hayır, düpedüz beni izliyordu. Bir filmi ikinci kez izlermiş gibi, acele etmeden, meraksızca ama istekle yapıyordu bunu. "Derdim karşımda duruyor," dedi ağır esen rüzgâr kadar kısık bir sesle. "Derdim de, dermanım da karşımda duruyor."

Sözleri bittiğinde bileklerimi ona uzatmışım gibi hissettim. Kelepçenin soğuk demirini tenimde hissetmem an meselesiymiş gibi... "İçeride yaptığın saçmalık neydi?"

"Kekini yememi saçmalık olarak mı adlandırıyorsun?" Dudaklarının aydınlık tarafta kalan kısmı kıvrıldı. "Oysa buna deli olurdun."

"Kendi ağzınla söylüyorsun. Olur-dum. Geçmiş zaman eki."

"Hatırlatmak zorunda mıydın?" dedi huysuz bir çocuk gibi.

"Hatırlatmak mı?" Bir şeyleri anlamışçasına başımı salladım. "Büyü seni gerçekten fena etkilemiş. İhtiyara görünsen fena olmayacak."

Yanından geçip gidecekken kolumu saran parmakları içimi ve duraksayan adımlarımı titretti. "Sana söyledim. Benim derdim de dermanım da burada."

Kolum avuçlarının arasında taş kesilirken dümdüz önüme bakıyordum. "Dermanın konusunda yanılıyorsun, Karan. Evinize çok da uzakta sayılmaz." Kolumu cüssemden beklenmeyecek sert bir hamleyle elinden aldım. "Şimdi olduğum bu yerden git ve bir daha sakın üzerimde söz sahibi olduğunu düşünme."

Yüzümü göremeyeceği kadar uzaklaştığımda, gözyaşlarım sicim gibi yanaklarımdan süzüldü. Karşısında bu kadar iradesiz olduğum için kendimden nefret etmiştim. Emel'den asla bah-

setmemeliydim. Hâlâ kanayan yaramı ona göstermemeliydim. Kendimi lavaboya atıp tek kişilik bir kabine girdim. Avucum zonklayan göğsüme kapanırken ruhumdaki sancıya karnım da eşlik ediyordu. Yeni bir vecayla baş edemeyecek kadar güçsüzdüm. Usul usul karnımı sıvazladığım anlarda "Lütfen," diye ağlamaya devam ettim.

"Lütfen bebeğim. Bu akşam değil, şimdi değil." İçimi çekip bakışlarımı beyaz tavanda amaçsızca gezdirdim. "Lütfen, lütfen. Burada değil."

Acının aniden uzaklaşmasını, kendi içimde bebeğimin beni duyması olarak yorumladım. Yüzümü yıkayıp Semir'in yanına geri döndüm ve diyaloğumuzu olabildiğince kısa tutmaya çalıştım. Bunun sebebi hem Semir'in gerilmiş olması hem de ağrının geride bıraktığı rahatsızlık hissiydi. Korkuyordum. Çünkü son yaşadığım ağrı diğerlerinden farklı olduğunu anlamamı sağlamıştı ve her an yeniden başlayabileceğinin sinyallerini veriyordu.

Semir ile el sıkıştıktan sonra arazimin yolunu tuttum. Aslında bu gece Derin'e ona uğrayacağıma dair söz vermiştim. Sözümü çiğneme yanlısı asla değildim ancak konuşacağımız konuyu bilmek verdiğim söz için istisnai bir durum yaratmıştı. Ateş'e bebeğimden ve ağrılarımdan bahsetmemi istiyordu. Bunu daha önce onun önünde kabul etmiş ancak yapamamıştım. Yapmak da istemiyordum. Yapmayacaktım. Bu yüzden Derin'den bir süre daha kaçmak palyatif[6] ama doğru bir yoldu.

Evime ulaştığımda ilk olarak kapıyı üç yerinden kilitledim. Biri tarafından izlenildiğimi hissetmeye başladığımdan beri attığım adımlara daha da dikkat eder olmuştum. Koridorda ilerlerken bir yandan da soyunmaya başlayarak elbisemi bedenim-

6 Bir süre için olan, geçici. (ed.n.)

den sıyırıp attım. Daha sonra sutyenim elbisemin yanındaki yerini aldı. Banyoya girdikten sonra üzerimdeki son parçayı da çıkardım ve suyla dolu toprak küvete gömüldüm. Bu beni biraz olsun rahatlatmıştı. Devamını getirmek için başımı geriye atıp gözlerimi kapattım. Ellerimle küvetin kenarındaki şişelerden birine ulaştım ve gözlerimi açmadan bir tanesini suya boşaltıp oluşan köpüğün altından karnımı okşadım. Bunu yaparken ne haber alamadığım ağabeyimi, ne ağrılarımı, ne yönetmem gereken şatoyu ve sorumluluklarımı, ne de Ateş'i düşünmedim. En azından bir süre için...

O sürenin sonunda izlenilme hissi bu kez daha baskın bir şekilde zihnime sirayet etti. Hızla gözlerimi açtım ama yine etrafta kimse yoktu. Hızlıca saçlarımı ve bedenimi yıkayıp havluma sarıldım, banyodan ayrıldım. Koridora çıkar çıkmaz sol yanıma vuran uyuşma ve karıncalanma hissi içimde şimşeklerin çakmasına sebep oldu. Kusursuz bir hamleyle sola döndüm ve yakaladığım iri bedeni duvara yasladım.

Görünürde kimse yoktu. Ellerimin altında biri vardı.

Görünürde kimse yoktu. Yüzüme birinin nefesi vuruyordu.

Görünürde kimse yoktu. Havada kahve kokusu vardı.

"Ne işin var senin burada?" Biraz yukarı bakıyordum, gözlerim gözlerinin olduğu hizayı unutmamıştı.

"Bunu sormak için, sence de biraz geç kalmadın mı?"

Ellerimin biri kolunda diğeri ise göğsünün üzerinde donup kalırken ne söylediğini anlamaya çalışsam da başarılı olamadım.

"Bana hemen evimde ne işinin olduğunu söyle. Ne zamandır buradasın?"

Onu göremiyordum ama kasılmasından kaşlarının çatıldığını hayal edebilecek kadar iyi tanıyordum. "Sen ciddi misin?"

Ellerimi hızla üzerinden ayırdım ve havlumu göğsüme bas-

tırdım. Bu hamlemle başımdaki havlu yere düşerek ıslak saçlarımın omuzlarıma dağılmasına sebep oldu. "Dalga geçiyor gibi mi görünüyorum! Burada olmaman gerekiyordu."

Ani yaklaşmasını kirpiklerimi kırpıştırarak karşıladım. "Olmam gereken yerdeyim, turunçgil. Günlerdir olduğu gibi..."

"Ne?"

"Neresini anlamadın? Günlerdir burada, seninleyim ve senin bunu hissetmemen imkânsız. Bana ilk kez şimdi tepki verdin, bu akşam seni o it yüzünden kızdırdığım için mi?"

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken bakışlarım boşluğa daldı. Günlerdir burada olduğunu söylüyordu. Üzerimde yoğunlaşan o izlenme hissi boşuna değildi. Ama... Onu nasıl olur da hissedemezdim!

"Hayır." Başımı inkârla iki yana salladım. "Yalan söylüyorsun. Başka bir şey var."

"Sana hiç yalan söylemedim."

Doğru.

"S... Sen... Günlerdir buraya gelip beni mi izliyorsun?"

Biraz daha yaklaştığında, nefesini yüzüme vurması kaçınılmaz olmuştu.

"Yemek yerken, uyurken, kendi kendine konuşurken... Ama favorimi soracak olursa..." Garip bir kıpırtı hissettim. "Az önce soyunarak banyoya ilerleyişindi."

Burnumdan sert bir soluk verirken utanan bakışlarımı kaçırdım. "Bu nasıl bir terbiyesizlik! Sen... Sen! Ne hakla bunu yaparsın!"

Kollarımdaki sahiplenici tutuşu bizi birbirimize yasladı. "Kocan olmak bana tüm bu hakları veriyor."

Dokunuşundan kurtulmaya çalışmam sonuç vermedi ancak karşısında eski Hare yoktu ve ben bunu ona göstermekten çe-

kinmeyecektim. Kaldırdığım ayağımı tüm gücümle ve kusursuz bir tahminle kasıklarına yönelttim. Elleri hızla benden ayrıldığında, inlemesini ardımda bırakarak odama koştum. Kendimi heyecanla içeri attım ama itmeye çalıştığım kapı dıştan uygulanan kuvvetle olduğu yerde kaldı.

"Bırak şunu Ateş! Git evimden. Defol!"

O istemeden kapıyı asla kapatamayacağımı bile bile itmeye devam ettim. Kapının arasına koyduğu ayağını tekmelemek de fayda etmedi. Ben kapıyı kapatmak için nefes nefese ittirmeye devam ederken onun hareketsizce durup beni izlediğini biliyordum. Yılmadım. Öyle öfkeli, öyle şaşkın ve öyle utangaçtım ki içimde karışan tüm bu duygularımın yalnızca bana özel kalmasını istiyordum. Ona değil, bir başkasına değil, yalnızca bana.

"İsmimi söyledin," dedi, söylediğim onca şeyden sonra buna şaşırarak ve bir parça da hayranlık uyanan bir sesle. "Bir daha söylesene."

Hırsla kapıya tekme attığım an çıplak ayağım ikiye ayrılmış gibi zonkladı. "Ah!" Ayağımı tutup seke seke geriye gittiğim sıralarda kapı ardına kadar açıldı. Yatağa düşüp ayağımı kendime çekmiştim ki, büyük eliyle ayağımın tamamını kavrayıp kendine çekti.

"Ne yapıyorsun? Bırak!"

Çaprazımdaki sandalye varlığının doldurmasıyla gıcırdarken kucağına koyduğu ayağım havada görünüyordu. "Biraz daha tepinirsen bana izleyecek daha güzel şeyler sunacaksın."

O ana kadar havlumun kaydığını fark edememiştim. Aceleyle havluyu yukarı çektim. Parmaklarıyla sıvazladığı ayağımı geri çekme çabama kaldığım yerden devam ettim. Ne yazık ki en az kapıyı kapatma çabam kadar yersizdi. Zira çoktan ayağımı bileğimden olduğu yere sabitlemişti bile.

"Acıyor mu?"

Tepinmeye bir son verip yokluğuna düşmanca baktım. "Bırak!"

"Sorumun cevabı bu değil."

Sabırsızca gözlerimi kapattım. Açtığımda avuçlarımı sıkıyordum. "Bu saçmalığa daha fazla katlanmayacağım. Anlıyor musun beni! Hemen evimi terk et ve ait olduğun yere geri dön."

Ayağımı bıraktı ama geri çekmem kısa sürmedi.

"Daha açık olmaya ne dersin?"

Keyifsizce güldüm. "Dedi, görünmezliğinin ardına sığınan adam."

Ve puf! Tüm ihtişamıyla karşımda oturuyordu. Burada, evimde, odamda, yanı başımda, kırgın bakışları ve suskunluğuyla söylediği gibi benimleydi.

"Şimdi söyle. Ait olduğum yer senin gözünde neresi?"

Ne istiyordu benden? Vereceğim cevabın beni nasıl darmadağın edeceğini görmek mi? Hayır. Ona istediğini vermek istemiyordum.

"Git."

"Bir cevap ver, gideyim."

Ayağa kalkıp ona sırtımı döndüm. Beni, istediği cevabı vermeye mecbur bırakmıştı. Derin bir nefes alırken kalkanımı daha güçlü olanıyla değiştirdim.

"Onun yanı." Dilim, ona bunları söylettiğim için bana düşman olabilirdi. Ruhum ona bu sancıyı çektirdiğim için benden istifa edebilirdi. O kadar zordu işte. "Emel'in. Ait olduğun esas yer orası."

Ayağa kalktığını duydum ama dönmemin imkânı yoktu. Puslu gözlerim, düşen yüzüm, hıçkırıklarımla sarsılmak için can atan omuzlarım gözünün önünde olmamalıydı. İki adım

attı, hemen arkamda durduğunda omzumdan kalkan bir tutam saçımın sırtıma uzandığını fark ettim.

"Hiçbir yere ya da hiç kimseye şu ıslak, turuncu tutamlara ait olduğum kadar ait olmadım."

Gitti. Arkasında asla doldurulamayacak kadar büyük bir boşluk bırakarak gitti. Hem hiç gelmeyecekmiş gibi hem bir an sonra dönecekmiş gibi gitti. Bana ait değilmiş gibi gitti. Bana aitmiş gibi gitti. Kıtalarca öteden elimi uzatsam tutabilecekmiş gibi gitti.

4. BÖLÜM

"Şeytanın Yandaşları"



Sabahın alacakaranlığının yüzünü döndüğü sularda şatoya ayak bastığımda, duvarlar Sofia'nın bağırtılarıyla çınlıyordu. Hep yaptığım gibi duymazdan gelip odama yöneldim ama Lisa yanıma gelip Derin'in odamda beni beklediğini söyleyince durdum. Sanırım bu kez Sofia'ya kulak vermeli ve Derin ile yüzleşmemi bir kez daha ertelemeliydim.

"Derdi ne bu kadının!" Kuleye çıkan merdivenleri tırmanırken arkamdan gelen Lisa'nın korkusunu hissedebiliyordum.

"Bilmiyorum efendim. Eski kraliçe sizi görmek istediğini söyleyip duruyor. Bir de..." Duraksayıp merdivenlerin gerisindeki hizmetli kadına baktım.

"Bir de?"

"Eski gücüne kavuşunca hırsını önce biz hizmetlilerden alacağını haykırıyor."

Öfkeme rağmen yumuşak bir sesle "Korkma," dedim. "O eski gücüne kavuşsa dahi sizler benim korumam altındasınız. Hiçbirinize kati surette dokunamaz."

Minnetle reverans yaptı. "Var olun kraliçemiz."

Sofia'ya özgülediğim odanın kapısına ulaştığımda, iki muhafız zincirleri çözüp çift kanatlı kapıyı dışarı doğru açtılar. O anda

sefil halde görünen Sofia ile karşı karşıya kaldık. Beni gördüğü an bağırmayı kesip nefretle olduğum yere baktı.

"Nihayet." Kabarık ve düğüm içinde görünen saçlarını arkaya atıp odanın içindeki devrilmiş masa ve sandalyeyi gösterdi.

"Önce düzeltirsen oturabilirsin."

Bakışlarım gayriihtiyari odanın içinde dolaşmaya başladığında, gerçekten berbat halde olduğunu gördüm. Yerde saçılmış yemek artıkları, yırtılmış çarşaf parçaları, devrilmiş bakraçlar vardı. Küvet kuruydu ve bakraçtaki sular Sofia'nın hışmından nasibini alarak etrafa dökülmüştü.

"Böyle bir yerde mi varlığını sürdürmek istiyorsun?"

Kendini bir çırpıda yatağa bırakıp ellerinden destek alarak kaykıldı.

"Yoksa hoşlanmadın mı? Bana burayı sen verdin?"

"Sana burayı bu halde vermediğime eminim!"

Öfkeme öfkeyle karşılık vermekte gecikmedi. "Her ne haltsa! Burada ben değil, sen olmalıydın. Seni fare suratlı!"

Ayağa kalktığında ayağımı yere öyle hızlı çarpım ki bir adım bile atamadı.

"Benimle konuşurken sözlerine dikkat et yoksa seni gerçekten hak ettiğin yere gönderirim."

Beni hiç ciddiye almadığını gösteren uzun bir kahkaha attı. Ne yazık ki keyfini kaçıracak bir şeyler söylemek üzereydim.

"Senin şu sırrını bilen adam... Üzgünüm ama sabaha karşı adamlarım tarafından yakalandı. Burada olmak üzeredir."

Garip bir şekilde kahkahası son bulmadı. Hatta daha fazla keyiflendi, çok daha fazla.

"Pekâlâ, ona benden selam söyle. Ve ona de ki," Küçük adımlarla yaklaşıp bir sır verir edasıyla bana doğru eğildi. "Eğer bir kez daha görüşebilme fırsatımız olsaydı, onunla mutlaka yatardım."

Yüzümü buruşturarak başımı çevirdim. "Korkunu bu şekilde mi gizliyorsun Sofia?"

"Korku mu?"

"Evet, sırrın konusunda nasıl korktuğunu gözlerimle görmüştüm."

"Korku..." Gülümsemesi ufalırken ifadesine tehlikeli bir ciddiyet yayıldı. "Birazdan senin yüzünde göreceğim ifade."

"Yine ne saçmalıyorsun sen?"

Kollarını göğsünün üzerinde birleştirip ufak adımlarla etrafımda dönmeye başladığında, muhafızlara müdahale etmemeleri için işaret ettim.

"Nasıl söyleyeceğimi düşünüyorum," diye konuştu, acele etmeden. "Her saniyesinden zevk almak istiyorum."

Önümden geçeceği sırada koluna yapışıp durmasını sağladım. "Hemen konuşmazsan bir daha kıçını da yırtsan buraya gelmeyeceğim."

Kolunu yavaşça benden kurtardı ve yönünü tamamıyla bana döndü. Bronz gözleri yorgun fakat sinsi bakıyordu. "Ağabeyini buldun mu Hare?"

"Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum."

Omuz silkti. "Belki de bizzat beni ilgilendiriyordur."

"Ne demek bu?"

Dillendireceklerinin sevimsiz kokusunu alabiliyordum. Beni yanına öylesine çağırmamıştı. Sofia gibi bir kadının daima son bir kozu olurdu ve tam da şu an da son kozunu yüzüme çarpmak üzereydi.

"Ağabeyin ve sevgili Alya şu an yalnızca kraliçe Sofia'nın bildiği bir yerdeler."

Avucumu elbiseme sürttüm, sakin kalmak için uğraşıyordum. "Sana inanmıyorum."

"Sen bilirsin. O halde git ve bul onları. Ya da..." Göğsünü şişirip nefesini sinir bozucu bir yavaşlıkla havaya bıraktı. "Çok aradın ama bulamadın mı?"

Nasıl yaptığımı anlamadığım bir şekilde Sofia'nın boğazına yapışıp onu duvara kadar ittim. "Sakın benimle oynama!"

Zor nefes alıyordu ama bu bile onun keyfini kaçıramamıştı. Havaya bakarken boğazına yapışan elimden kurtulmaya çalışmadı. "Bu bir oyun değil. Yaptıklarımın hiçbiri değildi, en iyi sen bilirsin."

"Seni gebertirim!" Dudaklarımı şakağına yaklaştırıp onu daha fazla duvara bastırdım. "Eğer ağabeyimden kötü bir haber alırsam..."

"Kötü bir haber almak mı?" diyerek böldü sözlerimi. "Ah kraliçe, ben istemeden ağabeyinden haber bile alamazsın. İstersen bunu zamanla test edebiliriz ama zamanın ağabeyinin lehine işlemeyeceğini bilmeni isterim."

Elim ondan ayrılır ayrılmaz aldığı yumruk şekliyle birlikte duvara indi. "Neredeler! Bana hemen nerede olduklarını söyleyeceksin!"

"Bunu yapmayacağımı biliyorsun." Boğazını ovalarken sözlerinin doğruluğu altında eziliyordum. Evet, benden istediğini almadan asla bana istediğimi vermezdi.

"Ne istiyorsun?"

Hiç düşünmedi. "İlk istediğimi." Karnıma baktı ve yeniden gülümsedi. "İlk istediklerimi, desem daha yerinde olur sanırım."

Hiç düşünmedim. "Ağabeyimi ve Alya'yı getirmelerini sağla. Tacın bu gece senin."

Kaşıyla karnımı işaret ettiğinde onu yok etmek istedim. "Ya o?"

"Ne zaman doğacağını bilmiyorum." Elini karnıma uzattı-

ğında, sert bir itişle elini arkasına savurdum. "Sakın bana dokunayım deme."

"Sakin ol, yalnızca onu hissetmek istedim. Bana alışması için sence de çalışmalara şimdiden başlamamız iyi olmaz mı?" Alaycı tavrı dinmek bilmiyordu. Bense onun tarafından bir kez daha köşeye sıkıştırıldığım için güçsüz ve başarısız hissediyordum.

"Onları nasıl aldın?" Bunu merak etmiyordum. Yalnızca bebeğimden bahsetmeye devam ederse, kendimi tutamayıp ona zarar vermekten korktuğum için konuyu değiştirmiştim.

"Aslına bakarsan, ben bir şey yapmadım. Alya bana kendi ayaklarıyla geldi, sığınacak bir yer arıyordu ve ben onun için doğru adrestim. Sonrası pamuk ipliği gibi geldi. Bir süre sonra ağabeyin de Alya için mıntıkama girmişti ve bingo! Onları alıp özel kutumda sakladım, bir gün bana lazım olacaklarını biliyordum."

Onlardan birer eşyadan bahsediyormuş gibi bahsediyordu. Sofia kendinden başka kimseyi düşünmeyen mükemmel bir bencildi. Ona bu konuda kafa tutamazdım. Kendi çıkarları uğruna öz kardeşine acımayan biri benim kardeşimi görmezdi. Tanrım.

"Benden bir güvence istediğinin farkındayım ama o karnımdayken istediğin iksiri içemem."

Garip bir şekilde anlayışla başını salladı. "Haklısın, onu riske atmayı ben de istemem. Zaten başka bir çözüm yolu buldum."

Ona sorar gibi baktım. Kurnaz bir tilkiden farkı yoktu. "Tacımı verdiğin an ağabeyin seninle olacak ama Alya bebeği kucağıma verinceye dek benimle kalacak. Alya'dan hazzetmediğini biliyorum. Bu konuda sana güvenemem, bana bir kumpas daha atabilirsin." Kulağıma eğildi ve fısıldadı. "Ama ağabeyin Alya'ya delice âşık. Onun için yeniden bana geleceğinden hiç şüphem yok. Eğer bebeği bana vermezsen, ağabeyini bu kez tamamıyla kaybedeceksin. Bence her şey yeterince açık."

Sevdiklerim için pazarlık yapmaktan yorulmuştum. Savaşmaktan, kaybetmekten, yeniden savaşmaktan ve yeniden kaybetmekten yorulmuştum. Tam bitti dediğimde, tüm kötülüklerin sil baştan başlamasından yorulmuştum.

Belki de sadece yorulduğum için "Tamam," dedim. "Ağabeyimi özgür bırak. Ne istersen, tamam."

"Ne istersem," diye tekrar etti kollarını yukarı kaldırırken. Bundan tarifsiz bir haz almıştı. "Ah, önce odama geri dönmek ve uzun bir duş almak istiyorum." Kapıya doğru yürüdüğünde, onun olması gereken noktada yalnızdım. "Tacı devretme töreni için eksiksiz bir hazırlık yapılsın. Bu gece!"

Sofia gitti. Beni darmadağın odanın ortasında, ne yapacağını bilemez halde bıraktı ve son zaferinin hazzını da alarak adımlarını devasa şatonun içinde kaybetti. Dolan gözlerimi sıkabildiğim kadar sıkarken her defasında aynı duvara daha sert bir şekilde toslamanın öfkesini tadıyordum. Sofia'nın çıktığı kapıya öyle bir yumruk attım ki kapı içine çöktü ve elimi geri aldığımda kanlar içindeydi. Telaşlanan Lisa'nın müdahale etmesine izin vermedim. Gece için gizli bir hazırlık tertip edilmesini sağladıktan sonra ana kapıdaki muhafızlara bu gece şatoya almayacakları dört adı verdim; Derin, Sezgin, Yasemin ve Creff.

Zaman su gibi geçti. Tüm şehrin katıldığı törende tacımı Sofia'ya devrettikten sonra gözlerinden uzaklaştım. Ağabeyim yarın yanımda olacaktı. Bu konuda tereddüdüm yoktu zira Sofia sırrını bilen tek adamın elimde olduğunu biliyordu. Ben de riske atmayacağını biliyordum. Şimdilik asıl ve ilk sorunum şatonun önünde beni beklediğini tahmin ettiğim dört kişilik gruptu. Onlara durumu açıklamak ve kabullendirmek kolay olmayacaktı.

Bir konuda yanıldım. Derin, Sezgin, Yasemin ve Creff beni şatonun çevresinde değil bizzat evimin önünde beklemişti. Ara-

ziye girdiğim an verandadaki kalabalık bana bu gecenin hiç de kısa sürmeyeceğini söylüyordu. Arabayı yavaşça durdurdum ve çekingen adımlarla verandaya ulaştım.

"Hoş geldiniz."

Kimseden cevap gelmedi. Pekâlâ, hızlı ve sağlam bir açıklama için çok vaktim yoktu. Kimsenin yüzüne bakmadan içeri girişimin ardını öteki adımlar takip etti. Sonra kapı Derin tarafından sertçe kapatıldı. İşte, başlıyorduk.

"Çok merak ediyorum, yaptığın haltı nasıl açıklayacaksın."

Üzerinde düşünmedim ve dosdoğru olanı söyledim. "Ağabeyim ve Alya, Sofia'nın elindeydi."

Her birinin suratına yer eden şaşkınlık ve takip eden üzüntü birkaç saat önce bende olanların birer eşiydi.

"S... Sen, ne dediğinin farkında mısın?"

Derin'in sorusuna zoraki başımı salladım. "Farkında olmamayı isterdim. Tüm olanların..."

Sezgin yumruğunu sıkarak yaklaştığında gözlerinden ateş çıkıyordu. "Şatoda mı o! Yeter artık, kadın falan dinlemeyeceğim!"

"Sezgin," dedim bulaşmasını ümit ettiğim sakin bir sesle. "Onu geri almak için yapılması gereken tek bir şey vardı ve ben de onu yaptım."

Kaşını çatarak, "Onu mu? İkisinin de Sofia'nın elinde olduğunu söyledin."

"Evet, ikisi de Sofia'nın elinde ama tacı için yalnızca ağabeyimi bize getirecek. Alya için farklı bir teklifi var." Dişlerimi öyle sıktım ki birkaçı kırılsa şaşırmazdım. "Başka bir şey istiyor."

Yasemin ne söylemek istediğimi hemen anladı. "Gerçekten böyle bir şeyi kabul ettin mi?" diye sordu. "Alya için!"

"Sofia sandığımızdan daha akıllı. Yalnızca Hakan'ı veriyor."

Sezgin nokta atışlarına hız kesmeden devam etti. "İstediğini almadan Alya'yı vermeyecek, Hakan'ın Alya için ona gideceğini biliyor."

Yasemin'in bu sözlere içerleyen bir yanı yoktu. "Ateş bu durumdan haberdar mı?"

Başımı iki yana salladığımda, Derin öfkeyle "Nasıl oluyor da tüm olanları tek başına halletmeye çalışıyorsun? Bu ne tür bir manyaklık!" diye bağırdı. "Tanrı aşkına... Hare! Kız kardeşinin nasıl bir belanın içinde olduğunu da mı ondan saklayacaksın? Kendi başına gelenlerden sonra bunu da mı Ateş'ten saklayacaksın!"

Cevap vermek üzere dudaklarımı araladığım anda bir şey oldu.

Ateş Karan salonumun ortasında belirdi.

Gözlerindeki yakıcı öfkesi ve inip kalkan göğsüyle birlikte bana bakıyordu. İçeriye derin bir sessizlik çökerken o, yalnızca bana bakıyordu.

"Senin başına ne geldi?"

Olduğum yerde kaskatı kesilirken herhangi bir yalanla onu geçiştirmeye niyetlendim ama aklıma tek bir kelime bile gelmedi.

"Ateş!" Sezgin iki adımla yanına ulaştığı Ateş'e sarılırken, nefes almak için arkamdaki tekli koltuğa oturdum. Ateş dostunun sarılışına kısa ve sağlam bir karşılık verdi. Sonra bir yandan Creff ile tokalaşırken diğer yandan da birbirlerinin sırtını sıvazladılar. Yasemin ve Derin yerinden kıpırdamadı ama Derin'in yan gözle baktığı Ateş'e olan özlemini gözlerinden okuyabiliyordum.

"İyisin," dedi Sezgin, şükreder gibi. "Eskisi gibisin."

Ateş bunu duymadı, onun gözleri hâlâ benim üzerimdeydi ve benim hâlâ söyleyecek iyi bir yalanım yoktu.

"Biri bana Hare'ye ne olduğunu anlatsın."

Kimseden çıt çıkmadı. Herkes bunu benim yapmam gerektiğini biliyordu. Yavaşça ayağa kalkıp, "Kardeşin iyi," dedim. "Çok yakında Sofia'nın elinden kurtula..."

Bir saniye içinde yanıma ulaşan adımları sözlerimi tamamlamama izin vermedi. Gözlerime bakmak için aşağı eğdiği mavilerinde derin bir şüphe geziniyordu. "Alya konusuyla ben ilgilenirim. Sen şimdi bana bu bakışlarının sebebini açıklayacaksın."

Bakışlarımı hızla kaçırdım. "Ne zamandır buradasın sen? Sana buraya tekrar gelmemeni söyle..."

"Kes artık şunu!" diye gürledi. "Bin kere de söylesen geleceğim. Sadece buraya da değil, varlığının geçtiği her yere geleceğim. Çünkü ben senin gölgenim. Çünkü sen..." Öfkesinin yüzünde titrediğini gördüm. "Benim karımsın."

Ona hayal kırıklığıyla baktım. "Bu çok önceydi, Karan. Uzun zaman önceydi."

Derin küçük adımlarla bize yaklaşırken telaşla ve dolan gözlerimle başımı iki yana salladım. "Hayır, hayır Derin."

Ateş'in arkasında durdu ve "Evet, Hare," dedi. "Onu ben de affetmedim ama bilmeye hakkı var."

Derin çektiği oku elime tutuşturmuştu. Bırakmak istemiyordum ama çok da yorulmuştum. Dudaklarım aralandığında, Ateş'i bana aitken gördüğüm son anı anımsadım. Hayır, acımı bilmeye hakkı yoktu. Koşar adımlarla kapının yanına ulaştım ve kapıyı açıp kaldırdığım kolumla dışarıyı gösterdim.

"Git buradan, hemen!"

Kıpırdamadı bile. Siyahları giyinen iri cüssesiyle salonumun ortasında bir kaya gibi durmaya devam etti.

"Sana söylüyorum! Burası benim evim ve seni evimde görmek istemiyorum. Git."

Ateş acele etmeden bana döndüğünde, bakışlarımı güçlü ve ifadesiz tutabilmek için kendimle savaşıyordum.

"Gerçekten bunu mu istiyorsun?"

Hayır. Sana çok ihtiyacım var. Sadece sarılsan bile yeter. Beni, o bir dünyayı andıran kollarına almana ihtiyacım var. Benim biraz acı kahve kokusuna ihtiyacım var.

"Gerçekten bunu istiyorum."

Bana doğru yürümeye başladığında, attığı her adım içimi içimden çekip alıyordu. Karşımda durdu. Adımları adımlarımın önündeydi. Çenem titremek için çok hevesliydi ama mantığım duygularıma geçiş vermek için onun gitmesini bekliyordu.

"Sana ne olduğunu öğreneceğim. O gözlerinden kederi sileceğim. Sen bana istediğin kadar git, de. Ben sadece git, dediğini duymak için bile sana bin defa gelirim turunçgil."

Yasemin ve Derin'in yaklaştığını hissettim ama buna aldırış etmeden koridora doğru ilerledim. "Gitmenizi istesem ayıp etmiş olur muyum? Uyumak istiyorum."

Hepsi dışarı çıktı. Sezgin kapıyı kapatmadan önce başını içeri uzattığında, omzumun üzerinden ona bakıyordum. "Dışarı bizden birilerini bırakıyorum. En ufak sıkıntıda onlara ulaş ve bil ki yeni bir ağrına şahit olmadan önce bir şeyler yapmazsan Ateş'e olan biteni ben anlatacağım. Derin'inki blöftü, benimki inanamayacağın kadar gerçek."

Sezgin itiraz etmeme fırsat vermeden kapıyı kapattı. İstediğim gibi yalnızdım. En azından bu gece için... Yarından itibaren burada ağabeyimle birlikte olacaktık ve bu durum beni daha da köşeye sıkıştıracaktı. Ağabeyim durumumu fark edip beni zorla Dekan'a götürmeden evvel bunu ben yapmalıydım. O tek gözlü büyücünün benim için yeni planları olacaktı hiç şüphesiz. Aklımdaki ilk plan ona gitmek, onu dinlemek ve etrafımdakile-

re bu şekilde istediğini vermekti. Uygulama konusunda ise ne yaptığımı kimse bilmeyecekti. Çünkü bebeğime zarar verecek tek bir şey bile yapmayacaktım.



Özlemin fendi diğer tüm duyguları yenecek kadar güçlüydü. İkisi hariç; kırılan gurur ve onur. Ateş'e bakarken bile acı çekmemi sağlayan sebep, zamanında Yasemin'in hissettikleriyle aynıydı. O zamanlar yabancı olduğum bu duyguların Yasemin'i nasıl üzdüğünü görerek ağabeyime karşı derin bir öfkeyle dolup taşmıştım. Ona bir daha asla eskisi gibi bakamayacağımı düşünmüştüm. Ta ki şimdiye dek.

Ağabeyimin kollarının arasına sığdığımda, ağlayabildiğim kadar ağladım ve tek kelime etmeden acımı hissedişini hissettim. Gözyaşlarım biraz olsun dindiğinde ise onun acısı tümüyle benimkine karıştı. Kehribar rengi gözlerinde sevdiği kadından ayrılmış olmanın burukluğu vardı.

"Seni şimdi çok iyi anlıyorum," dedi, şefkatle ve başımın üstünden öptü. "Hiç anlamadığım kadar iyi anlıyorum."

Sırtını sıvazladım. Onun gözünde beni anlıyor olmasına minnet duyuyor olmalıydım. Oysa anladığı, iç acımın yalnızca birazıydı.

"Alya nasıl?"

Beni görünce aydınlanan yüzü duyduğu adla birlikte düştü. "Korkuyor." Sonra bakışlarında bir hayranlık uyandı. "Yine de her şeye rağmen güçlü. Sofia'nın adamları yalnızca birimizi özgür bırakacağını söyledi. Alya'yı bırakmalarını istedim ama buna benim karar vermeme izin vermediler. Alya'ya onsuz git-

meyeceğimi söylediğimde, o mavi gözleriyle bana emreder gibi baktı ve gideceksin, dedi."

"Ya sonra?" diye sordum buruk tebessüm ederek.

"Sonra geri dönüp onu kurtarmamı istedi. Sanki başka seçeneğim varmış gibi..."

Alya'dan bahsederken yüzünde titreyen ifade başka bir seçeneğinin olmadığının soyut belgesiydi.

"Ne zamandır Sofia'nın elindesiniz? Size zarar verdi mi?"

"Çok olmadı. Alya'yı bulmak için şehrin her karışını gezdim. Sonunda onu Sofia'nın yanında bulduğumda, bakışlarında bir gariplik vardı. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamıştım ama Sofia'nın sınırlarına girmiştim bir kere. Neyse ki bizi aynı yerde tuttu. Birkaç kez kaçmaya kalktık..." Gömleğini sıyırıp göğsündeki kesik izini gösterdi. "Bir sonraki sefer Alya'ya da zarar vereceklerini söylediklerinde, kaçmak benim için bir ihtimal olmaktan çıkmıştı. Bekledik... Ve şimdi buradayım. Şimdi anlatma sırası sende. Nasıl burada olabildiğimi açıklayacak mısın?"

Göğsündeki ize şefkatle dokunup başımı salladım. "Belki duymuşsundur, bir süredir kraliçelik unvanını ben almıştım."

"Gülümsemeye çalışarak burnuma dokundu. "Yakışır."

Ona buruk bir tebessümle karşılık verdim. "Sofia'nın tacını geri almasının karşılığı olarak buradasın."

"Peki ya, Alya?" diye sordu heyecanla. "Onun için yaptığın bir pazarlık var mı?"

Alya'nın yokluğuyla baş etmeye çalışırken onu kendim için endişelendirmek istemiyordum. Belki aptallıktı ama gittiği yere kadar saklamayı kafaya koydum. "Başka bir isteği için Alya'yı elinde koz olarak tutuyor olmalı. Ona zarar vermeyecektir, korkma. Alya'yı kısa zamanda geri alacağız."

"Ne istediğini söyledi mi?"

"Hayır."

Çenemi tutup kaldırdı ve bakışlarımızı zoraki birleştirdi. "Doğruyu söylediğini düşünebilir miyim?"

"Elbette."

Elini geri çektiğinde, bu kez bakışlarını kaçıran o olmuştu. "Hare... Bunu sormam seni memnun etmeyecek biliyorum ama merak etmeden de duramıyorum. Yasemin, o nasıl?"

Eskiden Yasemin'in adını andığında gözlerinde gördüğüm ışıltı şimdi yerin mahcubiyete bırakmıştı. Bu konuda bir cevabı hak ettiğini düşünmüyordum ama ona kıyamadım.

"İyi ve mutlu. Creff ile birlikteler."

Yüzüne yayılan rahatlama, onun gözünde Yasemin'in yalnızca iyi olmasını istediği eski bir arkadaş niteliği taşıdığını gösteriyordu. "Buna gerçekten sevindim."

"Görebiliyorum. Creff iyi bir adam, Yasemin'i hak ediyor." Ona imalı bir bakış attım. "Birilerinin aksine."

"Ayran gönüllü bir adam olmadığımı biliyorsun."

"Biliyorum."

"Tüm bunların nasıl olduğunu ben de anlamadım. İki ateş ortasında kalmıştım Hare."

"Bana bunları anlatmak zorunda değilsin. Yasemin'e yaptığın şeyi dinlemek için hevesli olduğumu söyleyemem."

"Anlatmak istiyorum," dedi. İçini dökmeye ne kadar ihtiyacı olduğunu görebiliyordum.

Onu koltuğa çekip, birlikte oturmamızı sağladım. Bu, dinliyorum demekti.

"En baştan başlamayacağım. Birçok şey gözünün önünde gerçekleşti. Alya'nın bana büyü yaptığını öğrendiğimde ona olan kızgınlığım, tüm duygularımın üzerine çöktü. Onu sevdiğim anları, öptüğüm, sarıldığım anları bir büyünün parça-

sı olarak gördüm ve silip attım. Bu yüzden ondan ayrıldıktan sonra eski hayatıma, Yasemin'e dönmek istedim. Her şeyin eskisi gibi olacağından çok emindim ama... Olmadı. Yasemin ve ben, eskisi gibi olamadık. O da bana karşı değişmişti, eskisi gibi bakmıyordu. İnan bana kendimi zorladım, Yasemin'in elini bırakmamak için içimde savaşlar verdim. Ama Alya... Gözümün önünde kıvranırken ona olan kızgınlığımı da yitirmişken, uzak kalamadım."

Ona olan kızgınlığımı yitirmişken, uzak kalamadım.

Ateş'in Emel'e olan kızgınlığı yitip gittiğinde, geriye şahit olduklarım kalmıştı. Beni asıl yaralayan da buydu. Günün sonunda kendi hikâyemin Yasemin'i olacak kadar şanslı da olamamıştım.

"Sonunda bir karar verdim. İkisinden de uzak kalacaktım ama Alya'nın ortadan kaybolduğunu öğrendiğimde, elim kolum bağlı kalamazdım. Beni anlıyor musun?"

Yavaşça yanından kalktığımda, ruhum kuvvetli bir zelzeleyle sallanıyordu. "Anlamıyorum ama anlayabilecek birini tanıyorum."



"Zamanını aldığım için üzgünüm." Kalan son birkaç parça eşyamı aldıktan sonra şatoyu terk etmeye hazırdım. "Seninle iyi bir ekip olabileceğimizden emindim ama..." Omuz silktim. "Artık bir kraliçe değilim."

Semir anlayışla başını salladı. "Üzülme, hâlâ olabiliriz."

Ona anlamayan gözlerle baktım.

"Kraliçelik unvanı yalnızca bir kadının üzerinde kusursuz

duruyor," diye açıkladı. "Ve o taç da yalnızca turuncu saçların üzerinde hakkını veriyor."

Güzel sözlerine karşılık gülümsemeden edemedim. "Çok kibarsın, teşekkür ederim ama o taca çok da meraklı olduğumu söyleyemeyeceğim."

"Tek sebep bu mu?" diye sordu bir şeyleri sezmiş gibi.

"Elbette değil ama..."

"Ama? Bana güvenebileceğini söylememe gerek yok, değil mi?"

Bir kez daha "Elbette," dedim. "Sadece artık kimseyi etrafımdaki sorunlara bulaştırmak istemiyorum."

Ela gözlerinden birini kırptı. "Ya o kişi bulaşmaya çok hevesliyse?"

Bu kez sesli güldüm. "Hiç tavsiye etmem."

Yaklaştı. İfadesi bu kez onda hiç görmediğim kadar ciddiydi. "Burada kalmak istiyorum."

"Aa. Sanırım anlatamadım. Ben gidiyo..."

Gözlerinde büyüyen ifade beni tahmin ettiğimden de iyi anladığını söylüyordu. Hatta... Çok daha fazlası. "Senin... Bir planın var?"

Bunu bekliyormuş gibi başını salladı. "Buraya bir yardımcı olarak geldim ve ilk görev günüm. Bir kraliçenin baş yardımcısıyım, hangisi olduğu fark etmez."

"Bu... Oldukça zekice ama Sofia çok tehlikeli bir kadın. Bak Semir, anlarsa seni..."

"Beni hafife alıyorsun," dedi sahte bir alınmış tavırla. "İzin ver deneyeyim. Sonuçta sana yardım etmek için bu işe girdim. Nasıl olduğu fark eder mi? Aranızda ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama Sofia'nın güvenini kazanıp sana ihtiyacın olan tüm bilgileri getirebilirim. Bunu yaparım."

Semir'e minnetle baktım. Birine güvenmeyi ne yazık ki unutmuştum. Birinin bana karşılıksız bir iyilik yapabileceği- üstelik yeni tanıştığım biri- imkânsız gibiydi.

"Semir, iyi niyetin için teşekkür ederim. Planın dâhiyane ama..."

"O halde başlıyorum."

"Bak hayı..."

Önüme geçti ve kapıyı açtı. "Sizi çıkışa kadar geçirmeme izin verin, gerçek kraliçe. Daha sonra sahte olanının yanına gitmem gerekiyor."



Zamanın ötesinden yansıyan siluetler; tanıdık, silik ve acı vericiydi.

Tanrı, kendisine gönderilen ahların biletini yadsınamayacak bir cezayla ödetecekti.

Yağmurun bir çise biçiminde döküldüğü Lazan sokaklarında yürürken hava alacakaranlığı geride bırakalı epey oluyordu. Ellerim siyah paltomun ceplerinde, amaçsız bakışlarım ise acele etmeden yürüdüğüm sokaktaydı. Neden burada olduğumu bilmiyordum. Sezgin ve Derin, uzun süredir görmedikleri ağabeyimi evlerine çağırdıklarında, ağabeyimle birlikte yola çıkmıştık. Ancak çok geçmeden içimde beliren sıkıntı arabaya sığmama izin vermemişti. Biraz hava alıp bilahare katılacağımı söyledikten sonra kendimi burada bulmuştum.

Neden burası?

Neden başka bir yer değil?

Adımlarım bir zamanlar o ve bana ait olan evin yıkıntısına

giderken kendimden nefret etmek için yeterince sebep buluyordum. Orada olmadığını biliyordum.

Orada olduğunu biliyordum.

Yaklaştıkça içimin yangını harlanırken orada beklediğimden fazlasını gördüm. Tıpkı daha önce olduğu gibi...

Ateş ve Emel.

Lazan'ın zifiri karanlığına kafa tutmaya çalışan bir gaz lambasının ışığında, karşımda duruyorlardı.

Ateş yine dağ gibiydi ve Emel yine ağlıyordu. Emel, bize şahit olan duvarların yıkıntısına basıyordu.

Mantığım geri dönmemin doğru olacağını biliyordu ama zihnime hükmeden duygularım bedenimin kıpırdamasına izin vermedi. Bana her defasında daha fazla acı çektirmeye kararlıydı.

Durdum. Onların sesine kulak verdim.

"Bana geri dönmenin bir yolu olmalı," diye sızlandı Emel. Sesini karşısındaki adama duyurur gibi değil, kabul etmesi için tanrıya yalvarır gibi. Dua gibi. "Bana geri dönmenin bir yolu olmalı."

Yağmur damlacıklarının bulaştığı saçları benimki kadar ıslak ve kızıldı. Yeşil gözleri çaresizce kıpırdadı. "Ben senden özür bile dileyemezdim, ona bile yüzüm yoktu ama bana bu cesareti sen verdin! Bana, senden özür dileme cesaretini dudaklarınla verdin Ateş! Şimdi hiçbir şey ol..."

"Emel."

Ateş'in ağzından duyduğum adı öpücüğü kadar acıyken gerilen kaşlarım, yanan burnum ve sızlayan gözlerim karşımdaki manzaranın birer eseriydiler.

"Bir anlamı yoktu." Duygusuz sesi tüm Lazan'da yankılanacak kadar güçlüydü. "Sana bunu daha kaç defa söyleyeceğim, hiçbir anlamı yoktu. Emel," dedi yeniden. "Senin özürlerin kadar anlamsızdı."

"Hayır!" Emel'in elleri kulaklarını kapatırken tüm gücüyle bağırdı. "Hayır! Bu... Çok acımasızca."

"Seninki kadar değil. Yine de..." Bir adım attığında, Emel ile aralarındaki mesafe tamamen kapandı. "Bir intikam değildi. Yaşamayı ve senden intikam almayı istedim, doğru. Ama bu uzun zaman önceydi."

Emel'in elleri kulaklarından yağ gibi kayarken zayıf bedeni yıkılmak üzereymiş gibi duruyordu. "Neden? Neden yaptın o zaman? Neden bana bize dair bir umut verdin? Yanımda kaldın..."

Gözlerim o sorudan alacağı cevap için kocaman açıldı. Sanki bunun için buradaydım. Bir güç bu sorunun cevabını duymam için beni buraya getirmişti. Kendimi buna inandırmam belki adil değildi ama engel olamıyordum.

"Çaresizlik," dedi, Ateş'in karakteristik sesi. Onun heybetli bedenine yakışmayan bu kelime dudaklarından umursamaz bir şekilde çıktı. "Onu kendimden korumanın başka yolu yoktu."

Boğazım bir yumruğun hayali varlığıyla şişerken Emel'in kaskatı kesildiğini görmekten öte hissettim. "Ona zarar vermemek için bana zarar verdin, öyle mi?" diye sordu nefes nefese. "Onu ağlatmamak için beni ağlattın, acı çekmene onu değil beni şahit ettin, öyle mi?"

Ateş hiç düşünmedi, bir an bile. "Öyle. Ve sana hiçbir şeyi zorla yaptırmadım, aksini söyleyemezsin." Başını aşağı eğdiğinde, alnı Emel'in ıslak kâküllerine dokunmak üzereydi. "Şimdi sen söyle, sırtıma sıkmak için kaç saniye düşündün?"

Emel darbe almış gibi irkilerek geriye doğru sendeledi. "Ateş... B... Ben... Yapma, ne olur..."

"Sen," kelimesi ağzından bir kurşun gibi fırladı. "Ağabeyim ölmesin diye mi beni öldürmüştün yoksa şahit olduğum iğrençlikle birlikte benim de mi toprak olmamı istedin?"

Emel'in başını salladığını gördüm. Hayır, başını sallamıyordu. O, zangır zangır titriyordu.

"Seninle bunların hesabını görecek değilim. Ama sen de bunların cevabını vermeden bana soru sorma hakkına sahip değilsin."

Emel, güçlükle dudaklarını araladı. Gözyaşlarını sildi ve titreyen bedenine tezat taş gibi bir ifadeyle sordu. "Ona mı âşıksın?" Anlamış gibi başını salladı. "Ona âşıksın, hep ona âşıktın."

Emel'in sesi çekildiği an karnıma müthiş bir ağrı saplanıp kaldı. Kendimi tepkisiz bırakamayacağım kadar kuvvetli olan ağrı dudağımda acı dolu bir nida bırakırken iki büklüm olarak karnımı tuttum.

Buraya hiç gelmemeliydim.

Bunu içinde bulunduğum müşkül anda bile defalarca tekrar ettim.

Buraya hiç gelmemeliydim.

"Ah!" Beni duymamaları için dudaklarımı ısırdım ama çok geçti. Ateş'in koşarak bana yaklaştığını gördüm. Parmaklarım karnıma bir kanca gibi saplanmaya çalışırken beni sınayan veca daha öncekileri gölgede bırakacak kadar ve ayakta durmamı zorlaştıracak kadar kuvvetliydi.

"Hare!" Bacaklarımın bedenimi taşımaktan vazgeçişi ve Ateş'in belimden yakalayışı eş zamanlı olarak gerçekleşti. Karnımın içinde zehirli bir kazan kaynarken her fokurdayış bin acıydı benim için. Nefes dahi aldırmayan yok edici bir imtihan.

"Nefes al!" diye bağırırken az önceki kararlı ve düz sesinden eser yoktu. "Bebeğim," dedi, dudaklarından duymayı çok sevdiği o hitabı kullanarak. "Nefes al ve bana ne yapmam gerektiğini söyle."

Sıktığım gözlerimden ok gibi fırlayan gözyaşlarım şakaklarımı ıslatırken elini karnımın üzerinde duran elimin üzerine koydu. Beni sıkıca tuttu ve tamamıyla dizlerine çekti.

"Geçecek." Başını boynuma saklarken devasa acılarla boğuştuğum şu an da bile ciğerlerimin kokusuna ne kadar aç olduğunu hissettim. "Geçecek."

Gözlerimi açabildiğim birkaç saniyede önce Emel'i gördüm. Sonra da ağabeyimi... Birinin yüzünde kıskançlık, diğerinde ise endişe vardı.

Acılar içinde kıvranan bir kadın kıskanılabilir miydi?

"Hare! Kardeşim..." Şimdi karnımın üzerinde bir el daha vardı. Ağabeyimin büyük ve soğuk eli. "Nasıl söylemezsin! Nasıl benden gizlersin!"

Korktuğum olmuştu. Sezgin ve Derin ağabeyime her şeyi anlatmıştı. Kapalı gözlerimin ardında karnımdan belime uzanan acı ile baş etmeye çalışırken "Ağabey," diyebildim. "Lütfen, lütfen..."

"Neyi var?" Ateş, beni bedenlerimizi bir bütün kılacak kadar kendine bastırdı. "Hakan, bana ne olduğunu söyle. Şimdi!"

"Hayır..." diye sızlandım. Az önce ne duyduğum umurumda değildi. Ben ne gördüğümle ilgileniyordum. Gördüklerimin atmayan kalbime ve kafamın için sığdıklarıyla... Her ne sebeple olursa olsun hâlâ içimi bilmeye hakkının olduğunu düşünmüyordum. Sevgimin büyüklüğü hayal kırıklığımı kaldırılamaz yapmıştı.

"Söyle Hakan!" diye buyurdu daha sert bir sesle. "Acı çekiyor ve siktiğimin yerinde ona yardım edemiyorum! Söylemek zorundasın!"

Ateş'in bağıran sesinin arasından gözlerimi açtım ve ağabeyimin ıslanan kehribar gözlerine baktım. Yapma, der gibi. O bunu hak etmiyor, der gibi...

"Hakan, biliyorsun." Ateş'in sesi bu kez bir fısıltıdan ibaretti. "Acısını dindirebilmek için yapamayacağım hiçbir şey yok.

Onun için yapamayacağım tek bir şey bile yok. Biliyorsun."

Ağabeyim bana özür diler gibi baktı ve kehribar gözlerini korktuğum gerçeği söylemek için Ateş'in gözlerine dikti.

"İçinde bir şey taşıyor." Silik ve acı dolu bir nefes verdi. "İçinde ona acı veren ve tüketen bir şey taşıyor."

5. BÖLÜM

"Ateş"



Zaman geçmiyordu. Aylar, haftalar, günler; onsuzluk zamanı bana düşman etmiş gibi saatleri bile ilerletmiyordu.

Kafamın içinde iblislerin ayini dönüyordu. İtaatkârlığa aç, rest çektiğimde zehirli yağmurlarını başlatarak beni acıyla cezalandıran lanet bir büyünün pençesine düşmüştüm. Ne nasıl bulaştığımı sorguluyordum ne de nasıl kurtulacağımı. Beynimin düşünmeme izin verdiği tek şey, onu kendimden nasıl koruyacağımdı.

Sözümü dinlemeyecekti, bağırsam belki susacaktı ama sonra yine bildiğini okuyacaktı. Tutup kolundan uzaklara götürsem, geri dönmenin bir yolunu muhakkak bulacaktı. Âşık olduğum yegâne kadın; Hare Karan, bana uzanan yollar cam kırıklarıyla dolu olsa, koşarak dizimin dibinde bitecekti.

Sonunda boktan bir yol bulmuştum. Emel'i kendimden tiksinerek öpmek karımı yaralı vaziyette görmenin acısıyla verilmiş anlık bir karardı. Üstelik benim yüzümden! Sofia denen kadın, benim dokunmaya kıyamadığım tenini yara bere içinde bırakmıştı. Kalleş kraliçeden sadece kadın olduğu için hırsımı alamayacak olmamın öfkesi bir yana, Hare'nin gözlerinde hâlâ beni kurtarmak için ışıldayan deli cesaretini görmüştüm. Önce ona veda ederek kendimden uzak tutabileceğimi sanmıştım ama

sadece böyle düşündüğüm için bile koca bir aptal sayılabilirdim. Durmayacaktı. Hatta ayağa kalktığı ilk an daha fena saldıracaktı.

O gün, Emel mekânımda beni bulduğunda dağılmış haldeydim. Kafamın içinde müthiş bir sancı vardı. Emel ile onca zamandan sonra karşılaşmamızın benim için ifade ettiği anlam hiçbir şeydi. Beni asıl yakan karıma ettiğim vasıfsız vedaydı. Yatağın içinde, yaralı ve çaresiz halde döktüğü gözyaşları sırtıma isabet eden iki kurşundan daha fazla acıtmıştı. Geri dönmek istiyordum, geri dönüp ne kadar yarası varsa tek tek öpmek, onu dudaklarımla iyileştirmek istiyordum.

Diğer yandan da biliyordum, artık dönülmez bir yoldaydık. Şimşeğin ne zaman çakacağı, yağmurların beni ne zaman esir alacağını kestiremezdim. Ona kendi ellerimle zarar verme ihtimali büyünün verdiği acıdan daha korkunçtu. Göze almam bir seçenek dahi değildi.

Emel kafamdaki son görüntüsüyle karşımda gözyaşı döküp özür dilerken onu bir kelam etmeye dahi layık görmemiştim. Fark ettiğim ilk şey artık ondan nefret etmediğimdi. Zamanında öfkemin yüreğimi eritmesine sebep olan kadın, artık herhangi bir yabancıdan farksızdı.

Sonra hemen arkamda onun tapılası varlığını hissetmiştim. Yakınımda olması yüzüme önce bir erkek çocuğunun sevincini bırakmıştı ama diğer yanım "İşte yine dinlemedi!" diye haykırmakta geç kalmamıştı. Doğru buydu; beni dinlememişti ve dinlemeyecekti. Yapacağım şey yanlıştı ama Hare'nin inadı bana yanlışa sapmaktan başka bir yol bırakmamıştı.

Emel'i öpmek, benim için karısına âşık bir adamın çaresizliğiydi.

O an, o lanet birkaç saniye benim kendimden nefret ettiğim gibi onun da benden nefret etmesini istemiştim. Bana başka yol

bırakmamıştı. Vakit yoktu, yarın kendimde olup olmayacağımı bilmiyordum. Yarın nasıl bir adama dönüşeceğimi biliyordum. Yakınlarımda olmasını göze alamazdım. Tek bildiğim buydu. Sadece bu yaptığım için adi bir adam olabilirdim ama pişman bir adam olamazdım. Daha mühimi pişmanlığımda onun adına yer veremezdim.

Sonraki günlerde Emel'in yanında yaşayacak kadar kaybetmiştim kendimi. Büyü her nüksettiğinde düşünme yetimden daha fazla çalıyordu. Düşünebildiğim nadide anlarda, Emel'in yanında olduğum için bana yaklaşamayacak olmasının rahatlığını tadıyordum. Değerdi.

Yok olmaya hiç o kadar yaklaşmamıştım. Lider Ateş Karan, şehrinden kazınmak üzereydi. İstediğim tek şey onun yüzünü son kez görmek ve affetmeyeceğini bile bile özür dilemekti. Ancak zaman bizi öyle bir yere getirmişti ki değil güzel yüzünü görmek, kokusunu bile duyamazdım. Peh! Seçtiğim yol zaten bir cezaydı, sonuçları bambaşka bir cezaydı.

Kendi kabuğumda yok oluşumu beklerken garip bir şey oldu; günden güne çektiğim acılar azaldı. Yağmurlar tenimi yakmaz oldu. Eskisi gibi değildim ama bitik de değildim. Ayağa kalktığım ilk an ona koşmak istedim fakat büyünün hangi aşamada olduğunu tahmin edemezdim. Yeniden başlayabilirdi. Sadece bu yüzden onu yalnızca uzaktan izlemekle yetindim. Kraliçelik unvanını aldığı törendeki güçlü duruşunu ve zarafetini hayranlıkla izledim. O sahnedeyken, aramızda metrelerce mesafe varken gözlerindeki yeşil harelerin nasıl kırgın olduğunu izledim.

Beni gördü ve dağıldığını kimsenin görmesini istemedi. Şatoya koşarken peşinden gitmemek bir ihtimal değildi. Bir adamın onu sıkıştırdığını gördüğüm an, eski gücümün bedenime hücum ettiğini hissettiğim andı. Saçlarına dokundu! Sadece

saçlarına dokunduğu için metrelerce yükseklikten aşağı sallandırılmayı hak ediyordu. Hak ettiğini aldı.

O günden sonra her gece huzur bulduğum tek yere gitmeye başladım, evimize. Hatırladığım son hâliyle olmasa da, bana gülümsediği, yemek yaptığı, dizime uzandığı, benimle seviştiği yerdeydim.

İnanmak istemesem de iyileşiyordum. Artık ona yaklaşmama engel olan şey büyü değil, yüreğine bıraktığım onulmaz acıydı.

Birbiri ardına anlamsızca geçen günlerden birinde tanıdık bir sima karşıma dikildi; Derin.

Onun da donuk bakışlarında gizlenemez bir kırgınlık vardı.

Bana bir şişe uzattı ve büyünün izlerini üzerimden silmek için içmem gerektiğini söyledi. O şişeyi bana kimin gönderdiğini biliyordum, onca zaman sonra ilk kez dudaklarım kıvrıldı.

"Çok mu istiyor içmemi?" diye sordum Derin'e. "O zaman iksiri bana kendisi getirsin. Ha bir de, ikinci sefer de bir başkası getirirse, şişe sağlam bir şekilde geri dönmeyecek."

Derin beni iyi tanırdı. Bundan şüphem yoktu. Teklifimi Hare'ye ulaştırdığına, karımın yüzünde oluşacak ifadenin neye benzediğinden şüphemin olmadığı gibi... İkinci kez gülümsedim.

Bana geleceğini adım gibi biliyordum.

Belki hemen değil ama eninde sonunda! Eninde sonunda gelecekti. Öyle de oldu.

İzbe bir gecenin zifiri karanlığında, bana geldi.

Üzerinde siyah bir elbise vardı. Enkazın ortasında açan bir çiçekten farkı yoktu, bir cehennem çiçeğinden.

"Buradasın," dedim, şükreder gibi.

Kirpiklerini kırpıştırdı. Bir kadının kirpiklerini kırpıştırması bile özlenir miydi?

Sonra yutkundu, yavaşça. Sesi alıştığım gibi değildi. "İksiri getirdim."

Saçlarıma baktı. Hoşuma gitmişti ama mesafemizden memnun değildim. Tanrı beni duymuş olacak ki, Hare yaklaştı.

"İçebilirsin." Şişeyi bana uzattığında, isteksizce şişeye baktım. Oysa bakmak istediğim tek şey onun gözleriydi.

"Derin getirdiğinde neden içmediğimi biliyor musun?"

Elini hızla geri çekti. "İlgilenmiyorum."

"İlgilenmediğin için mi buradasın?"

Gayriihtiyari sol ayağımla tuttuğum ritme baktı bir süre.

"Bu iksir için sandığından daha fazla uğraştım. Sana borçlu kalamazdım. Şimdi onu iç."

Ayağa kalkıp ona döndüm. Bana bakamıyordu. Bana bakamayışı hüzün doluydu.

"Çok mu istiyorsun içmemi?"

Oyunuma gelecek miydi? Bir kez daha. Ne de çok isterdim gelmesini.

"İç şunu," dedi, daha yabancı bir sesle.

Başımı salladım.

"İçeceğim."

Tekrar uzattı şişeyi. "Son yudumuna kadar buradayım."

Parmaklarımı avucuna uzatırken "Son yudumu..." diye tekrar ettim.

Parmaklarım iksiri sardığında, bilerek avucuna temas ettim. Titremeye meyilli dudakları aralanınca, içimden bir şeyler kopup gitti. "Bunu duyduğum için boğazım son yudumu kabul etmeyecek."

"Birkaç saniye içinde tüketebilirsin. Hadi."

Bana bakıyordu. Beni izliyordu. Yapmak istemiyordu ama yine de yapıyordu işte. Güzelim benim.

Ben durur muyum? Sanki doyabilecekmişim gibi uzun uzun baktım ona. "İyi misin?"

"İç."

"İyi görünüyorsun."

"İç şunu."

"Belki de öyle görünmen bir aldatmacadır."

"İç artık şu lanet iksiri!"

Zoraki bağrışına gülümsemeden edemedim.

"Öfken aldatmaca değil, o gerçek. Haklı bir gerçek."

Şimdi kırgın bakıyordu. O bakışlarını hiç sevememiştim. Belki de onda sevmediğim tek şey o bakışlardı.

"Seninle bunu konuşmayacağım. Ben... Seninle hiçbir şey konuşmayacağım. Son kez söylüyorum, iç de gideyim."

Ona doğru bir adım attığımda boş bulunarak geri gitti. Bundan pişman olmuşa benziyordu.

"Benden korku..."

"Kimseden korkmuyorum."

Gözlerinden ayrılmadan iksirin son yudumu hariç mideme gönderdim. Bana yine kızacaktı. Kızsın, dedim kendi kendime. Ona bile açtım.

"Bu ne işe yarayacak?"

"Ne işe yarayacağını bilmeden mi içtin?"

Bir adım daha attım, bu kez kıpırdamadı. "Sen getirdin, teferruatın bir önemi yok."

"Son bir yudum," dedi şişeyi işaret ederek. "Sofia hepsinin içilmesi gerektiğini söyledi."

O şeytanın adını duyduğum an gerildim. "Sen yine onun yanına mı gittin?"

"Evet. Bu benim kararımdı." Bu kez o yaklaştı. "Benim, kimsenin üzerinde söz hakkı olmayan kararım."

Beni öfkelendirmeyi ondan daha iyi başaran yoktu! "Hep aynısın! Yapma denilen ne varsa yapıyorsun."

"Evet! Ve biliyor musun? Bu da yalnızca beni ilgilendiriyor."

Şişeyi kaldırdım. "Bunu kimin için almıştın?" Beklemedim. "O kişi senden Sofia'ya gitmeni istedi mi?"

Duraksadı, bocaladığını görebiliyordum. "Yalnızca borcumu ödedim. Şimdi şu son yudumu da..."

"Kendimde olsaydım o kadının yanına gitmene izin vermezdim. Asla."

Bu kez ben onu kızdırmıştım. Kıstı yeşil gözlerini. "İzin vermek? Büyü belleğine zarar vermiş. Mühim değil, sana durumu dört kelimeyle açıklayacağım; bazı şeyler eskide kalır."

Başımı eğdim, nefesinin kokusunu nasıl da özlemiştim. Gözleri kapanacak gibi oldu ama buna izin vermedi. Benim güçlü kadınım.

"Sen nasıl diyorsan, Hare Karan."

Şişedeki son yudumu içtim. Yanımda biraz daha kalması için başka numaram kalmamıştı. Uzaklaştı.

"Çok yakında Sofia'ya kraliçeliğini iade edeceğim," dedi arabasının kapısını açarken. "Soyadını sana iade edeceğim gibi..."

Arabasına bindi ve gitti. Son sözleriyle beni nasıl alaşağı ettiğini izlemeden gitti. Gidişini sevdiğim...

Kirpiklerimi araladığımda, görüş açıma yayılan renk katıksız bir maviydi. Öyle ki, sanki tüm Ruhlar Şehri baştan aşağı, alabildiğine maviye boyanmıştı; ateş mavisine.

İrislerine toplanan endişe, heyecan ve anlam verememezliğin yarattığı soru işaretlerini görebiliyordum.

"Uyandı!" Bu ses ağabeyime aitti.

"Ateş, biraz geri mi çekilsen? Kendine gelmesine izin ver."

"Derin haklı," dedi Sezgin. "Ona biraz zaman tanı."

Ateş dostlarını dinlemedi, kimseyi dinlemedi. Gözlerini değil bir saniye gözlerimden ayırmak, kırpmadı bile. "İyi misin?" diye sordu, kabuğuna sığamayan bir sesle. "Ağrın devam ediyor mu?"

Ona bir cevap verebilirdim ama bunu yapmadım. Onun kollarında bilincimden ayrılmıştım. Hatırladığım her şey gerçekti. Ah, ağabey!

"Bana bir şey söyle," derken, sahte bir nefesi zorlukla aldı. "Bir şey söyle."

Başımı ters istikamete çevirirken ondan kaçmak için saptığım sokağın çıkmaz olduğunu biliyordum. O da biliyordu.

"Belki de daha sonra konuşmanız daha doğ..."

"Şimdi!" diye kesti, bu kez özü gibi sertti. "Sonra değil. Şimdi olan biteni bana kendisi anlatacak."

Ağabeyimin öfkeyle yaklaştığını fark ettiğim an yattığım yerden doğruldum. Derin ve Sezgin'in evinde, Ateş'in beni terk ettiği koltuktaydım. Burayı unutmam mümkün değildi.

"Yeter. Benim sana anlatacak hiçbir şeyim yok. Anladın mı?"

"Anlamadım." Koltuğun kenarında oturuyordu. Hayır, düpedüz oraya çakılmıştı. Doğrulmam bizi birbirimize yakınlaştırmaktan başka bir işe yaramamıştı ve o, hiç geri çekilmiyordu. "Ve sen bana her şeyi anlatacaksın. Yoksa..."

"Yoksa!" derken kalkan sol kaşımla birlikte ona meydan okudum. "Ne yaparsın?" Daha kötü ne yapabilirsin? Hayır Ateş, senin tüm evrende bana yapabileceğin daha kötü bir şey yok. "Beni yine tam burada terk mi edersin?" Histerik bir kahkaha atmaktan kendimi alıkoyamadım. "Ah, pardon. Bunu zaten daha önce yapmıştın, değil mi?"

"Yapmadım," dedi, hiç düşünmeden. "Bunu daha önce hiç yapmadım. Ama yapabileceğim bir şey var, seni buradan götürmek gibi. Yalnızca ikimizin olacağı, bana olan biteni anlatmaktan başka şansın kalmayana kadar soracağım bir yer. Ne dersin?" Etrafına kısaca göz gezdirdi. "Bana engel olabilecek bir kişi göstersene."

Ağabeyim sert bir adım atmıştı ki "Alya," diye o adımı durdurdu Ateş. "Kardeşimi Sofia'nın yanında bile görme şansın var. Ama onu yanıma aldığımda, ben istemeden görmen söz konusu olmaz. Bunu çok iyi biliyorsun."

Ağabeyim durdu ama bunun uzun süreli olmadığını biliyordum. Kimsenin tadını kaçırmak niyetinde değildim ve diğer yandan, Ateş'in tatmin edici bir cevap almadan asla durmayacağından da emindim.

"Ağabeyimin boşboğazlık edip söylediği sözlerden ibaret her şey," dedim, bakışlarımı bakışlarından alarak. "Başka bir şey yok."

"Ne demek başka bir şey yok. Senin karnında taşıdığın şey..."

"Bir bebek!" dedim, aymazca. Aksini ne zihnim ne de içim kabul etmiyordu. "Herkes istediğine inanabilir. Sen de öyle. Bu benim umurumda değil. Onu taşıyan benim! Yalnızca beni ilgi..."

"İşte orada dur." Ayağa kalktı ve bir dağ gibi başımda dikildi. Şimdi gözlerinde kaya gibi sert ve yıkılmaz bir ifade vardı. "O, söylediğin gibi bir bebek ise, yalnızca sana ait olmadığını söylememe gerek yok ve onu taşıdığın için bu acıları çekiyorsan, bundan sonra yalnız olmayacağını da söylememe gerek yok."

"Ne demek bu?"

Eğildi. Ellerini oturduğum yerin her iki yanına koyup itiraz kabul etmeyen bir kararlılıkla konuştu. Kimsenin çıtı çıkmıyordu. Ağabeyimin bile. "Bundan sonra seni gözümün önün-

den ayırmam demek. Ve güzelim, buna sen bile engel olamayacaksın."

Gitti. Hayır, diye bağırıp ona ağzıma geleni saymama izin vermeden çıkıp gitti. Derin ve Sezgin peşinden gittiğinde, ağabeyim ile yalnız kalmıştık. Ateş'in gidişinden kalan boşluğa oturup beni kendine çekti ve sarıldı. İtiraz etmedim, ona kızgındım ama şefkatine ihtiyacım vardı.

"Senden özür dilemeyeceğim. Senin için her şeyi yapabilecek birinin uzattığı eli geri çeviremezdim."

Ah, ağabey. O eskidendi. O, çok eskidendi, diyemedim.

"Sanırım sana sırlarımı söylememekle iyi ediyorum," diye güldüm, bir damla yaş dudaklarımı ıslatırken.

"Helin'in aksine hep ketum bir kız oldun."

Helin, canım kardeşim. Umarım seni geride bıraktığımız yerde, annem ile mutlusundur.

"Yanımda olmasını isterdim," diye itiraf ettiğimde, "Ben de," karşılığını verdi.

"Hare." Hoşlanmayacağım bir şey söylemek üzere olduğunu anlayabilecek kadar tanıyordum onu. "Sezgin ve Derin, sen baygınken bize bir şeyler anlattılar. Büyücü ve Dekan karnındaki şeyin..."

"Yeğeninden böyle mi bahsedeceksin. Şey."

Geri çekildi ve yüzümü avuçlarının arasına aldı. O sırada Sezgin ve Derin de yeniden bizimlelerdi. "Seni anlıyorum, yalan söylemeyeceğim. Seni, senin yerinde olmayan kimse anlamaz ama bir ağabey olarak seninle ilgili her olasılığı değerlendirmek zorunda olduğumu bilmeni isterim. Bazen her şey istediğimiz gibi olmaz. Olsun isteriz, çok isteriz ama olmaz işte. O zaman kendimizi hayallerimizden korumanın bir yolunu bulmalıyız. Beni anlıyorsun, değil mi?"

Başımı usul usul iki yana salladım. "Anlamak istemiyorum."

Anlayışla gözlerini kapattı ve açtı. "Anladığını biliyorum. Ateş'e itiraz etmedim, sandığının aksine nedeni sadece Alya değil. Evet, onu görmeme ihtimalinden deli gibi korkuyorum ama..." Kalın dudakları muzip bir şekilde kıvrıldı. "Nedeni bu değil. Bunu söylemekten hiç hoşlanmıyorum ama Ateş haklı. Durum her ne ise bizzat onu da ilgilendiriyor. Bunu kabul etmek zorundasın."

Küçük bir kız gibi omuz silktim. "Hiçbir şeyi kabul etmek zorunda değilim."

"Hare, benim yerimde olsan ne yapardın?"

Düşünmeme gerek yoktu. Hiç şüphesiz onun yerinde olsam, onun yaptığını, belki de daha fazlasını yapardım ama yine de kabul etmeyecektim. İnanmaktan vazgeçmek bebeğimden vazgeçmek gibiydi. Başka ihtimalleri göz önüne almak da öyle...

"Özür dilerim ama ben bu konuya at gözlüğüyle bakmaktan vazgeçmeyeceğim."

Derin yaklaşırken pek de sakin görünmüyordu. "Bırak Hakan, onun hakkından ancak Ateş gelir. Biz pes ediyoruz."

"Ne demek bu!" diye sordum, ne duyduğuma inanamayarak. "Onun hakkından Ateş gelir, ne saçma bir cümle!"

"Ne demek olduğunu biliyorsun!" dedikten sonra sözlerinin devamını Sezgin getirdi. "Ateş'e engel olmayacağız. Seni yanına mı almak istiyor? Alsın. Senin gibi bir inatçı keçiyle biz baş edemiyoruz ama onun denemekten yılmayacağı kesin."

Ağabeyim teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı. Onlara sitem edemezdim, en azından içimdeki sitemi dışarı vurmak istemiyordum. Ne yapıyorlarsa beni düşündükleri için yaptıklarını biliyordum ve bunu bilmek, dilime pranga olmaya yetiyordu.

Ertesi sabah Derin güzel bir kahvaltı masası hazırlamıştı. Evimden uzakta olmama rağmen geceyi deliksiz uyuyarak geçirmemin en büyük sebebi ağabeyimin yanımda oluşuydu. Sıklıkla beni kontrol ettiğini hissetmek, uzun zamandır mahrum olduğum güvende olmak duygusunu yeniden uyandırmıştı. Derin içecekleri toprak bardaklara doldururken ağabeyimi evinde ağırlamaktan dolayı çok da mutlu olduğunu söyleyemezdim ama gözünün önünde olmamdan dolayı da mutluydu.

"Sezgin." Hep birlikte masada yerimizi aldıktan sonra dakikalardır aklımdan geçenleri dile getirmeye hazırlandım. "Liderlik vasfından kurtulma zamanım gelmişe benziyor."

Gülümsedi. "Oysa iyi kıvırmıştın."

"Ben ciddiyim."

"Farkındayım." İçeceğini eline alarak arkasına yaslandı. Tek noktaya dalan açık kahve gözleri düşünceli olduğunu gösteriyordu. "Ateş'in böyle bir talebi olmadı. Yani... Liderliği..."

"Onun ne istediği umurumda değil!" dedim fevri bir çıkışla. "Daha fazla onun görevini yürütmek zorunda değilim. Hepiniz gördünüz ki gayet iyi, kendinde ve şehrini yönetebilir."

Derin ile uzun bir bakışmadan sonra "Pekâlâ," diyerek kabul etti. "Bunu ona soracağım."

"Sorma. En kısa zamanda liderliği ona devretmem için gerekli organizasyonu yap, lütfen."

Derin'in rahatsızca kıpırdadığını fark ettiğimde, bakışlarımla onu cesaretlendirdim. "Aslında..." Lafı dolandırmayı seven biri asla olmamıştı. Sadece bu yüzden gerçekten hoş şeyler söylemeyeceğini anladım. "Emel'i gördüm."

"Yani..." Kaşımı havalandırıp devam etmesini bekledim. "Gayet doğal değil mi? O da bizimle Araf'ta. Üstelik uzunca bir zamandır öyleymiş..."

Başını sallayıp aynı anda söyledi. "Onu Sofia'nın yanında gördüm."

İşte bunu beklemiyordum. Bir süre ne söyleyeceğimi bilemedim. Diğerlerinin sessizliği de bana eşlik ediyordu. Böyle bir durumda ne söylenebilirdi ki?

"Hoşuma gitmedi," diye devam etti Derin, çok sonra. "Hem de hiç."

"Bir tahminin var mı?" diye sordu ağabeyim. Hepimizin aklından geçen bir şeyler vardı ve kimse ortaya dökmek konusunda hevesli değildi.

"Bilemiyorum ama altından iyi şeyler çıkacağını düşünmüyorum. Sofia'yla birlikte Emel'e de dikkat etsek iyi olur."

Kimseye dikkat etmek istemiyorum, diye bağırmak istedim ama yaptığım tek şey başımı sallamak oldu. Savaşmak bir uzvum hâline gelmişti. Sürekli benimleydi. Oysa değil savaşmak, nasıl yorgun olduğumu anlatamayacak kadar yorgundum.

"Yarın gece?"

Bakışlarıyla onayladı. "Yarın gece."

Düşündüm. "Böyle bir talebinin olmadığını söylemiştin."

"Yoktu. Sadece ben söyleyince reddetmedi."

Fikir benden çıkmıştı ama neyi garipsediğimi kendime izah edemiyordum. "Tamam."

"Yalnız bir şartı var, liderliği ona devretmeden önce..." Sezgin derin bir nefes aldı ve tek seferde söyledi. "Dans etmenizi istiyor."

"Ne!" Bunu dışımdan bir, içimden ise belki de yüzlerce kez söylemiştim! "Sen ne dediğinin farkında mısın!"

"Sakin ol Hare!" Sezgin geri çekilene dek üzerine gittiğimi fark etmemiştim. Öfkeyle geri çekildim. "Bunu söyleyen ben değilim, Ateş Karan. Kocan yani."

Sezgin'e öyle ters bir bakış attım ki dudaklarını ısırdı.

"Ona git ve de ki, asla böyle bir şey olmayacak! Rüyasında bile göremez."

Uzatmadı. Kapıyı açarken "Söylememi istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Ne gibi?"

Dudaklarını hafifçe büktü. "Sevgi sözcükleri olmayacağına göre... Beddua olur, hakaret olur... Efendime söyleyeyim küfür olu..."

Kapıya doğru fırlattığım yastıkla birlikte Sezgin âdeta buharlaştı. Geri gelmesi uzun sürmemişti. Ancak gidişinin aksine somurtkan ve yorgun görünüyordu.

"Sorun ne?"

Kendini koltuğa bırakıp başını geriye attı. "Söylememe gerek var mı?"

"Evet, evet var. Seni dinliyorum."

Başını çevirip yüzüme baktı. "Onunla konuştum. Şartı şart. Liderliği başka türlü senden almayacağını söylüyor. Dur! Köpürme hemen. Senin asla kabul etmeyeceğini söyledim ama cevaben tam olarak şöyle söyledi." Duruşunu dikleştirdi ve sesini kalınlaştırdı. "Eğer benimle dans etmezse liderlik onda kalır. Yapabiliyorsa kendisinden yardım isteyen insanları artık lider değilim, diye reddetsin. Ben isteyene kadar kimse beni karşısında lider vasfıyla bulamayacak."

Topuğumu öfkeyle yere vurdum. "Lanet herif!"

Beni tanıyordu. Beni çok iyi tanıyordu! Karşıma geçip benden yardım isteyen birini asla geri çeviremeyeceğimi biliyordu ve tam olarak bu durumu bana karşı kullanıyordu!

"Ona git de ki..."

Ellerini havaya kaldırdı ve bana yalvaran gözlerle baktı Sezgin. "Lütfen! Beni daha fazla ortada bırakmayın. İkinizi de tanıyorum ve sonsuza dek aranızda laf taşısam da birinizin bile geri adım atmayacağını biliyorum. Üstelik şimdiden çok yoruldum! Neden her ne söyleyeceksen gidip bizzat kendin yapmıyorsun? Aynısını ona da söyledim." Elmacık kemiğini gösterdi. "Yüzümün morarmasını göze alarak." Elmacık kemiğini sevgiyle okşadı. "Neyse ki iyi günündeydi."

"Tamam. Dediğin gibi olsun!" Hızla kapıya yürüyüp kulpu indirdim. "Şimdi görür o!" Kendimi dışarı atmak üzere olduğum an, Derin'in söyledikleri aklıma geldi. Emel'i Sofia'nın yanında görmüştü. Sofia'nın düşmanım olduğunu bilmeyen yoktu ve Emel'in basit bir nedenden ötürü onun yanında olduğunu düşünmüyordum. Belki bu yüzden, belki de aptalca kadınsal dürtülerim yüzünden içeri girip kapıyı kapattım.

"Tamam, ona son kez istediğini vereceğim. Yarın gece liderliği sahibine devrederken onunla dans edeceğim."

Avuçlarım, ona dokunduğum tüm anların mezarlığıydı.

O mezarlığa toprak atmayı, gözyaşlarımla sulamayı, öfkemle kurutmayı ve gücümle üzerini örtmeyi başarmıştım. O mezarlıkta tek başıma çürümeyi öğrenmiştim.

Şimdi, onca zamandan sonra avucumu onun büyük avucuna kavuşturmak, mezarlığımı açmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Benden istediği ve benim de kabul ettiğim dansın esas anlamı tam olarak buydu. Kimse bilmiyordu.

Derin'in benim için seçtiği mavi elbisenin içindeki varlığımı izlerken incecik omuz askılarına eşlik eden dalgalı saçlarımın ve yerleri öpen bol pileli eteklerimin benden daha mutlu olduklarını düşündüm. Ölü kaldırımlar bile benden daha mutlu olabilirlerdi.

"Bence biraz gülümsersen, makyaj yapmama gerek kalmayacak." Derin, elindeki yüz boyasıyla yaklaşırken yine siyahlar içinde ve yine çok güzeldi. "Bahsettiğim içten ve sahici bir gülümseme; bunun ne yazık ki bir ihtimal olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden sana sağlam bir makyaj yapacağım."

Fırçayı uzattığında, başımı ters istikamete çevirdim. "İstemiyorum. Derin, gerçekten lüzum yok."

"Ben de senin bir hasta gibi görünmeni istemiyorum. Bilhassa Sofia'nın ve Emel'in olacağı bir toplulukta."

"İkisi de umurumda değil."

"Biliyorum. İşte tam da bu yüzden mükemmel görünmelisin." Karşıma oturdu ve nadiren yaptığı bir şeyi yaptı; gülümsedi. "Bana izin ver de o güzel yüzünü birkaç dokunuşla renklendireyim. Güçlü kadın masken bu şekilde daha sağlam duracak."

"Demek maske olduğunu düşünüyorsun," dedim belki biraz alınarak.

"Yapma Hare... Senin en başından beri nasıl güçlü olduğunu bilen yegâne insan benim ama hangi zamanlarda hangi maskeyi taktığını bilen yegâne dostun da benim."

Gülümsemesine karşılık verdim. "Peki, beni ikna ettin."

Derin'in benimle işi beş dakika bile sürmedi. Ayağa kalkıp bana baktığında, yüzünde eseriyle kıvanç duyan bir ressamın ifadesi vardı.

"Şimdi onlar düşünsün."

Bunu söyleyen olanca neşesiyle içeri giren Yasemin'di. Uzat-

tığı elini tuttuğumda, kendimi etrafımda dönerken buldum. "Çok güzel görünüyorsun."

Teşekkür eden bir gülümseme kondurdum dudaklarıma. "Teşekkür ederim. Siz de öyle, su gibisiniz." Yasemin'in diğer elini de alıp avuçlarıma hapsettim. "Yasemin, tavrın aksini söylemiyor ama yine de sormak istiyorum. Ağabeyimle karşılaşmış olmalısın. Umarım bu seni etkilememiştir. Yani..."

"Etkilemedi," dedi samimiyetle. "Evet, onunla karşılaştık. Bana selam vermeye çekindi ama bunu onun yerine ben yaptım. İnan bana, ona ne kızgınım ne de kötü başka bir duygu var içimde. Creff ile o kadar mutluyum ki tüm duygularımı ona saklamış gibiyim."

Yasemin'den duyduğum sözler, son zamanlarda duyduğum en iyi sözler olabilirdi. Rahat bir nefes aldım. "Bunları duyduğuma sevindim. Zira ağabeyim adına ne kadar utandığımı bilemezsin."

"Ah, hayır. Bunu duymamış olayım." Başını şiddetli bir reddediş ile salladı. "Bu söylemen beni yalnızca üzer. Lütfen Hare, benim mutlu olmam için elinden geleni yapacak nadir insanlardan biri olduğunu biliyorum. Adım gibi biliyorum."

"Yine de bu, olanları değiştirmez," dedim sahici bir utançla başımı eğerken.

"Hare! Kes şunu. Beni üzdüğünü görmüyor musun? Kaldır başını, işte böyle. Şimdi bana söz ver, bir daha böyle deli saçması şeyler söylemeyeceksin."

"Peki, bir daha söylemeyeceğim."

"Düşünmeyeceksin de?"

Sevgiyle onayladım. "Söz."

"Güzel. O zaman gidebiliriz. Buraya gelmeden önce mekâna uğradım, görmelisiniz hınca hınç dolu. Devir töreninin başlaması için seni bekliyorlar."

Hazır bir şekilde duruşumu dikleştirdim. "Tamam, onları daha fazla bekletmeyelim o halde."

Arabada bekleyen Sezgin'in yanına ulaştıktan bir süre sonra Pravi'deydik. Gaz lambasıyla aydınlatılan sokaklardaki kalabalık Yasemin'in sözlerini doğrularcasına an be an yoğunlaşırken yumuşak bir frenle duran arabadan indim. Başımı kaldırdım ve bir süre aynı noktaya bakakaldım.

Narancasta yazısına.

Burada bulunduğum son an, tüm hayatımın ve sonrasının en acı anlarından biriydi. Bir kez daha buraya geleceğimi hiç düşünmemiştim ama tıpkı hayat gibi Araf da tesadüfleri peşi sıra sürüklüyordu. Gerçek şu ki; buraya son gelen Hare ile şu anki Hare arasında ucu bucağı olmayan bir uçurum vardı. Geçmişteki Hare o uçurumdan yuvarlanmıştı ve zerresi bulunamamıştı. Şimdikiyle ise uzaktan yakından anlaşamasak da bir arada kalmak zorundaydık.

Adını saçlarımdan alan mekâna ilerlerken korumalar ve geceye itinayla hazırlanan kalabalık tarafından saygıyla karşılandım. Keza içeri adım attığım an ikiye yarılarak bana ince bir yol oluşturan kalabalığı başımla selamlayarak ilerledim. Dans eden ruhları, yükselen is kokulu dumanları ve yüksek localarda oturan tanıdık simaları görebiliyordum. O localardan birinde, bakışlarım Sofia'ya takıldı. Yanında Emel vardı, bakışları en az Sofia'nınkiler kadar donuk ve kinli bakıyordu. Onları yan yana görmek ile çürük bir elmanın iki yarısını bir arada görmek benim için eş değerdi.

"İkisini de görmezlikten gel," diye bağırdı Derin gümbür gümbür çalan müziğin arasından sesini duyurabilmek için. "Tüm şehir davetli olduğu için kendilerini fasulyeden zannetmiş olmalılar."

"Ateş hangi cehennemde?" Bağıran sesim kulağımı tırmalarken bir an önce buradan, liderlik vasfından ve içinde bulunduğum zorunlu vaziyetten kurtulmak istiyordum.

"Birazdan burada olacağını söyledi. Gel hadi, Hakan bizi locada bekliyor."

"Loca nerede?"

Parmağıyla yukarıyı işaret etti. Sofia ve Emel'in çaprazında kalan loca birbirini kısmen görüyordu. "Eğer istemezsen aşağıda kala..."

Merdivenlere yöneldim. "Çıkalım."

Üst kata ulaştığım saniye söylediği gibi ağabeyimi karşımda buldum. Takım elbisesinin içindeki yakışıklı varlığı eksik görünüyordu ve o eksikliğin sebebini iyi biliyordum. Elini belime uzatarak locaya kadar benimle yürüdü. Biraz sonra aynı locada Derin, Sezgin, Yasemin, Creff ve ağabeyimle birlikteydim. Herhangi bir sorun sezmiyordum ama Creff'in kıskanç bir adam olduğu gerçeğini Yasemin'e gösterdiği ekstra ilgiden anlamak mümkündü. Üst kat alt kata göre daha sakindi fakat buradaki ışık daha azdı. Buna rağmen üzerimdeki kötü niyetli iki çift bakışı hissedebiliyordum. Karşılık vermemek için ne kadar kendimle çelişsem de bir noktadan sonra bakışlarım çaprazıma çevrildi.

Önce onun yeşil bakışlarıyla çarpıştım. Düpedüz bir açıklıkla beni izliyordu. Onu fark ettiğim an bile çekmemişti gözlerini üzerimden. Üzerinde kırmızı, beyaz ve uzun bacaklarını ortaya çıkaran kısa bir elbise vardı. Geriye sabitlenmiş saçları ıslak görünüyordu. Bir an sonra, yine gözlerini benden çekmeden yanında oturan Sofia'ya bir şeyler söyledi. Sonra da ayağa kalkıp oturduğum locaya doğru yürümeye başladı. Derin bunu fark ettiğinde, ayağa kalkmak istediyse de dizine koyarak ona

mâni oldum ve yerine ben ayağa kalktım. Birkaç adımla aşağıyı ayaklarımın altına seren korkuluklara ulaşırken Emel'in yanıma ulaşması uzun sürmedi.

"Merhaba... Hare?" Anlam veremediğim bir şekilde düşündükten sonra yeniden konuşmaya başladı. "Sana nasıl hitap edeceğimi bilemedim. Kraliçe, desem artık değilsin. Lider, desem birazdan bu sıfatı da yitireceksin. Bir önerin var mı?"

Yarım ağızla gülümsedim. "Bana olması gerektiği gibi hitap ettin zaten. Hare, duymaktan hoşlandığım tek hitap adım."

Omzumun üzerinden ona baktığımda, bozulmadığıma bozulmuş olduğunu gördüm. İfadesi şeffaf bir kadındı. "Buraya yalnızca liderliği Ateş'e devretmek için mi geldin?" diye sordu birdenbire.

"Nasıl bir cevap seni mutlu edecek, Emel?"

Sabırsız bir nefes verdiğini duydum. Kırmızı boyalı uzun tırnakları birbiri üzerinde tepinip duruyordu. "Bak, neredeyse aynı yaşlarda görünsek de senin gibi toy bir kadın değilim. Uzun zamandır varlığımı yönetiyorum ve bazı şeyleri konuşmadan da anlayabiliyorum. Ateş'i hâlâ..."

"İşte bu seni ilgilendirmez." Yönümü tamamen ona dönüp meydan okuyan bakışlarımı yüzüne diktim. "Bu Ateş'i de ilgilendirmez. Yalnızca beni ilgilendirir ve seninle paylaşmak istediğimi sanmıyorum. Karın ağrını çok iyi anlıyorum ve içini rahatlatacak bir şey söylemeye hevesli değilim. Senin için üzgünüm."

"İçimi rahatlatacak bir şey söylemesen de ondan uzak durarak içimi rahatlatacak şeyi zaten yapıyorsun." Dudakları memnunca kıvrıldı. Doğruyu söylüyordu ama şahsıma küfretmiş gibi alınmış ve ona karşı bilenmiştim.

"O halde sana bir iyilik daha yapmama izin ver. Beni Ateş'in

yanında görmek içini sıkıyorsa, hemen buradan uzaklaş. Çünkü biraz sonra içini içinden çıkaracak bir manzara ile karşı karşıya kalman kaçınılmaz olacak." İki adım attım, omuz omuzaydık. "Lütfen, bunu bir dost tavsiyesi olarak kabul et."

Gülümsemesi su görmeyen bir çiçek gibi solarken yanından geçtim ve yerime oturdum. Emel bir süre korkulukların kenarında durmaya devam etti ve nazarımda sözlerimi hazmetmeye çalıştı. Sonra Sofia'nın yanına döndü, Sofia hiç durmadan konuşurken, onun ağzını bıçak açmadı.

Üst üste içtiğim kadehlerin beni bir nebze etkileyebilmesi için yaşamayı isterdim. En azından anı puslamak, gerginliğimi atmak ve gecenin sonuna kadar kocaman gülümseyebilmek için...

O zaman tam burada, bu locada onun bacağında oturduğum anları hatırlamazdım belki. Kulağıma fısıldadığını, beni utandıran sözlerini, yanağıma sürtünen sakallarını hatırlamamaya çok ihtiyacım vardı.

"İyi misin?"

Çok.

"Evet, şu iş bitip de kendimi dışarı attığımda daha iyi olacağım Sezgin."

Anlayışla başını sallayarak ayağa kalktı. "Ben bir Ateş'e baka..." Her ne gördüyse susup bana döndü. "Sanırım seni duydu."

Aşağı baktığımda, onun yapılı siluetinin kürsüyü doldurduğunu gördüm. Sezgin haklıydı; vakit gelmişti. Peki o gelen vakte yüreğim ayak uydurabilecek miydi?

Uydurmaya mecbursun, diye fısıldadı derinlerimdeki o katı ses. İtaat etme çabasına girişmem uzun sürmedi. Ağabeyim benimle gelmek için ısrarcı olsa da ona yalnız kalmak istediğimi net bir şekilde bildirdim. Etrafımdaki tek şey, kırılmışlığımın verdiği

mucizevi güç olmalıydı. Aheste aheste aşağı indim. Kürsüye adım attığım an kesilen müzik, Ateş'i karşımda bulmamla yerini ölüm sessizliğine bıraktı.

Gömleğine kadar siyah olan takım elbisesi kuzguni saçlarının gölgesinde kalmıştı. Kırmızı loş ışığa meydan okuyan mavileri, adım adım yaklaşmamı beklentiyle izledi. Eteklerimi toplayıp son basamağı geride bıraktığımda, en fazla beş metre olan kürsüde onunla baş başaydık.

"Hoş geldin," diye kıpırdadı dudakları. Ona hoş buldum, diyemezdim.

"Yapmam gerekeni yapmak için buradayım."

"Biliyorum."

İnsanlara baktım. Yukarıda ve aşağıda merakla bizi izleyen Araf'ta sıkışmış ruhlara...

"Böyle bir şeyi neden istedin?" diye sordum yalnızca ikimizin duyabileceği bir sesle. "Bana verebileceğin bir cevap var mı?"

Attığı tek adım bakışlarındaki karmaşayı çözmeme izin verdi. Çaresizlik, ateş mavilerinde katıksız bir çaresizlik vardı.

"Her ne ise." Bakışlarımı birkaç saniye içinde her yerde dolaştırdım, o hariç. "Bir an önce bitirelim şunu."

Avucunu önümde açtı. "Nasıl dersen." Başını yavaşça yüzüme eğdi. "Bu dansı bana lütfeder misin, Narancasta?"

Ve onun için defalarca söylediğim o şarkının ağır tınısı mekâna sirayet etti.

Bilerek yapıyordu. Geri adım atmayacaktım.

Elimi avucuna bıraktım. Mantığım hislerimi kontrol etmem adına müthiş bir savunma mekanizmasıyla tetikte beklerken Ateş beni belimden yakalayıp kendine çekti. Gürültülü bir alkış tufanı kulaklarımda yankılanırken müzik sesi yükseldi ve şarkının sözleri, bir kadının dudaklarından dans ritmine uygun olarak dökülmeye başladı.

Beni yak kendini yak her şeyi yak
Bir kıvılcım yeter ben hazırım bak
İster öp okşa istersen öldür
Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk
Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk

Elim güçlükle omzuna çıktı, gözlerimi işgal eden bakışlarına aynı güçlükle karşılık verebildim. Adımlarımı onun adımlarına ayak uydurarak kıpırdatırken göğsüm bir cesedinki ile yarışırcasına hareketsizdi. Yeniden buradaydım, son geldiğimde bana tarifsiz bir acı bahşeden mekânında. Söyleyecek hiç sözüm yoktu ama hissedebileceği çok fazla acım vardı. Hissediyor muydu?

Seni içime çektim bir nefeste
Yüreğim tutuklu göğsüm kafeste
Yanacağız ikimiz de ateşte
Bir kıvılcım yeter hazırım bak
Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk
Allahım Allahım
Ateşlere yürüyorum
Allahım acı ile
Aşk ile büyüyorum

Belimi yavaşça bıraktı, uzattığı koluyla birkaç adım geri gitmemi sağladıktan sonra beni kusursuz bir hamleyle koluna sardı ve başımı geriye atacak şekilde eğdi. Yüzü yüzümün önünde yok denecek kadar az bir mesafedeydi ve parlayan gözleri mantığımın önünde kalkan olurcasına duruyordu.

Beni yor hasretinle sevginle yor
Sevgisizlik ayrılıktan daha zor
Dilediğin kadar acıt canımı
Yokluğun da varlığın da yetmiyor
Yokluğun da varlığın da yetmiyor
Allahım Allahım
Ateşlere yürüyorum
Allahım acı ile
Aşk ile büyüyorum

Bir zamanlar onun için bu dizeleri ben söylemiştim. O anki heyecanımı ve titreyen ellerimi hatırlayabiliyordum. Beni keyifle ve hayranlıkla izleyişini, saniyesi saniyesine hatırlayabiliyordum. Kendi imkânımla doğrulup dolandığım kolundan ayrıldığımda, huysuzca bedenimi yeniden bedenine yapıştırdı ve adımlarıma âdeta adımlarıyla emretti.

Onunla kırık hatıralarımızın üzerinde dans ediyorduk.

Beni yak kendini yak her şeyi yak
Bir kıvılcım yeter ben hazırım bak
İster öp okşa istersen öldür
Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk
Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk
Seni içime çektim bir nefeste
Yüreğim tutuklu göğsüm kafeste
Yanacağız ikimiz de ateşte
Bir kıvılcım yeter hazırım bak
Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk
Beni yak kendini yak her şeyi yak
Bir kıvılcım yeter ben hazırım bak

İster öp okşa istersen öldür
Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk
Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk

Belimi kavrayan tutuşu tüm bedenimde hissedebileceğim kadar sahipleniciydi. Başını tamamıyla yüzüme eğdiğinde, "Ne yapıyorsun!" diye telaşlandım. "Kes şunu Ateş!"

Kesinlikle geri adım atmadı. Neredeyse burun buruna dans ediyorduk ve birleşen alınlarımız şarkıyı bastıracak bir alkış tufanına sebep oldu. Onun tuzağına düştüğüm için kendimi tam bir aptal gibi hissetsem de hayıflanmak yerine bir an evvel kurtulmam gerektiğinin farkındaydım.

"Eğer cümlenin finalini adımla yapacaksan küfür bile edebilirsin." Dalga mı geçiyordu benimle? Hayır, boğuk sesi fazlasıyla ciddi olduğunu gösteriyordu. Ona dair tüm ayrıntılar belleğimin en güvenli bölgesindeydi. İstesem de silemezdim.

"Şu saçmalığı hemen bitirmeni istiyorum," dedim başka bir telaşla. Bunların son direnişlerim olmasından korkuyordum. *Hayır Hare, onun sana ne hissettirdiğini unutacak kadar gursuz bir kadın değilsin,* dedim kendime. Bu cümle karşısında bir put gibi durmamın tek anahtarıydı.

"Şarkı daha bitmedi."

Keyifsizce gülümsedim. "O şarkı bitmeye mahkum."

Keyifle gülümsedi. "Yanılıyorsun turunçgil." Dudaklarını alnıma bastırdığında, taş kesildim. "O şarkı varlığımız yokluğa karışıncaya dek devam edecek."

Seni içime çektim bir nefeste
Yüreğim tutuklu göğsüm kafeste
Yanacağız ikimiz de ateşte

Bir kıvılcım yeter hazırım bak
Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk
Beni yak kendini yak her şeyi yak
Bir kıvılcım yeter ben hazırım bak
İster öp okşa istersen öldür

Dudaklarını alnımdan ayırdı ama bir milim geri çekilmedi. Bakışları bakışlarıma düşen bir ateş topuydu. Anladım ki, ondan kaçış da kurtuluş da yoktu. Varlığım Araf'tan silininceye dek ona karşı savaşmaktan başka şansım yoktu.

"Hare," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Adımlarımız yavaşlarken kollarının arasında tuttuğu kadına derince baktı. "Mavi gözlü dev minnacık kadını deli gibi özledi."

Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk
Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk[7]

Müzik sona erdiğinde, kendimi kurtarır gibi kollarından ayırdım. Ellerimi, gözlerimi ve kollarına teslim olmak üzere olan bedenimi ondan tamamıyla uzaklaştırdım. Yüreğim sözlerinin ağır esintisiyle sarsılırken imdadıma Sezgin yetişti. Onu bir anda kürsüde, Ateş ile aramda buldum. Ne yapacağını hızlı bir şekilde kafasında planladıktan sonra bir adım öne çıkıp ruhları selamladı.

"Hepinize yeniden merhaba. Bu güzel dans için kendim ve sizin adınıza Ateş Karan ile Hare..." Duraksadı ve bana bakmadan devam etti. "...Karan'a teşekkür ederim. Şimdi isterseniz burada asıl toplanma nedenimize gelelim. Hepinizin bildiği gibi

7 Her Şeyi Yak adlı şarkının sözleri Sezen Aksu'ya, müziği Thanou Mikroutsikou'a aittir. (ed.n.)

bir süredir bazı şeyler yolunda gitmiyordu ve liderlik görevini Hare Karan yerine getiriyordu. Görevini layıkıyla yerine getirmediğini sanırım aranızdan bir kişi bile söyleyemez. Bunun için ona minnettarız. Sizlere kısaca her şeyin eskiye döndüğünü söyleyebilirim."

İnsanlar sevinç nidaları atarken Sezgin'e uzatmaması için sabırsız bir bakış attım. Hâlâ kendime gelebilmiş değildim.

"Sizlere sevinçle söylemek isterim ki, Ateş Karan yeniden liderimizdir."

Daha büyük bir alkış koptu. Çok daha büyük... İşte o zaman Ateş, Sezgin'in yanına ilerledi ve kendisine beklentiyle bakan insanları selamladı. Eskisi gibiydi. En azından zevahiri[8] güçlü, sağlam ve yenilmez duruyordu. Her şey bir yana, onu böyle görmenin gizlenemez bir sevinci vardı içimde. Her şey bir yana...

"Yeniden şehrime liderlik yapmaktan onur duyacağım. Sizler için iyi bir lider..." Omzunun üzerinden bana baktığında, dudaklarında çarpık bir gülümseme vardı. "Karım için mükemmel bir koca olacağımdan şüpheniz olmasın."

Alkışlara bu kez ıslıklar ve kahkahalar eşlik ederken öfkeyle açılan gözlerime yeri döven topuğum eşlik etti.

Ateş!

İstediği olmuştu; kürsüden inerken ona bakışlarımla ağır küfürler etmiştim!

8 Bir şeyin dışarıdan görünüşü. (ed.n.)

6. BÖLÜM

"Sanrılar"



Öfkeden uyuyamadığım gece, sabahın ilk saatlerine ulaştığında kapımı çalan kişi karşımda görmeyi beklediğim biriydi, Semir.

Bir süre şaşkınca ona baktıktan sonra nihayet içeri davet etmeyi akıl edebildim. Ağabeyim hâlâ uyuyordu ve muhtemelen bir süre daha uyuyacaktı. Kahveye benzeyen tohumları bardağa eşit miktarda doldurarak sıcak su ekledim ve karıştırdım. İki kişilik mutfak masama oturan Semir'e kahvelerden birini verdikten sonra karşısına oturdum.

"Eviniz güzelmiş," dedi, bakışları etrafta gezinirken. "Tam sizlik, sade ve şık."

"Teşekkür ederim." Kahvemden bir yudum aldıktan sonra lafı dolandırmamaya karar verdim. "Semir... Kabalık etmek istemem ama neden burada olduğunu sorabilir miyim?"

Gülümsedi. "Elbette. Ve kabalık etmiyorsunuz. Sabahın köründe kapıma kim gelse ben de aynı soruyu sorardım."

Rahatlamış bir tavırla arkama yaslandım. "Sevindim. O halde seni dinliyorum."

"Sofia gerçekten tehlikeli bir kadın, güvenini kazanmam kolay olmayacak. Hatta, belki de bu imkânsızdır..."

Ellerimi masanın üzerinde birleştirip "Sana söylemiştim,"

dedim. "Boş yere kendini riske atıyorsun. O baş edilemez ve gözü kara bir kadın."

Beni başıyla onayladı. "Evet. Yine de bu Alya'nın yerini öğrenmeme engel olamadı."

Bardak elimden kaydığında Semir son anda yakalayarak dökülmesini önledi. "Sen... Ciddi misin!"

"Hiç olmadığım kadar," Böbürlenmeyi sonuna kadar hak ediyordu ama o yalnızca sıcak bir şekilde gülümsemekle yetindi. "Adamlarıyla konuşurken onu dinledim. Alya'yı Lazan'ın ötesinde bir kale alanında tutuyor. Sınıra çok yakın olduğunu söyleyebilirim."

Hemen ayağa kalktım. Alya'yı kurtarmak bebeğimi pazarlık malzemesi olmaktan kurtarmak demekti. Bu son zamanlarda aldığım en iyi haberdi!

"Sakin olun." Benimle ayağa kalktı. "Daha tamamını dinlemediniz."

"Söylenmesi gereken asıl şeyi söyledin!" Heyecanım sesime de yansımıştı. "İnan bana şu an hiçbir şey bundan önemli olamaz."

"Ne yazık ki daha önemli bir şey var," dediğinde, bakışları sözlerini tasdikliyordu. "Alya'yı atlılar koruyor."

Birden bedenimdeki tüm sahte kanın fokurdadığını hissettim. Atlılar... Ateş benim için kendini feda ederken onu benden alarak Kara Kule Zindanları'na hapseden, ruhsuz atları komuta eden demir muhafızlardı. Bunu asla unutamazdım.

"Tanrım... Ne yapacağız?"

"Bilmiyorum." Kolumdan tuttu ve kendisiyle birlikte beni de yeniden oturttu. "Sofia atlıları kullanmak için mühim bir şey feda etmiş olmalı. Alya'yı elinde tutmak onun için neden bu kadar önemli?"

Bakışlarım hüzünle karnıma giderken kafamda atlıları aşmak için bize kimin yardımcı olabileceğini sorguluyordum. Bir yolu var mıydı?

"Konuşmamız gereken şey atlıları nasıl aşacağımız. Başka ne duydun?"

Düz bir çizgi hâline gelen dudakları, duyacağım diğer haberlerin hoşuma gitmeyeceğini anlamamı sağlamıştı. Ah, hiç şaşırmıyordum.

"Muhafızlar Sofia'dan başkasının kaleye girmesine kesinlikle izin vermiyor. Atlıları aşmanın bir yolu olup olmadığını bilmiyorum. Bunu ancak onları çok iyi bilen birinden öğrenebilirsiniz. Bence Sofia'nın Alya'yı oradan kendi elleriyle çıkarması gerekiyor."

Dirseklerimi masaya koyup başımı ellerimin arasına aldım. "Bunu asla yapmaz. Şu boktan durumlardan bıktım."

"Bunu görebiliyorum. Elimden daha fazla şeyin gelmesini isterdim ama şimdilik tek yapabildiğim Alya'nın yerini söylemek."

Ellerimin arasından ona minnetle baktım. "Teşekkür ederim. Gerisini ben halledeceğim. En azından... Deneyeceğim."

Gitmek üzere ayaklandı. "Görevime geri dönüyorum. Siz uyarmadan söyleyeyim, kendime dikkat ediyorum." Kapıya yürüdü ve çıkmadan önce son kez dönüp bana baktı. "Küçük bir dost tavsiyesi isterseniz, bence tüm sorunları tek başınıza omuzlanmaya son vermelisiniz. Etrafınızda size yardım edebilmek için her şeyi yapabilecek insanlar görüyorum." Göz kırptı, kesinlikle manidardı. "Ne kadar kızgın ve kırgın olsanız da..."

Adımlarım salonumun her köşesini arşınlamaya devam ederken kapı bir kez daha çaldı. Az önce kapıyı açtığım Derin ayağa kalkıp "Ben açarım," dese de Sezgin ondan önce davranarak kapıyı açtı. Gelenler beklediğimiz üzere Yasemin ve Creff'ti.

Ve beklenen biri daha vardı.

Ağabeyim üçlü koltuktan kalkıp tekli olana geçerken "Hoş geldiniz," dedi.

Yasemin ve Creff bir ağızdan "Hoş bulduk," karşılığını verdikten sonra az önce ağabeyimden boşalan üçlü koltuğu doldurdular.

"Biri neden burada toplandığımızı söyleyecek mi?" Sezgin beklentili bakışlarını üzerime çevirdi. "Yemek masası boş," dedi memnuniyetsizce. "Kesin zevkten dört köşe olacağımız haberler vermek için topladın bizi."

Ağabeyim suratını buruşturarak "Senin şu boşboğazlığın asla değişmeyecek, değil mi?" diye sordu.

İşte o an, eski Sezgin tam anlamıyla ve yeniden bizimleydi. "Çok mu özledin, çiçeğim?"

"Özledim." Ağabeyim yerinden doğrulup odaların bulunduğu kısmı işaret etti. "Gelsene, bir göstereyim."

Sezgin omuz silkti. "Olmaz, beni bırakıp Alya'ya gidişini daha affetmedim."

Yasemin birbirine bastırdığı dudaklarının arasından sesli bir kahkaha bırakırken Derin'in kahkahası da ona eşlik etti. Bir an sonra hepimiz kahkahalarla gülüyorduk, tıpkı eskisi gibi...

"Seni yeniden böyle gördüğüm için tanrının beni affettiğini düşünebilirim."

Ateş'in yanı başımdaki sesiyle irkilerek gülümsememi dudaklarımda dondurdum. Gelmişti. Yanıma kadar gelmişti ve ben onu yine hissedememiştim.

"Kapıyı kim açık bıraktı?" dedim, birkaç adım geri çekilerek.

Sezgin el kaldırdı. "Misafirlerin bitmediğini söyledin."

Ateş, rahat bir tavırla yemek masasının baş köşesine geçip oturdu. "Onun olduğu hiçbir yerde misafir değilim."

Sezgin göz kırptı. "Nasıl diyorsan, lider."

"Şu zırvalığa bir son verelim." Yemek masasının diğer ucuna geçtiğimde, Ateş'le karşı karşıya kalmıştım. "Vakit kaybetmek istemiyorum. Başlayalım."

Diğerleri de masadaki yerlerini aldıklarında, tüm dikkatlerin üzerimde olduğunu biliyordum. Uzatmaya niyetim yoktu. "Alya'nın yerini biliyorum."

Ağabeyim ayağa fırladı. "Nerede!" Kaşlarını çatıp "Bunu şimdi mi söylüyorsun?" diye sitem etti.

"Nerede olduğunu söyle." Şimdi Ateş de ayaktaydı.

"Oturun." İkisi de beni dinlemedi. "Oturun, çünkü gidip öylece alabileceğiniz bir yerde değil." Derin bir nefes alıp "Atlılar tarafından korunuyor," dediğimde, Ateş dolu bir kum torbası gibi sandalyeye bıraktı koca bedenini. Onu ağabeyim takip etti.

"Bunun anlamı ne? Bana yalnızca nerede olduğunu söyle, gidip alırım."

Ateş'in mavileri kısılarak boşluğa daldı. Düşmanca bakıyordu. "Alamazsın."

"Ne demek alamazsın!"

Araya girmem gerektiğini fark ederek "Bir yolu var mı?" diye sordum Ateş'e. Bilse bilse o bilirdi.

"Atlılar ciddi bir bedel karşılığında uşaklık ederler. O bedeli ödeyenden başkasına da itaat etmezler."

"Yani işimiz yine o kraliçe bozuntusuna kaldı," diye açıkladı Derin. "Lanet olsun!"

Ağabeyim yumruğunu öfkeyle masaya vurdu. "O kadının istediği ne! Alya'yı bize vermek için ne bekliyor!"

Bu soruyla birlikte Ateş'in bakışları da yüzüme doğruldu. O ve ağabeyim Sofia'nın benden ne istediğini bilmeyen son iki kişilerdi. Öğrenmelerinin vakti geldiği ne yazık ki aşikârdı.

"Ona istediğini yalnızca ben verebilirim." Başımı kederle karnıma eğdim. "Alya'yı özgür bırakmanın karşılığında benden bebeğimi istiyor."

Karanlık bir gölge Ateş'in çehresine otururken bu kez masaya inen yumruk onunkiydi. "Senin tırnağını bile alamaz!"

Ağabeyimin büyük elleri yüzünü kapattı, kimseden çıt çıkmıyordu. Birbirine bakan son iki kişi ben ve Ateş kalmıştık.

"İsteğinden vazgeçmeyecek," dedim, bomboş bir sesle. "Bunu gösterdi." Ayağa kalkmak istediğimde, biri karnıma tekme atmış gibi irkildim. Masaya sıkıca tutunup gözlerimi sıkarken Ateş'in kokusu burnumun dibindeydi.

"Buraya gel, gidiyoruz."

Kendimi geri çekerek belime sarılmak üzere olan kolundan uzaklaştım. "Bir yere gitmiyorum, iyiyim."

İyiydim, yoklayan ağrı daha öncekilerin aksine anlıktı. Belki de bu her şeyin daha iyiye gittiği anlamını taşıyordu.

"Gidiyoruz!" dedi, itiraz kabul etmeyen bir sesle. "Aslında seni bu gece götürecektim ama madem şimdi acı çektin, şimdi gideceğiz."

"Sen bana sormadan beni bir yere götürme planı yapamazsın!" demiştim ki, birden kendimi onun kollarında, sonra da omzunda kafa üstü sarkarken buldum.

"Sen! Sen ne yaptığını sanıyorsun! Hemen bırak beni!" Hızlı adımlarla kapıya yürüdü, beni duyduğunu sanmıyordum. Sırtına yumruklarımı indirip, dizlerimin arkasından kavradığı bacaklarımı sallayıp durdum. "Bırak diyorum sana! İndir beni, hemen!"

Kapıyı açtığında, son umutla geride bıraktıklarımıza baktım. Bir film izliyormuş gibi öylece durmuş bizi izliyorlardı. "Yardım etsenize!"

Ateş kapıyı açtı ve benimle dışarı çıktı. Kimse değil kıpırdamak, ona engel olacak bir nida bile çıkarmadı!

Gittiğimiz yer, ne ihtiyarın kulübesi ne de Dekan'ın çadırıydı. Gittiğimiz yer, Pravi ve Lazan'ın ortasında kalan, siyah bir konteynıra benzeyen tek katlı bir yapıydı. Yeni bir yapı olduğunu anlamam çok uzun sürmedi, zira daha önce görmediğimden emindim. Zorla getirilmiş olmanın öfkesiyle araçtan inip içine girdiğim yapıda ihtiyarı, Dekan'ı ve yabancı, yaşlı bir kadını buldum.

Karşımdaki manzara kesinlikle daha önce ayarlanmıştı!

"Neler oluyor burada?"

Ateş'in adımları arkamdan yaklaştı. "Gördüğün gibi... Seni gözümün önünde muayene edip bana tatmin edici bir açıklama yapacaklar."

Hırsla ona döndüm. "Ya izin vermezsem!"

Sakindi. "Öyle bir şansının olduğunu sanmıyorum."

Ona sert bir cevap vermek üzereyken ihtiyar yumuşak sesiyle araya girdi. "Kızım, bunu yapmamız gerektiğini sen de biliyorsun."

İhtiyara dönen bakışlarım öfkeden arınarak hüzne büründü. "İstemiyorum."

Yavaşça koluma dokundu ve arkasındaki beyaz sedyeyi gösterdi. "İstemediğin hiçbir şey olmayacak. Yalnızca oraya uzan ve neler olduğunu anlamamıza izin ver." Alınmış bir şekilde kırışıklıklarla dolu alnını daha da buruşturdu. "Hiç hatırım yok mu?"

Ayak direyeceğim son nokta buydu. Hiçbir şeyin değilse bile ihtiyarın bendeki hatırı büyüktü. Ateş de bunu bilerek akıllıca bir hamle yapmıştı. Çaresizce sedyeye ilerlerken bakışlarımın kısa boylu, yaşlı kadına takılmasıyla duraksadım ve soran bakışlarımı yeniden ihtiyara çevirdim.

"Adı Vilda. Endişe etme, bir büyücü değil."

Kadın, ince dudaklarına sıcak ve güven veren bir tebessüm yerleştirdi. "Ne hayatımda, ne de sonrasında hiç büyü yapmadım," dedi. "Ben bir şifacıyım."

Başımı sallayarak yarım bıraktığım eylemi yerine getirdim, sedyeye uzandım. Kara tavana kilitlenen bakışlarım hiç şüphesiz titreyen gözbebeklerimi herkesten sakınmak istiyordu.

"Başlamadan önce..." Hazzetmediğim Dekan'ın sedyeye yaklaştığını duydum. "Bilmemiz gereken bir şey olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır."

İhtiyar, sedyenin köşesine oturdu ve bakışlarını yüzüme dikti. "Emin misin?"

Değildim. Bunu şimdi saklamam doğru olmaz, diye düşündüm. Gözlerimi kapattım ve bir süre öylece bekledim. "Hissedemiyorum."

"Hissedemediğin nedir?"

Göğsüm üzüntüyle inip kalkarken bunu Ateş'in önünde dile getirmek istemiyordum ama buradan asla çıkmayacağını da biliyordum.

"Onu," dedim, ona bakmadan. "Ateş'i artık hissedemiyorum."

İhtiyar ve Dekan'ın bakışları birbirine mıhlanırken Ateş'in bakamadığım yüzünde bir enkaz olduğunu biliyordum.

"Ne zamandır?" diye sordu Dekan."

"Bilmiyorum. Belki bir süredir..."

"Ya ağrıların, sancıların ne durumda?"

"Kısa süre öncesine kadar aynıydı ama sonuncusunu kısa ve keskin olarak hissettim." Umutla onlara baktım. "Bu iyi mi?"

Vilda ellerini elbisemin eteğine uzatırken bakışlarıyla benden onay aldı. "Bakmadan anlayabileceklerini sanmıyorum."

Yaşlı kadın eteğimi yukarı çekerken Ateş'in "Dur!" ihtarıyla durakladı. "Üzerinde elbise var, öylece açamazsın?"

Başımı ona çevirip "Bu umurumda değil!" dedim.

Ceketini hızla çıkardı. "Benim umurumda." Ne olduğunu anlamadan yaklaştı ve eteğimin altına uzanarak ceketini külotumun üzerine bıraktı. "Şimdi elbiseyi sıyırabilirsin."

Kadının dudaklarında gizlenemez bir gülümseme vardı. "Pekâlâ." Eteğimi göğsümün altına kadar sıyırıp beyaz karnımı ortaya çıkardıktan sonra geri çekildi. "Sıra sizde beyler."

İhtiyar sedyenin sol, Dekan ise sağ yanında yerini aldığında, içim tarifsiz bir hisle kasılıyordu. Bir an önce bitsin istiyordum. Bana karnımda gerçek bir bebek taşıdığımı ve onun çok iyi olduğunu söylemelerini istiyordum. İşte o zaman, doğana dek çekeceğim tüm acılar ilahi bir güç tarafından katlanılabilir kılınacaktı. O zaman sahte değil, gerçek bir nefes alabilecektim.

Dekan elini soldan kasığıma uzattı, ihtiyar da sağdan uzatınca, kolları baktığım yerden bir çaprazı andırdı. Birbirlerine baktılar. Aralarında gerekli işaretleşmeyi sağladıktan sonra gözlerini kapatarak avuçlarını olduğu yere bastırdılar.

"Ah! Kesin şunu."

Vilda, bacaklarıma dokunarak, "Sakin ol, sakin olmalısın," diye uyardı.

İhtiyar ve Dekan gözlerini açtı. İkisinin de gözleri dehşetle bakıyordu. Bir kez daha gözlerini kapattıklarında, aynı baskıyı daha yoğun olarak tekrar hissettim ve bu kez çok daha büyük bir çığlık attım. "Ah!"

"Her ne yapıyorsanız son verin!"

Ateş'in yaklaşan adımını, ihtiyarın kalkan eli durdurdu.

Gözler yeniden açıldı.

"Son kez," dedi ihtiyar, çatlayan sesiyle. "Bir kez daha dayan."

Gözler yeniden kapandı ve bir baskı daha. Çektiğim acı tarif edilemezdi ama tırnaklarımı avucuma saplayıp tek acı seda daha çıkarmamayı başardım.

Gözler açıldı.

İhtiyar ve Dekan nefes nefese uzaklaşırken kendimi garip bir şekilde kilometrelerce yol koşmuşçasına yorgun hissediyordum. Öyle ki doğrulacak gücü kendimde bulamadım. Parmaklarımda çok uzun zamandır hissetmediğim garip bir karıncalanma vardı.

Onların da benden farkı yoktu. Güçlükle geriye doğru sendeleyip kendilerini iskemlelerine bıraktıklarını gördüm. Göğüsleri hararetle inip kalkıyordu fakat çehrelerini ele alan ifade çok daha hararetliydi. Vilda'ya baktığımda, bakışlarını benden kaçırarak dudaklarını büktü.

"Büyümüş," dedi, Dekan. Sesini ilk kez böyle duyuyordum; titrek. "Tüm iç karnı kaplamış." Tek gözünü ihtiyara dikip "Hissettin, değil mi?" diye sordu. "Tıpkı bir ahtapot gibi!"

Yaptığı benzetme üzerimdeki ağırlığa rağmen sıçramama yetti. "Kes sesini! İğrenç benzetmelerini kendine sakla!"

İhtiyar beni hiç duymamış gibi "Hissettim," dedi. Sonra başlarında dikilen Ateş'e baktı. Ateş infilak etmek üzere olan bir volkan gibi görünüyordu. Boynundaki damarları kabarmış, gözleri endişe ve merak içinde bakıyordu. Korkuyordum, belki de hiç korkmadığım kadar korkuyordum.

İhtiyar kaşlarını düşürüp başını eğdi. "Verdiği acı gün be gün yok ettiğinden artık hissedilemez hâle gelmiş. Ateş Karan, Hare asla anlamayacak, sen anlamak zorundasın. Karının karnında taşıdığı şey bir bebek değil, hislerini bile elinden alan bir iblis!"

"Hayır!" dedim ayağımın dibindeki sehpaya sert bir tekme atarken! "Hayır! Bu gerçek değil! Tanrım! Siz kafayı mı yediniz!"

Dekan'ın sesi yükseldi. "Bir an önce ondan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyız. Aksi hepimizin felaketi olur!"

İhtiyara yalvaran gözlerle baktım. O ise bana umarsızca... «Mümkün olan en kısa zamanda Hare›yi kurtarmalıyız. Üzgünüm... Çok üzgünüm!"

Çığlıklar içinde ağlayarak ceketi üzerimden fırlatıp attım. Bunu kabul edemezdim, etmeyecektim! Hiçbir güç söyledikleri absürt sözleri bana kabul ettirmeye kâfi gelmeyecekti! "Onu hissediyorum. Onu her şeyiyle hissediyorum!" Kasılan parmaklarım boynuma yapışırken Ateş hızla üzerime atıldı ve ellerimi iki yanıma indirerek bana kollarımın etrafından sıkıca sarıldı. Tepiniyordum, ağlıyordum ve bağırıyordum. Bir an olsun beni bırakmıyordu. Konuşmadan, çaresizce ve sıkıca sarılıyordu.

Bir an sonra gözyaşlarım tüm yüzümü ve onun omzunu sırılsıklam bırakırken çığlıklarım sessiz iç çekişlere evrildi. Geriye onun sahiplenici sarılışı ve dudaklarımdaki acı sözler kalmıştı.

"Onu hissediyorum... Ben, onu hissediyorum."

Sanrıların zehirli kancaları omurgalarımıza saplanmıştı. Kurtulmak için çırpındıkça kendi kendimizi deşiyorduk. Sonu yoktu, sonsuzluğu vardı çektiğimiz acıların; bir de aşk ile bezenmiş ihanet koçanı.

İhtiyar ve Dekan nefes almadan konuşmuşlardı. Bir noktadan sonra onları istesem de dinleyemez hâle gelmiştim. O nokta, bebeğimin benden alınması için verilen hükümdü.

Arabaya taşındığım anları ve geçtiğimiz sokakları puslu bir camın ardından izlemişim gibi idrak edememiştim. Tek bildiğim Lazan'da olduğumdu. Issızlık ve ağır karanlık içime işlerken evimizin harabesinin yanından geçeli bir süre oluyordu.

Zemini balçıkla kaplanmış koca bir sahrayı andıran Lazan'ın bir noktasında durduk. Karşımda geniş verandası olan küçük

bir ev duruyordu. Siyahtı ve bir terasının olduğunu görebiliyordum. Bu, bu şehirde alışkın olduğum bir durum değildi. Evin etrafından bir daire oluşturacak biçimde dönerek evden daha büyük bir bahçe alanı oluşturan dikenli çitler yüksek ve tehlikeli görünüyordu. Başımı, yasladığım araba koltuğundan kaldırmadan sordum.

"Beni yine nereye getirdin?

Bir cevap vermek yerine kapıyı açtı. Yorgun bir nefes vererek arkasından indiğimde, Ateş dikenli çitlerin arasındaki tahta kapıyı açmaya çalışıyordu.

"Sana soruyorum, beni yine nereye getirdin?"

Tahta kapıyı açtı ve içeri girdi. Arabasını tek başıma çalıştırabilseydim ona tek kelime etmeden buradan giderdim ama öyle bir olasılık yoktu. Arkasından bahçeye doğru ilerlediğimde, çevik bir hamleyle geri döndü ve kapıyı kilitledi.

"Hey! Ne yaptığını sanıyorsun sen? Aç şu kapıyı!"

Eve doğru yürümeye niyetlendi ama önüne geçerek buna izin vermedim. Bakışlarımı bir çivi gibi bakışlarına saplayıp "Aç!" dedim dişlerimin arasından. "Şu an hiçbir şeyle uğraşacak halde değilim ve evimde olmak istiyorum."

Başını eğdi ve gözleriyle arkamdaki evi işaret etti. "Zaten öylesin."

İstemsizce arkamdaki küçük eve baktım. Anlamam uzun sürmedi, burası kendisi için yaptırdığı evdi. "Değilim. Burası senin evin. Yalnızca senin evin! Şimdi kapıyı aç, gideceğim."

Esmer elini ensesine götürüp yavaşça sıvazladı. "Neden sonucunu bile bile uğraşıyorsun? İyi değilsin ama içeri geçip dinlenmek yerine burada bana kafa tutuyorsun."

Dudaklarımı kilitlenmiş gibi birbirine bastırıp tahta kapıya yürüdüm. İttim, çektim, tekmeledim ama nafile! O istemeden benim buradan çıkmam söz konusu değildi.

Hırsla yeniden karşısına dikildim. "Mutlu musun? Dediğini yaptın. Beni kafesine kapattın ve yine dediğin gibi bir kişi bile engel olamadı. Gurur duyuyor musun kendinle!"

Mutlu gibi görünmüyordu. Mağrur ya da yengi sahibi gibi görünmüyordu. O, omuzları dik ama yorgun bir adam gibi duruyordu karşımda.

"Hare," dedi, aramızdaki iki adımdan tekini kapatarak. "Geçsene içeri be güzelim."

Diğer ve son mesafeyi kapatmak bana düştü. "Şimdi buradayım, istediğin gibi... Ama bil ki sürekliliği olmayacak Karan." Arkamı döndüğümde hâlâ söyleyecek bir şeylerim vardı. "Ait olmadığım yerlerde kalmak huyum değildir."

Evin içine girene dek kızgın, patlamaya meyilli bir bomba gibiydim ama kapıdan içeri adım attığım an, geçmiş üzerime infilak etti.

Geniş ve kısa koridorda durup sol köşesinde bir sobanın, sağ köşesinde ise şöminenin yer aldığı küçük, kare salona baktım. Şöminenin yanında minderler, sobanın yanında ise bir çuval kestane vardı. Karşılıklı konumlandırılmış iki uzun koltuk gri renkteydi. Halı ise minderler gibi masmaviydi. Odaları barındıran koridorun sol yanındaki yemek masası yalnızca iki kişilikti. Fark ettim ki, masanın dayalı olduğu duvara iri bir delik açılarak salondan mutfağa bakan büyük, camsız bir pencere yapılmıştı.

"Ev neden bu kadar küçük biliyor musun?" diye sordu arkamda hissettiğim varlığı. "Başımı nereye çevirirsem çevireyim seni görebileyim diye." Nefesi saçlarımda eserken çenem titremeye ne hevesliydi. "Masada bana yaptığın güzel yemekleri beklerken seni izleyebileyim diye açıldı o pencere. Aynısı yatak odası ve kütüphane arasında da var."

Gözümden akan yaşı hızlıca silip attım, başımla masayı işaret ettim. "Ne o mutfakta sana yemek yapacağım, ne de uyandı-

ğında beni kütüphanede kitap okurken görebileceksin. Ama senin için sorun olmayacaktır, nasılsa elinin altında bir dublörüm var." Omuz silktim alayla gülümserken. "Ya da belki kendimi fazla önemsiyorumdur. Belki de en başından beri dublör olan benimdir."

Kolumu kavrayan tutuşuyla birlikte beni kendine çevirdiğinde, duvar ve onun arasındaydım.

"Yapma bunu!"

Tutuşundan kurtulmaya çalışmadım. Bomboş gözlerle ona bakıyordum. "Tam olarak ne yapmamı istemiyorsun?"

Kirpiklerinin gölgesi elmacık kemiklerinin üzerinde titredi. Dokunuşu yumuşadı ama yok olmadı. Garip bir sessizlik tümüyle üzerimize çöktüğünde, geçmişin yasını tutan tarafta yalnız olmadığımı anladım. Ne acıydı ki artık bunun hiçbir anlamı yoktu. İçimdeki sancının bana bağışladığı duygusuzluk ona âşık bakışlarımdan çalıyordu. Bu koca adama asıl dokunan da buydu.

"Bana bugün için istediğini söyle. Bağır, küfret. Sen nasıl istersen. Ama sakın geçmişimize dil uzatma." Avucunu başımın dibinden uzatıp duvara vurdu. "Sakın. Çünkü ben o geçmişi tutunarak kendimi yok etmekten kurtuldum. Bunun senin için bir önemi varsa, bir daha bize dair zamanları bu şekilde anmazsın."

Bakışlarıma kırgın bir bakış bırakıp koridora yürüdü ve gözden kayboldu.

Bir süre amaçsızca olduğum yerde dikildim ve bir anlamı varmış gibi evin görebildiğim her köşesini inceledim. Her detayı öyle tanıdıktı ki, bilmesem, bu eve ilk kez girdiğimi kendime inandıramazdım. En sonunda şöminenin yanına gidip minderlerin üzerinde kıvrıldım. Cenin pozisyonu alan bedenim, şöminenin ateşinde dolanan gözlerimi uykuya davet ederken içeride gezinen kahve kokusu geçmiş zamanlardan bir parça huzur ikram ediyordu...

Şömineden gelen çıtırtıların dindiği saatlerde, cama vuran yağmur damlaları hızını artırmıştı. Gecenin hangi noktasında olduğumu bilmiyordum ama gözlerimi açmaya hevesli olduğum söylenemezdi. Karnımda hissettiğim kıpırtı, gayriihtiyari elimi oraya götürmeme sebep olduğunda, dudaklarımı bilinçsizce kıvırdım. Aynı saniye hissettiğim anlık ve kuvvetli acı, gözlerimi hızla açtıracak ve bedenimi birden doğrultacak kadar berbat bir şekilde geri döndü.

"Ah!" Hızlı elimi ağzıma kapattım ama karanlıkta parlayan maviler elimin kayıp gitmesine sebep oldu.

Buradaydı. Ya da hiç gitmemişti.

Oturduğu iskemleden kalkmaya yeltendi ama iyi olduğuma kanaat getirdiğinde yeniden arkasına yaslandı. İskemlenin sol yanındaki gaz lambasının ateşi sönmek üzere titriyordu. Konuşmadı. Konuşmamı beklediğini biliyordum.

"İyiyim."

Dizlerimi kendime çektim, çenemi dizlerime koyduğum ellerime yasladım.

"Saatlerdir seni izliyorum," diye konuştu, beni şaşırtmayarak. "Uykunda çoğu kez yüzünü buruşturdun, kasıldın." Başını iki yana sallarken huzursuz görünüyordu. "Sen böyle uyumazsın."

Tekrar ettim. "İyiyim." Çünkü verebileceğim başka bir karşılık yoktu.

"Değilsin. Bunu bin kere de söylesen inanacağımı sanmıyorum."

"O senin problemin."

Ayağa kalktı. "Bizim problemimiz." Bunu üzerine basa basa söylemişti. Yanıma geldiğinde, içimde beliren heyecanı dizginlemeye çalıştım. Bu sırada hemen sağımdaki mindere oturmuştu bile.

"Bak, beni..."

"Senin ne söylediğinle ilgilenmiyorum Hare. En azından bir süre için... İhtiyar ve Dekan'ın söyledikleri aklımdan çıkmıyor. Dekan'ı bir kenara koy. İhtiyar? Bize ne zaman yalan söyledi?"

İstemsizce omuz silktim. "Yalan söylüyor, demiyorum. Belki... Belki bu defa yanılıyordur. Olamaz mı? Herkes yanılır."

Başımı ona çevirdim, kaşları inmiş, alnının ortasında derin bir çizgi belirmişti. "İsterdim," diye fısıldadı. "Çok isterdim." Bir an için karnıma düşen bakışları, hayal kırıklığıyla dalgalandı. "Bir bebeğe değil, senin doğurduğun bir bebeğe baba olmayı her şeyden çok isterdim. Ama..." Elini saçlarıma koydu. Bir an önce dokunuşundan kurtulmam gerekiyordu ama o dokunuşa öyle ihtiyacım vardı ve öyle büyük bir özlem duyuyordum ki, kıpırdayamadım. "Bak bana."

Ona şimdi bakmam teslim olmam demekti.

"Hare, o gözlerini gözlerime çevir."

Yapmadım. Ancak karşımda Ateş Karan vardı. Ansızın çenemi kavradı ve başımı kendine çevirdi. Bir önceki baktığımda bu kadar yakın değildi, yakınlığıyla afallayarak bir bez bebek gibi ellerinin arasında durdum.

"Hiçbir mucize bu kadar güçlü değil. Araf bize sahte nefes ve kandan fazlasını vermez. Artık biliyorsun, varlığımızı sürdürdüğümüz bu yer dostumuz değil. Güzelim, bir düşün. Karnında ikimizden bir parça taşısaydın, sana acı verir miydi?"

Titreyen dudaklarımla, "Düşünmek istemiyorum," diyebildim. Aramıza giren devasa ayrılıktan sonra ilk kez gözünün önünde bir damla yaş yanağıma düştü. Ateş, o damlaya acıyla baktı.

"O halde ben senin yerine de düşüneceğim." Dudakları yanağıma uzanırken elimden gelen tek şey gözlerimi kapatmaktı.

Yakınlığının doğurduğu güven hissi buradaydı. O bana bu kadar yakınken kimsenin bana zarar vermeyeceğini hissedebiliyordum, hâlâ. Dudaklarıyla yanağımdaki tek damla yaşı aldı ve bir süre orada bekledi.

"Şimdi iyileştim," dedi, boğuklaşan sesiyle. Soğuk nefesi hızlanmıştı, en az benimki kadar. "Şimdi tam anlamıyla eskisi gibiyim." Dudakları yüzeysel olarak yanağımda dolaşırken bir eli saçlarımda, diğeri ise hâlâ çenemdeydi. "Sana zarar veren her ne olursa olsun yok edebilirim. Biliyorsun, değil mi? Bedelini umursamam."

Çenemdeki baskısı arttı. Saçlarımdaki eliyle beni kendine iterken, dudakları açlıkla dudaklarıma uzanıyordu. Bu an bana, beni dudaklarıyla yaraladığı anı anımsattı. Dakikalardır kımıldamayan ellerimi göğsüne dayayarak onu itmek için kullandığımda, dokunuşlarından kurtulamasam bile aramızda mesafe açmayı başarmıştım.

"Benimle ilgili kararları yalnızca ben veririm. Sen üzerimdeki söz hakkını çok önce yitirdin. Şimdi karşıma geçip ne bana bebeğimden vazgeçmemi söyleyebilirsin, ne de beni..."

Bu kez kollarını ittim ve fiziksel temasımıza tamamıyla son verdim. "Benim için vazgeçtiğini söylediğin şey, bana verebileceğin fiziksel hasarlardan çok daha ağırdı. Sen... Sen sadakatinden vazgeçtin!"

Kalkmak üzere dizlerimin üzerinde doğrulmuştum ki beni çekerek oturduğum yere düşürdü. "Madem konuyu açtın kal, konuşacağız. Öyle kaçamazsın."

"Benim bir yere kaçtığım yok! Keza kaçması gereken de ben değilim, sensin!"

"Senin için yaptım! Sana zarar vermemek için yaptım!" Sesi, sesimin çarparak bana geri döneceği kırılmaz bir cam gibiydi.

Burnundan soludu. "Her geçen gün daha kötüye gidiyordum ve senin benden uzak durmanın başka bir yolu yoktu. Her hatırladığımda ikrah ettiğim o anı senin inadın yüzünden gerçekleştirdim."

Gözlerim duyduklarıma inanamayarak açıldı. "Şimdi de suçu bana mı atıyorsun! Bana sormadın. Sordun mu? Karar verdin ve uyguladın. Çünkü bencil adamın tekisin Ateş!"

Kaşları öyle çatıldı ki iki kaşının ortasındaki çizgi derin bir çukura benzedi. "Ben miyim bencil olan? Sahiden o lanet hitabı benim üzerime oturtabiliyor musun?"

Serzenişi düşünmeme sebep oldu. Bu konuda haklıydı, o bencil bir adam değildi. Hele ki adımın geçtiği konularda...

"Bu kez olmadı." Konuşmam yavaşlamış, sesim kısılmıştı. "Benim için yaptığını zannettiğin iyilik bana en büyük kötülüğü getirdi."

Beni omzumdan yakalayıp alınlarımızı sertçe birbirine yasladı. Ölüm kadar pişman görünüyordu. "Bebeğim, çok özür dilerim. Senin için yaptım. Sana zarar vermeye nasıl dayanabilirdim? Affet beni..."

Bir zamanlar ona şöyle söylemiştim; Söylesene nasıl sevmem seni?

"En kötüsü de ne biliyor musun? Sana olan inancımı aldın benden. O inanç var olduğum tüm anlar boyunca tutunduğum bir dal gibiydi. Sen, bedenim iyi olsun diye ruhuma onulmaz bir acı bağışladın." Başım omzuma düştü.

"Söylesene, nasıl affedebilirim seni?"

7. BÖLÜM

"Karanlık Yollar"



Akşam olmak üzereyken Ateş saatler sonra koridorda göründü ve hiçbir şey söylemeden dış kapıyı açtı. Çıkmasının ardından pencereye yanaşıp nereye gittiğine baktım. Bir yere gitmiyordu, aksine bir misafiri vardı. Çitlerin hemen önündeki yabancı adam esmer, kel ve en az Ateş kadar uzun bir boya sahipti. Buradan görebildiğim kadarıyla boynunda büyük bir sarmaşık dövmesi vardı. Bir süre ayakta konuştular. Sonra adam içeriyi işaret etti ama Ateş onu içeri getirmek yerine verandadaki masaya yönlendirdi. Aklıma gelen ilk fikir kesinlikle kaçınılması gereken bir yöntemdi ama kendimi çoktan kapı aralığında, onları dinlerken bulmuştum.

"Dediğim gibi... Alya dört bir yanı atlılarca korunan taştan bir kafeste. Ona uzaktan yaklaşmak bile zor oldu. Ayrıca konum olarak da oldukça zor bir yerde, nasıl öğrendin yerini?"

Semir'in sayesinde.

"Boş ver. Alya'yı görebildin mi?"

Adam başını iki yana salladı. "Hayır, tek bir penceresi bile yok. Kardeşini geri aldığında içindeki karanlığı bastırman zor olacak."

Bu asıl olarak ağabeyimin görevi.

"Dediklerimi yaptınız mı?"

"Evet, dikkat çekmeden kafesin etrafına adam yığmaya başladım. Her şey istediğin gibi... Yavaş ilerliyoruz, Sofia'nın dikkatini çekmeden."

Ateş bir sigara çıkardı, dudaklarının arasına yerleştirdi. Yaktı ve içine çekti. Bir süre içinde tuttuğu dumanı nihayet dışarı bıraktığında, "Güzel," dercesine başını salladı. "Yanında kaç kişi kalıyor?"

Adam "İki," diye yanıtladı. "İkisi de kadın. Biri daima içeride kalıyor. Diğeri belli aralıklarla dışarı çıkıyor. Dışarı çıktığında kadına yaklaşmak mümkün değil, denedim. Peşinde en az yedi adam var, çok uzaklaşmadan ihtiyaçlarını temin eden kişiden alıp geri dönüyor."

"İhtiyaçları temin eden kişi?"

"Konuştum. Bir şeyden haberi yok. Kendisine söylenenleri getiriyor. Yalan söylediğini düşünmüyorum."

Ateş düşünürken aynı saniyelerde ben de düşünüyordum. Alya'dan haber almanın bir yolu olmalıydı... Bir yolu...

"Tamam." Ateş ayağa kalkıp adama elini uzattı. Adam hemen sıktı ve başıyla Ateş'i selamladı. "Bölgeye adam yığmaya devam et. Yaprak kımıldasa haberim olsun."

"Emredersin lider, yanına gelmediğim tüm zamanımı orada geçiriyorum. İzninle..." Adam merdivenlere yöneldi ama aklına bir şey gelmiş olacak ki duraksadı. "Bu arada... Hoşuna gitmeyecek ama sanırım söylemeliyim."

"Dinliyorum."

Adam olmayan saçlarının aksine gür sakallarını sıvazladı. "Emel... Defalarca yanıma geldi. Seni soruyor. Ona bilmediğimi söylüyorum ama takdir edersin ki inanmıyor."

Ateş umursamazca korkulukları tuttu. "Söylemesen de olurmuş."

"Bu konudaki fikrini biliyorum ama seninle konuşması gereken önemli bir konu varmış. Belki bir kere dinle..."

"Sana bir daha gelirse..." Adam'a baktığında, yüzüne yerleşen ifade kurnazdı. Bunu görebilecek kadar iyi tanıyordum onu. "Büyünün nüksettiğini söyle. Eskisinden kötü olduğumu, herkese ağır zararlar verdiğimi söyle."

Adam şaşırdı ama "Tamam," dedi.

"Bir de ona asıl."

"Ne?"

"Duydun," dedi, Ateş. "Ona asıl, merak etme karşılık vermesi uzun sürmeyecek."

Adam afallayarak "Bundan emin değilim," dedi. "Bence bu görevi başkasına vermelisin."

"Sana veriyorum ve bilirsin, yinelemekten hoşlanmam."

Adam önce başıyla onayladı. "Senden aldığım en değişik emir ama...Emir emirdir. Emredersin."

Duyduklarımın şokuyla hareketsiz kalmıştım ama Ateş'in içeri yöneldiğini fark ederek kendimi zorladım ve minderlerin üzerindeki uyku pozisyonuma geri döndüm.

"Fena değil." İçeri girdi, kapıyı kapattı ve bana kiminle dans ettiğimi hatırlattı. "Yine de kendini gizleme konusunda hâlâ bir profesyonel sayılmaz."

Anında açılan gözlerimle birlikte "Doğru!" dedim. "Bu konuda senden ders almalıyım."

Dudaklarında gözlerine ulaşan bir gülümseme belirdi. "Sana daha faydalı konularda ders vermek isterim," derken, bakışları kesinlikle yüzümde değildi.

Ona fırlattığım minderi havada yakaladı. "İlk ders, kocana minderi o dalgınken fırlatmalısın." Tebessümü çekici bir hâl aldı, ah hayır. Buna bakmamalıydım. "Ya da aklını çelmişken.

İşte o zaman isabet ettirme şansın yüzde doksan dokuza yükselir."

"Kes şunu." Doğrulup yüzüme son derece ciddi bir ifade yerleştirdim. "Adamının verdiği bilgiler konusunda ne düşünüyorsun?"

Benimkini gölgede bırakacak bir ciddiyetin suratını meskken tutması uzun sürmedi. "Düşüneceğim. Atlıları aşmanın bir yolu olmadığını biliyorum, diğer seçenekler ise kardeşime ulaşmak için çok zayıf."

"Belki de değildir."

"Aklındaki ne?"

Derin bir nefes alırken adamın söylediklerini düşündüm. "Alya'ya bekçilik eden kadınlardan birinin ihtiyaçlar için dışarı çıktığını söyledi."

"Doğru," diyerek onayladı. "Peşinde çok sayıda adamla birlikte kısa bir süre için çıkıyormuş."

Ağırlığımı tek ayağıma verip, "Koskoca lider bir kadına ulaşamayacağını mı ima ediyor?" diye sordum küçümser bir tavırla.

Oyununa gelmeye niyeti yoktu. "Bana o güzel aklındakileri söyle."

Yanına yaklaşırken planımı aklımda detaylandırmakla meşguldüm. "O kadını yakalayıp bir süre misafir edebilirsen, yerine o diye bizden birini gönderebiliriz."

Bizden biri... Yanlış cümle.

"Yani Yasemin, Derin ya da güvendiğin başka bir kadın."

"Başka biri yok," dedi düşünmeksizin. "Planına gelince... Akıllıca ama riskli. Atlılar hizmetlinin değiştirildiğini fark ederse sonuçları kötü olur. Bile bile hiçbirinizi sokamam."

"Fark ederlerse kötü olur, diyorsun. O halde biz de fark etmemelerini sağlarız."

Kaşı merakla havalandı. "Nasıl yapacağımızı da söyle."

"İçeriye girecek kadınla hizmetli kadın arasında sağlam bir benzerlik kuracağız. Özellikle hizmetli kadının kokusunun sindiği kıyafetlerin bu konuda iyi bir yardımı olacak."

Yaklaştığında, gözlerimdeki hayranlığı gördüm. "Biri de zekân."

Anlamadım. "Ne demek bu?"

Gülümsedi. Bakmak istemeyeceğim kadar içine çekiciydi.

"Sana âşık olma sebeplerimden bahsediyorum, biri de bu"

Ona arkamı dönerken dudaklarımda mantığımın hoşuna gitmeyen hafif bir tebessüm vardı.



Araf'ın altın tepside sunduğu tehlike, pimi çekilmiş bir bomba gibi avuçlarımızın arasında duruyordu. Patladığında, birimiz değilse bir diğerimiz ağır hasarlar alacaktı. Tanrının çizdiği engebeli yolda bir yılan kıvraklığıyla ilerlerken zehrimizin yok ettiği tek şey yine kendimizdik.

Ağabeyim yüzünü sıvazladı. Ateş ise sakallarını...

Derin bir adım önde duruyordu ve bunun bir sebebi vardı.

"Hizmetli kadının yerine geçmesi gereken tek kadın benim. Hare'nin durumu malum..." dedi, karnıma bakarak. Sonra Yasemin'e baktı... Kimse Alya için ondan böyle bir riski göze almasını bekleyemezdi. Tam da bu yüzden söz konusu bile etmedi. "Ben gideceğim."

"Kadın senden daha kısa," dedi Sezgin. "Daha kilolu ve saçları da açık kahverengi."

Hepimizin gözleri istemsizce Yasemin'e çevrildi. Tesadüf o ki, hizmetli kadın Yasemin'e kardeşi kadar benziyordu.

"Kilo işini kat kat giyinerek hallederim. Saçlarım için de..."

"Ben yaparım." Yasemin attığı tek adımla Derin'in yanında durdu. İşte bunu kimse beklemiyordu. "Planı riske atmaya değmez. O kadının yerine ben geçerim. Alya'ya ulaşırım."

Creff sevdiği kadına şaşkın gözlerle baktı. Alnına dökülen kıvırcık tutamlarını arkaya atarak "Ya senin kendini attığın risk ne olacak?" diye sordu. "Hayır Yasemin, bunu istemiyorum."

Ağabeyim sıkkın görünüyordu. Ateş'in evine geldiklerinden beri ağzını bıçak açmamıştı ama Creff'in sözlerini önce başıyla onayladı. "Yasemin, iyi niyetin için teşekkür ederim ama Creff haklı. Bu iş sandığından daha riskli, soğuk kanlı birinin yapması daha iyi olacak ve sen..." Bakışlarını bir hata yapmış gibi Yasemin'den ayırdı. "Çabuk panik olabiliyorsun."

Yasemin'in ifadesi hiçbir değişime uğramadı. "O uzun zaman önceydi, Hakan. Kendimi kontrol etme konusunda sandığından daha iyiyim." Creff'e döndü, sevgiyle gülümsedi. "Sayesinde."

Creff o gülümsemeyi karşılıksız bırakmadı. Yasemin'in elini eline alarak "Yine de gitmeni istemiyorum," diye konuştu. "Atlılardan bahsediyoruz. Bırak bu işi Derin çözsün."

Sezgin birden ayağa kalktı. "Neden illa Derin? Derin'in benim bilmediğim özel güçleri falan mı var? Ben de kadınımı tehlikenin ortasına atmak istemiyorum, senin gibi."

"Öyle demek istemedim," diye açıkladı Creff. "Hepimizin bildiği gibi Derin soğukkanlı ve sağduyulu bir kadın. Altından kalkabileceğinden şüphem yok."

Yasemin elini Creff'inkinden çekti. "Ha benim var yani?"

Creff bezgin bir nefes verdi. "Sevgilim, öyle söylemek istemediğimi biliyorsun."

Ateş oturduğu koltuktan kalktığında, üzerindeki gömle-

ğin gövdesinde ve pazılarında gerildiğini gördüm. "Giden kim olursa olsun her şekilde korunacak. Şimdi kadınlarınızı sakınmayı bırakıp çözüme odaklanın."

Ateş'in sözlerinden sonra Sezgin'in yüzüne o muzip ifadelerinden biri uğradı. "Ee, bence Hare de gidebilir. Başaramayacağını hiçbirimiz düşünemeyiz."

"Evet, neden olmasın." Creff, Ateş'in görmeyeceği şekilde Sezgin'e göz kırptı. "Kesinlikle başarır."

Sezgin avucunu havaya bakacak şekilde kaldırdı. "Kurtaracağı kişi görümcesi bir yerde."

Sezgin'e ters bir bakış atmıştım ki Ateş "Hayır," diye araya girdi. "Olmaz, Hare bir yere gidemez."

Sezgin manidar bir ifade eşliğinde "Neden?" diye sordu. "Az önce kim giderse gitsin en iyi şekilde korunacak demiştin lidercim?"

"Sezgin." Ateş bunu dişlerinin arasından söyledi. "Cıvıklaşma, Hare'yi oraya göndermem ihtimaller dahilinde değil."

"Buna sen mi karar veriyorsun?" Kafa tutan bir tavırla karşısına geçtim. "Sen benim adıma hiçbir şeye karar veremezsin." Üzerine basa basa söyledim. "Karışamazsın."

Ateş'in elleri arkada birleşirken bir dağ gibi kıpırtısız bir şekilde önümde durmaya devam etti. "Benim sana karışmamam da ihtimaller dahilinde değil. İstediğin kadar aksini söyle." Bakışları evinin içinde gezindi. "Buraya da gelmeyeceğini söylüyordun ama..." Başını eğdiğinde, söyleyeceklerinden hayli memnun görünüyordu. "İşte buradasın, evinde."

"Kes şunu! Daha kaç kere söyleyeceğim? Burası benim evim değil! Ayrıca hemen şimdi onlarla buradan gideceğim."

"Denesene," dedi, sinir bozacak bir rahatlıkla. "Hadi bir dene gözümün önünden ayrılmayı."

"Ne yapacaksın? Odaya mı kilitleyeceksin beni? Ne yapacaksın!"

"Yok," dedi, aynı sakinlikle. "Nereye gidersen seni takip edeceğim, gölgen gibi. Sana öyle yakın duracağım ki, evde kalsaydım aramızda daha fazla mesafe olacaktı, diyeceksin."

Ters bir söz söylemek üzere aralanan dudaklarım, ne söyleyeceğimi bilemeyerek kasıldı. Topuğumu hırsla yere vurup yerime oturdum.

"Tamam, bu konuyu daha fazla uzatmayalım." Derin, derin bir nefes aldı. "Ben yapacağım."

Ateş'in gözleri tek kadın dostuna döndü. "Emin misin?"

Derin kararlılıkla başını salladı. "Her şeye rağmen Alya benim de kardeşim. Onu oradan kurtarmak için elimden geleni yapacağım. Ne gerekirse..."

Ateş, Derin'in elini eline aldı. "Başaracağını biliyorum. Bundan tek bir an bile şüphe etmem. Bunu dostun Ateş olarak söylüyorum. Şimdi söyleyeceklerim ise lider Ateş'in emri; istenenden fazlasını yapmayacaksın, duydun mu? Kendini riske atacak hiçbir şey yapmayacaksın. Seni koruyacağım." Derin'in beyaz elinin üzerine birkaç kez vurdu. "Derin, sağ ol."

8. BÖLÜM

"Tehlike Çanları"



Ruhumuzun görünmez rüzgâr gülü kanatlarından tutuşmuştu. Dönüyordu. Döndükçe kopan ateş parçaları cesaretimizin üzerine savruluyordu.

Kader bizi had safhada sınıyordu. Hangi yöne gidersek gidelim önümüze çıkan set bir öncekinden yüksekti. Düşmekten değil, birbirimizi kaybetmekten delicesine korkuyorduk.

Karanlığın inatla havada kalmak istediği sabaha karşı, uyuyan Derin'i izliyordum. Sezgin hiç uyumamıştı. Veranda da bilmem kaçıncı turunu atıyordu. Sıkıntılı ve düşünceliydi. Bazen Ateş ile konuşuyordu ama çoğunlukla adımları verandayı arşınlıyordu. Saatler önce gerçekleşen toplantımızdan sonra diğerleri Ateş'in evinden ayrılmışlardı. Derin ise ricamı kırmayıp en azından bir gece için benimle burada kalmayı kabul etmişti. Ona Ateş'le yalnız kalmak istemediğimi söylemiştim ama asıl neden bu değildi. Sezgin'i de sabaha kadar uyutmayan neden, Derin'in bugün aramızdan ayrılacak olmasıydı. Ateş'in onu korumak için tüm imkânlarını seferber edeceğini bilsem de, bu durum onun için endişelenmemin önüne geçemiyordu. Derin en zor zamanlarımda elimden tutan, bana kol kanat geren tek dostumdu. Ruhlar Şehri'ne düştüğüm o ilk zamanlar gücümü yalnızca onun sayesinde keşfetmiştim. Öte yandan onun donuk

görüntüsünün altında yatan evlat acısını, aşk acısını ve daha nicesini paylaşmıştım. Derin benim yalnızca dostum değil, her yönüyle hayran olduğum tek kadındı.

Belleğim eskileri yad ederken dudaklarım istemsizce kıvrıldı. Ne çok şey görüp ne çok şey geçirmiştik birlikte...

Bendeki tebessümün aksine Derin'in uyuyan yüzünde ince bir acı fark ettim. Oturduğum yerden kalkıp yatağa yaklaştım, göz pınarları ıslaktı. Önce bir kabus gördüğünü düşündüm ama dehşete düştüğünü gösteren bir reflekste bulunmamıştı. Daha dikkatli baktığımda, ellerinin birbirini hafifçe okşadığını gördüm. Sakin ve kederli görünüyordu. Bu böyle dakikalarca sürdü. Gözümü bir an olsun üzerinden ayırmadım. Nihayet uyanıp da kirpiklerini araladığında, yanaklarına art arda birkaç damla yaş süzüldü. İşte buna şahit olmak bana sahici bir endişe vermişti.

"Derin," Sesime vuran merak ve endişeyi kontrol etmeye çalıştım. "İyi misin?"

Gülümsedi. Hâlâ ıslak olan yüzüne tezat gülümsedi. Üstelik gülümsemesi onun soğuk yüzünde daha önce hiç görmediğim kadar sıcaktı.

"Sanırım bir rüya gördün," derken, ellerim yastığa yayılan saçlarına dokundu. Siyah ve dümdüzdü. "Güzel bir rüya..."

Geç de olsa bir cevap vermek üzere dudaklarını araladı. "Daha güzelini görmemiştim."

Bir elimle saçlarını okşarken diğeriyle yanaklarını kuruladım. "Anlatmak istersen, dinlemek için sabırsızlandığımı bilmelisin."

Tavana baktı. Rüyasını yeniden hatırlamanın ona büyük bir huzur verdiği aydınlanan yüzünden belli oluyordu.

"Bebeğimi gördüm..." dedi. Sesine bir annenin şefkati sığınmıştı. "Çok, çok güzeldi..."

Ne söyleyeceğimi kestiremedim. Burnumda hissettiğim sızlama da bir şey söylememe izin vermeyecekti.

"Rüya gibi değildi. Çok uzun zamandır rüya görmüyorum ama gördüğüm şey bir rüya gibi değildi. Hare, öyle gerçekti ki!"

"Ona sarıldın mı?"

Hızlıca başını salladığı sırada yanaklarında yeni yaşlar yerini aldı. "Sımsıkı. O küçük ellerini boynuma dolayıp anneciğim, dedi. Onu son gördüğüm gibiydi... Başını ellerimin arasına alıp doyasıya baktım. Bu inanılmaz değil mi! Yüzünü unutmaktan deli gibi korkarken onu tüm ayrıntılarıyla gördüm, sarıldım, öptüm. Ona kalbimin onun yanında olduğunu, asla unutmadığımı, onu çok sevdiği söyledim." Hıçkırdığında, içimin sızladığını hissettim. Derin'i ilk kez böyle görüyordum. "Ona içimden geçen her şeyi söyledim ve bana güldü. O eksik dişli ağzıyla, kırmızı yanaklarıyla kocaman güldü."

Kollarından tuttuğum dostumu kendime çekerek sıkıca sarıldım. O rüyanın anlamını biliyordum; bir rüya değil, bir armağandı.

"Biliyor musun Derin, annemi çok özlediğimde onu rüyamda görüyorum. Başımı dizlerine koyuyorum ve o da saçlarımı tarıyor. Bir rüya olamayacak kadar güzel. Sanki... Sanki ruhlarımız bir yerde buluşmuş gibi... Bence bu tanrının bize bir armağanı..."

Başını omzuma yaslayıp "Daha güzel bir armağan almadım," dedi. "Söylesene, tanrı aynı armağanı bana tekrar verir mi?"

Sırtını sevgiyle sıvazladım. "Bana defalarca verdiğine göre sana da verecektir. Bundan eminim."

"Nasıl bir hayat yaşadığını bilmeyi isterdim. Evlendi mi? Çocukları oldu mu? Belki torunları bile olmuştur. Gençlik döneminde nasıl görünüyordu ya da yetişkin ve yaşlı olduğunda... Hâlâ bunları düşünebilirken mahrum olmak çok acı."

"Derin..." Sesimdeki teselliyi hissettiğini biliyordum. "Hayal et. Bize düşen bu, hayal etmek..."

Gözlerini kapattı ve bir süre öylece kaldı. Açtığında gülümsüyordu. "Çok güzel bir genç ve harika bir ebeveyn. Yaşlandığında bile yüzünde çocukluğundan emareler var..."

"Devam et."

"Üç tane torunum var ve sanırım biri bana benziyor."

Sesli bir şekilde güldüğümde gözlerini açıp bana eşlik etti. Ona yeniden sıkıca sarıldım. Sanırım bunu artık çok daha sık yapmalıydık.

"Teşekkür ederim Hare, iyi ki varsın. Bunu daha önce pek az söylemiş olabilirim, belki de hiç... Ama bilmeni istiyorum ki senin gibi bir dosta sahip olduğum için hep çok şanslı olduğumu düşündüm."

"Canım... Ben de öyle. Ve sen de iyi ki varsın. Hep ol. Hep."

İşaret parmağını yaşlı göz altlarına yerleştirerek geri çekilirken odanın kapısı açıldı.

"Sevgilimin yanında ne aradığını sorabilir miyim?" Sezgin'in anlamayan bakışları yakınlığımızda dolaştı. "Sanırım karıştırdın, kocanın odası koridorun sonunda."

Derin ile aynı anda "Sezgin!" diye bağırdığımızda, geri geri gitti, kapıya çarptı ve savsak adımlarla odadan çıktı.

Sofia'nın Alya'yı kapattığı kaleye ulaşmamız saatler sürmüştü. Ormanın derinliklerine inşaa edilen kaleyi bulmak için neredeyse ormanın her köşesinden geçmek zorunda kalmıştık. Nihayet bulduğumuzda ise kaleyi koruyan taş duvarların hem iç hem dış kısmında bulunan atlılar nasıl zor bir mücadele vereceğimizi bize bir kez daha hatırlatmıştı.

"Kadın bu vakitlerde çıkıyor." Ateş'in evine gelen arkadaşı bizi burada karşılamıştı. Adının Osan olduğunu öğrendiğim

adam olaya ve bulunduğumuz orman noktasına son derece hâkim görünüyordu. Söylediği gibi kalenin etrafına gizlenen çok fazla adam vardı ve hepsi harekete geçmek için Ateş'in talimatını bekliyordu. "Siz değişimi sağlayana kadar peşindeki adamların dikkatini çekecek bir plan yaptım." Adam saçsız kafasını kaşıyıp gözlerini Ateş'e dikti. "Önemle belirtmek isterim ki bunun için fazla vaktiniz olmayacak."

Bir ağacın altında konuşan Sezgin ve Derin'e baktım. Sezgin, sevdiği kadının başını ellerinin arasına almış, alnından, burnundan ve gözlerinden öperken bir şeyler fısıldıyordu. Aynı manzara Ateş'in görüş açısına girdiğinde, sıkıntıyla nefes verdiğine şahit oldum.

"Belki de doğru olan benim gitmemdir."

Başını kararlılıkla iki yana salladı. "Seni gönderemem, olmaz."

"Sezgin Derin'i gönderiyor ama..." dedim sitemkâr bir sesle.

Gülümsediğinde yanlış bir şey söylediğimi anladım. "Buradaki herkes biliyor ki Derin gerektiği zamanlarda fazlasıyla acımasız olabilen bir kadın, ya sen? Ben seni gönderemem. Üstelik en sakınmam gereken zamanda, hiç göndermem."

Bir araba hemen Ateş'in aracının arkasında durdu. İçinden Yasemin ve Creff indi. Yasemin siyahlar içindeydi ve elinde büyükçe bir çanta vardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Creff.

"Onu birazdan anlayacağız."

Ateş'in sözünü bitirmesiyle Derin ve Sezgin yaklaştı. El eleydi.

"Ben hazırım." Derin bunu yüksek bir özgüvenle söyledi. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Bana güvenin ve sakın benim için endişelenmeyin."

"Sana güveniyorum." Sezgin, sevgilisini kolunun altına çekti, başından öptü. "Ama bana senin için endişelenmememi söyleyemezsin. Burada anlaşalım."

Osan yanına gelen başka bir adamla yaptığı kısa konuşmanın ardından bize döndü. "Kadın çıkıyor lider. Gaz lambasını söndürüp araçların arkasında gizlenin, başlıyoruz."

Evden çıkmadan önce Derin'le vedalaşmama rağmen ona bir kez daha sarılmaktan geri duramadım. Sezgin'in ondan ayrılması zor oldu. Derin kendinden emin duruşuyla adım adım bizden uzaklaşırken Sezgin'i bizimle arabanın arka tarafına doğru çektim. Her şey planlanmıştı ama çoğu zaman planımız olması gerektiği gibi işlemediği için her birimiz tetikteydik. Tedirgin bekleyişimiz sürerken metrelerce ileride bir gaz lambasının ışığı göründü. O sırada aramızda bir hareketlilik oldu ama herkes pürdikkat kaleden çıkan kadına ve ardındaki adamlara odaklandığı için benim dışımda birinin fark ettiğini sanmıyordum. Hizmetli kadının üzerindeki siyah çarşaf başının bir kısmını örtüyordu. Temkinli adımlarla ormanın içinde ilerlerken peşindeki adamların nasıl olduysa kaybolduğunu gördüm. Osan dediğini yapmıştı ve şimdi sıra Derin'deydi. Sezgin'in endişesini paylaşmak için elinden tuttuğum sırada hizmetli kadın gözden kayboldu, elindeki gaz lambasının ışığı halen çalılıkların arasındaydı. Bir süre ne olacağını bekledik. Dip dibe olmamıza rağmen kimsenin nefes aldığını dahi duymuyordum.

"Daha fazla bekleyemem." Sezgin ayağa kalktığında, Ateş de onunla kalktı.

"Sakin ol." Ateş güçlü bir fısıltıyla devam etti. "Derin güvende, kaleye girene kadar Osan çok yakınında olacak."

Kaleye baktığımızda, çift kanatlı devasa kapının açıldığını ve iki saniye geçmeden kapandığını gördük. Sezgin derin bir nefes

verirken benim içimdeki korku hâlâ yerli yerinde duruyordu. Bunu düşünmek istemiyordum ama sanki bir terslik var gibiydi.

"Yasemin! Yasemin yok!" Creff telaşla etrafına bakarken onunla biz de arandık ama ne yazık ki daha biraz önce yanımızda olan Yasemin şimdi yoktu.

"Tanrı aşkına az önce buradaydı!" Creff korkuyla arabanın etrafını dolaştı, yakınlarımızdaki ağaçları yokladı ama Yasemin hiçbir yerde yoktu. "Kafayı yiyeceğim! Nerede bu kadın?"

"Hiçbir şey sezmedin mi?" diye sordu Ateş. "Yanından ayrılmadan önce sana bir şey söylemedi mi?"

Creff için o paniğin arasında konuşmak zordu ama kendini zorladı. "Güven," dedi. Söylediği şeyi kendisi de henüz idrak ediyordu. Bunu aralanan dudaklarından anlamıştım. "Bana güven, dedi. Siktir!" Ağzından belki de ilk kez küfür duyuyordum. "Ne halt ettiği hakkında bir tahminiz olan var mı?"

Kaleye baktım. "Derin başardı ama Yasemin yok." Belki de yalnızca görünen manzara buydu.

O sırada Osan'ın uzun bedeni ağaçların arasında göründü. Kollarında ayılmaya çalışan bir kadın vardı, yaklaştıkça o kadının kim olduğunu görmek hepimizi şaşkına çevirdi.

"Başaran Yasemin'di," dedi Osan. "Derin ise burada." Kollarındaki Derin'i, yavaşça Sezgin'in kollarına bıraktı. Bir süre kimseden çıt bile çıkmadı.

Sonra Creff çıldırırcasına sordu. "Ne demek bu!"

Osan önce Ateş'e baktı, gerekli onayı aldıktan sonra Creff'e yaklaştı. "Derin hizmetli kadını etkisiz hâle getirdikten sonra Yasemin ortaya çıktı, bunu ne Derin ne de ben beklemiyorduk. Derin'in kafasına bir şey vurup onu bayılttı. Müdahale edebilirdim ama etmedim, niyetini anlamıştım ve planın bir şekilde devam etmesinin lehimize olduğunu düşündüm. Yasemin

hizmetli kadının kıyafetlerini giydi, o sırada yönünü şaşırttığım yedi adamın onu bulmasını sağladım. Sonuç olarak sorunsuzca kaleye girmeyi başardı."

Creff öfkeyle "Yasemin!" diye bağırırken Derin bir nebze kendine gelmiş başını ovalıyordu.

"Bunu önceden planlamış." Olanların şokunu atlatabilmiş değildim. "Bunu kesinlikle önceden planlamış. Belki görev Derin'e verildiği an belki de sonraki saatlerde..." Düşünmeye çalıştım, bilhassa onu son gördüğüm anı. "Elinde büyükçe bir çanta vardı."

Creff'in yüzünde şimdi hayal kırıklığı vardı. "Bana sormadan nasıl böyle bir şey yapar."

"İzin vermeyeceğini biliyordu," diye açıkladı Ateş. "Kendi için doğru olanı yaptı."

Osan elindeki elbiseyi Creff'e uzattı. O elbise Yasemin'i son gördüğümüzde üzerindeydi. "Ormanda bırakmak istemezsin diye düşündüm."

Creff kıyafetleri alırken elbisenin cep kısmından bir kâğıdın sarktığını fark ettim. "Bir dakika." Kâğıdı cepten çıkardığımda Creff ile göz göze gelmiştik. "Sana yazmış olmalı."

Creff burnundan sert bir soluk verdi. "Okuyabilecek durumda olduğumu sanmıyorum. Sen oku."

Dörde katlanmış kâğıdı açarken içimden Yasemin'e tıpkı diğerleri gibi minnet duyuyordum.

"Creff, bebeğim... Ve sevgili dostlarım;

Bazılarınızın bana kızgın olduğunu tahmin edebiliyorum ama emin olmalısınız ki doğru olan buydu. Hepimiz biliyorduk; o kaleye girebilmek için Derin'den daha fazla şansım vardı. Ben yalnızca o şansı kullandım. Alya'ya bayılmadığımı da biliyorsunuz ama bu sorun sadece Alya'ya ait değil, hepimize ait.

Olması gerekeni yaptım ve söz veriyorum, kendime çok dikkat edeceğim. Hazırlıklıyım, yanıma kendimi korumak için gerekli olan her şeyi aldım. Sizden tek istediğim bana güvenmeniz. Creff, bana güvenmelisin. Geri döneceğim. Hiçbir şey için olmasa bile senin için geri dönmenin bir yolunu bulacağım. Seni sevdiğimi unutma. Yasemin."

Creff yüzünü sıvazlayarak arkasını döndü. O sırada Derin hiç bayılmamış gibi Sezgin'in kucağından atladı. "Dönmeli! Hiçbir şey için değilse bile kafasını taşla ezmem için geri dönmeli!"

9. BÖLÜM

"Planlar ve Bedelleri"



Yasemin'in kaleye girmesinin üstünden dört gün geçmişti. Creff dört gündür kalenin etrafından hiç ayrılmamış olmasına rağmen Yasemin'i bir kez bile görmemişti. Ateş dinlenmesi için onu arada evine getiriyordu; Yasemin'in iyi korunduğunu, Osan'ın daima kalenin civarında olduğunu söylüyordu ama Creff yakaladığı ilk boşlukta yeniden kalenin dibinde bitiyordu. Onu bu sabah son gördüğümde, epey bitkin olduğunu fark etmem beni de hayli üzdü. Biliyordum ki ona iyi gelecek şey uyku, yemek ya da dinlenmek değil, Yasemin'i iyi olarak karşısında görmekti. Derin sıkça yanıma uğruyordu. Günün erken saatlerinde Sezgin ile geliyorlar, Sezgin ve Ateş çıkıp geç vakitte dönene dek tüm günü birlikte geçiriyorduk. Ateş ile gerekmedikçe konuşmuyordum ve gerekmemesinin bir yolunu buluyordum. Ağrılarım artık neredeyse hiç yoktu, o da bunun farkındaydı ama üzerime çevrilen gözlerinden endişe hiç eksik olmuyordu. Yasemin'in görevi üstlenmesi hepimiz için beklenmeyen bir durumdu. Şimdi Yasemin'in sorumluluğu Derin'inkinden daha fazlaydı. Ateş'in bu ara beni yeniden büyücü ve ihtiyara götürmeye yeltenmemesinin sebebi de tam olarak buydu.

"Hâlâ dönmediler." Derin, ilerleyen saatlerin esareti altına aldığı havaya baktı. Tek bir şey bile görünmüyordu ama o daki-

kalardır pencereden dışarı bakmaktan vazgeçmemişti. "Günlerdir bu vakte kadar çoktan gelmiş oluyorlardı."

"Evet. Belki de Yasemin bugün dışarı çıkmıştır."

Umutla baktı. "Umarım. Sence Yasemin bu işin altından kalkabilecek mi?"

Bir süre düşündüm. Yasemin kırılgan bir kızdı. En azından yaşarken öyleydi. Sonrasında şahit oldukları, hissettikleri ve kırgınlıkları onun bu narin yapısını belki biraz törpülemişti ama asla bir Derin soğukkanlılığına sahip değildi. "Kendine güvenmese bu işe hiç girmezdi."

Aklına her ne geldiyse yumruğunu avucunda sıvazladı. "Bu işe kalkışırken kendine güveniyor muydu bilmiyorum ama oradan çıktıktan sonra güvense iyi eder. Başım hâlâ acıyor!"

Gülümsemeden edemedim. "Ona kızmamalısın. Seni başka türlü etkisiz hâle getirmesi mümkün değildi."

Tereddütlü adımlarla yaklaşırken açacağı konunun konumuzla alakası olmadığını tahmin etmek benim için zor değildi. Hemen yanıma oturdu. "Söylesene, Ateş ile nasıl gidiyor?"

Düşünmedim bile. "Gitmiyor. Bu evin içinde iki yabancı gibiyiz."

Evde şöyle bir göz gezdirdi. "Bu küçücük evde ne kadar yabancı olabilirsiniz ki, Hare?"

Kederli bir nefes verdim. "Kalpler yabancı olduktan sonra... İsterse iki kişi minicik bir kutuda olsun."

"Haklısın... Geçenlerde Ateş ile kısa bir konuşma geçti aramızda. Bu uzun zaman sonra ilkti. Biliyorsun, Emel'le olanlardan sonra ona ben de fazlasıyla kızgındım."

Lafı daha fazla dolandırmaması için ona ısrarcı bir bakış attım.

"Senin hissettiklerinin aksine o hâlâ sana eskisi gibi bakıyor. Yani... Anlıyorsun ya, kocan gibi."

"Onun bana nasıl baktığı umurumda değil."

"Emin misin?"

Omuz silktim. "Son derece. Benden af diliyor, inanabiliyor musun? Karşıma geçmiş benden af diliyor. Onu nasıl affedebilirim."

Anlayışla başını salladıktan sonra ince parmaklara sahip elini koluma koydu. "Seni anladığımı biliyorsun. Ama Ateş'i dinleyince... Bak, onu biliyorsun. Senin için yapamayacağı şey yok. Senin iyi olman uğruna kendini de bir başkasını da gözü görmez. Emel'le yakınlaşarak kendini cezalandırdığını düşünüyor ama senin ne hissettiğini asla tam olarak anlayamayacak. Erkekler böyle işte."

Bu konuyu konuşmak, özellikle Emel'in adının Ateş'inkiyle aynı cümlede geçtiğini duymak beni fazlasıyla rahatsız etmişti. Oysa o ikisi için çok daha fazlasına şahit olmuştum. Hâlâ hazmedemediğim de tam olarak buydu. "Dedim ya, onun ne düşündüğünü umursamıyorum. Sonsuza dek benden özür dileyebilir, onu affetmeyeceğim."

Eli kolumdan kayıp giderken "Hiç mi?" diye sordu. "Hiç mi affetmeyeceksin?"

Başımı çalan kapıya çevirdim. "Hiç."

Derin'in açtığı kapıdan önce Sezgin girdi. Yorgun ve morali bozuk görünüyordu. Hemen arkasından giren Ateş ise her ne kadar normal görünse de sert ifadesinden hoş olmayan bir şeyler gerçekleştiğini anlamıştım. Aynı koltuğa oturdular, konuşmaya niyetleri varmış gibi görünmüyordu. Derin ile birbirimize baktık.

"Evet beyler, neler olduğunu kim anlatmak ister?"

Sezgin, soran Derin'in yüzüne nedense hüzünle baktı. "Yasemin bugün de kaleden çıkmadı ve Creff sinir krizi geçirdi.

Onu çok zor sakinleştirdik. Derin, bugün Creff'in yerinde ben olacaktım."

Derin sevdiği adamın yanına gitti ve ondan beklenmeyen bir eylem gerçekleştirerek Sezgin'in dizine oturdu, başını çenesinin altına altı. "Sezgin, böyle düşündüğü bilmiyordum."

Sezgin'in şimdiki bakışları biraz sitemkârdı. "Nasıl düşünebilirim? Sen içerideyken dışarıda her şey yolundaymış gibi davranmamı mı? Creff'in hâlini görmeliydin."

"Şimdi nasıl?" diye sordum merakla. "Daha iyi mi?"

"Ateş onu bir süre uyutacak bir iğne vurdu, tahmin edersiniz ki isteği dışında. Şimdi kalenin yakınlarındaki çadırda, Hakan ile dinleniyor."

Zavallı Creff... "Yasemin neden çıkmamış olabilir? Bir şey biliyorsanız bizimle paylaşın."

"Osan'ın dediğine göre kadın bazen iki bazen dört bazen de yedi günde bir dışarı çıkıyormuş. Sabırla yedinci günü beklemekten başka çaremiz yok."

Üç gün daha! Aman Tanrım... Creff nasıl dayanacaktı? Ya ağabeyim? Yansıtmasa da içten içe kendini yiyip bitirdiğini biliyordum. Kız kardeşinden haber alamayan Ateş'in de öyle...

"Sofia bu arada boş durmuyor. Ruhların düzeni şimdiden bozulmaya başladı. Ateş'in işlere tamamen el koyması gerekiyor."

Ateş, sol ayak bileğini sağ dizine koyup kolunu koltuğun başına uzattı. "Bunu konuştuk, Alya ve Yasemin'i geri almadan ilgileneceğim başka bir husus olamaz."

Sezgin yeniden konuşmak üzereydi ama ben önce davrandım. "Olur. Olmak zorunda."

Kısılan bakışları anlamak istercesine gözlerime asıldı.

"Sofia öyle kötü bir kadın ki, eminim kötülüğü yalnızca bize

dokunmuyordur. Sen lider değil misin? Öylesin. O halde sana inanan insanları kollamak zorundasın, ben öyle yapmıştım."

Ayağa kalktı, yanıma ilerleyen adımları yavaştı. Ateş, kendisine ne yapılmasının söylenmesinden kesinlikle hoşlanmazdı. Bunu çok iyi bildiğim halde tam olarak ona ne yapması gerektiğini söylemiştim ve pişmanlık duymuyordum.

"Yasemin'e bir şey olursa Creff'in yüzüne bakamam. Alya'ya gelince..." dedi, karakteristik sesini alçaltarak. "Tek ailesi benim. O lanet yerde kaldığı her saniye onu kurtarmamı beklediğini biliyorum."

"Doğru bildiğine emin misin?" diye sordum imayla. "Kendisini kurtarması için tek beklediği sen misin?"

Kalın ve dağınık kaşlarından bir teki havalandı, cevabını bildiği bir soruyu sözsüz olarak soruyordu ama ona o cevabı direkt olarak vermeyecektim.

"Şu an Creff nerede?"

"Kalenin dibinde."

"Sen neredesin?"

Bakışları varmak istediğim noktayı anlamanın memnuniyetsizliğiyle devrildi.

"Cevap ver, sen neredesin?"

Ateş, "Burayım," cevabını verirken Derin ve Sezgin'in artık bizimle salonda olmadığını fark ettim. Konuşmamızın tartışmaya evrileceğinden korkmuş olacaklar ki, şahit olmamak için koridora yönelmişlerdi. "Aynı şey değil," diye itiraz etti. "Benim burada da korumam gereken biri var."

Ah. Hayır, bunun üzerinde durmayacaktım.

"Buradasın," diye tekrar ettim. "Şimdi söyle, ağabeyim nerede?"

"Hare." Eli sakallarına giderken adımları olduğu yerde hareketlendi. "Nereye var..."

"Nereye varmak istediğim açık değil mi? Creff orda çünkü Yasemin'i istiyor. Ağabeyim orada çünkü o da Alya'yı istiyor. Yasemin ve Alya'nın farklı bir şey istediğini mi düşünüyorsun? O kalenin dibinde Yasemin'in ağabeyi olsaydı da durum değişmezdi. Yasemin'in görmek isteyeceği ilk kişi Creff olacaktı. Anlayacağın Ateş Karan, kadınlar kurtarılmayı en fazla sevdikleri adamlardan beklerler."

Başı eğilirken dudaklarında zamansız bir gülümseme vardı. "Ya sen? Şayet sen kalede olsaydın, beklediğin ben olur muydum?"

Onun azgın bir deniz kadar tehlikeli ve mavi olan gözlerine baktım bir süre, sonra belli belirsiz başımı salladım. "Hayır, ben kendimi kurtarmanın bir yolunu bulurdum."

Uzaklaşmak için arkamı döndüğüm an önce kolumda dokunuşunu sonra da gövdemin gövdesine çarpışını izledim. "En iyi sen biliyorsun değil mi?" Kararan ifadesi boğuk sesini takip etti. "En iyi sen biliyorsun beni nasıl öldüreceğini."

Çırpınmadım, öfkelenmedim. Başımı eğip "Bırak beni," dedim. "Sadece içimden geçenleri söyledim."

"Başka ne geçiyor o içinden?" Sesindeki tutku bakışlarına karşılık vermeme sebep oldu, gözlerim bunu zihnimden onay almadan yapmıştı. "Gözlerime iki saniyeden fazla bakamamanı nasıl açıklıyor için? Ya da sana her dokunduğumda titremeni..."

İşte şimdi kolumu çekmek için bir hamle yaptım ama sonuçsuz kaldı. "Saçmalıyorsun, bırak beni."

Kolumdaki elini kullanarak beni kendine öyle kuvvetli çekti ki, gövdelerimiz bir bütün oldu. İşte şimdi dediği oluyordu, titriyordum. "Seni ancak yok olduğum gün bırakırım."

Burukça gülümsedim. "Yanılıyorsun, sen beni Emel'i öptüğünde bıraktın."

Gözlerini sözlerimi hazmetmek için kapattığında şişen göğsü göğsümü sıkıştırdı. Mavilerinde dolaşan siyah lekeler irileşip ufalırken, aralanan bakışları dudaklarıma uğruyordu.

"Bin defa de anlatsam anlamayacaksın, değil mi? Ben kimseyi seni öptüğüm gibi öpmedim, öpmem."

Aklımdan geçenlerin, düşüncelerini infilak ettireceğini bile bile söylemek üzere dudaklarımı araladım. "Diyelim ki anladım, sen söyle Ateş; aynı şeyi ben yapmış olsaydım, senin iyiliğin için, deyip bir başka adamı..."

Dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı. Bana soğuk, kışkırtıcı ve sahiplenici bir öpücük verirken hem gerçek bir nefes aldım hem nefessiz kaldım. Onun kollarının arasında, tıpkı dudaklarının tadını aldığım o ilk an olduğu gibi hareketsiz ve bilinçsiz kalmıştım. O ise anlatmak ister gibi öpüyordu; yalnızca ona ait olduğumu zihnime kazımak ister gibi...

Aralanan dudakları daha fazlasını istiyordu ama kırgınlığım ondan uzaklaşabilmem için bana gerekli gücü vermişti. Nefes nefese, dudaklarımı dudaklarından koparırcasına çektim. Etli dudaklarından huzursuz bir nida dökülürken bedenimden kollarından ayrılacak gücü de dilendim.

"Biz birbirimize aitiz." Alnını alnıma yasladığında, kilometrelerce yol koşmuş gibiydi, yorgundu. "Aramızda bir başkasının esamisi okunmaz. Sen beni affedene dek özür dileyeceğim. Sonsuza dek mi sürecek, sürsün. Buradayım turunçgil, hiçbir yere gitmiyorum."

Isırdığımı henüz fark ettiğim dudaklarımı özgür bıraktım. Dağılmıştım. Ateş dudaklarıyla ve fısıltısıyla dağıtmıştı beni. "Ben... Seni affetmek istemiyorum."

"Hayır," dedi, kararlıca. "Sen beni affedebilmenin bir yolu olsun istiyorsun." Burnunu usulca burnuma sürttü. "Bebeğim, bunu en az benim kadar istiyorsun."

Kapı kırılırcasına vurulmaya başladı. Ateş beni gayriihtiyari arkasına alırken Sezgin ve Derin koridordan koşarak çıktı.

Ateş elini uzattı, Sezgin izumuranje silahını avucuna bıraktı. "Derin, Hare'yi alıp içeri gidin."

Derin başıyla onayladı, bana yaklaştı ama elimi kaldırdım ve ona yapmak istediği şey için izin vermedim. "Burada kalacağım."

Ateş uyarıcı bir tonla "Hare," dedi. "İçeri gidin."

"Hayır," dedim daha kuvvetli. Kapı aynı sertlikte çalmaya devam ediyordu. "Bir yere gitmiyorum. Aç şu kapıyı."

"Sezgin, Hare'yi kucaklayıp içeri götür." Sezgin aldığı emirle afallarken dışarıdan tanıdık bir ses geldi.

"Lider! Benim Osan, aç kapıyı acil, acil."

Sezgin kapının ardından duyulan tanıdık sese rağmen benim ve Derin'in önüne geçip belindeki silaha uzandı. Ateş kapıyı açtı, karşısındaki kişi gerçekten Osan'dı. Adam nefes nefese ve panik halde pervaza dayanıp "Creff!" dedi. "Creff kalenin bahçesine girdi, tutamadık."

"Siktir!" Ateş'in avucu alnına kapanırken adımları öfkeyle olduğu yerde döndü. "Creff... Creff..."

Sezgin ilk şoku atlattıktan sonra "Gidelim," dedi. "Derin, siz Hare ile burada ka..."

Derin'in eli bileğime yapıştı ve saniyeler içinde kendimi kapıya yürürken buldum. "Çok istiyorsanız siz kalın."

Saniyeler içinde sürücü koltuğuna Derin'in geçtiği arabadaki yerimi aldım. Derin geri planda bırakılmaya öyle öfkelenmişti ki, Sezgin ve Ateş'i beklemeden aracı çalıştırdı. Ateş'in kullandığı araç kısa sürede önümüze geçti ama daha fazla uzaklaşmadı. Uzun bir süre sonra ormana giriş yaptık. Ateş'in arabasındaki Osan'ın rehberliğinde bu kez kalenin bulunduğu noktaya tek

seferde ulaşırken karşımızda belki de hiçbirimizin beklemediği korkunç bir manzara vardı.

Sofia!

Bir yığın adamıyla birlikte ağabeyim ve Creff'in kaldığı çadırın hemen yanındaydı. Adamlardan dördü öfkeyle çırpınan ağabeyimi zapt etmeye çalışıyordu. İki adam ise fena halde dövülmüş Creff'in kollarına girmek suretiyle ayakta tutuyordu. Bir süre arabanın ön camından şahit olduklarımızın yarattığı ilk şokun geçmesini bekledik. O sırada Ateş indiği aracının kapısını öyle sert çarptı ki sesin beynimin içinde yankılandığını hissettim.

"Creff'i bana gönder. Hemen!"

Derin ile aynı anda arabadan indiğimizde, Sezgin ve Osan önümüze geçerek bizi durdurdu.

Sofia'nın bronz gözlerinde ipe sapa gelmez bir ifade vardı. Bana baktı, bekle, der gibi... Benimse onun üzerine kitlenen bakışlarım kesinlikle ölümcüldü. "Sofia!" dedim çığlık atarcasına. "Seni sürtük! Hemen Creff'i ve ağabeyimi bırak!"

Gülümserken kaşları kalktı. "Emir verebilmek için önce bir kayda değer bir sıfatının olması gerekmiyor mu, Hare?"

Ona hak ettiği karşılığı verecekken Ateş önce davrandı. "Liderin karısı, yeterli mi? Unutuyorsun, liderler kraliçelerden her daim üstündür."

Sofia'nın gülümsemesi yerini kışkırtıcı bir ifadeye bıraktı. "O halde sevgili liderimiz bize adamlarının bana ait bir kalenin dibinde," Creff'i gösterdi. "Hatta biri içeride! Ne aradığını söyleyecek mi?"

"Kale senin." Ateş'in adımları Sofia'ya yaklaşırken, Sofia hamle yapmak üzere olan adamlarını el işaretiyle durdurdu. Şimdi ikisi karşı karşıyaydılar ve aralarında iki adımdan fazlası yoktu. "Ya içindeki?" Başını eğdi, Sofia'nın gözlerine kilitlenen

bakışları her manada tehlikeli ve tehditkârdı. "Sen benim kız kardeşimi hangi cüretle alıkoyuyorsun, aptal!"

"Alıkoymak mı?" Çenesini büzüştürüp, inkâr edercesine başını iki yana salladı. "Biz ona misafir ediyorum, diyelim. En iyi şekilde ağırlandığına emin olabilirsin. Üstelik artık yalnızca Alya'yı da değil."

Tanrım! Tanrım! Yasemin'i fark etmişti!

Ateş'in havalanan eli açılıp kapandı. Gözlerini kapatıp çenesini sıktı. Kendini çok zor frenlediğini görebiliyordum. En sonunda biri hariç tüm parmaklarını avucuna kapattı ve işaret parmağını Sofia'nın üzerine salladı. "Senin başını gövdenden ayırırım. Üstelik bunu yaparken sana elimi vurmam. Sen benim kız kardeşime dokunamazsın, Yasemin'e dokunamazsın, Sofia." Kalkan kaşları ve sallanan başı eş zamanlıydı. "Sen benim karımdan saçının telini bile isteyemezsin."

Sofia birkaç adım geri çekildi, adamlarına ağabeyimi ve Creff'i bırakmalarını emretti. Ağabeyim saldırmaya yer arıyordu ama Creff'in düşmek üzere olduğunu görerek kolunun altına girdi ve bize doğru yürüdü.

"Ateş Karan, Alya bana kendi ayağıyla geldi. Tıpkı Yasemin gibi... Tabii sevgili Creff olmasa onun sevimsiz varlığını hemen fark edemeyebilirdim. Bunun için Creff'i güzel bir dayakla ödüllendirdim." Sofia, kumral saçlarını parmaklarının arasında salladıktan sonra rüzgâra bıraktı. "Seninle anlaşmamız gereken bir nokta var; kız kardeşine dokundum. Karından da karnındakini istedim." Kollarını iki yana açtı ve "Hadi!" dedi. "Başımı gövdemden ayır da kız kardeşini ve o yanındaki sümsük kızı lime lime edeyim!"

Ateş öfkeyle haykırırken onun esas yapmak istediğini yapmak için Osan'ı önümden ittim ve Sofia'ya doğru koştum. Ya-

nına bir adım kala havalanan bedenimi kalkan elim takip etti. Suratına öyle şiddetli bir tokat attım ki arkasındaki ağaca çarparak yere serildi.

"Onu da ben yapacağım! Bu sözümü sakın unutma Sofia! O pis varlın Araf'tan silinmeden evvel gördüğün son yüz benimki olacak."

Belimi sarılan güçlü kollar ayaklarımı yerden keserken kahve kokusu beni kimin tuttuğunu açıkça söylüyordu. Bir an sonra ağaçların ardından bir kadın çıktı ve Sofia'nın yerden kalkmasına yardım etti. Yüzünü bize döndüğünde, bedenimdeki tüm kanın çekildiğini hissettim.

"Hamile bir kadına böyle fevri hareketler yakışmıyor. Yanılıyor muyum, Hare?"

Alaycı sesini alaycı bakışları takip etti Emel'in. Parmaklarım avucuma kapandı. Bakışlarına aynı alaycılıkla karşılık verdim. "Ama sen Sofia'nın yanına çok, çok yakışmışsın, Emel."

Yeşil hareleri gözbebeklerinin içinde büyüdü. "Güçlü insanların yanında yer almayı severim."

"Güçlü mü?" Sofia'ya acınası bir bakış attım. "Sen buna güçlü mü diyorsun? Gel bir de buradan bak, ne kadar ucuz durduğunu belki görebilirsin." Bir şey hatırlamış gibi parmağımı kaldırdım. "Şöyle de bir şey var tabii, insan insanın aynasıdır."

İkisinin dudakları da düz bir çizgi hâlini aldı. Benimse yeterince kıvrıktı.

"Sen bizimle ne biçim ko..."

Ateş tek adımıyla yanımda biterken "Kes," diye böldü Emel'in sözlerini. "Seninle işimiz yok. Ne benim, ne karımın."

Emel'in gözleri bir anda doldu. Sofia onun aksine daha fazla bilenmiş gibiydi. "Benimle işiniz varsa, onunla da vardır, Karan. Ve üzülerek söylüyorum ki benimle ciddi bir işiniz var."

"Hemen köpeklerine emir ver, kız kardeşimi ve Yasemin'i buraya getirsinler."

"Tabii," dedi Sofia, memnuniyetle. "Karın bana istediğimi verdiği gün, Alya ve Yasemin tam da burada olacaklar. Söz veriyorum, kraliçe sözü."

Creff'i Sezgin'e teslim eden ağabeyim korkulası bir öfkeyle Sofia'nın üzerine yürüdü. "Seni şimdi yola getireceğim!"

Ateş son anda ağabeyimi tutup geri çekerken ağabeyim olanca gücüyle bağırıyordu. "Bırak! Bırak ona haddini bildireceğim! Sikeyim!" diye inledi acıyla. "Alya ile Yasemin sadece üç beş metre ötemizde ama onlara ulaşamıyoruz. Neden! Bu lanet kadın yüzünden!"

Ateş ağabeyimi omuzlarından tutup yüzünü yüzüne yaklaştırdı. "Sakin ol. Geri çekil ve sakin ol."

Ağabeyim kızgın bir boğa gibi yanaklarını şişirdi. Öfkeden deliye dönmüştü ve Ateş bile onu zorlukla olduğu yerde tutuyordu. "Geri çekilmek mi? Konu Alya'yken mi? Kafayı yemişsin sen!" Durdu ve kehribar gözlerini kararttı. "Alya seni ne kadar ilgilendiriyorsa beni de o kadar ilgilendiriyor."

Duyulan alkış sesi Sofia'nın ellerinden yükseliyordu. "Alya şu manzarayı görse zevkten delirirdi. Gerçekten çok hoş. Yasemin'in de aynı zevki tadabilmesi için ona Creff'in uğruna yediği dayağı anlatacağım."

Sofia'ya doğru yeni bir hamle yaptığımda, bu kez Derin tarafından durduruldum. "Bırak," dedi Sofia ve Emel'e tiksintiyle bakarak. "Elini vurmaya değmez."

"Bu konu fazla uzadı." Bunu söyleyen Emel'di. Kollarını göğsünde kavuşturup çenesini kaldırdı. "Sofia'nın da aynı şeyi söylemekten sıkıldığına eminim. Geri adım yok, ona istediğini vermeden istediğinizi alamazsınız."

"Öyle mi!" diye bağırdı Derin. Geldiğimizden beri ilk kez çığırından çıkmıştı. "Benim de istediğim bir şeyler var, gelsene sen şöyle!"

Sofia'nın başı omzuna meylederken, kötü bir şey görmüş gibi yüzünü buruşturdu. "Derinciğim, ne bayağı sözler bunlar böyle. Siz iki arkadaş neden tüm sorunlarınızı şiddetle çözme yanlısısınız?"

"Çünkü sizin gibilerin anladığı dil bu!"

Sofia'nın emriyle adamları etraflarında etten duvar ördüler. O iki şeytan adım adım uzaklaşırken Ateş'in sesi ormanı inletiyordu.

"Bu iş burada kalmadı Sofia! Bu iş burada kalmayacak!!"

Kötülük tohumlarını dört bir yanımıza ektiğinde, bize adım atacak tek nokta bile bırakmamıştı. Tohumlar filizlenmiş, büyümüş, devasa bir sarmaşık hâline gelmişti. En acısı da kurtulmak için yine o sarmaşıklara tutunmak zorundaydık.

"Başka bir plan gerekli," dedi, Sezgin. "Başka ve sağlam bir plan. Sofia cadısı kalenin etrafındaki güvenlik önlemlerini artıracaktır. Oradaki adamlarımızın kendilerini kamufle etmesi artık çok zor. Hatta imkânsız."

Derin, sıktığı bezi koltukta uzanan Creff'in dudağına yeniden dokundurdu, zavallı Creff acıyla inledi. Sofia kalenin içinde onu yakaladığında, adamlarına dakikalarca dövdürtmüştü. Ağabeyimin anlattığına göre Creff kendini kaybettiği o son ana dek Yasemin, diye bağırmıştı.

Yasemin! İstemeden onu kendi ağzıyla yakalatmıştı ve bayginken bile bunun pişmanlığını hissediyordu.

"Yasemin'e zarar verir mi?" diye sordum telaşla. "Ah, aman tanrım!"

Ağabeyim "Bilmiyorum," dedi. "Creff'i içeride gördüğünde çok öfkelendi. Umarım aynı öfkeyi Yasemin'e de yansıtmaz."

Creff yavaş yavaş kendine geliyordu. Önce yanağına bir damla yaş süzüldü, sonra da acıyla yüzünü buruşturdu. "Yasemin."

Creff bir zamanlar kaybetmenin acısını en ağır şekilde yaşamıştı. Bu yüzden korkuyordu. Bu yüzden...

Boğazıma oturan yumruyla birlikte o bitirici kararı aldım. Yavaşça oturduğum koltuktan kalkarken dudaklarım titriyordu.

"Ona istediğini vereceğim," dedim, acıdan çatlayan bir sesle. "Ona istediğini verip Alya ve Yasemin'i geri alacağım."

Ateş bir hışımla bana döndü. Eve geri döndüğümüzden beri gözlerinden ateş çıkıyordu. Çaresizlik onun gibi bir adama göre değildi. Bilhassa sevdikleri konusunda...

"Ne söylediğinin farkında değilsin. Düşünmeyi bırak, ben bir yolunu bulacağım."

"Farkındayım," dedim sitem dolu bir sesle. "Görmüyor musun? Başka çaremiz de şansımız da yok. Kabul etmek zorundayız, Sofia'nın eli güçlendi. Bunu kendisi de biliyor. Durmayacaktır. En azından zamanı geldiğinde istediğini vereceğimi bilirse Alya ve Yasemin'e zarar vermez."

Ateş yeni bir itirazda bulunmak üzereyken Derin ayağa sıçradı. "Ne dedin sen?"

Gözlerimi kapatıp Derin için tekrar ettim. "Duydunuz. Sofia'ya istediğini vereceğimi söyledim."

"Hayır," dedi nedenini anlayamadığım bir heyecanla. "Ondan sonra ne dedin?" Bir saniye sonra bu sorusunu kendisi yanıtladı. "Ona istediğini vereceğimi bilirse Alya ve Yasemin'e za-

rar vermez... İşte, bizi uzunca bir süre idare edecek olan planın ilk ayağı bu!"

"Nasıl yani?" Sezgin anlamayan gözlerle baktı. "Sofia buna öylece inanmaz."

"Biz de inanmasını sağlarız," dedi Derin. "Ateş ve Hare arasında olanları herkes biliyor. 'Hare Ateş'ten ayrıldı, bu yüzden onunla ilgili hiçbir şeyi istemiyor.' İşte bu söylentiyi tüm şehre yayabiliriz."

Sezgin başını iki yana salladı. "Yeterli değil. Ateş liderliği devralırken de az önce Sofia'nın karşısında da Hare'yi karısı olarak sahiplendi."

Derin bir süre düşündü. Zeki bir kadındı ve kurduğu planın gerisini getireceğinden hiç şüphem yoktu. "Kabullenen Ateş'ti. Hare çok uzun zamandır bu konuda ağzını açmıyor. Eğer Hare'nin adı bir başkasıyla anılırsa, Sofia buna kolayca inanır."

Ateş burnundan soluyarak "Sen kafayı mı yedin, Derin?" diye sordu hırıltılı bir sesle. "Aptalca planlarını kendine sakla."

"Neden aptalca olsun?" Başımı kararlıca kaldırıp indirdim. "Son zamanlarda duyduğum en iyi plan. Alya ve Yasemin'i kurtarana kadar iyi olmalarını istiyorsak, Sofia ona istediğini vereceğimi bilmeli. Bundan emin olmasının yolu benim adımın başka biriyle anılmasıysa, anılacak. Bu yalnızca bir söylentiden ibaret, temas kadar kabullenilemez değil bence."

Ateş attığım taşı karşıladı.

"Senin adın, bir başkasının adıyla temas edemez."

"Buna sen mi karar vereceksin?" diye sorduğumda parmaklarını siyah ve dağınık saçlarının arasından geçirdi. Bu onun kendini dizinleme yöntemiydi.

"Karar verecek başka birini tanıyor musun?"

Sezgin hızlı adımlarla bize doğru yürüdü ve aramızda dur-

du. "Lider, bana kızma ama Derin haklı. Kızların iyiliği için Sofia'nın bir şeylerden emin olması gerekiyor."

Ateş önce ağabeyime ardından da Creff'e baktı. Yumruk yaptığı elini avucuna geçirirken haklı olduğumuzu bilmek onu öfkeden muaf kılmıyordu.

"Kim olabilir?" Sezgin bunu Ateş'ten uzaklaşarak sordu. "Yani Hare' yi kiminle anabiliriz?"

Ateş'e en yakın olan nesne şamdandı. Şamdan Sezgin' in başına isabet ettiğinde Sezgin acıyla inledi.

"Ateş!" Derin kafa tutan bir tavırla Ateş'in karşısına geçti. "Hare'yi kaleye göndermek istemedin, bunu seçenekler arasına bile koymadın. Kimse onun şu halde kaleye gitmesini istemezdi zaten. Ama bu kadarına izin vermek zorundasın. Alya ve Yasemin'in iyiliği için..."

"Bu absürt planlarınız yerine Sofia'nın gırtlağına çökmeye ne dersiniz? Benim şu an tek düşündüğüm bu!"

"Sofia'yı yok etsen ne olacak?" diye sordu Derin. O kadının adını duymak bile tüylerimi diken diken ediyordu. "Kızlar o kaleden çıkacak mı? Cevabı sen de biliyorsun."

Ellerimi birbirine kavuşturup aklıma gelen ilk adı söyledim. «Semir. Onunla anılmam kolay olacaktır. Daha önce birkaç kez bir araya gelmiştik."

O buluşmalardan ilkinde Ateş, Semir'in yaptığım keki bile yemesine izin vermemişti. Şimdiyse çok daha büyüğüyle sınanacaktı ve bu sınavı onun aksine rahatsızca izlemeyecektim.

"Olmaz. O heriften hoşlanmadım," diye konuştu huysuz bir erkek çocuğu gibi.

"O zaman senin adamlarından biri..." diye öneride bulundu. "Mesela Osan."

"Hayır!"

Derin onu tahrik etmemem için bana uyarıcı bir bakış attıktan sonra yeniden Ateş'e odaklandı. "Kimi söylersek söyleyelim hoşuna gitmeyecek. Hare doğruyu söylüyor, Semir iyi fikir. Daha önce de onları yan yana görenler oldu. İnanmaları zor olmayacaktır.»

Ateş' in kapanan gözlerini şişen çene hattı takip etti. Bu, onun zorunlu kabullenişiydi.

Semir de karar kılındıktan sonra bir ulakla ona haber gönderildi. Çok geçmeden Semir burada, Ateş' in evinde ve onun tehlikeli bakışlarının altındaydı. Az önce kendine gelen Creff ve Sezgin' in ortasında otururken bakışları salonun bir köşesinde tedirginice adımlayan ağabeyim ile karşısında oturan Ateş arasında gidip geliyordu.

"Sanırım durumu Semir'e ben açıklasam fena olmayacak." Derin sessizliğe yumuşak konuşmasıyla müdahale ederken bir yandan da Semir'in dikkatini tamamıyla kendine çekmek istiyordu. Zira Semir, Ateş'in bakışlarına biraz daha odaklanırsa, bu evden koşarak ayrılacak ve onun yüzünü bir daha görmemiz mümkün olmayacaktı.

"Doğrusunu istersen ben de burada olma nedenimi hayli merak ediyorum." Ellerini pantolonunun sert kumaşına sürtüp öğrenmeye hevesli olduğunu gösterdi.

"Durumları az çok biliyorsun. Sofia'nın yanında artık yalnızca Alya değil, arkadaşımız Yasemin de var. Onları bize teslim etmek için Hare'den bir şey istiyor."

"Ne istiyor?"

"Orası seni ilgilendirmez." Ateş'in kaya kadar sert olan sesi ortama yayıldı, Semir'in suratındaki ılık ifade hızlıca yok oldu. "Kısa kes Derin, açıklama yapma, direkt konuya gir."

Hakkı olan söz hakkını Derin'e bırakmadan "Semir," dedim,

direkt olarak ona odaklanarak. "Seninle sevgili olarak anılmamız gerekiyor. Bunu benim için yapar mısın?"

Ateş'in bir hışımla ayağa kalktığı an ağabeyim ve Sezgin anlaşmış gibi atılarak Semir'i aralarına alarak dışarı çıkardılar. Semir kapıdan çıkmadan hemen önce bana tamam, der gibi baktı. Ateş' in bunu kaçırmadığını biliyordum. Derin hiç konuşmayan Creff ile ayaklanırken ondan şu durumda yanımda kalmasını isteyemezdim. Sözlerim bir ateşin fitilini ateşlemişti, bunu tek başıma sırtlamak zorundaydım.

Kapı kapandı. Yalnızdık. Bedenini ağır bir külçe gibi olduğu yere bırakıp dirseklerini iki yana açılan dizlerine yerleştirdi. Başı önündeydi ve nefesinin hırıltılı sesini duyabiliyordum.

"Niyetini anlıyorum." Kısık sesi erkeksi tınısıyla bezenmişti. İçinde bulunduğum an fırtına öncesi sessizlik değil, sessizliğinin fırtınasıydı.

"Konuş öyleyse. Neymiş benim niyetim?"

Ağır ağır yutkundu ve başını kaldırmadan gözlerini yukarı dikip bana baktı. "Beni çıldırtmak. Senin niyetinin beni çığırımdan çıkararak intikamını almak.»

Bu kez ona yaklaşan bendim. Gidip tam karşısına oturdum. "Senden intikam almak istediğimi mi düşünüyorsun?"

Keyifsizce gülümsedi. "Ne o? Beni intikam isteyecek kadar bile önemsemediğini mi söyleyeceksin?"

Tıpkı onun gibi güldüm. "Hayır. Hayır Ateş. Bana verdiğin acıyla baş etmeye çalışırken başka hiçbir şeye gücümün yetmeyeceğini söyleyeceğim."

Kısılan bakışlarına derin bir keder yerleşti ayağa kalktığım saniyelerde. Dudakları aralandı ama bir kelime bile çıkarmadı. Koridora yürüyüp Derin ile Sezgin'in kaldığı odaya girdim. Kapıyı kilitlememe gerek yoktu, gelmeyeceğini biliyordum.

Creff kendini kaybedercesine çırptığı keki ateşin üzerine koydu. Çorbayı karıştırıp gerekli malzemeleri ekledi. Uzun sebzeleri hızlıca doğrayıp toprak tabaklara sıraladı ve ete benzeyen ama et olmayan yiyeceği ince ince kıydı. Gözü yapacağı başka işler aradı ama saatlerdir hiç durmadan hareket hâlinde olduğundan mütevellit hiç iş kalmamıştı. Uzun ve beyaz tezgâhını yeniden boşalttı. Köpürterek sildikten sonra âdeta kazıyarak temizledi ve aletleri yerine dizdi. Pişen keki havuç dilimlerine ayırıp üzerine beyaz toz serpti, camekânlı bölmeye koydu. Yeni malzemeler almak üzere kapaklı bölmeye uzanıyordu ki önüne geçip onu durdurdum.

"Yeter Creff, tüm Ruhlar Şehri'ne yetecek kadar yemek pişirdin. Artık durmalısın."

Hiç konuşmadan durdu, öylece yüzüme baktı. Şişen sol göz kapağı gözüne baskı yaparak büyük bir kısmını kapatmıştı. Elmacık kemiği mosmor, alt dudağı ise ortadan yarılmış gibi görünüyordu. Emindim ki bir bu kadar da vücudunda vardı ama çalışırken gıkını bile çıkarmıyordu.

"Creff..." Beyaz önlüklü koluna dokundum, dostça sıvazladım. "Olanların sorumlusu sen değilsin."

Ağzını açtı ve "Olanların sorumlusu benim," dedi. Bunu öyle bir söyledi ki sabaha kadar da konuşsam onu aksine inandıramayacaktım.

"Sonuç her ne olursa olsun Yasemin'in güçlü bir Creff'e ihtiyacı var. Bunu en az bizim kadar iyi biliyorsun. Biliyorsun, değil mi?"

"Bilmem ne işe yarayacak? Ben büyük bir ahmaktan başka bir şey değilim. Onu... Yasemin'i kendi ağzımla yakalattım!"

Kendine duyduğu öfkeyi gözlerinde gördüm. Öfkenin en derin ve tehlikeli hâli kendine duyulandır. Tükenmek bilmez ve içten içe yer bitirir.

"Böyle söyleme! Sen de böyle olsun istemezdin Creff. Oraya Yasemin'den küçük de olsa bir haber almak için girdin. Nereden bilecektin ki o adi kadının gelip seni yakalayacağını!"

Başını titrer gibi salladı. "Bilmeliydim." Dört parmağını sertçe şakağına vurdu. "Aptal kafam o ihtimali hesaplamalıydı. Kendime hâkim olmanın bir yolunu bulabilseydim eğer... O zaman Yasemin'i görmek için bir şansım olabilirdi."

Başında duran elini zor da olsa çektim, avuçlarıma hapsettim. Gözlerime üşüşen pus görüş açımı bulanıklaştırmıştı. "Yasemin içeride ve sana ihtiyacı varken kendini bırakamazsın. Asıl şimdi güçlü olmalısın, olmalıyız. Creff lütfen... Şu kendini hırpalama işini Yasemin'i geri aldıktan sonrasına bırak."

Gözleri parladı ve bu sadece yarım saniye sürdü. "Onu geri..." Bilinmezliğin verdiği ağırlıkla yutkundu. "Geri alabilecek miyiz?"

"Başka şansımız var mı?"

Tebessüm etti. Tebessümü kesinlikle acı ve özlem doluydu.

Biraz sonra Creff'in mekânına asıl gelme sebebim karşımdaydı; Semir. Planımızın ilk ayağını gerçekleştirmek üzere onunla burada buluşmak için sözleşmiştik. Bununla da kalmayarak yemekten sonra eğlence mekânlarından birinde birlikte boy göstererek herkesin bizden haberdar olmasını sağlayacaktık. Organizasyonu yapan da beni evden çıkarırken Ateş'e kız kıza eğleneceğiz yalanını söyleyen de Derin'in ta kendisiydi.

"Merhaba Hare, sana böyle hitap edebilirim, değil mi?"

Gülümseyerek üzerimdeki yardımcı önlüğünü çıkardım ve mor elbisemle kaldım. "Onca iyiliğinden sonra sorman hata. Merhaba."

"Hoş geldin Semir, masanız hazır," dedi Creff. "Geçebilirsiniz."

Semir bir baş hareketiyle teşekkür ettikten sonra önden geçmem için kolunu uzattı. Creff bizim için güzel ve dolu dolu bir masa hazırlatmıştı. Semir centilmen bir tavırla sandalyemi çekti ve kendisi de karşımdaki yerini aldı.

"Çaktırma, dışarıdan nasıl görünmemiz gerektiğini biliyorsun."

Kadehimdeki bitki karışımından büyük bir yudum aldım. Karışım Creff'in özel tarifiydi, sakinleşmem için tam da şu an fazlaca ihtiyacım olduğunu biliyordu.

"Evet, evet biliyorum. Aslında ben her şeyden önce senden özür dilemek istiyorum. Böyle karışık ve saçma bir işe bulaşmak eminim ki senin gibi anlayışlı biri için bile kolay değildir."

Kaşlarını çattı ama bu kesinlikle ona özgü bir mimik değildi, eğreti durmuştu. "Böyle söyleme nedenini anlayamıyorum. Neden saçma olsun? Bence yeterince eğlenceli bir plana dahil oldum."

"Rahatsız değilsin yani?"

Kararlıca başını salladı. "Oradan bakınca rahatsız gibi mi görünüyorum?"

Çatalımı elime alıp tabağımdaki nefis yemeklerin üzerinde dolaştırmaya başladım. Burada değil de, ağabeyimin ve Creff'in yanında olup onlara elimden geldiğince destek olmak istiyordum. Ancak diğer bir yanım, burada olmamın asıl sebebini hatırlattı. Her şey onlar içindi. Her şey...

"Sanırım şatodaki işin bugün itibariyle tamamen bitti. Yani... Sofia aramızda bir şey olduğunu duyduktan sonra seni de orada tutmayacaktır. Ya da... Neyse o kadına asla güven olmuyor. Bu yüzden çevremde kim varsa ona karşı uyarmak bende bir travma hâline geldi."

"Seni anlıyorum." Samimiydi, bu açıkça belli oluyordu. "Ama biraz gevşemelisin. Gevşemeye ihtiyacın var."

Ellerim istemsizce boynuma giderek, enseme uzandı. "Sanırım."

Onunla yemek yerken o tanıdık izlenme hissi yeniden yokladı. Şüpheyle etrafıma baktım ama Ateş görünürlerde yoktu. Bizi izleyen kimse yoktu. Derin'in, Sezgin'den Ateş'i oyalamasını istediğini hatırlayarak rahatladım ve bir şeyler yemeye başladım. Semir iştahlıydı. Bir yandan yemeğini yiyor diğer yandan ise yerinde esprileriyle beni güldürmeyi başarıyordu. Bir ara tatlıya batırdığı çatalını bana uzattı.

Yüzümdeki şaşkınlığı fark etmiş olacak ki "Sanırım bunu yapmalıyız," dedi, etrafını işaret ederek. Haklıydı. Ağzımı açtım ve belki biraz rahatsızca aldığım tatlıyı çiğnemeye başladım. Aynı saniyelerde üzerimizdeki hayret dolu bakışları hissedebildim, istediğimiz gibi...

"Kalkalım mı? Şimdi dans zamanı."

"Dans mı?"

Serseri bir tavırla ayağa kalktı ve yanıma geldi. "Evet, Hare. İnsanlar eskiyi ardında bıraktığını ve benimle daha neşeli olduğunu görmeliler." Ayağa kalkmaya yeltendiğim anda sandalyemi çekerek bana yardımcı oldu ve kulağıma eğildi. "Yoksa onları istediğimiz şeye inandıramayız, öyle değil mi?"

Eğlenmek şu an düşündüğüm son şey bile değildi ama Semir bir kez daha haklıydı. Creff'e veda edip birlikte şehrin en hareketli sokağına giriş yaptık. Semir bizim için görsel olarak aşina olduğum ama hiç girmediğim bir mekân seçmişti. Kalabalıktı, öyle ki dans eden insanlar dışarı kadar uzanmıştı. Semir elini bel boşluğuma yerleştirdiğinde kasıldım fakat kısa sürede toparlayarak mekâna yönelen adımlarına eşlik ettim.

İçerisi loştu ve dumandan göz gözü görmüyordu. Semir bana daha fazla yanaşarak yüksek ve yuvarlak masalardan birine ulaşmamı sağladı. Masa hızlıca iki kadeh ve atıştırmalıklarla dolarken Semir dans etmeye başlamıştı bile. Özgüvenli olduğunu biliyordum ama bu kadar iyi dans ettiğini bilmiyordum. Elimden tuttuğunda kendimi ona eşlik ederken buldum. Dans konusunda başarılı olduğum söylenemezdi ama onunla dans etmeye başladığımızda, çevredekilerin dikkatini de çektiğimizi fark ederek elimden geleni yapmaya gayret ettim. Dans ederken arada durup kadehlerimizi başımıza dikiyor, sonra da kendimizi ritme bırakıyorduk. Semir beni etrafında döndürürken giderek yaklaştığını fark ettim. Parmakları belimde açılırken ışığın ara ara vurduğu yüzünün gülümsediğini görüyordum. Güzel kokuyordu ama bu, burnumun bir erkeğin gömleğine temas ettiğinde kahve kokusunu aradığı gerçeğini değiştirmiyordu. Semir'in dudakları kulağıma her yaklaştığında, göğüs kafesimde ince bir sızı hissediyordum.

Bir an sonra Semir'in elleri aniden üzerimden ayrıldı, onu sırtüstü havada uçarken gördüm. Bir kurşun gibi yere çakılırken acı içinde inledi. Her şey birkaç saniye içinde oldu, insanlar bağrışarak Semir'in düştüğü alandan uzaklaştılar, hemen arkasından onu gördüm, Ateş'i. Uzun bacakları zemine bir çivi gibi saplanmıştı, elleri yumruk biçiminde, göğsü kocamandı. Kararan kaşlarının altındaki mavileri ateş gibi yanarken, Semir'in üzerine atladı ve onu yumruklamaya başladı. Kadınların çığlık atan sesleri kulaklarımda yankılandı. Kimse ayırmaya yeltenmedi. Semir'in suratı saniyeler içinde kanlar içinde kalmıştı. Ateş'in küfürleri ise diğer tüm sesleri bastıracak kadar yüksekti.

"Senin ona dokunan elini sikerim lan! İt!"

Çantamı yere atıp Ateş'in sırtına atladım. Ne çekiştirmenin

ne de vurmanın onun üzerinde bir işe yaramayacağını tecrübeyle sabitlemiştim. Bu yüzden yapılacak en mantıklı şeyi yaparak ellerimi arkasından uzattım ve gözlerini kapattım. Vurmayı kesti ama bu kez de Semir'in boğazını sıkmaya başladı. Korkuyla ve tamamen refleks olarak ağzımı Ateş'in boynuna dayayıp var gücümle ısırdım. Acıyla boynunu geri attığı an Semir kendini ondan kurtarmayı başardı. Ateş, hırçın bir boğa gibi kalabalığın arasına dalarken hâlâ sırtındaydım. Onu yavaşlatmak için boynuna asılıp kendimi geri attım.

"Dur artık, dur!"

Değil beni dinlemek duyduğundan bile emin değildim. Onun derdi bir an önce Semir'i bularak gördüklerinin acısını çıkarmaktı.

"Yeter!" Bacaklarımı karnında bağlayıp tırnaklarımı omzuna geçirdim. "Onun bir suçu yok! Planımız ne gerektiriyorsa onu yaptı!"

Durdu. Aynı anda tüm nidalar da kesildi. Yönünü değiştirip lavaboya girdiğinde, oradaki herkes kaçışarak çıktı. Ateş beni tezgâha oturtup inmeme fırsat vermeden iri cüssesini bacaklarımın arasına soktu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Kendine gel!"

Direnen ellerimi anında yakalayıp belimde birleştirdi ve tek eliyle orada sıkıca sabitledi. Korkmalı mıydım? Sanırım... Ancak ona koyduğum gönül diğer tüm duyguları ezecek kadar üstündü.

"Sen mi izin verdin o herifin dibine kadar girmesine?"

Bağırmadı, sesinin rengi kusursuz bir kıskançlık kokuyordu.

"Ben verdim." İçimden Semir'in uzaklaşmış olması için dua ediyordum. "Bunun seni ilgilendiren kısmı neresi?"

Parmaklarının dış boğumlarını sertçe tezgâha dayadı. "Nasıl

izin verirsin?" Göğsü hızlı hızlı inip kalktı. Çenesinin seğirdiğini bariz bir şekilde görebiliyordum. "Sana dokunmasına nasıl izin versin!"

Başımı kaldırdım ve tek seferde söyledim. "Sen nasıl vermiştin?" Darbe almış gibi sarsıldı. İfadesi ağırlıklı olarak siyahı barındıran bir gökkuşağı gibi ruhumun gökyüzünde dikiliyordu. "Benim iyiliğim için, demiştin. O halde beni senden başka kimse anlayamaz. Ben de bunu birilerinin iyiliği için yaptım, Karan. Hatırlatmamı istersen, biri de kız kardeşin, Alya!"

Dudaklarını birbirine bastırdı, sakallarına rağmen yanaklarının kasıldığı fark ediliyordu. Sıktığı kirpiklerinin ardında, kendini sakin tutmak için büyük savaş veriyordu.

Hâlâ gözlerini açmadan "Şimdi ne yapacağım, biliyor musun?" diye sordu. "Seni evimize götüreceğim..." Başı ağır ağır sallandı. Karşımdaki Ateş yine kendisinin en kararlı hâliyle yarışırdı. "...ve beni affedene kadar seni oradan çıkarmayacağım."

"Kıskançlık bünyene yaramıyor, fena halde saçmalıyorsun." Ellerimi tutuşundan kurtarmaya çalışsam da mümkün olmadı. İç bileklerim birbirine yapışmış vaziyetteydi ve tek eliyle onları etten bir kelepçe gibi sarmıştı. "Bırak beni, ortada yanlış olan bir durum yok. Bir plan yaptık ve ben de o plana göre hareket ediyorum. Bunun dışında bir şey yok."

"Başlarım senin planına!" Kendini tamamıyla bana ittiğinde, bedenim bedeninin baskısıyla kaydı ve duvara yapıştı. Soğuk ve kızgın nefesi saç diplerimde hüküm sürerken bacaklarım hareket ettiremeyeceğim kadar aralanmıştı. "Hare, sen benimsin, bana aitsin. Bir başkası dokunamaz, benim onca zamandır hasret olduğum kokunu..." Başını eğdi, alınlarımız artık bir bütündü. "Hare, yapma." Ellerimi yavaşça bıraktı ama o tutarken çırpınan kollarım şimdi hareketsizdi. Başımı ellerinin arasına

alıp, dudaklarını tenimde gezdirdi. "Başka türlü kes cezamı, böyle olmaz."

"Ateş," Ellerinin üzerine kapanan ellerim, onu kendimden uzaklaştırmak istiyordu. Olmadı, dokundum ve öyle kaldı. "Bırak."

"Ne?" Gülümsediğini duydum, dudakları sol yanağımdaydı. İçim titriyordu ve o bunu çok iyi biliyordu. "Alacağın karşılığı bile bile bunu daha kaç kere söyleyeceksin? Bırakmak! Sence de bunun için biraz geç kalmadık mı?"

"Geç kaldığımız başka şeyler var."

Parmağının dış boğumu çenemden aşağı kayarken "Yetişmenin bir yolunu buluruz," diye fısıldadı yavaşça. "Hep bulmadık mı?"

Baskın gelen duygularım, mantığımın armağanı olan buzdan maskemi ufak parçalara ayırdı. Başımı kaldırıp ona dolu dolu gözlerle baktım. "O zaman yalnızca sen ve ben vardı Ateş. Her şeye rağmen yalnızca sen ve bendik."

Daha sıkı kavradı yüzümü, yüzümü avucuna kazımak ister gibi... Ve acıyla baktı bana, çokça pişmanlıkla. "Yine öyleyiz, hep öyleydik."

"Peki... Ben neden öyle hissetmiyorum?"

Akan gözyaşım yanağımda hızlı bir yolculuk yaparak dudaklarıma ulaştı. Aynı saniye Ateş ıslanmış dudağıma dokundu, gözlerini kapattı.

"Bebeğim, çünkü bana izin vermiyorsun. Sana kendimi anlatmama, sana karışmama izin vermiyorsun." Eli omzumu tümüyle kavrarken kulağımın altından öptü beni. "Öyle çok özledim ki seni..."

Kastığım bacaklarımı serbest bıraktığımda, onu hissetmemem gereken yerde hissettim. Dudakları, nefesi ve dokunuşu

beni alaşağı edecek kadar tutkuluydu. Nefesi boynuma inerken elleri de aynı hızla elbisemin açıkta bıraktığı sırtımda ve çıplak bacaklarımda gezinmeye başladı. Onu özlemiştim. Onu çok özlemiştim. İçim bu kadar kırık olmasaydı nerede olduğumu dinlemez, kendimi kollarına bırakırdım, daha önce yaptığım gibi... Ama içim kırıktı ve kırık parçalarımla yine kendimi yaralıyordum. Boş bulunacağından emin olarak kendimi öne ittirdim ve tezgâhtan atladım. Beni yeniden yakalamasına fırsat vermeden kolunun altından geçtiğimde, arzuyla kızarmış gözleri tahammülsüz bakıyordu.

"Yine aynısını yapıyorsun, yine kaçıyorsun benden."

Keskin bir nefes alarak kendime gelmeye çalıştım. Neyse ki bu uzun sürmedi. "Yapmam gerekeni yapıyorum. Dışarıda onca insan var, seninle ben, burada..."

Çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı dudakları. "Sorun bu mu? Dışarıda insanların olması?" Biraz düşündü, bana neyi hatırlatacağını tahmin edebiliyordum ve o daha dillendirmeden utanmaya başlamıştım. "En az bu kadar insan vardı, üstelik kapalı bir yerde de değildik. İnsanlar içip dans ederken biz birkaç metre ötelerinde, kayanın üzerinde..."

"Kes şunu!" dedim kelimeleri birbirine çarparak. Utanmam onu daha fazla gülümsetti. "Saçmalıyorsun. Geçmişte olanlarla çıkma karşıma."

Büyük bir adım attığında, ayakkabılarımızın burunları birbirine değmek üzereydi. "Geçmişte olan her şeyi belleğimden defedebilirim. Yaşadığım hayatı, sonrasını, liderliği hatta düşmanlarımı... Ama seni edemem turunçgil, sen olmaz." İşaret parmağıyla birkaç kez şakağına dokundu. "Kollarıma düşen o ürkek kızı varlığımı yitirinceye kadar unutmam. Unutturmaya hiç kimsenin, hatta senin bile gücün yetmez."

Boynuna dolanmak için can atan kollarımı arkama saklayarak ellerimi belinde buluşturdum. Bana yaptığı şey tam olarak buydu; uzuvlarımı, bakışlarımı hatta düşüncelerimi dahi kontrol edememek...

"T... Tamam. Şuna bir son verelim. Burayı terk et, lütfen. Dışarı çıkıp hâlâ kendindeyse (!) Semir'den senin ve kendi adıma dilemem gereken bir özür var."

Bana tüm evrenin en saçma cümlesini kurmuşum gibi baktı. "Ne? Ne yapman gerekiyor?"

"Kaç defa tekrar edeceğim? Dışarı çıkıp senin ve kendi adıma Se..."

"Anma o herifin adını!" Bir adım daha attığında ayağımı ezilmekten son anda kurtardım ama bedenlerimizin yeniden bütünleşmesinden kaçamadım. Tek koluyla belimden kavrayıp bakışlarını bakışlarıma bir ok gibi sapladı. "Şimdi ilk söylediğime geri dönüyoruz ve buradan gidiyoruz. Birlikte!"

"Sen gidiyorsun. Sen! Tek başına. Daha nasıl anlatayım?"

Geri çekildi ve kolunu kapıya uzattı. "Nasıl gitmeyi tercih edersin turunçgil? Yürüyerek mi? Omuzda mı?"

Ayağımı yere vurarak "Sen ne saçmalıyorsun!" diye bağırdım. Ancak içten içe biliyordum ki beni buradan istediği her şekilde çıkarabilirdi. Lanet olsun! Bu durum neden hep böyleydi? "Mantıklı düşünemiyorsun? Buradan seninle çıkarsam tüm plan altüst olur." Elimi alay edercesine uzattım. "Zaten her şeyi yeterince mahvettin."

"Yalnızca kurallar gereği olması gerekeni yaptım."

"Ne kuralı?"

Gülümsedi ve son kez yaklaştı. "Ateş Karan kuralları, güzelim."

Beni omzuna almak için hamle yaptığında sinirden çığlık

attım. Buradan onca kişinin gözü önünde ayaklarım yerden kesilmiş bir vaziyette çıkmayacaktım. Sadece bunu düşünerek önüne düştüm ve tıpış tıpış onunla evine gittim.

10. BÖLÜM

"Çaresizliğin Dikenleri"



Çaresizliğin zehirli dikenleri vardı.

Yok etmeyen ama acıtan, yok etmeyen ama kanatan, yok etmeyen ama yok olmak için yalvartan zehirli dikenler...

O dikenler ağabeyim ve Creff'e saplanmıştı, gözümüzün önünde kıvrandırıyordu.

Elimizden bir şey gelmemesi dikenin acısını zihnimizde hissettiriyordu.

Son plan da elimizde patlamıştı, en başa dönmüştük, sıfırlanmıştık. Ateş'in bu konudaki pişmanlığı esastı ama yine olsa yine yapacağını da içimizden bilmeyen yoktu.

"Alya'nın nasıl göründüğünü hatırlıyor musun?"

Bu acı soruyu ağabeyim sordu. Elimi omzuma koyup "Elbette," dedim. "Elbette hatırlıyorum."

Bana baktı ve "Hafızanı yokla," dedi.

Başta anlamsız gelmişti ama dediğini yaparak hafızamı yokladım. Beyaz tenli, koyu renk saçlı, mavi gözlü bir kızdı. Güzeldi. "Hatırlıyorum, ağabey. Neden bunu yapmamı istedin?"

Başını istediğini alamamış gibi iki yana salladı. "Gözlerinin altında kaç çizgi vardı?"

Cevap veremedim.

"Burnunda minik bir ben vardı, sağ da mı yoksa solda mı olduğunu söyleyebilir misin?"

Cevap veremedim.

"Kirpikleri saçlarıyla aynı renk değil. Ne renk olduğunu söyleyebilir misin?"

Cevap veremedim.

Kederle şöminenin ateşine baktı. Biz iki kardeş minderlerde oturuyorduk, diğerleri ise arkada, yeni bir plan kovalıyorlardı. Creff sessizdi, çok sessizdi.

"Gördün mü bak, hatırlamıyorsun. En çok bundan korkuyorum, biliyor musun? Sizin gibi tüm bunları unutmaktan çok korkuyorum."

Ağlayan bir sesle," Ağabey," dedim. "Lütfen, bunları düşünerek daha fazla üzme kendini."

"Çok uzun zaman oldu, Hare."

Doğruyu söylüyordu. Ağabeyim değilse bile bizler Alya'yı çok uzun zamandır görmüyorduk. Belki bir süre önce ağabeyim onun hakkında az önce sorduğu soruları sorsa, en azından birini bilebilirdim ama şimdi... İmkânsızdı. Bunu düşünerek ağabeyimin korkusuna kederli bir hak verdim.

Başım arkamdaki topluluğa çevrildi. Derin, Sezgin, Ateş... Sürekli fikir üretiyorlardı. Tartışıyorlardı. Bir çıkış yolu arıyorlardı.

Bir çıkış yolu var mıydı?

Bu soru kafamın içinde yüzlerce kez yankılandı.

Sofia'nın istediği bendeydi ve sırf bu yüzden hiç istemesem de dönüp dolaşıp kendimi suçluyordum. Tanrım, buna engel olamıyordum.

"Kapı mı çaldı?"

Derin ayağa kalktığında, Sezgin de ona eşlik etti. "Ben bir şey duymadım."

"Ama duyduğuma eminim."

Sezgin şefkatle sevgilisinin koluna dokundu. "Hepimiz paranoyak olduk, otur hadi."

Birlikte oturacaklarken bu kez Derin'in duyduğunu söylediği o tıkırtıyı hepimiz duyduk. Derin kapıya koşmak istedi ama Sezgin onu geri çekerek uzaklaştı ve kapıyı kendisi açtı. Görünürde kimse yoktu.

Kapıyı kapatmak üzereyken gözüme ilişen detayla "Dur!" dedim. Kapının dibindeki karaltıyı işaret ettim. "Orada."

Sezgin eğildi, ayağa kalktığında elinde siyah bir kutu vardı. Bir an sonra hepimiz salonun ortasında, kutunun başındaydık. Üzerinde kimden geldiğine dair bir yazı yoktu ama hepimizin aklında bir ad vardı;

Sofia!

"Belki de açarken Creff ve Hakan burada olmasa daha iyi ol..."

"Açın!" diye kesti Sezgin'in sözünü ağabeyim ve Creff, aynı anda.

Kutuyu kendime çevirdim. "Ben yaparım." Ellerimi kutunun iki yanına yerleştirdiğimde, içimde zehir zemberek bir his vardı. Herkesin gözü kutudaydı. Kapağı kaldırmamla Creff'in haykırması bir oldu.

Kutudaki uzun örgü Yasemin'e aitti.

Creff duvarları yumruklarken elleri saniyeler için kana bulanmıştı. Ateş dostunu kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Creff bir süre sonra devinimini sonlandırıp bir taş kadar hareketsiz kalmıştı. Derin kutudaki notu aldı, üzerinde yazılanları zihnimize kazıdı.

"Hare'nin Semir'le olan şovundan sonra ben de bir şov yapmak istedim. Umarım hepinizin hoşuna gider. Devamının geleceğinden şüpheniz olmasın."

Burnum gözlerimi dolduracak kadar yandı. Acıyı göğüs kafesimin tam ortasında hissediyordum.

"Ben... Uyuyacağım."

Bedenimi yatağa attım ve içim içimden çıkana kadar ağladım. Bir ara sırtımda onun mavi bakışlarını hissettim ama içeri gelmedi. Uzunca bir zaman dilimini ağlamaktan sarsılan sırtımı izleyerek geçirdi. Sabah olmadan da evden çıkıp gitti. Gidişinin ardından yorgun düşen bedenimi yataktan kaldırdım. Aklımda bir şeyler vardı, artık yapmak zorunda olduğum şeyler... Üzerimdeki elbiseden kurtulduktan sonra bacaklarıma siyah bir tayt geçirdim. Ateş'in benim için temin ettiği kıyafetlerin içinden gri, kalın bir kazak aldıktan sonra saçlarımı tepede sıkı bir at kuyruğu yaptım ve parmak uçlarımda salona ilerledim. Derin ve Sezgin karşılıklı koltuklarda uyuyorlardı. Onları uyandırmamak için yoğun bir çaba sarf etmeme gerek yoktu zira olanlar ikisini de fena halde yormuştu. Asıl mesele dışarıdaydı, dışarı çıkığımda daha dikkatli olmalıydım. Kapıya çıktığım an tahmin ettiğim gibi ağabeyim ve Creff verandadaydı. İkisi de sol kısımda sigara içiyordu, neyse ki sırtları olduğum tarafa dönüktü. Onlar dışarıdayken dikkatlerini çekmeden arabayı çalıştırmam olanaksızdı. Bir süre sağ tarafta kalıp içeri girmelerini bekledim. Beni fazla bekletmediler, yaklaşık on dakika sonra ikisi de içeri girdi ve kapıyı kapattı. Verandadan ayrılarak bahçe kapısındaki zinciri çözdüm, dışarı çıktım. Arabalardan Creff'e ait olanını almak için hazırlıklıydım. Arabayı çalıştırdıktan sonra gecenin karanlığında yol almam kolay olmadı. Acele etmeliydim, yokluğum fark edilmeden eve geri dönmem gerekiyordu. Kimseyi bir de benim için endişelendirmeye hakkım yoktu. Birkaç kaybolma tehlikesinin ardından doğru yolu buldum, dakikalar sonra Sofia'nın şatosunun dibindeydim.

"Aslında seni daha erken bekliyordum." Parlak kumaşlı kahverengi geceliği içindeki ince varlığı penceresinin kenarında duran sallanan iskemleye ilerledi. Zarifçe oturdu. Geldiğimin haber verilmesiyle uykusundan kalkmasına rağmen özenli ve hazır görünüyordu. "Tabii gelmek için daha makul bir zamanı seçebilirdin. Uykumun bölünmesinden hazzetmiyorum."

Bir elimle diğerinin üstünü ovalarken sakin kalmak için kendime verdiğim sözü tutmaya çabalıyordum. "Senin şu ucuz oyunlarına gelmek için burada değilim Sofia."

Dudaklarını gülümser gibi gerdi. "Fazla zamanımı almayacağına sevindim." Eliyle karşısındaki tahta sandalyeyi işaret etti. "Neden oturmuyorsun? Ne de olsa çok da yabancı sayılmazsın bu odaya."

Ağzımdan anlık bir gülümseme sesi çıktı. "Seni asıl rahatsız eden de bu, değil mi? Bu odayı, şatoyu, kraliçelik vasfını bilmem."

Kaşlarını kendimi beğenmişlikle kaldırdı. "Geçici şeyler umurumda olmaz. İçinde olduğum ana bakarım ve içinde olduğum an bana, şehrin tek kraliçesi olduğumu söylüyor."

Eğer mümkün olsaydı, karşımdaki kadını kibrinde boğmak isterdim. Bunu zevkle yapardım!

"Sen yine de içinde bulunduğun ana bakma. Şimdi... Kısa ve net konuşacağım. Bu yüzden o lanet kulaklarını aç ve beni iyi dinle. Kabul ediyorum, kozlar senin elinde. İyi oynadın."

Gülümserken zevkten gözleri kapandı. "Kabul etmen de bir şey."

"Lafımı kesme," dedim, kırpıştırdığım kirpiklerimle birlikte. "Alya'yı ve Yasemin'i bize geri ver. Karşılığında ne istiyorsan vereceğim. Anladın mı beni? Onları bize geri ver."

Arkasına yaslandı, kolunu iskemleden aşağı sarkıtırken ba-

kışları üzerimde geziniyordu. «Biliyor musun, ne var? Sana asla güvenilmeyeceğini bizzat sen gösterdin. Karnındaki ortaya çıktığında, onu kollarıma verdiğinde benden istediklerini alırsın ancak. Daha önce başıma bir şey gelecek olursa, ikisi de yok olmuş bil!"

Adımlarım olduğu yerden ayrılacak gibi olduysa da onları frenlemeyi başardım." Daha önce yapmıştın, daha önce Alya elinde diye ağabeyimi azat etmiştin. O halde yine aynısını yap. En azından birini bırak."

Dudaklarını birbirine bastırdı, gerdi ve başını salladı. "Üzgünüm, o arkamdan iş çevirmeden önceydi. Siz birer baş belasından ibaretsiniz. Kalenin etrafına adam yığıp içeri içinizden birini sokmak ne demek!"

İşaret parmağım ısrarla aşağı işaret etti.

"Bizi buna sen mecbur ettin!"

Hızla ayağa kalktı. "Benim sizi mecbur ettiğim tek şey istediğimi vermenizdi! Aksini söyleyebilir misin?" Başını geri iterken tiksindirici derecede kararlı görünüyordu. "Alya da, Yasemin de zamanı gelene kadar benim esaretim altında kalacak. Sana vereceğim tek söz, onların kılına dokunmamak olur. Semir ile kurduğunuz oyun gibi saçmalıklar sezmezsem tabii!" Ağır ağır yaklaştı ve karşımda durdu. Korkmuyordu. Oysa onu benden korkarken görmeyi çok isterdim.

"Sana tek yol sunuyorum, seçeneğin yok. Bu işe diğerlerini karıştırma. Alya'yı ve Yasemin'i kurtaracak şeyi bana onlar değil, sen verebilirsin. Bir düşün, durum böyleyken kızların başına bir şey gelse, üzülmez misin?"

Elim saçlarına uzanmak üzere kalktı ama havada asılı kaldı. Bu durum Sofia'yı kahkahalarla güldürürken beni yiyip bitirmişti.

"Ah Hare." Başını geriye atarak attığı kahkahalarının arasından yarım yamalak konuştu. "Sen bu değilsin. Kavga etmek senlik bir eylem değil, kabul et artık."

Elimi indirdim ve birkaç adım geri gittim. Yapabileceğim bir şey yoktu. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu!

"Oyun yok. Sana istediğini vereceğim, diğerlerinin ne yaptığı umurunda olmasın, benim adımlarımı izle, eninde sonunda bana güveneceksin." Dişlerimin arasından güçlükle konuştum. "Sakın, sakın onlara zarar verme. İşte o zaman sana kavga nasıl edilir göstermem belki ama... Bir şeytanın Araf'tan nasıl silineceğini gösteririm!"

Kapıyı çarpıp çıktığım an karşımda yüzleşecek yeni birisini buldum. Emel'i.

İyi görünüyordu. O ağlak, hüzünlü, mağrur hâli üzerinden tümüyle silinmişti. Hiç kötülük yapmamış gibi başı dikti. Yüzü boyalı, kıyafetleri gösterişli, kızıl saçları bukleliydi.

Yeşil topuklu ayakkabısıyla şatonun geniş girişinin orta yerinde ritim tutarken, beyaz kollarını göğsünde kavuşturdu. Onu görünce yavaşlayan adımlarım, aramızda belli bir mesafe kala duraksadı.

"Nasıl göründüğünü söylememi ister misin?" diye konuştu, zevahiriyle birebir örtüşen bir tonla. "Ağzının payını almış gibi..."

Sadece dudaklarımı kıvırarak son derece sessiz bir şekilde bir süre güldüm. Elimde değildi.

"Hoşuna mı gitti?"

Omuz silkti. İşte bu gerçek bir tepki değildi. "Umurumda değil."

Ağırlığımı sol ayağıma verirken ben de tıpkı onun yaptığı gibi kollarımı göğsümde kavuşturdum. Şayet bir masada oturu-

yor olsaydı, geçer karşısına otururdum. Hatta bir kadeh de ben içerdim. Öyle merak ediyordum dile getirmek üzere olduğum sualin cevabını.

"Benden neden nefret ettiğini kendine itiraf edebildin mi, Emel?"

Şaşkınca baktı. Anlamasını beklemiyordum. «Bak, benden neden nefret ediyorsun, diye sormuyorum. Benden neden nefret ettiğini kendine itiraf edebildin mi, diye soruyorum. İkisi arasındaki farkı anlayamayacak kadar aptal bir kadın olduğunu düşünmüyorum.» Kaşımı çatıp kirpiklerimin altından baktım. «Yoksa... Düşünmeli miyim?»

Dudakları aralandı ama bir şey söylemedi. Çünkü ne söyleyeceğini kendisi de bilmiyordu. Sonra "Nereden çıktı bu?" diye sordu. "Neden merak ediyorsun?"

Başım omzuma meylederken, onu şöyle bir inceledim. "Senin için seçenekleri daraltmamı ister misin?" Yavaş, çok yavaş adımlarla yaklaştım. Sinirlerini bozduğuma emindim. "Benden nefret ediyorsun çünkü güçlüyüm. Benden nefret ediyorsun çünkü birine yaslanarak değil, tek başıma ayaktayım. Benden nefret ediyorsun çünkü birbirimize çok benziyoruz. Yani... Sadece görsel olarak." Aramıza oturan gerilimin tüm elektriğini ona yönelttim. "Benden nefret ediyorsun çünkü Ateş senin değil, benim peşimde."

Son sözlerimle hafifçe titredi, başarmakla kalmayarak ondan istediğim cevabı da almıştım.

"Bunun uzun süreceğini mi sanıyorsun?"

İçten bir şekilde gülümsedim. "Haklısın, uzun sürmeyecek. Sonsuza dek sürecek."

"Ya sana aksini ispatlarsam ki daha önce ispatladığımı sanıyorum."

Sağ elimin tüm parmak uçlarıyla omzuna dokundum. "Sen bana bir bok ispatlamadın. Ateş ile aramdaki sorunda payın olduğunu mu sanıyorsun? Yalnızca karısı için yaptığı fedakârlıkta fazla ileri gittiği için öfkeliyim. Haydi Emel, bilmiyor olamazsın. Ateş, sana karşı herhangi bir duygunun peşinden sürüklenerek gelmedi evine. Benim için oradaydı, bana zarar vermemek için..."

"Kes şunu!" diye bağırdı dolan gözleriyle. "Beni kışkırtma! Bunu sakın yapma!" Kaldırdığı parmağını göğsüme doğru sallarken göz ucuyla oraya baktım. "Kışkırtıldığım zaman ne kadar tehlikeli olabileceğimi tahmin bile edemezsin."

"Ederim." Kapanıp açılan gözlerimle kendimi onayladım. "Sahi, Ateş'i kışkırtıldığın için mi aldatmıştın? Ya işlediğin cinayet... Seni kışkırttığı için mi Ateş'i öldürdün!"

Kalkan elini havada yakalayıp büktüm. Emel'in arkasına geçerek bileğini beline yapıştırdım. Acıyla inleyerek "Bırak!" dedi. "Bırak."

"Bir daha bana dokunmayı denersen elini koparıp bir kutu içinde dostun Sofia'ya armağan ederim. Eminim ki bu yöntemden ikiniz de fazlasıyla hoşlanıyorsunuzdur." Onu iterek bıraktım ve yönümü kapıya döndüm. Bu sabah gördüğüm üçüncü yüz bana gülümseyerek bakıyordu.

Ateş, şişkin kollarını birbirine kavuşturarak yaslandığı pervazdan bana gururla bakıyordu.

"Buraya hırçın karımı almak için geldim. Görüyorum ki onun da işi bitmiş."

Ona doğru yürürken dönüp Emel'e bakmadım. Suratının ne halde olduğunu tam anlamıyla tahmin edebiliyordum. Yolun büyük bir kısmında hiç konuşmadık ama Ateş'in gülümseyen bakışlarını üzerimde hissetmiştim. Emel ile yaptığım konuşma-

ya şahit olduğunu düşündükçe ağır bir utanç dalgası kıyılarıma vuruyordu. Resmen Ateş'in bana söylediklerinin aynısı Emel'e söylemiştim. İnkâr ettiğim ne varsa söylemiştim!

"Aslında şatoya gelene kadar sana çok kızgındım." diye konuştu eve yaklaşırken. "Hatta öfkeden arabaya sığamadım." Bence konuşmayı tam burada kesebilirdi ama elbette bunu yapmadı. "Ama o kadının karşısındaki duruşun, sözlerin..." Keskin bir manevra yaptıktan sonra hayran bakışlarını üzerime çevirdi. O bakışlara yalnızca yarım saniye karşılık verebildim. "İşte, bu benim karım, dedim."

Başımı cama çevirip onu tamamen görüş açımdan çıkardım. "Bu konuyu kapatabilir miyiz?"

"Oraya neden gittiğini söylersen, kapatırız. Sadece Emel'e haddini bildirmek için gitmediğini sanıyorum. Yoksa... Öyle mi?"

Alay ediyordu. Düpedüz benimle alay ediyordu!

"Sofia'yla konuştum. Eğer kızlara zarar verirse, ona yapacaklarımı anlattım."

"Bu kadar mı?"

Araba bahçesinin önünde durdu. "Bu kadar."

Bana inanıp inanmadığını bilmiyordum ama arabadan inip eve yürürken söyleyecek başka bir şeyim yoktu. Biraz Derin'in azarlamasını dinledim. Biraz da ağabeyimin... Yokluğumu önce Derin fark etmişti. Ateş'e haber ulaştırdığında ise, nereye gittiğimi tahmin etmek kimse için zor değildi. Onları dinlerken asla cevap vermedim. Sonra mutfağa girip akşam için bir ordunun doyabileceği kadar yemek yaptım.

"Çok güzel." Sezgin zaten dolu olan ağzına bir lokma daha iteledi. "Çok güzel." Bir lokma daha... "Çok güzel." Bu kez ağzından boğulur gibi bir ses çıkmıştı. Derin çatalını çekip aldı.

"Konuşmak için önce ağzındakinin bitmesini mi beklesen acaba?"

Sezgin ağzındakileri yuttuktan sonra derin bir nefes aldı. "Ama çok güzel." Çatalını geri aldı ve yeni bir yemeğe batırdı. "Hare, yeniden mutfağa girdiğin için sana minnettarım. Lütfen bunu daha sık yap."

Ateş oturduğu baş köşede arkasına yaslandı. "Ben de öyle." Tam karşısında oturan varlığıma göz kırptı. "Umarım yeni mutfağını sevmişsindir."

Çok. Ateş'in düzenini her zaman çok sevmiştim. Her şey yerli yerinde ve fazlasıyla topluydu. Yemek yaparken hiçbir şeyin yerini aramamakla kalmamış, aynı zamanda yabancılık da çekmemiştim.

"Fena değil."

Karşılıklı oturan Creff ve ağabeyime baktım. Biri yemeğine hiç dokunmamıştı, diğeri ise çatalıyla tabağındakilere işkence ediyordu.

"Tabaklarınızı bitirmeye ne dersiniz?"

Ağabeyim, Derin'in önerisine karşılık elindeki çatalı tabağına bıraktı. "Bitirmezsek ne olur, açlıktan ölür müyüz?"

Derin üzüntüyle "Öyle demek istemedim," diye açıkladı. "Yalnızca sizi böyle görmek bizi üzüyor."

Bu kez Creff karşılık verdi. "Kadınlarımızı yanımızda göremek de bizi üzüyor."

Onlara her şeyin yoluna gireceğini söyleyecekken içimde hissettiğim kıpırtıyla elimi karnıma götürdüm. Dudaklarım aralandığı gibi kalakaldı. Elimin altında portakal büyüklüğünde bir yumru vardı. Başım kademeli olarak karnıma eğildiğinde, kitlenin avcumda titrediğini hissettim.

"Ne oluyor?" Ateş bunu sorarken yerinden kalktı. Yanıma

geldi ve oturduğum sandalyenin dibinde diz çöktü.

"Bu... Siktir!" Gördüğü şey göz bebeklerinin büyümesine sebep olmuştu. Karnım hamile bir kadının karnına benzemiyordu. Bir tarafı düz iken, diğer tarafına sivri bir yumru saklanmış gibiydi. "Acı veriyor mu?"

Ne ara dolduğunu anlayamadığım gözlerimden düşen yaşlar yanaklarımdan süzüldü. Umudumun orta yerinden kırıldığını hissettim. Benim değil, onların söylediği oluyordu. "H... Hayır."

Ateş elini karnıma uzattı, yumruya dokunduğu an öyle büyük bir acı çektim ki kendimi istemsizce sandalyeden ittim. Biri karnımın içini ateşe vermişti, cayır cayır yanıyordum! Ateş son anda beni düşmekten kurtardı, dizlerine çektiğinde çığlık çığlığa bağırıyordum.

"Ne oluyor lan!" Sarıldığım omuzlarına acıdan tırnaklarımı sapladım. Tüm bedenim kasılmıştı, uzuvlarımın yönetimi artık bende değildi. "Hare..." Ateş'in yüzüne oturan acı ifadenin kaynağı fiziksel değildi. Bedenimi sıkıca kavrayıp ayağa kalktı ve seri adımlarla kapıya yürüdü.

"Sezgin! Direksiyona geç! Bu işi artık sonlandırıyoruz!"

11. BÖLÜM

"Bilinmezin Vedası"



Acının ibriğinden akan katran devinimsiz kalplerimize döküldü.

Katre[9] sesleri ölümün sessizliği kadar ürpertici ve kulak kanatıcıydı.

"O ucube yedi gün içinde Hare'nin içinden çıkarılmazsa, önce yuvasını sonra da tüm ruhları yok edecek!"

Bu kasvetli ve iç kemiren cümle zihinlerimize pimi çekilmiş bir bomba gibi düştü.

Sezgin, Derin, Creff, ağabeyim ve o, Ateş; bir süre hiçbiri konuşmadı, konuşamadı. Bakışlarını bile benden sakındılar. İçimin yangınına kimse bir bardak su dökemedi. Ateş bile...

"Hayır," dedim, sakin, kararlı ve acının sertleştirdiği sesimle. "Bunu kabul etmiyorum." Karnımdaki yumruya dokunmak bana yalnızca garip bir ürperti hissi verdi. "Emin olmadan..."

"Sen ne emin olmasından bahsediyorsun?" Bunu söyleyen Ateş'ti. Sesini yükseltmemişti, tehditkâr değildi. Yalnızca her hecesi sitem doluydu. Oturduğu iskemleden sertçe kalktı ve bacaklarımı sarkıtarak oturduğum sedyeye yaklaştı. Gözleri bir başka bakıyordu. İyice yaklaştığında gördüm ki, irislerine saklanan duygunun adı korkuydu. Ah, ne tanıdıktı... Aynısını çokça

9 Damla. (ed.n.)

zaman önce şehrin soğuğu sıcak bedenimi tüketirken ve beni ölüme sürüklerken de görmüştüm. Aynısını... "Duymadın mı? Sağır mısın? Yuvasını yok edecek diyor, yuvasını!"

Ağlamamak için kirpiklerimi kırpıştırdım. "Evet, onun yuvası benim. Bu yüzden karar verecek olan da benim!"

İşaret parmağını göğsüme yasladı. "Benim yuvam da sensin!" Aramızdaki kırılmaz camın ardından birbirimize kederle baktık. "Bu yüzden kararı ben vereceğim."

Sedyeden atlayıp karşısında durduğumda, başım omzuma düşmüştü. "Ateş..."

"Ateş haklı." Ağabeyim katı bir ifadeyle ayağa kalktı, diğerleri de bir bir ona eşlik ettiler. İhtiyar ve şifacı kadın sabırla vereceğimiz kararı bekliyordu ancak aynı sabır Dekan'da mevcut değildi. "Ne yapılması gerekiyorsa yapılacak, aptal inadın yüzünden ne seni ne de diğerlerini tehlikeye atmayacağız."

"Aptal bir inat mı!" diye sordum hem ifademe hem de sesime yansıyan müthiş bir şaşkınlıkla. "Sen buna aptal bir inat mı, diyorsun ağabey? Söz konusu olan benim be..."

"O bir bebek değil, Hare!" Bunu öyle yüksek sesle söyledi ki, avuçlarımı ağzına bastırmak istedim. "Bunu kabul et, etmek zorundasın!"

Söz hakkımı gasp eden Dekan'dı. "Bu kadına laf anlatmak zor, hatta imkânsız. Ne kendini ne de diğerlerini düşünüyor. Burada tüm ruhlardan bahsediyoruz, tanrı aşkına! Tüm ruhlar! Nasıl olur da hepimizin kaderi onun dudaklarının arasında olur?"

Dekan'a öfkeyle bağırmak istedim ama öyle şeyler söylemişti ki kendimi tam bir bencil gibi hissetmiştim. Sadece bu yüzden durdum ve bu hissi üzerimden silip atmaya çalıştım. Olmadı.

"Hiç mi yanılma payınız yok?" diye sordu Derin. "Biraz bile mi?

Alacağı cevaba kulak tıkamak istedim ama artık çok geçti.

"Hiç yok," dedi şifacı kadın. "Biraz bile."

Ağabeyim kararlıca başını salladı. "Tamam. Ne yapılması gerekiyorsa yapılacak o halde."

Burada durup saatlerce ağabeyime direnebilirdim. Herkese direnebilirdim. Bunu yapabilirdim.

"Hare'yi eve götürün." İhtiyar, uzun kaşlarının altından teskin eden bakışlarını bakışlarımla buluşturdu. "Şimdi sadece dinlenmeye ihtiyacın var." Masasının üzerindeki koyu yeşil, ahşap kutuya uzandı ve onu Ateş'e teslim etti. "Uyumadan önce bu karışımı içsin, gevşemesine yardımcı olacak. Yarın sizi ziyarete geleceğim." Arkasında bulunan şifacı ve Dekan'a göz ucuyla baktı. "Yalnız."

Yatağa girdiğimde bitkin ve çaresizdim. Eve geleli bir süre oluyordu. Salonda toplantı yapan grubun artık ivedilikle karar vermesi gereken bir konu daha vardı, onların yanında kalmayı bir saniye bile düşünmemiştim. Soyunup iç çamaşırlarımla yatağa girerken tüm dileğim tanrının bana bir çıkış yolu armağan etmesiydi.

"İhtiyarın karışımı gerçekten kötü kokuyor." Derin usulca içeri girdi ve kulpundan tuttuğu toprak fincanı bana uzattı. "Ama o verdiyse muhakkak iyi gelecektir."

Fincana bir süre bomboş gözlerle baktıktan sonra aldım. Gerçekten kötü kokuyordu.

"Kimsenin bir anneye bebeğinden vazgeç, deme hakkı olmamalı. Bu, tüm evrenin en büyük günahı sayılmalı." Yatağın bir köşesine otururken, oyu bakışları boşluğa dalmıştı. "Seni benden daha iyi kimse anlayamaz, biliyorsun değil mi?"

Yavaşça başımı salladım.

Yumuşak avucu suratımı bulduğunda, dudaklarında buruk

bir tebessüm vardı. "İhtiyara güvendiğim için, içindekinin sana verdiği acıdan nefret ettiğim için, sana bir şey olmasına katlanamayacağım için ben diyorum. Vazgeçmelisin dostum. Bu kez savaşmanın vakti değil. Beni affet ve çok üzgün olduğumu bil."

Dolan gözlerini benden kaçırdı. Ayağa kalktığında başıyla elimdeki fincanı işaret etti. "Onu bitir, sana iyi gelecek."

Arkasını döndüğünde yüzünün ıslandığını biliyordum. Bir gidişinin yarattığı boşluğa bir de elimdeki fincana bomboş gözlerle baktım. Bu uzun sürdü. Fincanı dudaklarıma götürdüğüm an ihtiyardan duyduğum son sözler aklıma geldi. Yarın geleceğim... Vakit epey geç olmuştu. Karışımı içersem beni uzunca bir zaman uyutacağı aşikârdı. Nitekim ihtiyar geldiğinde onu göremeyecektim.

Belki de istediği buydu. Bu işi benimle değil, diğerleriyle çözmek...

Hiç düşünmeden yerimden kalktım, sessizce banyoya gidip karışımı gidere döktüm. Odama döndüğümde boş bardağı baş ucuma bıraktım. Kimse inanmasa da, ben o toz zerresi kadar olan ihtimale inanıyordum. O ihtimal için savaşacaktım, tek başıma bile olsa...

Teslim olduğum uykunun bir aralığında, onun acı kahve kokusunu duyumsadım. Karanlıktı ve çok yakınımda olduğunu hissedebiliyordum. Gözlerimi açmaya çalışsam da başarılı olamadım. Hemen arkamdaydı. Yatak hafifçe gıcırdadı. Sırtım özlem duyduğum gövdesine yaslanırken güçlü kolu belimden karnıma uzandı. Tamamen uyanmıştım ama ne istediğim gibi ona karşı koymuş ne de uyanık olduğumu ele verecek en ufak bir harekette bulunmuştum.

Burnu saçlarımda bir süre gezindi, uzun bir süre... Yavaş... Yavaş ve özlemle...

"Bebeğim." Sesi fısıltıdan çok bir mırıltıyı andırdı. Dudakları saçlarımın arasına kuş tüyü hafifliğinde bir buse bıraktıktan bir saniye sonra tekrar etti. "Bebeğim benim."

Karnımdaki eli yumruyu buldu, duygusuz bir dokunuştu. Bunu öyle fazla hissettim ki...

"Bebeğimizi taşıman yalnızca Araf'ın değil, tüm evrenin en güzel olayı olurdu. Hare," dedi acıyla. "Hare'm, sana âşık olmam da tüm evrenin en güzel olayı. Sana sahibim, bana kırgın olsan da sana sahip olduğumu biliyorum, bunu kaybedemem."

Karnımdan ayrılan eli usulca göğsüme çıktığında, dudaklarımı ısırıyordum. "Bana kızacaksın, biliyorum. Belki benden daha fazla nefret edeceksin. Buna dayanabilirim ama hiçbir güç beni sensiz bırakamaz."

Bana sıkıca sarıldı ve mümkünmüş gibi başını boynuma saklamaya çalıştı. "Seni seviyorum. Seni yaşarken ve sonrasında kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum."

Mantığımın sarkıttığı ipe uzanan elimi duygularım tutuyordu.

Aynı anda hem çok konuşmak hem de Araf'tan silininceye dek susmak istiyordum.

Konuşursam sesim, onu benden almayın, derdi. Susarsam kabullenmiş ve onları kurtarmış olurdum. Esasen her şey bitene kadar derin bir hiçliğe bürünmek istiyordum.

Uyandığımda hâlâ yanımdaydı, uyuyordu. Hem çok huzurlu hem alabildiğine huzursuzdu. Bunu ne ara ona döndüğünü bilmediğim bedenim sayesinde yüzünde görebiliyordum.

Kirpikleri kıpırdadı, kirpiklerimi birleştirdim. İçtiğimi sandıkları karışımın beni bu vakitlerde bile derin bir uykuda tutması gerekiyordu. Bir an sonra yüzüme düşen turuncu bir tutamı kulağımın arkasına götürdü. Gözleri yüzümdeydi, bunu kapalı gözlerimin ardında düşleyebiliyordum.

Alnıma belli belirsiz bir öpücük kondurdu ve "İşte şimdi günüm aydı," diye fısıldadı. Sonra da saatlerdir beni sıkıca sardığı kollarını geri aldı ve odadan çıktı.

Ona değilse bile kendime itiraf etmeliydim ki, onu özlemiştim. Onunla uyumayı, uyurken yüzümde hissettiğim buselerini, burnumun alıştığı kokusunu ve gözlerim kapalıyken bile güvende hissetmeyi fena halde özlemiştim.

Dakikalarımı onu düşünerek geçirirken kapının açılıp kapandığını duydum. İhtiyar gelmiş olmalıydı. Bir zaman bekledim. Sonra sessiz olmaya özen göstererek yerimden kalktım ve koridora ilerledim. Herkes oradaydı. İhtiyarın etrafına toplanmış, pürdikkat söyleyeceklerini bekliyorlardı. Konuşmaya başladığında bulunduğum mesafeden duyamadığım için yakalanma tehlikesini göze alarak biraz daha ilerledim ve koridorun başına kadar gittim. Eğildiğimde, ihtiyarın yaşlı sesi net olarak kulaklarımdaydı.

"İşe yarayacağını bilsem onunla bizzat, uzun uzun konuşurdum ama yaramayacak. Karnındakinin bir bebek olduğuma tümüyle inanmış durumda." Verilen sıkıntılı nefeslerin sesi benimkine karıştı. "Altı gün kaldı. Tamı tamına altı gün. Hesaplamalarımıza göre o yaratık altı gün sonra onu yenemeyeceğimiz ebatlara ulaşacak."

Avuçlarımı birleştirip çenemin altına yerleştirdim. Duyduklarım algılarıma her açıdan taş atıyordu. Yüreğim ise inanmak istediği noktadan hasar alıyordu.

"Bunları daha fazla anlatma," dedi Ateş. Tahammül seviyesi yokla yarışırdı. "Onu nasıl kurtaracağız, onu söyle."

Kırıştırılan bir kâğıdın sesini duydum. Ardından ihtiyar korktuğum cevabı verdi. "Bu noktada Dekan devreye girecek. Karından dikine yapılacak bir kesiyle yaratığı alabileceğimizi söyledi. Aslında... Esas mesele buradan sonra başlıyor. Yaratığı yok etmenin tek yolu tıpkı kendisi gibi kötü bir bedende yolculuğuna devam etmesidir. Girdiği yeni bedenin kötülüğü onu gün be gün eritecek ve giderken beraberinde götüreceği tek beden yeni yuvası olacak."

Boğazıma oturan yumru nefes almama izin vermezken tüm bunları gerçekten duyup duymadığımı anlamaya çalıştım. İhtiyarın söyledikleri tahminimin çok, çok ötesindeydi. Hiç kuşkusuz, içimizden biri bile bu kadarını tahmin edemezdi. Ruhuma yayılan karanlık gölge beni tümüyle Araf'ta bırakmıştı. Ne yapacaktım ben şimdi?

"Sen ne söylediğinin farkında mısın?"

"Ne yazık ki Ateş. Günlerdir hiç uyumadan bunun üzerinde konuşuyoruz. Dekan ile giriştiğim münakaşaların haddi hesabı yok. Lakin hangi çıkış yoluna saptıysam onun dediğine geldim. Kabul etmeliyiz. Kabul etmeden ne Hare'yi kurtarabiliriz ne de yaratığı yok edebiliriz."

Yankılanan bir vurma sesi duyuldu. "Sikeyim böyle işi!"

"Nasıl yani? Hare'yi kurtarmak için kötü de olsa bir insanı mı feda edeceğiz? Nereden bulacağız böyle fena bir şeyi hak eden kötü ruhu?" Sezgin sorduğu soruyu kendisi cevapladı. "Tabii ya! Sofia! Yaratık Sofia'nın içine yerleştirilsin!"

Creff "Kabul etmez," dedi. "Kendini neden göz göre göre yaksın?"

"Yaktığını bilmeyecek. O yalnızca Hare'nin ona istediği şeyi daha erken verdiğini zannedecek."

Derin heyecanla "Zekice!" diye atıldı. "Sezgin! Sen bir dâhisin. Durum Sofia'ya olması gerektiği gibi anlatılırsa, zevkle kabul edecektir. Böylelikle hem Yasemin'i ve Alya'yı geri alacağız hem de Sofia şeytanından hak ettiği gibi kurtulacağız."

"Ona durumu olması gerektiği gibi kim anlatacak? İhtiyar mı?"

"Hayır, Creff," diye cevapladı Ateş. "İhtiyarın bizden biri olduğunu biliyor. Bunu Dekan yapacak. Yaratıktan bir mucize gibi bahsetmeye devam ederek, Sofia'nın aç gözlü tarafına oynayacak ve planımızı uygulayacak."

Ben henüz durumu hazmetmeye çalışırken plan yapılmıştı. Onu benden nasıl alacakları, nasıl bir başkasına verecekleri konuşulmuştu. Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatırken, Dekan'ın Sofia'ya nasıl ulaşacağı, onu nasıl ikna edeceği bile ayarlanmıştı. Söz hakkım olmamıştı, olmayacaktı.

İhtiyarın gülümsediğini duydum. "Gençler, siz harikasınız."

12. BÖLÜM

"Vazgeçiş"



Geride kalan birkaç günde yüzüme bakan herkeste, benden gizlediklerinin mahcubiyeti vardı. En azından öyle olduğunu sanıyorlardı. Bildiğimi onlardan saklamam zor olmamıştı. Zaruri durumlar dışında Derin ile bile konuşmuyordum. Tek dertleri ben olmadığım için bu durum beni bir açıklama yapacağım kadar köşeye sıkıştırmamıştı. Düşünüyordum. Çokça, bıkmadan, usanmadan düşünüyordum. Bakışlarım ise hep karnımdaydı. Dokunuyordum, okşuyordum, herkese inat onun istediğim gibi bir bebek olmasını diliyordum.

Bu tıpkı beyin ölümü gerçekleşen birinden geri dönmesini beklemek gibiydi. Bildiğim halde vazgeçmek istemiyordum.

"Bir mucizeye ihtiyacım var," diye mırıldandım, oturduğum iskemlede yine karnıma dokunurken. "Bir mucizeye ihtiyacımız var."

"O mucize sensin."

Creff'in sesine döndüm, yorgun ve uykusuz gözleriyle pervaza yaslanmış, tıpkı benim gibi pencereden dışarı bakıyordu. Diğerleri çıkalı epey oluyordu.

"Keşke söylediğin gibi olmasaydı." Kederli bir iç çekişten sonra "Bana kızıyor musun?" diye sordum. "Bencilin teki olmalıyım gözünüzde. Feda edeceklerim ile hem tüm ruhları

hem de Alya ve Yasemin'i kurtarabilecekken benim tek yaptığım inkâr etmek."

"Hiç bencil olduğunu düşünmedim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Elim karnımdan bir türlü ayrılmıyordu. Oradaki sivri yumruyu avcuma sığdırırken "Keşke ihtiyarın söyledikleri doğru olmasaydı. Ben yine Yasemin ve Alya için bebeğimi Sofia'ya verirdim. İnan ki, yapardım bunu. Benden uzakta da olsa iyi olduğunu bilmek, bir gün onu geri alabileceğimi bilmek beni ayakta tutmaya yeterdi."

Günler sonra kurduğum en uzun cümle olmuştu. Aslında bencil olup olmadığımı Creff'e değil, kendime ispat etmeye çalışıyordum.

"Sen gördüğüm en fedakâr kızsın Hare. Ateş kriz anlarında seni kendinden uzak tutmaya çalışırken, ona kene gibi yapıştığına çok fazla ben şahit oldum, unuttun mu?"

O günleri hatırlamanın acısıyla gülümsedim. "İstesem de unutamam."

"Ne söylediğimi unutma. Mucize olan sensin, senin gücün. Araf bir mucize ve biz bu mucizenin birer parçalarıyız. Karnındakinin bir bebek olmasını istiyorsun, her kadın isterdi. Unutma, bazı kadınların anne olabilmesi için çocuk doğurmasına gerek yoktur."

Başımı hayal kırıklığıyla salladım. "Teselli de olsa sözlerin çok değerli. Teşekkür ederim."

Başını sola eğdi, kıvırcık saçları devrilen birer domino taşı nizamıyla o tarafa meyletti. "Teşekkür etmen için söylemedim." Arkasını döndü, koridora doğru uzaklaşmak üzereyken aklına bir şey gelmiş olacak ki omzunun üzerinden bana baktı. "İhti-

yarın söylediklerini onayladığı için Ateş'e kızabilirsin ama ben de olsam aynısını yapardım. Önce Yasemin'i kurtarırdım. Ne var biliyor musun? Sezgin de aynısını yapardı, ağabeyin de... Âşık olan her adam aynısını yapar çünkü başka bir ihtimal yok. Anlıyor musun? İkinci bir seçenek yok."

İkinci bir seçenek yok. Ruhlar Şehri bize ikinci seçeneği hiç sunmadı. Biz aldık.

Belki bir kez daha... "Anlıyorum. Merak etme Creff. Hiçbiriniz merak etmesin."

Onları inandıklarından döndürmek zordu. Kabul etmeliydim. Bu kez tek başımaydım.

Hava kararıp da eve döndüklerinde Derin'in suratında buz gibi bir ifade vardı. Bir şeyler olduğunu anlamıştım ama ne anladığımı belli ettim ne de neler olduğunu sordum. Çok geçmeden Sezgin kartlardan bazılarını ortaya saçacak o kelimeleri söyledi.

"Dekan bize haber gönderdi. Seni muayene etmesi gerekiyormuş. Yarın sabah..."

Oturduğum minderlerin üzerinde dizlerimi kendime çektim. "Ne muayenesi? Son gittiğimizde kendince ne yapılması gerektiğini açıkça söylemedi mi?"

Sakallı yanağını kaşıdı. "Ih... Bilmiyorum, seni yeniden görmesi gerekiyormuş."

"Bence en azından muayene olmakta fayda var. Evet, Dekan hoşuna gitmeyecek şeyler söyledi ve senden de kabul etmeni beklemiyoruz ama..." İşaret parmağı karnımı gösterdi. "Hangi aşamada olduğunu bilmeliyiz."

Derin'in gözlerimin içine baka baka yalan söylemek hoşuna gitmiyordu, biliyordum ama yine de soğukkanlılığını koruma-dığını söylersem bu yalan olurdu.

"Tamam," dedim, duygusuz bir sesle. "Gidelim. Ne zaman?"

"Bu gece." Ateş içeri girdiğinden beri oturduğu masadan başını kaldırıp ilk kez konuşmuştu. "İkimiz gideceğiz."

"Neden ikimiz?"

Çünkü bu, planlarını gerçekleştirmeden bir adım önceki hazırlıktı. Fazla kişi risk demekti. Biri pot kırarsa anlayacağımdan şüphelendikleri için sayıyı azaltmışlardı.

"Hakan ve Creff kaleye gidecekler. Derin ve Sezgin de bugün çok yoruldu. Bu yüzden ikimiz gideceğiz."

İmayla "Sen yorulmadın mı?" diye sordum.

İmayla "Konu sen olduğunda yorgunluk kelimesinin anlamını unutuyorum," diye cevap verdi.

Alacakaranlık hava zifiri karanlığa evrildiğinde, söylediği gibi yalnızca ikimiz evden çıktık. Korkmuyordum. Dekan'dan rahatsızlık duyacağım kesindi ama herhangi bir tepki vermemekte kararlıydım. Önümde hâlâ iki günüm vardı.

İki gün bir mucize için yeterli miydi?

"Hiç konuşmuyorsun."

Gözlerimi yoldan ayırmadan "Sana öyle gelmiş," dedim.

"Konuşmuyorsun."

"Konuşuyorum ya."

Gözleri yoldaydı. Büyük elleri direksiyonu sıkı tutuyordu. Gerginlikten grileşen parmak boğumlarına daldım bir süre. Bu yolda gitmeyi o da istemiyordu.

"Neden biz?"

Cevap veremedi. Oysa ondan içimdeki ağırlığı belki biraz hafifletecek bir cevap beklerdim. Araba bir noktada ani bir frenle durduğunda, kollarımı onun ellerinin arasında buldum. Mavilerinde fırtınalar kopuyordu. Gözleri boşalamayan yağmur bulutlarından farksızdı.

"Bilmiyorum. Bilmiyorum. Lanet olsun ki bilmiyorum. Kader bizimle uğraşıyor Hare. Uğraşmaya devam edecek. Sana aydınlık bir son sunamıyorum. Sadece bu yüzden kendimi işe yaramaz bir adam gibi hissediyorum." Başını eğdiğinde, onun çaresizliğini iliklerime kadar hissettim. Kalkan elim sakallarına dokunmak istedi. Hiç konuşmadan, dakikalarca... Ama bunu yapacak gücü kendimde bulamadım. Ona ne zaman dokunmak istesem yüreğimi kahreden o görüntü gözlerimin önüne düşüyordu ve şimdi yaptığım gibi hızla geri çekiliyordum.

"Gidelim. Dekan eminim heyecanla beni bekliyordur."

Arkama yaslanıp bakışlarımı pencereden dışarı uzattım. İçime işleyen tüm duygular beni alaşağı etmeye yemin etmişti. Ateş'in yüzümde hissettiğim bakışları bunu ona da söylüyordu.

Yeniden yola koyulduktan kısa süre sonra Lazan ve Pravi sınırına konumlandıran siyah yapının önünde durduk. Ateş'in söylemek istediği bir şeyler vardı ama onu dinlemeye niyetim yoktu. Kapıyı açıp aşağı indim ve Ruhlar Şehri'nde bulunmak istediğim son yere önden girdim.

İhtiyar, Dekan ve şifacı kadın hazırladıkları sedyenin başında beni bekliyorlardı. Hiçbir şey demeden gidip sedyeye uzandım ve karnımı açtım. Bu onları şaşırtmış olacak ki bir süre oldukları yerde kalıp birbirlerine baktılar.

"Sen oturabilirsin, lider." Dekan'ın başı bana çevrildi. "Biz onunla ilgileneceğiz."

Ateş onu hiç duymamış gibi yanından geçip yaklaştı. Sedyenin etrafından döndü ve baş ucumda durdu. "Ne yapacaksanız başlayın. Burada daha fazla durmasını istemiyorum."

Dekan ne söyleyecekse ihtiyar elini kaldırarak onu susturdu ve "Tamam evlat," dedi. "İşimiz uzun sürmeyecek."

Daha önce olduğu gibi Dekan ve ihtiyar sedyenin her iki

yanında, karın hizamda karşılıklı olarak yerini aldı. Dekan'ın eli karnımı bulduğunda, tepeden tırnağa ürperdiğimi hissettim ama yine de Ateş'in elime uzanan elini tutmadım. Dekan parmaklarına karış şeklini verip göbek deliğimin altından ve üstünden ölçtü.

Bilmediğimi sanarak karnımı kesip onu benden alacakları yeri karış karış ölçtü.

Arada ihtiyarla göz teması kurarak bazı noktalarda anlaştılar. Karnımdaki yumru dünden bugüne iyice sertleşmişti. Onların da bunu fark ettiğini yalnızca tavana baksam da anlayabiliyordum. Dekan başımdan ayrıldığında, şifacı kadın yaklaştı.

"Şimdi karnına kendi karışımım olan bu yağdan süreceğim. Karnındaki gerginliği alıp seni raha..."

"İstemiyorum." Doğrulup karnımı kapattım. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum. Ben iyiyim, eğer işiniz bittiyse gitmek istiyorum."

"Ama bu yağ yumrunun belki biraz dağılmasını sağlayacak. Daha iyi hissedeceksin."

Kadına yeni bir tepki vermeyince Ateş elini uzattı. Şifacı kadın hemen karışımı onun avucuna bıraktı. "Ben hallederim."

Sedyeden atlayarak indim. "Hayır, istemiyorum. Bunu söylemenin başka bir yolu var mı? İstemiyorum."

İhtiyarı başımla selamladıktan sonra oradan çıktım ve arabaya bindim. Bildiğimi belli etmemem gerektiğini biliyordum ama kendime hâkim olmam çok zordu. Derin bir nefes alıp dolan gözlerimi pustan arındırmak için kirpiklerimi kırpıştırdım.

Ateş arabaya biner binmez bir sigara yaktı. Üst üste üç sigara içtiğinde, daha yola çıkalı beş dakika bile olmuyordu. Söylemek isteyip sustuğu çok fazla şey vardı, tıpkı benim gibi...

Ona dönüp avazım çıktığı kadar bağırmak istiyorum; "Biliyorum! Bana ne yapacağınızı biliyorum! Bugün buraya neden

geldiğimizi biliyorum! Lanet olsun, biliyorum ama engel olamıyorum. Çünkü benim elimden de sizin gibi bir şey gelmiyor!"

Eve döndüğümüzde Derin konuşmak için yaklaştı. Bir şeyler anlayıp anlamadığımı öğrenmek için ağzımı arayacaktı belki de... Ona uyumak istediğimi söyleyip odaya gittim. Ruhumdaki rüzgârın bedenimi soluksuz bıraktığı bir noktadaydım. Yatağa girmeden önce üzerimi çıkarmak istediysem de Ateş'e geçen seferki gibi hazırlıksız yakalanmamak için bunu yapmadım. Gözlerim rahat yatak elbiselerinden birini aradı ama onlar da temizlenmek için Derin tarafından alınmıştı. Olduğum gibi yatağa girdim ve bir an önce uykuya teslim olmayı bekledim.

Kumaşın bacaklarımdan sıyrılma hissi belli belirsizdi. Başımdaki dokunuş, aynı sıyrılma hissinin kollarımı yoklaması ve bunun tekrarlanması hissedilir ama rahatsız etmeyecek kadar yumuşaktı. Kumaştan ayrılan karnıma dökülen birkaç damla, beni sınırında olduğum uykudan çekip almaya çalıştı ama başarılı olamadı. Bir an sonra tenimde gezinen parmakların rahatlığıyla sırtüstü yattığım yatağa iyice sindim. Parmakların baskısı belli noktalarda artıp azalırken hem keskin bir sızı hem de rahatlama hissediyordum. Uyku hâliyle bir bacağımı diğerinin üzerine attığımda, hissettiğim çıplak sürtünme gözlerimi aniden açmama sebep oldu. Uyurken bacaklarımda pantolon vardı!

Hızla doğrulacağım sırada karnımdaki el beni yatağa bastırarak buna izin vermedi. Aynı anda üzerimde hatırladığım son kıyafetler yerine beyaz, bol bir elbise olduğunu fark ettim. Yanımdaki adam Ateş, karnımı okşayan el ise onun eliydi. Şifacı kadının verdiği yağı tüm karnıma yayarken pürdikkat yaptığı işe odaklanmıştı.

"Kes şunu!" diye bağırdım. Yeniden kalkmak istedim ama elinin altındaydım, yine izin vermedi. "Bırak beni, sana istemediğimi söylemiştim. Sen... Sen beni ne hakla soyarsın!"

"İki dakika kıpırdamadan durabilecek misin?" Yüzüme bakmadı. Gözleri tamamıyla karnımdaydı. Üzerinde yalnızca siyah bir eşofman vardı. Siyah saçlarının ıslak uçları dağınık duruyordu. "Bitmek üzere." Bir eli hâlâ karnımdayken diğeriyle biraz daha yağ takviyesi yapmaya yeltendi. O sırada yağ kutusuna attığım tekme kutusu elinden fırlayarak tüm odaya boca oldu.

"Sana istemiyorum, dedim." Her kelimenin üzerine öfkeli bir vuruş ekledim. "İstemiyorum!"

Karnımda duraksayan elini kapanan gözleri takip etti. Derin bir nefes aldı. Öfkesini içinde bastırmaya çalışıyordu. Gözlerini açması ve ayağa kalkması eş zamanlı oldu. Yağ içinde kalan zemine şöyle bir baktıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi "Derin'i temizlemesi için gönderirim," dedi ve çıktı.

Çok geçmeden Derin elinde çukur bir kap ve bezle içeri girdi. O karnıma bakana dek karnımın halen açıkta olduğunu fark edememiştim.

"Yumru artık sivri durmuyor." Karnıma baktığımda gerçekten yumrunun artık sivri durmadığını, olduğu yere yayıldığını gördüm. "Masaj işe yaramış." Bakışlarını benden kaçırıp dizlerinin üzerine eğildi ve zemindeki yağlı bölgeleri silmeye başladı.

Üzerimdeki elbisenin eteğini dizlerime indirip yeniden yatağa uzandım. Ondan çok beni soyarken, giydirirken ve hatta masaj yaparken uyanamadığım için kendime kızıyordum.

"Eğer duymak istersen, sana iyi bir haberim var."

Birleştirdiğim avuçlarımı başımın altına yerleştirip soluma döndüm. "Dinliyorum."

"Sofia kalenin dışından da olsa Yasemin ve Alya'yı görmemize izin verdi. Yarın sabah onları görmeye gideceğiz. Geleceksin, değil mi?"

Heyecanlanmıştım ama bunu içimde bastırmayı başardım.

"Hayret, Sofia nasıl oldu da onları görmemize izin verdi?"

Çünkü Dekan ile Sofia'nın yollarının kesişmelerini sağladılar. Dekan onun aklına girdi ve planlarından bahsetti. Hah! Acımasız kraliçe Sofia o boktan plana bayılmış olmalıydı!

"Aa..." Yerleri silerken alt dudağını dişlediğini gördüm. "Bilemiyorum. Sadece uzaktan göreceğiz, demir parmaklıkların ardından. Onlar kalenin içinde bizse dışarıda olacağız."

Gözlerimi derin bir uyku için kapattım. "Elbette geleceğim. Bir daha Sofia'nın iyi yanına denk gelemeyebilirim."

Gözlerimi açtığımda herkes çoktan uyanmış ve hazırlanmıştı. Özellikle ağabeyim ile Creff kapının hemen yanında dikiliyordu. Ağabeyim bana nasıl olduğumu sorarken, bir eli kulpun üzerindeydi. Kısaca iyi olduğumu ve gidebileceğimizi söyledim. Bunu bekliyormuş gibi heyecanla kapıyı açıp çıktılar. Ateş arabanın ön kapısını benim için açtığında, ona bakmıyordum bile. Gidip Sezgin, ağabeyim ve Creff'in bulunduğu arabaya bindim. Ateş'in arabasına binmek Derin'e kalmıştı. Kaleye giderken her zamankinden daha hızlıydık.

İçimde hem kızları görecek olmanın sevinci hem de yalnızca bir günüm kalmış olmasının sıkıntısı vardı. Aslında belli etmemeye çalışsalar da, her birinin üzerinde aynı sıkıntı vardı. Ateş ve Derin'in yanımda bulundukları her an üzerimden ayrılmayan bakışlarına karşılık vermesem de, üzüntüyle hissediyordum.

"Durmamız gereken yer burası değildi, ne yapıyorsun?" Ağabeyim ormanın bir noktasında duran Sezgin'e tahammülsüzlükle baktı.

Aynı tahammülsüzlük Creff'de de vardı. "Devam et Sezgin."

Sezgin eliyle önünde duran Ateş'in arabasını gösterdi. "Sakin olun. Ateş devam etmeden edemem."

Ateş ve Derin'in arabadan indiğini fark ederek biz de indik. Çok geçmeden durum anlaşıldı. Burada durmamızı isteyen Sofia'ydı. Bu haberi de bize bizzat Ateş'in buradaki kolu Osan ile ulaştırmıştı. Kaleye daha fazla arabalarla yaklaşmamızı istemiyordu çünkü bize güvenmiyordu. Biraz sonra Sofia'nın bir yığın adamı bizi almak için bulunduğumuz noktaya ulaştı. Her iki yanımıza geçerek bize köprü oluşturduklarında, Ateş'in yumruklarını sıktığını gördüm.

"Sezgin, kızların üzerinden gözünü ayırma."

Sezgin liderinden aldığı emri başıyla onayladı ve hemen arkamıza geçti. Ağabeyim ve Creff önümüzde, en önde ise Ateş vardı. Gri ormanın içinde yürürken başımıza üşüşen ölü ağaçlar bile sanki Sofia'dan yanaydı. Kale görünene kadar yürüdük. Adamlar kılıç uçlu devasa kapıya ulaşamadan durmamızı istemeleri üzerine durduk. Kapının ardından ilk olarak Sofia göründü. Uzun kuyruklu siyah tuvaletinin içinde gülümsüyordu.

Kollarını açtı ve "Hoş geldiniz," dedi. "Zamanlamanız bir harika."

Creff ve ağabeyim Ateş'in iki yanına geçti. Sezgin arkamızda kalmaya devam etti. Yanımızdaki adamlar hayli fazlaydı ve güvenliğimizi gözetmek zorundaydı.

"Alya'yı ve Yasemin nerede?"

Ateş'in sorusuna karşılık dudak büktü. "Ne ayıp, bir hatırımı sormayacak mısın Ateş? Sonuçta o kadar münasebe..."

"Kes sesini!" Ormanda yankılanan sesim tüm gözlerin üzerime çevrilmesine sebep oldu. "Bize kızları göster, onlar için buradayız. Senin şu sefil suratını görmek için değil!"

Sofia'nın gülümseyen yüzü hızla düşerken bana kaldırdığı kaşlarının altından baktı. "Sefil? Sana nasıl bir sefil olduğunu anlatmamı ister misin?" Elini direkt olarak bana uzatarak "Aptal!" diye bağırdı. "Sen önce arkanda çev..."

"Yeter artık!" Derin öfkeyle yanımdan ayrıldı ve öne geçti. "Susman kendi lehine olacak, beni anlıyorsun, değil mi?"

"Bir dakika." Hızla Derin'in yanındaki yerimi aldığımda, erkekler etrafımızı sararak bizi korumaya devam etti. "Ne söylemek istiyorsa söylesin."

Sofia olduğu yerde sallanmaya başladı, tüm parmaklarını teker teker avuçlarından geçiriyordu. Arkamdan çevrilen işi, nasıl bir zavallı olduğumu, sevdiklerimin benden gizlediklerini yüzüme zevkle haykırmak istiyordu ama işinin bozulmasından korktuğu için bunu yapamıyordu. "Her neyse," dedi, bakışlarını üzerimden ayırarak. "Seninle uğraşmayacağım."

Elini kaldırdı ve emretti. "Kızları getirin."

Kalenin sürgülü iç kapısı açıldı. Yasemin ve Alya oradaydı! Metrelerce uzakta da olsa karşımızdalardı...

Ağabeyimin dudaklarından Alya'nın, Creff'in dudaklarından ise Yasemin'in adı özlemle döküldü.

Alya ve Yasemin bize doğru yavaşça yürüdüler. Aşağı baktığımda bu yavaşlığın nedenini gördüm, ayaklarında ikisini birbirine bağlayan kalın bir zincir vardı. Ateş bunu fark ettiğinde atılıp demire tekmesini geçirdi. Kapı gürültüyle sallanırken Sofia bir adım geri çekildi.

"Aptal! Neden zincirledin onları?"

Sofia umursamazca gelmekte olan Alya ve Yasemin'e döndü. "Alya değil ama sonradan gelen şu kız... Yasemin! Onda gereksiz bir hırçınlık sezdim."

Ağabeyim ve Creff kapıya yaklaşmak istediğinde yanımızdaki adamlardan bir kısmı önlerine geçerek engel oldular. Ateş Sofia'ya öyle ters bir bakış attı ki, Sofia isteksizce "Geri çekilin," emrini verdi. Şimdi ikisi de sevdikleri kadınlarla aralarında set olan demirlere tutunmuştu.

İkisinin üzerinde de siyah, yerlere uzanan bol bir elbise vardı. Saçları enselerinden bağlanmıştı. Yasemin iyi görünüyordu. Suratında sinirlerinin bozuk olduğunu ele veren huzursuz bir ifade vardı ama güçlüydü. Alya'ya ise onun aksine yorgun ve mutsuzdu. Mavi gözleri umutsuz bakıyordu.

Atlıların olduğu hizada durdular. Daha fazla yaklaşmalarını Ateş bile sağlayamazdı. Zira atlıların esirlerini kendilerinden uzaklaştırmayacakları aşikârdı.

"Hakan!" Alya dolan gözlerinin ardından ağabeyime aşk ve özlemle baktı. "Burada olduğunuza inanamıyorum."

"Buradayız." Ağabeyimin sesi heyecanla yükseldi. "Buradayız güzelim. Çok yakında siz de burada olacaksınız."

Yasemin'in Creff'e uzanan bakışlarında mahcubiyet vardı. Ona, ondan özür dilermiş gibi bakıyordu. "Bana hâlâ kızgın mısın?"

Creff gülümsedi. "Elbette değilim. Bir deliyle beraber olmanın bedelleri var, değil mi?"

Alya elinin tersiyle ıslak yüzünü silerken bu kez Ateş'e baktı. "Ağabey." Başını üzüntüyle salladı. "Seni çok özledim."

"Ben de," dedi Ateş. O kaya kadar sert ifadesinin altında yatan özlemi görebiliyordum. "Kurtaracağız sizi. Biraz daha sabret."

Alya kurtulmayı istiyordu ama tam da şu an onu ağabeyine karşı asıl rahatsız eden bir başka şey olduğunu sezdim. "Seni hep hayal kırıklığına uğrattım, değil mi?" Başıyla kendini onayladı. "Evet, seni defalarca hayal kırıklığına uğrattım. Çok özür dilerim. Söz veriyorum, hepsini telafi edeceğim."

"Alya, şimdi düşünmen gereken bunlar değil. Bunları düşünmemelisin. Alya dinle beni, buradan çıkacaksınız ve her şey eskiye dönecek. Senden sadece bunları düşünmeni istiyorum. Beni anladın mı?"

Alya ağlayan yüzüyle başını salladı. "Tamam, tamam."

Yasemin'in karnıma kayan gözleri şaşkınlığını yansıtarak büyüdü. "Hare, sen..."

"Beni düşünme, iyiyim. Ya sen, gerçekten iyi misin?"

Sofia'ya ölümcül bir bakış atıp "İyiyim," dedi. "Sadece tüm günü dört duvar arasında hiçbir şey yapmadan geçirmek sinirlerimi bozuyor."

Anlayışla gözlerimi açtım, kapattım. "Dayanın, çok az kaldı."

Sofia büyük bir keyifle "Katılıyorum," diye araya girdi. "Gerçekten çok az kaldı. Şimdiden söylemeliyim ki, sizi ağırlamaktan onur duydum kızlar."

Yasemin ellerini açtı, kapattı. Açtı, kapattı. Özgür olsaydı hiç şüphesiz yapacağı ilk şey Sofia'nın saçlarına yapışmak olurdu. "Bizi kurtarmak için umarım sizi üzecek bir karşılık vermemişsinizdir bu şeytana."

İçimin titrediğini hissettim. Acıyla gülümserken "Yoo," diyebildim. "Siz kurtulacaksınız. Hepimizin istediği bu."

Alya Yasemin'e kızgınca baktı. "Sen ne saçmalıyorsun? Verecekleri hangi karşılık bizden daha değerli olabilir ki?"

"Bunu söylemekten asla bıkmayacağım, senin kadar bencilini tanımadım Alya."

Alya aksi bir tavırla omuz silkti. "Hakkımda ne düşündüğün umurumda mı sence?

Yasemin haklıydı, Alya bir insanın muhtemelen tanıyıp tanıyabileceği en bencil insan olabilirdi ama bu konuda tartışmalarının ne yeri ne de zamanıydı. Bu yüzden cevap vermek için Yasemin'den önce davrandım. "Doğru. Hiçbir şey sizden daha kıymetli değil."

"Kıymetlilerinizle görüşme süreniz bitti." Sofia ellerini birbirine çarptı. "Ne derler bilirsiniz, ziyaretin kısası makbuldür.

İyi olduklarını gördüğünüze göre umarım artık bana biraz olsun güven duyuyorsunuzdur."

Creff dişlerinin arasından homurdandıktan sonra kısılan bakışlarını Sofia'ya çevirdi. "Sana duyduğumuz çok başka duygular var, duymak istemezsin."

Sofia yapmacık bir şekilde gülümsedi. "Tahmin edebiliyorum." Sonra ifadesi sinsi bir ciddiyete büründü. "Ateş, ben dediğimi yaptım. Sıra sende."

Ateş'e baktım. O bana bakamadı. "Tamam."

Alya ve Yasemin geldikleri gibi uzaklaştırılırken ağabeyim bağırdı.

"Alya, seni seviyorum."

Alya aynı coşkuyla karşılık verdi. "Ben de! Ben de seni seviyorum."

Creff ve Yasemin'in ise yalnızca dudakları kıpırdadı.

"Seni seviyorum..."

"Seni seviyorum..."

Bağrımda konaklayan acı, telvelerini avuçlarıma sıvıyordu.

Avuçlarım çok uzun zamandır görünmez sancılarımla sancıyordu.

Bir yanım hâlâ kaçmak ve savaşmak için zamanım olduğunu söylerken diğer yanım sen bencil değilsin, diyordu.

Ben bencil bir kadın değildim, hiç olmamıştım.

Düşünmekten aklımı kaçıracağım gece sabaha kavuşmak üzereydi. Gözümü tek bir saniye bile kırpmamıştım. Birazdan odama Derin gelecekti. Beni aralarında kararlaştırdıkları ba-

haneyle evden dışarı çıkarıp, Sofia'nın yanına götüreceklerdi. Sonra...

Dizlerimin üzerinde durduğum yatağın ahşap başlığına asılıp yüzümü ortasına gömdüm.

Yapabileceğim hiçbir şey yok! Bunu zihnimde defalarca tekrar ettim.

Yapabileceğim hiçbir şey yok.

Bir süre sonra kabullendim. Yine de kimseye bildiğimi belli etmeyecektim. Belki de onların gözünde kandırıldığımı öğrenerek karşı koyduğumda, benim için her şey daha kolay olacaktı. Sergilediğim direnişle onları, kabullenişle kendimi kandıracaktım.

Ne kadar geçtiğini bilmediğim zamanın sonunda beklediğim gibi içeri Derin girdi. Benimle göz teması kurmamaya gayret ederek gülümsedi ve yaklaştı.

"Günaydın, bu sabah nasılsın?"

Yorgun gözlerimi yerden ayırmadım. "İyi. İyiyim."

Parmaklarını avucuna saklarken kendini bana söyleyeceği yalana hazırlıyordu. "Hare, kütüphaneye gidelim mi? Özlemiş olmalısın."

Ona baktım ve gülümsedim. "Olur Derin, gidelim. Özledim."

Ateş arabayı kullanmak için direksiyona geçti. Derin hemen yanına oturdu. Ben onlardan önce arabaya binip arka koltuğa oturmuştum. Ateş bu kez bu davranışıma bozulduğunu gösteren herhangi bir ifade kondurmamıştı yüzüne. Bu kez işine geliyordu. Yüzüme bakmamak, benimle konuşmamak işine geliyordu. Yola koyulduğumuzdan itibaren elim hep karnımdaydı. Buna engel olamadım. İçimden ağlamanın gelmemesi iyiydi, kendimi ele vermeyecektim. Gözümü yola dikip gittiği-

miz yolu takip ettim. Kütüphaneye gitmiyorduk ve Derin bunu fark etme ihtimalimin endişesini taşıyordu. Onu rahatlatmak için başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım. Zihnimde, yüreğimde, kaburgalarımın arasında kelimelere dökemeyeceğim kadar büyük bir korku taşıyordum. Onu benden aldıklarında düşeceğim boşluğun benliğimi tümüyle sömürmesinden delicesine korkuyordum.

"Hare, daima senin iyiliğini isteyeceğiz. Sen istemesen bile."

Gözlerimi açtım, tanıdık ve iç acıtan bir yerdeydik.

"Bizi affet."

Derin'in bunları söylemesinin hemen ardından araba Dekan'ın köhne kulübesinin önünde durdu.

"Neden buradayız?"

Duygusuzca sorduğum soruyla birlikte Derin nihayet arkasını döndü ve yüzüme baktı. "Yapılması gerekeni yapmak için."

"İzin vereceğimi mi düşünüyorsunuz?"

Derin başını eğdi, Ateş onun tarafındaki kapıyı açtı. Derin anladı ve tek kelime daha etmeden indi. Araba duralı uzun bir zaman oluyordu ama Ateş'in elleri hâlâ direksiyondaydı. Yalnızca ellerini, koltuktan taşan omzunu ve saçlarını görüyordum. Hava her zamanki sabahlardan daha karanlık ve yağmurluydu. Olacakları bir tasma gibi boynuma asarcasına yağmurları büyük damlalar hâlinde yeryüzüne boca ediyordu.

"İzin ver ya da verme. Birazdan bu iş bitecek." Sesindeki ifade ne dersem diyeyim kendimi ona duyuramayacağımı anlatmıştı.

"Sen öyle san." Arabanın kapısını açtım ve içimden gelen ilk eylemi yaparak koşmaya başladım. Zemin kaygan ve çamurluydu. Koşan adımlarımın her biri kayma tehlikesiyle karşı karşıya kalsa da içimdeki karanlığı düşmenin acısıyla bastırmak için

durmadım, koştum, koştum.

"Yapma!" Ateş'in nefesi bir an sonra arkamda belirdi. Benimle koştu ama bana dokunmadı. "Yapma," dedi bir kez daha. Yalnızca ve yalnızca "Yapma," dedi.

Gücümün son katresini tüketene kadar koştum. Tükettiğimde ise kendimi onun kollarında buldum. Islanmıştık, sırılsıklamdık. Beni kollarına aldığında, sıktığı çenesi patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Hızlıca nefeslenirken başım gömleğinin açıkta bıraktığı göğsüne dayanmıştı.

"Buradayım," diye fısıldadı içeri girmeden hemen önce. Dolan gözleri içime ok gibi saplanırken dudakları tenimden ayrılmadan fısıldadı. "Hep burada olacağım." Beni daha sıkı tuttu, kendine bastırdı. "Sen olduğun müddetçe ben de olacağım."

İçeri girdiğimiz an beni sedyeye yatırdılar. Ateş hemen uzaklaştı. İhtiyar yoktu ama şifacı ve Dekan oradaydı. Başımı soluma çevirdiğimde Sofia'yla göz göze geldim. Hemen yanımdaki sedyeye uzanmış, suratında zafer kazanmış bir ifadeyle istediğini alacağı anı bekliyordu. Sol tarafında tetikte bekleyen eli silahlı bir dizi adam vardı.

"Bayıltacak mısınız? Ne yapacaksanız yapın artık," dedi sabırsızca. "Bir an önce bitsin bu iş." Derin'e çevrilen bakışları tehditkârdı. "Eğer ben baygınken bir şey yapacak olursan ne olacağını biliyorsun, değil mi? Verdiğim süre zarfında kalede olmazsam o kaleden kimse çıkamayacak, sonsuza kadar!"

Derin bana o kadar odaklanmıştı ki, cevap vermek şöyle dursun, duyduğuna bile emin değildim. Şifacı kadın çırpınan kollarımı başımın üzerine bastırıp tüm ağırlığını verirken Derin bacaklarıma asıldı. Bağırdım, küfrettim, haykırdım. Acımı dindirmek için yapabileceğim her şeyi yaptım. Ben çırpındıkça Derin daha sıkı tutuyor, daha sıkı tuttukça daha fazla ağlıyordu.

Ateş ellerini çadırın sert kumaşına dayamış, başını sertçe vurup geri çekiyordu. Dekan'ın elinde bir iğnenin parladığını gördüm ve daha fazla bağırdım. Adım adım korkuma yaklaşıyorduk ve ben bunu bildiğim halde kocaman çığlıklar atıyordum.

Dekan iğneyi koluma sapladı. Bu öyle büyük bir sızı değildi ama daha fazla tepinip Derin'in zorlukla tuttuğu bacaklarımla tekmeler savurmaya çalıştım. Derin'in hıçkırıkları artık bana acı vermeye başlamıştı. Sadece bu yüzden durabilirdim ama durmama sebep olacak asıl şey Dekan'ın elinde tuttuğu iğneyle vücuduma girmişti. Saniyeler içinde tüm bedenim gevşerken Derin bacaklarımı, şifacı kadın ise ellerimi özgür bıraktı. Verdikleri ilaç hareket yetimi tümüyle kısıtladığı için ellerimi indiremedim bile. Göz kapaklarım ağırlaşırken Ateş'in yaklaştığını görebildim. Ellerimi avuçlarına hapsedip ikisine de uzun birer öpücük bıraktı, yanıma koydu. Dudaklarını alnıma bastırdığında, karanlığa teslim olamama yalnızca bir adım kalmıştı. O adımda kederli fısıltısını duydum.

"Kadınım, geçecek. Söz veriyorum, geçireceğiz."

Sancılar ve bedeller; takatimizi sınayan bu iki olguyla çokça kez sınanmıştık. Kayıplar vermiştik. Kayıplar verdirmiştik. Birbirimize giden yollarda bıkmadan düşüp dizlerimizi kan revan içinde bırakmıştık. Sonu gelmeyecek savaşlar için kılıç çekmiştik. Başında kaybedeceğimiz savaşlar için darbe almıştık. Biz her savaştan daha güçlü ve daha eksik ayrılmıştık.

Dalga seslerini duyabiliyordum. Tuzlu ve azgın dalgalar belli bir ritimle falezlere hükmediyordu. Gözlerimi açtım, ruhumda korktuğum boşluk hissi yoktu ama bedenimde nefes almamı güçleştiren bir ağırlık vardı. Başımı biraz oynatabildiğimde deniz kenarında olduğumu gördüm. Etrafımda koca koca taşlar vardı ama yattığım yer yumuşacıktı. Denizin soğuk ve tuzlu ko-

kusu yanı başımdayken bakışlarımı aşağı eğdim, onu gördüm.

Başı bacaklarımda, eli kaburgamın üzerindeydi. Uyuyordu. Diğer eliyle başını koyduğu üst bacağımı kavramıştı. Tutuşu hem her şeyden sakınır gibi sıkı hem acıtmaktan korkar gibi tereddütlüydü.

Taş ev karşımdaydı. Burayı her şeyiyle hatırlıyordum. Oynadığımız saklambaç oyununu, onu defalarca sobelediğimi... Her şeyi.

Dudaklarıma acıdan sıyrılmış bir tebessüm yerleşmek üzereyken karnımdaki sızıyı hissettim. Yaklaşmakta olan tebessümüm yere çakılıp bin parçaya ayrıldı. Kalkan elim karnıma dokunmak istedi ama orada onun eli vardı. Kapanan gözlerimle birlikte elimi geri çekmek üzereydim ki, bileğimden yakalandım. Hafifçe çekti ve elimi karnımın üzerine bıraktı. Giysinin üzerinden hissettiğim dik yara izi kirpiklerimi sıkmama sebep oldu. Dümdüzdü, şimdi dokunduğum yerde olan yumru yerini zalim bir boşluğa bırakmıştı.

"Mutlu musun?"

Gözlerimi açtığımda, gözlerini henüz açtığını gördüm. Başını olduğu yerden ayırmadan, "Evet," dedi. "Yanımdasın ve iyisin. Mutlu olmak için başka nedenim yok."

Keyiften yoksun bir gülümseme nidası çıktı ağzımdan. "Ya benim yanımda olmayanlar?"

"Çok yakında bunun için üzülmeyeceksin." Başını kaldırdı ve dudaklarının bir kısmını kıvırdı. "Bana güven."

"Ne demek bu?"

Ayağa kalktı. Bir koluyla bacaklarımdan, diğeriyle sırtımdan kavrayarak beni taşların üzerindeki yataktan kaldırdı. "Kendi gözlerinle görmeni istiyorum. Bu yüzden şimdi bir şey söylemeyeceğim."

Eve doğru yürümeye başladığında, "Ne zamandır buradayız?" diye sordum. "En azından buna cevap verebilirsin."

"Deniz kenarında mı taş evde mi? Taş eve geleli iki gün oluyor. Deniz kenarına..." Havaya baktı, akşam olmak üzereydi. "...öğlen çıkardığımı düşünürsek, altı saat kadar oluyor."

"Alya ve Yasemin'i aldınız mı?"

Kapıyı ayağıyla açıp içeri girdi. Burası son hatırladığım gibi az eşyalı ve huzurluydu. Zemin siyaha yakın bir kahverengi, tahta koltuğun üzerindeki minderler ise mürdüm rengiydi.

"Anlaşmamıza göre Sofia kendine geldiğinde onları azat edecek. Muhtemel o şeytan da şimdilerde kendine gelmek üzeredir. Creff ve Hakan kalenin dibinde bekliyor."

Beni yatak hâline getirilmiş koltuğun üzerine bıraktı ve koltuğun dibinde dizlerinin üzerine çöktü. "Birkaç saat içinde ulak güzel haberi getirir. Sen dinlen." Eliyle mutfağı gösterdi. "Ben bir şeyler hazırlayacağım."

Ayağa kalktı ve mutfağa doğru yürüdü. O sırada sordum. "Neden buradayız Ateş?"

Arkamdaydı. Adımlarının kesildiğini duydum. "Bilmem. Belki beni yine sobelemeni istiyorumdur."

Kurduğu son cümle derin bir nefes olup hatıralarımızın üzerindeki külleri üfledi.

Şimdi belleğimde her şey daha netti; onu yukarı katta sobelediğim, hemen burada, başımın üzerindeki tavanda sobelediğim, şimdi onun olduğu mutfakta onun için yemek pişirdiğim... Her biri azılı bir hırsız gibi direncimi yağmalamaya çalışıyordu.

Biraz sonra bir tepsiyle geri geldiğinde gözlerime inanamadım. Sulu sebze ve makarna... Benim bu evde onun için yaptıklarımın aynısını şimdi o benim için yapmıştı. Bunu ilk iki saniye içinde idrak etmeme rağmen anlamamazlığa vurarak "Yemek istemiyorum," dedim. "Uyuyacağım."

Tepsiyi dizlerime bırakıp koltuğun bir köşesine ilişti. "Önce ye. Sonra istersen yine uyursun."

"Anlamıyor musun? Yemeyeceğim."

Çatalı eline alıp makarnaya batırdı. "Ben seni anlıyorum, anlamayan sensin."

Üzerimdeki örtüyü sinirle avuçlarken kapı çalındı. Ateş hem ihtiyatla[10] hem de beklentiyle kapıya yürürken güzel haberi almak için en az onun kadar yanıp tutuşuyordum.

Kapıyı açtı, gelen Osan'dı ve gülümsüyordu. "Haberi sana ben vermek istedim. Gözünüz aydın, Alya ve Yasemin'i güvenle teslim aldık."

Tuttuğum nefesi sevinçle geri bıraktım, Ateş'in bana çevirdiği gözlerinde de aynı sevinci gördüm. Birbirimize gülümsedik.

"Creff ve Hakan onları kaleden aldı. Şimdi hep birlikte senin evindeler. Emrettiğin gibi evin etrafındaki güvenlik önlemlerini artırdım. İçin rahat olsun, güvenliğinizle bizzat ilgileniyorum."

Osan'ın koluna teşekkür mahiyetinde birkaç kez vurduktan sonra "Gözüm arkada değil," dedi. "Herhangi bir sıkıntıda Sezgin'le irtibatta ol. Yakında döneceğim."

Adam aldığı yeni emri başıyla onayladı ve kapıdan ayrıldı.

Ateş geri döndükten sonra dolu çatalı dudaklarıma uzattı. Aldım, çiğnedim ve yuttum. Sonra bir tane daha, bir tane daha ve bir tane daha... Neredeyse yarısı bitene kadar yedirmeye devam etti. Sonunda elimi kaldırarak onu durdurduğumda, tepsiyi dizlerimden alıp bir kenara koydu. Peçeteyi dudaklarıma uzatırken içim hâlâ Creff ve ağabeyimin şu an hissettikleri mutluluğun yansımasıyla doluydu.

Ateş dudaklarımı nazikçe temizledi. Ayağa kalktığında benimle işinin bittiğini düşündüm ama öyle olmadı. Getirdiği

10 Herhangi bir konuda ileriyi düşünerek ölçülü davranma. (ed.n.)

yeni tepside pansuman malzemeleri vardı. İtiraz etmedim. Yatakta kaykılıp tam yatma pozisyonu aldım ve karnımı açtım.

"Acırsa söyle." Söylemeyeceğimi biliyordu.

Karnımdaki bandajı yavaşça çıkarıp aldı. Pamuğu renksiz sıvıya batırdıktan sonra karnımda gezdirdi. Dik yaranın başından başladı, pamuğu hafif hafif dokundurarak aşağı indirdi. Bunu üst üste birkaç kez tekrarladıktan sonra temiz bir bandajla yarayı kapattı ve sabitledi. Garip bir şekilde hiç acı hissetmemiştim. Elbisemin eteğini örtmek için uzandığı sırada aynısını yapmaya niyetlenmiştim. Talihsizlik o ki ondan bir saniye sonra!

Elim, eteğimi tutan elinin üzerindeyken "Ben yaparım," diye mırıldandım. Oysa utangaçlık şu an onun önünde düşmek istediğim son duyguydu.

"Önce davrandım," dedi oyunbaz bir tavırla.

"Bunun bir önemi yok. Tuttuğun şey bana ait."

Yaklaşmasıyla yattığım yerde kaskatı kesildim. "Sana ait daha özel şeyleri tutm..."

"Ateş!"

Bıraktı ve kendinden emin bir tavırla ayağa kalktı. Dudaklarında muzip bir gülümsemeyle benden uzaklaşırken örtüyü başıma kadar çekmemek için kendimi zor tuttum. Tanıştığımız ilk andan beri beni bir şekilde utandırmayı başarıyordu. Sonra da eserini zevkle izliyordu. Hatta bu durumun onun için bir rutin hâline geldiğini düşünmüşlüğüm çoktu. Her seferinde onu bu zevkten mahrum edeceğim konusunda kendime söz verip her seferinde sözümü yiyordum! Eteğimi kalçama kadar uzattım ve karnımdaki yara yüzünden sırtüstü yatmaya devam ettim.

Dakikalar sonra karnıma giden elim bana daha büyük bir sorunum olduğunu hatırlattı; eksiklik... Tavana kilitlenen gözlerim hızla dolarken taşıdığım şey her ne ise bana annelik duygusunu bir nebze de olsa tattırdığı için minnettardım.

13. BÖLÜM

"Mavinin Gözleri"



Ertesi sabah gözlerimi açtığımda Ateş'i karşımda buldum. Orada durmuş, beni izleyerek uyanmamı beklemişti. Bacaklarındaki siyah pantolonu ve geniş gövdesini saran koyu gri gömleğine nemli saçları eşlik ediyordu. Dağınık kaşlarının altındaki mavi gözleri ve bayıldığım sakalları... Eğer uyuyor olsaydı onu uzun uzun izleyebilirdim ancak şimdi iki saniyeden öteye geçemedim.

"Gidiyor muyuz?"

Gözlerinde anlayamadığı bir ifade vardı. Yaklaşıp üzerimdeki örtüyü açtı. "Evet. Öncesinde yapmamız gereken bir şey var."

"Ne? Ne yapacağız?"

Çıplak bacaklarıma bakıp açıkça iç geçirdi. "Ne yapmamızı isterdin turunçgil?"

Gözlerimi devirmekten kendimi alamadım.

"Tamam, kızma. İhtiyar söyledi; hislerinin eskiye dönüp dönmeyeceği bugün ortaya çıkacak."

"Nasıl anlayacağız? Ayrıca dönmediyse ne olacak?"

"Dönmediyse Dekan senin için bir büyü hazırlayacak."

Kaşlarım havalandı. "Ya ilk sorumun cevabı?"

Kıvrılan dudaklarının altında hoşuma gitmeyecek bir şey yatıyordu. "Daha önce burada yaptığımız bir şeyi yapacağız."

"Ne yapacağ..." Cümlemi tamamlayamadan büyüyen gözlerim idrak noktamın eseriydi. "Hayır!"

"Evet." Bacaklarımı kavradı ve ne olduğunu anlayamadan koltuktan aşağı sarkıttı. "Zor olmayacak, ikimiz de tecrübeliyiz."

Ayaklarımı öfkeyle yere bastırıp "Tecrübeli," diye tekrar ettim. "Tecrübeli olmam istekli olduğum anlamına mı geliyor?"

Şöyle bir düşündü. Sonra, "Kendin mi kalkarsın yoksa ben mi kaldırayım?" diye sordu. Bu, bana itiraz hakkı tanımadığının en net göstergesiydi.

Onun tarafından kaldırılmamak için koltuktan destek alarak yavaşça ayaklandım. Zira bunu yapmasaydım, üç saniye içinde onun yapacağını biliyordum. "Uzatmaya gerek yok. Tek bir kere saklanman yeterli."

"Üç."

"Sebep?"

Başını bir asker gibi kaldırıp indirdi. "Emin olmalıyız."

Göğsümü şişirip bir süre öylece bekledim. İndirirken "İki," dedim. "Ve bu bir teklif değil. Beni zorla bir yerden başka bir yere götürebilirsin ama zorla saklambaç oynatamazsın. Sen de bunu biliyorsun."

"Biliyorum."

"Benim bildiğim bir şey daha var." dediğimde anlamaya çalışan bakışları yüzümde dolaştı. "Seni her bulduğumda bir soru soracağım ve sen de dürüstçe cevaplayacaksın. Bu oyun böyleydi, değil mi?"

Bu kez gülümsemesi sesliydi, içimden ılık bir şeylerin akıp gittiğinin hissettim. "Zeki kız, sana hep dürüst oldum."

"Ama bu kez bir zorunluluk."

Ensemden bol bir şekilde toplanan saçlarımdan kurtulan kalın bir tutam yüzüme düştü. Ateş bunu kaçırmayarak o tutama

uzandı. Usulca parmağına sardı ve kulağımın arkasına ulaştırdığında serbest bıraktı. "Başlayalım. Sanırım bu kez gözlerini kapatman gerekiyor, ilkinin aksine bu kez görünüyorum."

Uzaklaştığında ne yapmam gerektiğini biliyordum. Gözlerimi kapattım ve saymaya başladım; On, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir... sıfır."

Gözlerimi açtım. Kendime kulak verdiğimde, bedenimi yoklayan herhangi bir değişiklik yoktu. Eğer hislerim olanca yoğunluğuyla bana geri döndüyse Ateş bu katta değildi. Merdivenlere ulaşıp korkuluklardan tutunarak çıkmaya başladım. Son basamağa ulaştığım an bedenimin hangi köşesinde olduğunu kestiremediğim karıncalanma hissi ile karşı karşıya kaldım. Durdum ve dinledim. Sol kolum! Karıncalanma hissi sol kolumdaydı. Sol tarafımda bir gardırop vardı ve o gardıroba baktığımda, anılarımız belleğimde zeytinyağı gibi su yüzüne çıkmıştı. Ne içini ne de etrafını yoklamadan kolumu direkt olarak gardırobun arkasındaki boşluğa uzattığımda, bileğim onun tarafından yakalandı.

"Bu seni aynı yerde ikinci sobeleyişim oldu."

Boşluktan çıktı, tüm heybetiyle karşımdaydı. Bileğimden çektiğinde, gövdelerimiz birbirine sarıldı. "Sor."

Ne soracaktım. Ah, haydi Hare. Ne soracağını iyi biliyorsun.

"Emel'i öptüğünde ne hissettin?"

Atmak istediği tek adımla birlikte elimi göğsüne koyup onu durdurdum. Aranan gözlerim gözlerindeydi ve burası biraz daha loştu. "Cevap ver."

"Neden bize bunu yapıyorsun?" diye sordu. Biraz kızgın biraz da kırgındı sesi.

"Cevap ver. Bu cevap hakkını kazandım, ver."

Gözlerini kapatırken çenesini sıktı. Görece sakinleşmeyi

başardığında, mavilerini yeniden bana ikram etti. "Sana bunun cevabını daha önce verdim ama madem anlamadın, tekrar edeceğim. Tiksinti. Onu öpmek zorunda kaldığımda hissettiğim tek duygu buydu, tiksinti. Hatta kaza bela o anı hatırladığımda da hissettiğim şey tam olarak bu."

Ona bakmaya devam ederken bakışlarımdan bir anlam çıkaramadığını biliyordum. Ellerimi ayırıp geri çekildim. "Saklan, bekliyorum."

Gözlerimi kapattığımda zihnimde yanıp sinen ikinci soru tüm çıplaklığıyla sorulmayı bekliyordu. Yeniden ve son kez saydım.

On, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir... Sıfır.

Gözlerim hızla açıldı, hislerimde onun burada olduğunu ele veren bir emare yoktu. Direkt olarak aşağı indiğimde gövdemi ele alan karıncalanma hissi saç diplerimde yoğunlaştı. Bunu ilk hissettiğimde bir süre düşünmüştüm ama hafızam bu kez düşünmeme izin vermedi. Başımı yukarı kaldırdım ve tavandaki boşluğa baktım. Etrafta gezinen bakışlarımın çok geçmeden aradığımı bulmasıyla tabureyi aldım, gözüme kestirdiğim noktanın altına koydum. Rahatsızlık vermese de elim istemsizce karnımdaki kesiğe baskı yaparken yavaşça tabureye çıktım.

"Bıkmadın mı sen aynı yerlere saklanmaktan?" Elimi yukarı uzattığım an ayağımın altındaki tabure sallanmaya başladı.

Ah! Yine mi?

Elimi boşluğa daldırıp şöyle bir salladım ama bomboştu. Buna hayıflanamadım çünkü şu an çok daha büyük bir sorunum vardı. Ayağı kırılmak üzere olan tabureyle birlikte yere yapışmak üzereydim! Daha az hasar almak için hızlıca kendimi sandalyeden atmaya karar verdim. Ayaklarımın tabureyle bağlantısı kesildi, havada döndüm ve kalça üstü oturdum.

Düşmüştüm ama acıyan tek bir noktam bile yoktu. Derin bir nefes verdiğimde, düşenin ben olmadığımı anladım. Düşen Ateş'ti ve ben onun üzerindeydim.

"Oraya saklanmayı düşündüm." Saçlarım siyah sakallarına, nefesim nefesine düşüyordu. Açılan bacaklarının arasındaydım, gövdelerimiz ise artık bir bütündü. "Belki yine üzerine düşerim, seni yine boynundan öperim, diye." Başını kaldırdığında, burnu burnuma sürtündü. Şimdi nefesine düşecek bir nefesim yoktu. Üzerinde donup kalmıştım ve onu tümüyle hissediyordum. "Sonra yaralı olduğun aklıma geldi. Rolleri değiştirdim, bu kez sen benim üzerime düştün, bence hâlâ seni öpmeye hakkım var."

"Bö... Böyle bir anlaşma yapmadık."

"Bu seninle aramızda sözsüz bir anlaşma turunçgil."

Başını biraz daha kaldırdığında, soğuk nefesi boynuma dayandı. Ona engel olmadım, olamadım. "Seni sobeleyemedim ama yine de soracağım," dedim fısıltı hâlinde. Dudakları boynumu bulmuştu ve artık tenim ona emanetti. "Emel'e benzediğim için mi sevdin beni?"

Durdu, tam boynumda. Beni tam burada boynumdan öptüğü anın üzerine düşürdüğüm gölgeyi dudaklarıyla kaldırdı. Belimi sıkıca saran elleri sırtıma uzandı ve bizi mümkünmüş gibi daha fazla birbirimize bastırdı. Dudakları boynuma uzun soluklu bir buse bırakırken kendimi tamamen ona bırakmıştım.

Öptü, öptü, öptü. Aralanan dudakları boynumun ince derisini içine hapsederken, oraya kendinden onulmaz bir iz bırakacağını biliyordum. "Ona benzediğin için sana sadece kızdım. Kızdığım için de deli gibi pişman oldum." Boynuma küçük bir ısırıp bırakıp burnunu oraya sürttü. "Turuncu saçlarına âşığım senin, gözlerindeki yeşil harelerine, sevimli çillerine, dudaklarına âşığım. Hare, seni sen yapan her bir zerrene tapıyorum."

Yapılabilecek bir şeyler olmalıydı. Onu kendimden uzaklaştırmak için söylenebilecek bir şeyler olmalıydı!

Çeneme uzanan dudakları tutkuyla dudaklarıma yaklaşırken inleyerek kendimi yere yuvarladım. Aklıma gelen ilk açıklamaya çanak tutmak için elimi karnıma götürüp yüzümü buruşturdum. "Acıyor. Yatağa dönsem iyi olacak."

Elini alnına götürdü ve nefesinin düzene girmesini bekledi. Yerden kalkmak için hamle yaptığımda benden önce davranarak yaklaştı ve beni yeniden kollarına aldı, kendisiyle birlikte kaldırdı.

"Hâlâ acıyor mu? diye sordu yatağa yürürken.

"Hıı hıı."

Beni yavaşça yatağa bıraktı ama kollarını üzerimden ayırmadı. "Garip."

Çok yakındı ve sorarken ona bakmak zorundaydım. "Garip olan ne?"

Kulağıma fısıldadı. "Dekan kırk saat boyunca uyuyacağını, yaranın o süre zarfında kendini büyük ölçüde tedavi edeceğini ve uyandığında verdiği acının yok denecek kadar az olacağını söylemişti."

Göz temasımızı anında keserek önüme döndüm. Bunu hesaba katmamıştım ama öylece kabullenecek de değildim. "Dekan'ın her söylediğine inanmak âdet oldu sizde."

"Yanılıyorsun." Başını kıvrak bir manevrayla baktığım yere eğdiğinde, afallayarak kirpiklerimi kırpıştırdım. O ise hâlâ çok tutkulu bakıyordu. "Benim ne söylerse söylesin inanacağım sadece bir kişi var. O da sevimsiz bir büyücü değil."

Ağır ağır yutkunduğumda tabiri caizse bıyık altından gülüyordu. "Yasemin'i görmek istiyorum," dedim ilk aklıma geleni söyleyerek. "Bence sen de kardeşini görmek istersin."

"İstiyorum."

"O zaman?"

"O zaman?"

Burnumdan sabırsızca nefeslendim. "Gidelim mi?"

Henüz anlamış gibi kaşlarını çatarak geri çekildi. İşte bu da beni güldürdü. "Tamam, bekle burada. Kendi başına ayağa kalkma."

Üst kata yöneldiğinde arkasından bağırdım. "Saklambaç oynarken uçmuyordum."

Başını kaybolduğu merdivenlerden uzattı. "O başka. Bekle."

Elbette onu dinlemeye niyetim yoktu. Ayağa kalkıp sorunsuzca kapıya kadar gittim. Ancak daha kulpu indiremeden ayaklarımın yerle olan bağlantısı kesildi.

"Bir kere. Sadece bir kere sözümü dinlesen ne olur?"

Zorunlulukla omzundan tutundum. "Beni kucağına almak için eline geçen bu fırsatı daha ne kadar değerlendirmeyi düşünüyorsun?" Oldukça ciddiydim ama umursadığını sanmıyordum. "İndir beni."

İndirdi. Ama arabanın koltuğuna!

Yol uzun sürdü. Ateş'in arada nasıl olduğumu soran sorularına verdiğim tek kelimelik yanıtların dışında konuşmadık. Yolu izlerken o sessizlikte düşünecek çok fazla şey vardı ve sanıyordum ki içimdeki boşluğu düşünerek öfkelenir, kırılır ve acısını önce kendimden sonra da en yakınımda kim varsa ondan çıkarırdım. Öyle olmamıştı ve olmadığı için kendime kızıyordum. Pravi'ye girdikten bir süre sonra evin güzergâhından ilerlemediğini fark ettim.

"Nereye gidiyoruz?"

Cevabı geçmişimizi dudaklarımıza bir tebessüm bırakacak şekilde ortaya döktü.

"Gidince görürsün."

Çok geçmeden ormanlık alana girdik, hemen sonra siyah dereyi gördüm. Derenin dibine konumlandırılmış ahşap masalar tek tük insanlarla doluydu. Biraz ileride uzunca bir masa vardı. Üzeri hiç yer kalmayacak şekilde donatılmış, yanı başına ise sevdiklerim konumlanmıştı. Araba durduğunda Yasemin ayağa kalktı, sonra diğerleri sırayla onu takip ettiler.

Aşağı iner inmez kollarımı açtım, saniyeler için Yasemin kollarımın arasındaki boşluğu doldurarak bana sıkıca sarıldı.

"Buradasın Yasemin, kurtuldun. Kurtuldunuz!"

Sırtımı kuvvetlice sıvazladı. "Senin sayende. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Geri çekildiğimde gözleri dolu doluydu. Bana minnetle bakıyordu. O bakışların istemsizce karnıma kaydığını fark ettim. "İyi misin?"

"Daha iyi olduğum günler gelecek."

Benim de gözlerim dolmak üzereydi ki Sezgin elindeki bıçak ve çatalı havaya kaldırdı. "Beni bu şehirde bir izumuranje öldürür bir de açlık, o yüzden şimdi herkes masaya otursun da başlayalım."

Derin gözlerini abartılı bir şekilde devirerek elini Sezgin'in sırtına koydu. "Araf bizden açlık duygusunu alırken Sezgin'i es geçmiş olmalı. Aksini kim iddia edebilir ki?"

Tüm çiftler karşılıklı otururken, masanın başına yöneldim. O sırada onun kolu belime sarıldı ve beni Yasemin'in karşısına oturttu. Henüz yanımdan ayrılmadan dudakları kulağıma ulaşmayı başarmıştı. "Korkma, seni yemeyeceğim. Öyle bir niyetim olsa bugün elimden kaçman mümkün olmazdı."

Beni aralık dudaklarım ve büyüyen gözlerimle baş başa bırakarak karşıma geçip oturdu. Masa uzun olduğu kadar dardı. Bu

yüzden herkes birbirine fazlasıyla yakındı. Alya'nın elleri ağabeyiminkilerden bir an olsun ayrılmazken beni henüz fark etmiş gibi başıyla selamladı.

"Merhaba Hare, sanırım benim de sana bir teşekkür borcum var."

Önemli değil, söylemem gereken bu muydu? Gerçekten feda ettiğim şeyin bir önemi yok muydu?

Gülümsemeye çalıştım. "Sizi yeniden aramızda görmek güzel."

"O halde kadehimizi yeniden bir arada olmamıza kaldıralım." Ağabeyim kadehini kaldırdı ve kocaman gülümsedi. Onu yeniden gülümserken görmek çok güzeldi, keyifle izledim.

"Yeniden bir arada olmamıza." Hep bir ağızdan aynı sözler dökülürken ağzına kadar doldurulmuş toprak kadehler birbirleriyle tokuşturuldu.

Kadehler boşaldı, doldu, boşaldı, doldu.

Masadan kahkahalar eksik olmadı ve biri bile bana ait değildi. İçimde beklediğim eksikliği hissedememiş olmam yas tutmayacağım anlamına gelmiyordu. Yasemin'i ve Alya'yı sapasağlam karşımda bulmak güzeldi ama Sofia'nın benden aldığı şeyi ortaya çıkarana kadar asla eski gülüşüme kavuşmayacaktım.

Öte yandan eski neşemi benden alan biri daha vardı; Ateş. Onunla yan yanaydık. Hatta bazen haddinden fazla yakındık. Hedefimiz de düşmanımız da aynıydı ama tüm bunlar onu içten bir şekilde affettiğim anlamına gelmiyordu. Bana açılan kollarına ihtiyacım olduğu halde o kollara istediğim gibi sığınamıyordum. İşte bu büyük bir eksiklikti. Çok büyük bir eksiklikti.

Ona baktım. Dudaklarında yakışıklı yüzüne çok yakışan bir tebessüm vardı. Kadehinden büyük yudumlar alıyor, kardeşine uzunca bakıyor ve bir arada oluşumuzu izliyordu. Bazen gözleri

bana çevrilecek gibi oluyordu, bunu hissettiğim an bakışlarımızın kesişmesine bile izin vermeden başımı çeviriyordum. Çünkü... Elimden başka türlüsü gelmiyordu.

"Evet..." Sezgin arkasına yaslandı ve göbeğine vurarak önündeki boş tabağına hayıflanan gözlerle baktı. "Öpüşmeniz koklaşmanız bittiyse asıl konumuza gelebiliriz. Eğri oturalım, doğru konuşalım, demişler."

Ateş rahat pozisyonunu bozmadan "Sezgin, sadede gel," dedi. "Ne zırvalayacaksın yine?"

Sezgin alınmış gibi "Cık cık," sesleri çıkardı. "Niye öyle diyorsun ağabey, önemli bir konuya parmak basacağım burada." Garip sesler çıkararak boğazını temizledikten sonra ellerini masaya koydu ve sordu. "Şimdi söyleyin bakalım, Alya ve Hakan kimin evinde kalacak?"

Ateş'in gözleri kapanırken kirpikleri sinirden titredi. "Bu nasıl soru, lan?"

"Soru gibi soru! Sizde kalacaklar desek, Hakan bacanağının evinde kalmayı istemeyecek." Kafasında ufak bir hesaplama yaptıktan sonra "Hare'nin de görümcesiyle kalmak isteyeceğini hiç sanmıyorum," dedi. "Creff ve Yasemin de kalacaklar desek..." Onlara baktı ve çenesinin buruşturarak başını salladı. "O hiç olmaz. Geriye tek seçenek kalıyor." Üzgünce Derin'i ve kendisini işaret etti. "Bizim ev. O zaman da sen Alya ve Hakan'ın birlikte kalmaması için beni başlarına asker gibi dikeceksin. Hayır, ona da yanmam, evde sadece iki oda var. Derin Alya ile kalacak. Ben de Hakan aşkımın şefkatli kollarına değil kokan ayaklarına kalacağım."

"Kurban ol sen benim ayaklarıma." Ağabeyimin fırlattığı çatal Sezgin'in göğsüne isabet etti.

Sezgin çatalı düşmeden aldı ve çatala yıllardır görmediği

sevgilisini görüyormuş gibi baktı. "Buraya mı değmişti o bal dudakların?" deyip çatalın sivri kısmından öpmesi ve ağabeyimin ayağa fırlaması bir oldu. Sezgin anında kalkıp kaçarken ağabeyim dilini ağzında ikiye kıvırarak Sezgin'i masanın etrafında koşturuyordu.

"Siz var ya... Asla büyümeyeceksiniz." Yasemin'in şen kahkahası Alya ve Derin'inkine karıştı. "Asla!"

"Gel lan buraya!" Ağabeyim bizim aksimize gözlerini kızartacak bir öfkeyle Sezgin'i kovalamaya devam etti." Gel buraya, göstereceğim sana bal dudağı!"

Sezgin ellerini masanın baş kısmına koyup ağabeyimin nereden geleceğini kestirmeye çalışırken "Derin'i mi kıskandın sen yine?" diye sordu. "Daha kaç defa söyleyeceğim? Benim önceliğim sensin, Derin'i sorun etmekten vazgeç art..."

Ağabeyim birdenbire Sezgin'in üzerine öyle bir atladı ki, en az üç tur yerde döndüler. Kızlar gülmekten ayıramadı. Creff onlara garip bir yaratığa bakıyormuş gibi baktı. Ateş ise küfreder gibi...

"Biriniz şu beyinsizleri yerden kaldırsın. Ben yaparsam elimde asılı kalacaklar."

Ateş'in emriyle Derin yerde tepinen ağabeyim ve Sezgin'e eğildi ama Creff hemen önüne geçti. "Ben hallederim." Ağabeyimi güçlükle Sezgin'in üzerinden alırken Sezgin burnunu tutmuş sızlanıyordu. Onun kalkmasına da Derin yardımcı oldu ama Sezgin'in durmaya niyeti yoktu.

"Haşin erkek, sert seviyor."

Derin gülümsemesini eliyle bastırabildi. "Sezgin! Ne istiyorsun, tüm kemiklerinin kırılmasını mı?"

Ağabeyim yeniden Sezgin'in üzerine atılmak için hamle yaptığında bu kez ayırmak için Alya ve Yasemin de katıldı. Ma-

samızda müthiş bir curcuna vardı ve uzak masalardaki ruhların bile dikkatini çekmeyi başarmıştık.

Ateş elini didişen Sezgin ve Derin'e uzatırken suratında memnuniyetsiz bir ifade vardı. "Alın işte. İş yaptığımız adamlar bunlar." Hâlâ kargaşanın devam ettiğini göstererek bu kez sesini yükseltti. "Ayrılın lan!"

Ayrıldılar.

Ağabeyim masaya oturup üzerini düzeltirken bile Sezgin'e ters bakışlar atıyordu. Sezgin'in bakışları ise hâlâ çok muzipti.

"Ateş, kızma ama ben bunu bile özlemişim," diye itiraf etti Derin. Onu Yasemin ve Alya takip etti.

Ateş'in çatılan kaşlarıyla birlikte hepsi itiraflarından pişman olmak üzereydi ki, Ateş bakışlarını bana çevirdi ve "Ben de," dedi. "Ben de."

Sıra tatlıya geldiğinde Creff ayağa kalktı ve servis yapan görevlilere işaret etti. Aynı anda adamların tuttuğu tepsi parladı. Yaklaştıklarında herkesle birlikte fark ettim ki, bu yedi katlı bir pastaydı!

Sezgin avuçlarını birbirine sürterken açık kahve gözleri pastanın üzerindeki mumlar gibi parlıyordu. "Şefimiz iş başında."

Creff pastanın arkasına saklanmış şef şapkasını aldı ve başına taktı. Ardından da uzun bir bıçak belirdi elinde. "Mütevazı olamayacağım, bu gördüğünüz muhteşem şeyi ben yaptım." Pasta büyükten küçüğe doğru gidiyordu. Bembeyaz ve bol kremalıydı. En üstteki küçük olanını gösterdi. "O kat hariç. O kat biricik Hare'mizin eseri."

Anlamayan gözlerle Creff'e baktım. "Benim mi?"

Creff gülümseyerek başını salladı. "Hatırlıyor musun, son geldiğinde senden güzel bir kek yapmanı istemiştim."

"Evet, hatırlıyorum ama..."

"İşte onu muhafaza ettim ve pastayı yaparken kullandım."

Ellerim ağzıma kapanırken kendimi gülümsemekten alamadım. "Harika görünüyor."

"Tadının görüntüsü kadar iyi olup olmadığını anlamak için bence hemen yemeliyiz."

Ateş kolunu öneriyi yapan Sezgin'in sırtına sertçe bıraktı. "O pastadan sana kalacağını sanmıyorum. Bir sonraki için bekle."

Sezgin suratını ağlayan bir ifadeye bürüdü. "Bir dilim bile mi?"

Ateş ağır ve kararlı bir şekilde başını salladı. "Bir dilim bile."

Creff en üstteki pastayı indirdikten sonra getirdi ve Ateş ile aramıza bıraktı. Üzerinde tek bir mum vardı. Pasta aşağı indikçe mumlar çoğalıyordu.

"Bu güzel şeyi sadece seninle paylaşabilirim." Ateş bıçağı aldı ve dediğini yaparak pastayı ikiye böldü.

"Bence bu pastadan herkese küçük bir dilim düşebilir."

Diğerlerine baktığımda çoktan büyük dilimlerden yemeye başladıklarını gördüm.

"Hayır. Bu pastayı sadece ben yiyeceğim."

"Hepsini mi?"

"Sen yemezsen hepsini."

Ciddi olup olmadığını anlamak için ona dikkatle baktım ama son derece ciddi görünüyordu. O halde bu ciddiyetin bir de eyleme dökülmüş hâlini görebilirdim.

"Ben yemeyeceğim. Sana afiyet olsun. Ama hepsini yemezsen kalanını Sezgin'e vereceğim." Kollarımı birbirine bağlayıp havaya baktım. "Emeğimin ziyan olmasını istemem."

Pastayı önüne çekti, büyük bir çatal aldı ve saniyeler içinde midesine indirdi. "Tek bir lokmasının dahi ziyan olmayacağına emin olabilirsin."

Ateş pastanın geri kalanını büyük bir iştahla yerken Sezgin bir yandan önündeki pastadan yiyor diğer yandan da aç bir kedi gibi Ateş'in hepsini bitirip bitiremeyeceğini kontrol ediyordu. Creff pastayı Yasemin'e kendi elleriyle yedirdi. Çokça gülüyor, gizlice öpüşüyorlardı. Alya ve ağabeyimin artık kimseden saklayacak bir şeyleri yoktu. Bu yüzden birbirlerinin elini bir an olsun bırakmıyorlardı. Yine de bundan öteye gitmeleri mümkün değildi, en azından Alya'nın ağabeyi birkaç sandalye ötesinde otururken...

"Siktir!" Sezgin, oturduğumuz yöne hayretler içerisinde baktı. "Bir dilim bile bırakmamış. Hepsini yemiş!"

Ateş'e baktığımda, son lokmasını çiğniyordu. Sezgin'in söylediği gibi değil bir dilim, geriye kırıntı bile kalmamıştı.

"Burada mide fesadından ölmek diye bir şey olsaydı, şimdi kesin ölürdün."

Duygusuz sözlerime yalnızca gülümsedi. "Keşke olsaymış. Karısının ellerinden çıkan pastayı yerken ölmek her erkeğe nasip olmaz."

Bakışlarımdaki duygu değişimini görmesin diye başımı ağabeyime çevirdim. "Tadınızı kaçırmak istemem ama sormak istediğim bir şey var."

"Elbette Hare. Ne istiyorsan sor, tadımızın kaçması söz konusu değil."

Creff'e teşekkür mahiyetinde bir bakış attıktan sonra oturuşumu dikleştirdim. "Sofia'yı en son siz gördünüz. Nasıldı? Yani... Karnı..."

"Ne sormak istediğini anlıyorum," dedi ağabeyim. "Her zamanki gibi olduğunu söyleyemem. Şeytanlığı baki elbette ama yorgun görünüyordu. Bol giyindiği için bedenine dikkat etmedim."

"Ben ettim," diyerek araya girdi Creff. "Sol kısmında anormal bir şişlik vardı. Elinin sıkça beline gittiğini fark ettim, dik durmakta zorluk çekiyordu."

Merak ettiğim asıl şey Sofia'nın onu hissedip hissetmediğiydi. Ne yazık ki bunun cevabı ne Creff de ne ağabeyim de ne de başka birindeydi. Bunun cevabı artık yalnızca Sofia'daydı.

"Bunları düşünmek sana iyi gelmeyecek." Yasemin elini omzuma koyarak dostça sıvazladı. "Bari bu defa her şeyi oluruna bırakamaz mıyız?"

"Bırakamam. Siz isterseniz bırakın ama ben bırakamam. Sofia'nın onu doğurduğunu görmek istiyorum. Ödediğim bedelin karşılığında yalnızca bunu istiyorum."

"Ödediğin bir bedel mi?" Alya hem şaşkın hem de kızgın görünüyordu. Yuvarlak, açık mavi gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi baktı. "Neden kurtulmak, demiyorsun? Bunca insan yalan mı söylüyor? Seni kandırıyor muyuz? Söylesene Hare, bizler bir bebeğe kıyacak kadar cani insanlar mıyız?"

"Alya, tamam."

Alya ağabeyinin uyarısını dinlemedi. "Gecenin başında sana teşekkür ettim ama bil ki bunu içimden gelerek yapmadım. Bizim için fedakârlık yaptığını mı düşünüyorsun? Hayır, sen yapman gerekeni yaptın. İyi olmak için, herkesin iyi olması için olması gereken o şey içindekinden kurtulmaktı ve sen de kurtuldun. Daha fazla uzatmanın bir anlamı olduğunu sanm..."

"Alya!" Ateş'in yükselen sesi Alya'nın elindeki çatalın masaya düşmesine sebep oldu. "Onunla düzgün konuşacaksın. Şimdi ve daha sonra."

Alya avuçlarını sıkarak dudaklarını birbirine bastırdı.

"Anladın mı?"

Alya'dan çıt çıkmadı.

"Anladın mı diyorum!"

Alya öfkeyle ayağa kalkıp "Anladım!" dedi. "Anladım!" Masayı terk ettiğinde ağabeyim bir süre ne yapacağını kestiremedi. Sonra kalkıp sevdiği kadının peşinden gitti.

"Ona karşı biraz daha anlayışlı olmalısın." Dakikalar sonra söyledim bunu. Kalan herkes derin ve sevimsiz bir kimsesizliğe bürünmüşken. "Kalede kötü günler geçirmiş olmalı. Kolay değil."

"Ben de o kalede günlerce kaldım." Yasemin dayanamadı ve ellerini masaya dayayıp heyecanla konuştu. "Alya ile sabahtan akşama kadar her anında birlikteydik ama onun gibi bencilce konuşmuyorum. Benden biraz daha fazla orada kalmış olması onu haklı çıkarmaz."

Yangına körükle giden Alya'ya ikaz dolu bir bakış atıyordum ki, Ateş yeniden devreye girdi.

"Bu konuda istisna tanıyabileceğim kimse yok. Seninle düzgün konuşacak. Başka seçeneği yok."

Masada soğuk rüzgârlar eserken Sezgin koca bir dilim pastayı ağzına attı ve bitirmeden konuştu.

"Onun derdi Hare falan değil. Onun derdi Hakan. Senin zilli görümcen Hakan'ı benden uzaklaştırmak için kalkıp gitti masadan."

Gecenin sonunda eve dönerken Sezgin'in sol elmacık kemiğini üzerinde bir morluk, Alya'nın suratında somurtkanlık, benim dudaklarımda ise buruk bir tebessüm vardı.

Yalnızlığın hududu onun soğuk nefesine kadardı.

Gece yalnız girdiğim yatakta saatlerce dönüp durmuştum.

Uzanan ellerim, savurduğum bacaklarım, burnumun aradığı koku hep bir boşlukla buluşmuştu. Ta ki sabah ışığının gözlerime vurduğu dakikalara kadar... O dakikalarda ellerimi ve ciğerlerimi dolduran varlığının hem sırt çeviremeyeceğim bir rüya olmasını istiyordum hem de gözlerimi açtığımda hızla uzaklaşacak olsam da, alabildiğine gerçek...

Bir an sonra yeniden yalnızlık hissi ile devam ettiğim uykumda birtakım sesler duydum. Önce huzursuzca kıpırdanıp ardından gözlerimi açtığımda, bağıran o sesin Alya'ya ait olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Elimi başıma götürüp bir süre ovaladım. Alya artık ve yine bizimleydi. Dün gece ağabeyinden işittiği azar sonrası ağzını açmamıştı ama ağabeyimden ayrılarak buraya gelmenin onu nasıl mutsuz ettiğini anlamak zor değildi. Yataktan çıkıp girişe ilerlediğimde, onu Ateş'in karşısında ağlarken buldum.

"Bunu yapmaya hakkın yok. Herkes sevdiği insanın yanında. Sen bile! Ben neden Hakan'dan ayrıyım?"

Ateş oturduğu koltukta bacaklarını açmış, bir tiyatro izliyormuş rahatlığıyla Alya'yı izliyordu. Dikkatli bakıldığında içinde bulunduğu durumdan hoşnut olmadığı ortadaydı ama Alya'yı buraya getirerek taşkınlıklarını da göze almıştı. Kardeşini iyi tanıyordu.

"Sen bile derken Alya?"

Alya ince kaşlarından birini havaya kaldırarak "Uzun zamandır Sofia'nın elindeyim diye olanları unuttuğumu sanmıyorsundur umarım," dedi. "Hare'nin seni affetmediğini biliyorum. Onu burada isteği dışında tutuyorsun. Oysa Hakan da ben de birbirimizi istiyo..."

"Sesini kes." Ayağa kalktığında, Alya hiç bağırmamış gibi susup kaldı. "Bir daha Hare ile aramdaki ilişkiyi ne sorgula ne de

dile getir. Hakan konusuna gelince... Sana düşüneceğimi söyledim. Uzatma artık."

Alya ellerini iki yana açarak daha kısık bir sesle konuştu. "Neyi düşüneceksin ağabey? Yoksa onu buraya mı getireceksin? Bu küçücük eve... Nasıl sığmamızı planlıyorsun?"

"Saçmalama, elbette Hakan ile aynı evde bulunacak değilim."

Sinirlenmeme engel olamadım. Ben onun için dengesiz kız kardeşi ile uzunca bir süre aynı evde bulunmuştum ama!

"Böyle bir şeye gerek de kalamayacak zaten," diyerek yaklaştığımda, ikisinin de bakışları bana çevrildi. "Ateş beni burada özel durumum yüzünden tutuyordu." Karnımdaki boşluğa baktığımda içim sızladı. "Artık böyle bir durum olmadığına göre gideceğim. Sanırım o zaman bu ev ikinize de fazlasıyla yeter."

Ateş başını çevirmeden bana yandan ve ters bir bakış attı. "Gece bir yerini açık mı unuttun sen?"

"Bilmem," diye cevap verdim bilmişlikle. "Sen kontrol ediyorsundur, diye düşünmüştüm."

Alya önce hafifçe gülümsedi. Sonra söylediklerimi idrak etmenin telaşıyla "Hayır," dedi. "Hakan ile mi kalmayı düşünüyorsun?"

Alay eden bir baş sallayışla karşılık verdim. "Başka akrabam olduğunu sanmıyorum."

"Siz kafayı mı yediniz! Biz daha birbirimize yeni kavuştuk." Ateş'e yaklaşıp kafa tutan gözlerle baktı. "Ayrıca hatırlatmam da fayda var, biz onunla bir zamanlar karı kocaydık."

Ateş öyle bir "Alya!" dedi ki. Alya'nın zıplayacak kadar irkildiğine şahit oldum. Kızgın mavileri yeniden beni bulduğunda "Biz hâlâ öyleyiz," dedi. "Sen bir yere gitmiyorsun. Burada kalacaksın, evinde." Sonra Alya'ya döndü. "Sana da son kez söylüyorum, bir şeyler düşüneceğim. Bekle."

Bir hışımla evden çıktı, Alya ile baş başa kalmıştık. Islak gözlerini silip şöminenin yanı başındaki minderlere oturduğunda, bir süre ayakta dikilmeye devam ettim. Sonra gidip en yakınındaki koltuğa oturdum.

"Ağabeyimle kalmak konusunda ciddi değildim. Buradan ayrılacağım, o kesin ama gideceğim yerin ağabeyimin yanı olması şart değil. Zaten ağabeyimin şu an kendine ait bir evi yok ama olsaydı, eminim ki orada seninle birlikte olmak isterdi."

Bana şaşkınca baktı. "Sen... Ciddi misin?"

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

"Hayır ama... Az önce de söylediğin gibi, Hakan'dan başka akraban yok. Eminim ki ne Yasemin ve Creff'e ne de Sezgin ve Derin'e ne kadar isteseler de gitmeyeceksin. Şu durumda..."

"Yalnız kalabilirim. Daha önce kaldım, ağabeyim seninle Sofia'nın elindeyken... Benim bir arazim ve mütevazı bir evim var. Nitekim benden yana bir şüphen olmasın, sen ağabeyini ikna etmeye bak."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye konuştu çaresizce. "Onunla iletişimim hiçbir zaman iyi olmadı."

Birçok kişiyle olduğu gibi, diye geçirdim içimden ama bunu elbette ki sözlerime yansıtmadım. Onunla tartışmak şu an isteyeceğim son durum bile değildi. "Ağabeyin anlayışsız bir adam değil. Eninde sonunda sana hak verecektir."

Açık mavi gözleri bana bir şeyleri anlatmak istermiş gibi açıldı. Belki biraz da medet umar gibi... "Sen gidersen değil... Sen gidersen anlayışsız biri olabilir, daha fazlası bile olur..."

Gülümseyerek sallandım. "Hayır Alya. Senin için ağabeyim ile kalmaktan vazgeçebilirim ama sırf senin için ağabeyinle kalmaya devam etmem. Anlaşıldı mı?"

"Ne sanıyorsun? Ağabeyimin seni öylece bırakacağını mı? Gerekirse kapında yatar ama kendinde ise seni asla bırakmaz."

Tüm bunları bir başkası söyleseydi garip karşılamazdım ama Alya söylediği için karşılamıştım. Ateş'in beni bırakmayacağını biliyordum. Nereye gidersem gideyim peşimden geleceğini, bir gölge gibi daima benimle olacağını, ne tarafa dönersem onunla karşılaşacağımı biliyordum. Tüm bunları bilerek gidecektim. Geriye kalan zaman boyunca ona direnmek zorunda kalacağımı bile bile...

"Bu benim sorunum. Bence senin düşünecek daha mühim sorunların var. Ateş'e daha ılımlı yaklaş, onu ikna etmenin bir yolunu bul. Bu işi sakın ağabeyime bırakma. İşte o zaman sonsuza dek uğraşmak zorunda kalabilirsin."

Ayağa kalktım, benimle kalktı. "Hemen mi gideceksin?"

"Beklemek için sebebim yok."

"Ağabeyimi hiç affetmeyecek misin?" Sorusunun içine aldığı öyle çok teferruat vardı ki... Benim gördüğümü görmemişti. O an neler hissettiğimi, nasıl yaralandığımı, o yaranın nasıl kabuk bağlayamadan oluk oluk kanadığını bilemezdi. Bilemezdiler. "Sana bayılmıyorum. Hatta çoğu zaman sana sinir oluyorum. Ama bilmelisin, ağabeyim sana ihanet etmedi. Gideceksen de bunu bilerek git."

Ağabeyim sana ihanet etmedi. Gideceksen de bunu bilerek git.

Bu cümle birkaç parça eşyamı alırken, Ateş Karan'ın bizim için kurduğu yuvaya son kez bakarken ve içimde tarifsiz bir burukluklа evden çıkarken, zihnimin tüm odacıklarında yankılandı. Biliyordum, biliyordum. Sorun şu ki, çok fazla incinmiştim, affedemiyordum.

14. BÖLÜM

"Sessiz Fırtına"



Kaderin burgacında[11] savrulurken tenimde yatan bıçak tüm kemiklerimi delip geçmişti.

Vaveyla yoktu. Kan yoktu. Gözyaşı yoktu.

Çünkü ayrılığın bizim için çizdiği yol, artık yalnızca zebanilerin yuvasına çıkıyordu.

Olmuştu. Onsuz kalmayı, onu kendimden uzak tutmayı, varlığımı tek başıma sürdürmeyi başarmıştım. Ardı binlerce kırıklıkla dolu o zafer benimdi.

Bazen parmaklarıma bakarken dalıp gidiyordum. Onsuz geçirdiğim günleri saymaya on parmağım kâfi gelmiyordu artık. Belki de saymayı bırakmalıydım. Düşünmeyi bırakmam gerektiği gibi...

Ateş'in evinden ayrıldığım ilk günlerde ağabeyimle birlikte arazimde kalmaya başlamıştım.

Sonrasında garip bir şekilde bana huzur veren, kafamı boşaltmamı sağlayan, şehrin gürültüsünden kaçıp kollarına sığındığım evim bir yabancı gelmeye başlamıştı. Başımı yastığa her koyduğumda, ertesi gün kalkıp kendi evine gidecek olan bir misafir gibi hissetmiştim kendimi... O günlerde Alya nasıl olduysa

11 Girdap. (ed.n.)

artık ağabeyimle kalacağını söyleyerek çıkagelmişti. Ağabeyim onun gelişine çok sevinmişti ama mahcup bakışlarını benden onay almak için gözlerime diktiğinde, kendimi fazlasıyla kötü hissetmiştim. Her ne kadar bana ait olan her şeyin ona da ait olduğunu söylesem de, hareketlerindeki kısıtlama dikkatimden kaçmamıştı. Çokça bu yüzden, biraz da eski huzuru yakalayamadığım için bir sabah kendimi kendi evimden ayrılmak için çanta hazırlarken bulmuştum. Ağabeyim başta gitmemem için çok ısrarcı olduysa da Alya'nın bu kararımdan ötürü duyduğu mutluluğu göz ardı etmeyerek gitmemi kabul etmişti. Günün sonunda kendim için inşa ettirdiğim arazim artık ağabeyim ve Alya'nındı. Bense kendime yeni bir yol çizene dek, küçük bir dükkânın üst katındaki tek göz odayı kiralamıştım. Bir kumaş dükkânıydı ve pek insanın uğradığı söylenemezdi. Sahibi yaşlı Lisa, kendi hâlinde bir kadındı. Beni gıyaben tanıyıp sevdiğinden, her şey çok kolay olmuştu. Başta Creff ve Yasemin burada kalmamı istemediklerini söyleyerek beni kendi evlerine davet etmişlerdi. Derin kolumdan tutup zorla götürmeye bile kalkmıştı ama kararlı duruşum hepsini yıldırmaya yetmişti. Bana gönül koymamaları için sıkça onları ziyaret etsem de, akşam olup başımı yastığa koyacağım zaman yalnızca bana ait olan bu sevimli odada oluyordum.

"Kapıyı açacak mısın yoksa kırmam mı gerekiyor?"

Kapıya indirilen darbeler zihnim için dayanılmaz bir hâl aldığında, elimdeki işi bırakıp kapıyı açtım.

"Sadece bir dakika daha bekleyecektin Derin."

Merakla başını içeri uzattı ve etrafı hızlıca kolaçan etti. "Bekleyemem. Zaten bu yabancı yerde kalıyorsun, bir de üstüne kapıyı geç açıyorsun."

Elimi yatağın üzerindeki kumaş yığınına uzattım. "Son parçayı katlıyordum. Yani... İzin verseydin katlayacaktım."

Surat asarak içeri girdi. Ahşap odamda bulunan küçük çalışma masama, tek kapılı giysi dolabıma, sallanan iskemleme ve dar yatağıma baktıktan sonra umut dolu gözlerini üzerine çevirdi.

"Hâlâ bize gelmemekte kararlı mısın?"

Yılmış bir vaziyette yatağa çöktüm. "Neden Sezgin ve sen buraya gelip benimle kalmıyorsunuz?"

Donuk bakışlarından şaşkınlık geçti. İki yana açılan elleriyle etrafını gösterip "Burada mı?" diye sordu. "Nasıl sığarız?"

"Orası beni ilgilendirmez. Ben gelmenizi istiyorum."

Amacımı anlayarak kaşlarını düşürdü. "Aynı şey değil."

"Aynı şey. Siz nasıl ki düzeninizi bozamazsanız ben de bozamam."

"Alya için bozdun ama!" dedi biraz öfkeyle. "Orada en azından yanında Hakan vardı, yalnız olmadığını biliyorduk. Ne gerek vardı kendi evini bırakıp böyle bir yere gelmeye."

"Derin, anlattım ya, konuştuk. Sende mi yoracaksın beni?"

Pişman olmuş bir ifadeyle iskemleye çöktü. "Ne yapayım. İçime sinmiyor."

"Ben iyiyim. Ama daha iyi olmamı istiyorsan bana beklediğim haberi verebilirsin."

Keyifsizce bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Pekâlâ." Aramıza yayılan gerim elle tutulacak kadar yoğundu. Derin bir süre konuya nereden giriş yapacağını düşündü. Bu konuda sabırsızdım ama sabırla bekledim. "Sofia ortaya çıkan son krize dayanamamış ve şatoya yatılı bir büyücü ile şifacı getirtmiş. İçeri sızdırdığımız kadının söylediğine göre karnında derin yarıklar oluşmaya başlamış. O yarıklar zaman zaman kanıyormuş. Dayanılmaz acılar çektiğini öğrendim, kimi zaman sesi tüm şatonun duvarlarında yankılanıyormuş. Karnı bir top büyüklüğüne ulaşmış ama şişlik hep bir taraftaymış."

Derin anlatırken tüm uzuvlarımın ürperdiğini hissettim. Yine de sormadan edemedim. "Doğum ne zaman?"

"Bugün yarın, diyor kadın. Büyücü Sofia'ya söylerken duymuş. Merak etme, doğum başlar başlamaz haberini alacağız."

Başımı yavaşça indirip kaldırdım. "Güzel." O günü iple çekiyordum. Her ne olursa olsun Sofia benden aldığını içinden çıkarırken yanında olacaktım. Son zamanlarda başka çok az şey düşünür olmuştum. Bunun için ne bedel ödemem gerekiyorsa ödeyecektim ama muhakkak o anlarda yanında olacaktım.

"Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Aslında... Evet." Biraz düşündü, emin olamadı ama sonunda söylemeye karar verdi. "Emel ile..."

"Onun hakkında bir şey duymak istemiyorum."

"Ama duymalısın," dedi ısrarla. "Emel Osan'la yatmış! İnanabiliyor musun? Onu Ateş ile konuşturması için peşinden koştuğu Osan'la yatmış!"

Bunu duyduğuma Derin kadar şaşırmamıştım. Haftalar önce Ateş'in, adamı Osan'dan Emel'e asılmasını istediğini bizzat duymuştum. İşlerin bu kadar ileri gideceğini tahmin edemezdim ama yine de şaşırdığım söylenemezdi.

"Nereden duydun?"

"Nereden mi? Tüm Pravi bunu konuşuyor. Dün gece eğlence mekânlarından birinde resmen ayakta sevişmişler. Sabah Osan'ı evinden çıkarken görenler olmuş." Yüzünü buruşturup "Gerçekten mide bulandırıcı," dedi. "Bazı insanlar hiç değişmiyor."

Haklıydı. Bir zamanlar Ateş'i ağabeyiyle aldatan Emel, şimdi Ateş'in kendisini affetmesi için peşinden koştuğu Osan'ı kıskacına almıştı. Ateş, adamından böyle bir şey isterken sonucu tahmin ediyordu, bunu adım kadar iyi biliyordum.

"Ne yaparlarsa yapsınlar, umurumda değil. Sofia da Emel de kendi pisliklerinde boğulup gidecekler ve inandığım tek şey bu."

"Öyle. Yine de Ateş'in Osan'a ne tepki vereceğini merak etmiyor değilim."

"Tepki vermeyecek. Belki duyduğunu bile unutmuştur."

Derin şaşkınca gülümsedi. "Bundan emin misin? Ateş böyle şeylerden pek hoşlanmaz. Gerçi onu benim kadar iyi tanıyorsun."

Tanıyordum. Üstelik bunu hatırladığımda bile yüreğimin kıyılarına vuran özlem burnumu sızlatmıştı.

"Derin... O nasıl? İyi mi?"

Yüzü nevi şahsına münhasır[12] ifadesizliğe bürünürken, hafifçe omuz silkti. "Anlayamıyoruz. Dışa vurduğu pek bir şey yok. Yalnızca çok çalışıyor. Sürekli şehrin ve ruhların meseleleriyle ilgileniyor. Pravi, Lazan ve sınır arasında mekik dokuyor. Sezgin bazen uyumak için bile eve gitmediğini söylüyor. Hare, sence nasıldır?"

Kendimi iç çekerken buldum. "Bilmiyorum. Sadece..."

"...sadece beklemiyordun. Öyle değil mi? Şimdiye kadar bin kere kapına gelmeliydi. Gerekirse seni zorla götürmeliydi ama böyle sessiz, uzak durmamalıydı."

Derin'in içimi okuyan konuşmasının üzerine ne söyleyeceğimi bilemedim. İstediğim bu değil miydi? İşte, Ateş Karan bana istediğimi vermişti.

"Sanırım artık o da anladı geri dönmeyeceğimi ya da... Yoruldu."

Başını iki yana sallarken dudaklarından bunu kabul etmeyen bir nida çıktı. "Ne söylediğini hatırla, konu sen olduğunda yorulmak kelimesinin anlamını unutuyordu."

12 Kendine özgü davranış ve karakteri olan. (ed.n.)

Evet, tam olarak böyle söylemişti. "Bu bir süre önceydi."

"Belki de uzak kalmanız iyidir. İkiniz de kafanızı dinleyi..."

"Hayır, yapmak istediğim bu değil."

"Yapmak istediğin ne Hare?"

Avuçlarımı yüzüme kapatıp sıvazladım. İnsan kendinden sıkılır mıydı? Kendimden sıkılmıştım. "Onu affedemeden yanında kalmam ikimize de zarar veriyordu. Derin, ben Ateş'i öyle bir yere koymuştum ki... Şimdi onu nasıl affedeceğimi bilmiyorum. Ama hiçbirinizin beni anlamadığını biliyorum."

Üzüntüyle kalktı ve yaklaştı. "Ah, hayır." Beni kollarının arasında alır almaz sarılışına karşılık verdim. "Ben seni anlıyorum. Aksini nasıl düşünürsün? Sadece seni mutlu olduğun yerde görmek istiyorum. Aynısını sen de benim için isterdin."

"İsterdim."

Geri çekildikten sonra bu kez ellerimden tuttu. "Bu akşam çadır partisi var. Hayır, itiraz kabul etmeyeceğim. Çadır partilerini ne çok sevdiğini biliyorum." Biraz düşündükten sonra gülümsedi. "Hatırlasana, sonuncusunda doğruluk ve cesaret oyunu oynamıştık. Hep birlikte..."

Nasıl unuturdum?

"Ateş'le karşılaşmaya hazır olduğumu sanmıyorum. Giderken ona veda etmemiştim."

"Ben de onun geleceğini sanmıyorum. Söylediğim gibi başını şehrin hususi meselelerinden kaldırmıyor. Sofia zaten çektiği acılardan adım bile atamaz. Geriye keyfini kaçıracak bir Emel kalıyor, onun da tek başına gelmeye cesaret edeceğini sanmıyorum. Gelse bile bu kendi zararına olur, hıncını alacak birilerini arıyordum."

Bakışlarındaki isteğe karşı koymam mümkün değildi. "Hazırlanıp sizi beklerim."

Ellerimi sıkıp bıraktı. "Anlaştık. Akşam görüşürüz."

Onu kapıya kadar uğurladıktan sonra yatağa uzandım. Niyetim akşama kadar güzel bir uyku çekmekti ama dükkân sahibi yaşlı kadının kapımı nazikçe tıkladığını duydum.

"Tatlım, bitki çaylarımız hazır. Seni verandamda bekliyorum."



Koyu yeşil, dizimin altında biten salaş eteğimin üzerine siyah, yarım kol bir tişört geçirdim. Saçlarımı bol bir şekilde örüp sol göğsümden aşağı uzattım. Yüzümü renklendirip renklendirmemek arasında kararsız kaldım. Aslında her birine ama özellikle ağabeyime iyi görünmek istiyordum. Bu yüzden elime aldığım fırçayı hafifçe yanaklarıma dokundurdum. Yaşlı kadının verdiği haki rengi kurdele toka pek benim takabileceğim cinsten değildi ama onu mutlu etmek için örgümün sol yanına iliştirdim ve hemen sonra aşağı indim. Beklediğim gibi Derin ve Sezgin çoktan gelmişlerdi.

"İyi eğlenceler, tatlım."

Beyaz saçları tıpkı benim gibi örgü olan yaşlı Lisa'nın mavi gözlerine bakıp gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Toka çok yakışmış," dedi bir parça buruk bir mutluluk eşliğinde. "Tıpkı genç saçlarımda durduğu gibi duruyor."

Arabaya binerken ona göz kırptım. "Eminim sen de çok daha iyi duruyordu Lisa. Sonra görüşürüz."

Elini kaldırıp beni uğurladıktan sonra arka koltuğa geçtim. Sezgin'in bana dönen yüzünde eğreti duran bir ciddiyet vardı. Ne olduğunu sorarcasına kaşımı kaldırdığımda yutkunarak boğazını temizledi ve söze girdi.

"Şatomuz olmadığı için mi bizimle kalmıyorsun?"

"Hu?"

"Şato, diyorum. Şatomuz olmadığı için mi bizimle kalmıyorsun? Malum insanın bünyesi şatoya saraya alışınca normal insan evlerini beğenmez olabilir."

Başım arkaya meylederken gözlerimi istemsizce havada gezdirdim. "Sezgin..."

"Efendim."

"Bence sen bunları sorgulamak yerine arabayı sür. En azından gideceğimiz yere ulaşmış oluruz. Bir işe yarar."

Sezgin kendisine verilen görevi yerine getirememiş bir erkek çocuğu kırgınlığıyla Derin'e baktı. "Olmadı sanırım."

Derin ise ona bir umutsuz vakaya bakıyormuş gibi baktı. "Olmadı Sezgin, olmadı. Alya'yı örgütlesem, sanırım o bile Hare'yi bizle kalmaya senden daha fazla ikna ederdi."

Sezgin arabayı çalıştırdı. "Kırıcı oluyorsun sevgilim."

Bir süre sonra çadır alanına giriş yaptığımızda bizi Creff ve Yasemin karşıladı. Burası son hatırladığım gibiydi. Belli aralıklarla konumlandırılmış çadırların önünde büyüklü küçüklü ateşler yanıyordu. Harlanan ateşlerden uçuşan parlak sarı parçalar karanlık havada dolaşırken ruhlar kendi yaptıkları müzikle kendi çadırlarının önünde dans ediyordu. Grup olarak içenler, sohbet edenler, hatta tıpkı bizim geçen sefer yaptığımız gibi oyun oynayanlar vardı.

"Baştan söyleyeyim, fazla kalmayacağım. Yarın Lisa'ya ona yardım edeceğime dair söz verdim."

Bu koca bir yalandı.

"Bir başlayalım da!" Creff beni kolunun altına alıp diğer kolunun altındaki Yasemin ile yürümeye başladı. "Sonrasına bakarız."

"Anlamadım. Neye başlıyoruz?"

Birbirleriyle bakıştılar ama kimse bana bir şey söylemedi. Büyük çadırlardan birinin önünde, yanan ateşin başında sarmaş dolaş oturan ağabeyim ve Alya'nın yanına ulaştığımızda, ağabeyim yerinden kalkarak bana sarıldı ve diğer yanına oturttu.

"Bir an seni gelmeye ikna edemediklerini düşündüm. Kucaklayarak getirmek için yanına gelmeye karar vermiştim." Burnumun ucuna dokundu, kehribar gözleri şefkatle bakıyordu. "Neyse ki akıllılık edip gelmişsin."

Ellerimi gözünün önüne kaldırdım. "Geldim bak, buradayım."

Creff ve Yasemin sol, Sezgin ve Derin ise ateşin sağ köşesinde yerini aldıklarında, ateşin etrafında büyük bir halka oluşturmuştuk. Servis edilen kadehlerden alınan büyük yudumlar eşliğinde sohbet başladı. Creff bugün mekânındaki yoğunluğu ve garip müşterilerini anlatırken, Sezgin sabah saatlerinde yakaladıkları bir Andelko yandaşını nasıl benzettiğini mübalağa dolu kelimelerle anlattı. Ağabeyim bahçeye yapmak istediği çardaktan bahsedince Creff ona birkaç öneri verdi. Alya ve Yasemin gerekmedikçe konuşmuyordu ama en azından kavga da etmiyorlardı. En basitinden birbirlerine laf sokmamaları bile bizim için bir mucizeydi.

"Hare, neden biraz içki içmiyorsun?"

Bünyemizi afallatan, bizi sarhoş edebilecek tek içkinin adını duymamla başımı iki yana sallamam bir oldu. "Bence bu iyi bir fikir değil."

Derin, siyah şişedeki içkiyi boş bardaklara azar azar doldurdu. "Haydi ama... Sadece biraz içeceğiz."

Yeni bir itiraz için ağzımı açacaktım ki tüm kadehler kaldırılmıştı bile. İsteksizce toprak kadehi sapından tutup diğerleriyle buluşturdum.

"Daimi huzura," dedi Derin.

"Sen buna inanıyor musun?" diye sordu Sezgin.

Hep bir ağızdan aynı şeyi söyledik. "Sezgin, sus!"

Aldığım ilk yudumla suratımı ekşittim, ikincisi daha iyiydi. Yine de bir kadehten fazla içmeme konusunda kararlıydım. Bedenimin gevşemesiyle onlara yeni evimden, kumaş dükkânından ve Lisa'dan bahsettim. Başta beni dikkatle dinliyorlardı ama sonra bir şey oldu. Aralarında sözsüz bir karışıklık meydana geldi. Creff bir anda ayağa kalktı ve çadırın arka kısmına geçip gözden kayboldu. Yasemin ağlamaya başladığında, şaşkınca etrafıma bakıyordum.

"Ne oldu?"

Derin, Yasemin'in sırtını okşarken. "Tartıştılar," diye cevapladı. "Şu kaleye gitme mevzusu yüzünden Creff hâlâ çok kızgın."

"Ama... Bunu atlattığınızı sanıyordum."

Yasemin elini yüzüne kapatarak "Atlatmamışız," dedi.

Benim dışımda kimse ne sorguluyor ne de herhangi bir şey yapıyordu. Durumdan rahatsızlık duyarak ayağa kalktım. "Creff ile konuşacağım. Nerede o?"

Yasemin nedense yüzünü açıp bana göstermedi. "Buna gerek yok, laftan anlamıyor."

"Var, söyler misin nereye gitti?"

Sezgin çadırın arkasında yer alan birkaç çadırı gösterdi. Sonuncu diğerlerinden epeyce uzaktı. "Sanırım orada. Konuşman iyi fikir, morali pek iyi görünmüyordu."

İçkinin etkisi kafamdan çok adımlarıma yansımıştı. Sarsak adımlarla son çadıra ulaşmam beş dakikayı bulurken fermuarı açıp başımı içeri uzattım.

"Creff." Çadır fazlasıyla büyük ve karanlıktı. Creff'in sesini duyamadığım gibi onu göremiyordum da. Bir gaz lambası

alıp geri dönmek için çadırdan çıkıyordum ki, biri beni itti ve çadırın içine düşmeme sebep oldu. Telaşla dizlerimin üzerinde kalktığımda, fermuar dışarıdan hızla çekilerek beni buraya hapsetti.

"Hey!" Dizlerimin üzerinde kalkıp girdiğim yerde fermuar aradım ama yoktu! "Ne halt ediyorsunuz siz! Açın şu fermuarı, burası çok karanlık!"

"Boşuna uğraşma, çadır sadece dışarıdan açılacak şekilde tasarlanmış."

Duraksadım. Bu onun sesiydi!

Bakışlarımı arkamdaki karanlığa çevirdiğimde gövdemde oluşan karıncalanma hissi bana aksini söylemedi.

"Sen..."

"Beni de Alya ve sevgili ağabeyin aynı şekilde buraya getirdi," dedi, karanlıkta süzülen kısık sesi.

"Oyuna geldim."

"Oyuna geldik."

Yumruk yaptığım elimi çadırın duvarına vurduğum an normal bir bez çadırda olmadığımı anladım. Çok daha sert ve sağlamdı.

"Ne istiyorlar?" Hızla kalkan göğsüm kokusunu duyumsadıktan sonra yavaşça indi. Tanrım... Onunla yeniden böyle karşılaşacağımı asla bilemezdim.

"Sence?"

Bir adım attığını duydum, sonra bir tane daha... İçimdeki heyecan göğüs kafesime sığmakta zorlandı. Kendimi kapana kısılmış bir fare gibi hissediyordum. Lehime olan tek durum birbirimizi göremiyor oluşumuzdu.

"Bu yaptıkları saçmalık. Buradan çıkınca..."

"Hangi birine hesap sormayı düşünüyorsun?"

Sorusuyla dilimin ucundaki tüm kelimeler geri çekildi. Haklıydı. Hepsi aynı hedef için uğraşmışken hangi birinden hesap sorabilirdim ki?

Başımı eğdiğimde, aramızdaki sessizlik iliklerimde bile hissedebileceğim kadar kuvvetliydi. Tekrar güçlenen hislerim sayesinde ne tarafta olduğunu, ne yakınlıkta olduğunu biliyordum ama yine de kendimi ona karşı savunmasız hissediyordum. Ona bir veda etmemenin ağırlığı vardı üzerimde. Her şeye rağmen...

"İyi misin?"

Parmaklarım birbirine kenetlendi, önce dudaklarımı ısırdım. Sonra da sesimi güçlü tutmaya çalışarak "İyiyim," dedim. "Sen? Sen nasılsın?"

Nefesinin sesi onu özleyen yanımla alay ederken avuçlarımı sıktım. Zihnimde onsuzluğa ait bir köşe vardı. Tutamadığım elleri, başımı yaslayamadığım göğsü ve doyasıya bakamadığım gözleri, hepsi, hepsi o köşenin değiştirilemez bir parçası olmuşlardı.

"Gördüğün gibi, desem kötü bir espri yapmış olur muyum?"

"En az Sezgin kadar."

Güldük, birlikte.

Sevimsiz bir sessizliğin ardından "Gerçek bir cevap verecek misin?" diye sordum. "Yani... Nasıl olduğun konusunda?"

Attığı tek adım olduğum yerde taş kesilmeme sebep oldu. Şimdi elimi uzatsam dokunabileceğim kadar yakındı. "Sormak istediğin asıl soru bu mu?"

Hayır. "Evet."

Bana kızgın mısın? Sormak istediğim asıl soru bu. Ateş, soramasam da anlar mısın?

"İyi sayılır," dedi. "Kızgın değilim."

Aralanan dudaklarımı, büyüdüğünü tahmin ettiğim göz bebeklerimi görmemesi iyiydi. Titreyen kirpiklerimi görmemesi iyiydi.

"Sevindim."

"Hangisine?

"Hıı?"

"Hangisine sevindin? İyi olmama mı yoksa sana kızmamış olmama mı?"

Elim göğsüme giderken içlerinden birinin bana acımasını ve çadırın fermuarını indirmesini diliyordum. "İkisine de." Sesim öyle kısık çıkmıştı ki yineleme gereği duydum. "İkisine de..."

"Kızmak değil, asıl yapmam gereken sana teşekkür etmek aslında. Ettim sayıp kabalığıma ver."

"Ne... Neden?"

Cevap vermedi. İçime saldığı merak aramızdaki az mesafenin bir kısmını benim kapatmama sebep oldu. "Neden bana teşekkür edesin ki?"

"Boş ver."

Merakla üzerine gittim. Artık dip dibeydik. "Hayır, boş vermeyeceğim."

Saç diplerimde gezinen nefesinin yoğunluğu artığında, başını eğdiğini anladım. Gidilecek başka bir yer yoktu.

"Eğer bana veda etseydin, gitmene izin vermeyecektim. Asla. Seni zorla yanımda tutmak için üzüleceğin şeyler yapıp sonra da deli gibi pişman olacaktım. Teşekkür ederim, veda etmeden gidip yapacaklarımın önüne geçtiğin için."

Gözlerim doldu. Sonra art arda çokça yaşı yanaklarıma boca etti. "Ateş, ben..."

"Sen." İki parmağıyla çenemi tuttu, gözyaşlarım parmaklarını ıslattı. "Hatalı değilsin, hiç olmadın." Parmakları usulca yanağıma çıktı, gözyaşlarımı yumuşak dokunuşuyla sildi. "Kızdığım da sen değilsin, benim. Hare, ağlama."

Başımı geri çekmek istedim ama diğer eliyle ensemi kavrayarak buna izin vermedi. O anda ağzımdan kederli bir hıçkırık

çıktı. "Seni affedemediğim için bana kızgın olmadığını mı söylüyorsun?"

Alnı alnımı bulurken "Evet," diye fısıldadı. "Çünkü ne zaman senin yerine kendimi koysam, başımı duvarlara vura vura parçalayasım geliyor. Senin güçlü duruşuna hayran kalıyorum ve kendime bir kez daha lanet ediyorum."

"Hayır, hayır böyle söyleme. Ateş, istediğim bu değil."

"En kötüsü de ne biliyor musun?" Parmakları ensemden, saçlarımdan kayarken fısıltısı zehirli bir şelale gibi içime aktı. "Zamanı geri alabilseydim, o güne geri dönebilseydim yine aynı boktan hatayı yapardım. Elimden ne geliyorsa turunçgil, zarar görmemen için her şeyi yapardım."

"Seni affetmeyeceğimi bile bile mi?" diye sordum kırık bir sesle.

Burnunu usulca burnuma sürttü. "Beni affetmeyeceğini bile bile..."

Aralanan dudaklarım dudaklarının yanı başındaydı. Kendimi ona bırakmaya hiçbir şeye duymadığım kadar ihtiyaç duyuyordum ama geri çekilmeyi başarabildim.

"Yapamam, yapamam."

Bana her şekilde bakıyor olabilirdi ama artık ben de biliyordum ki, kızgın bakmıyordu. Bir an sonra çadırın fermuarı hızla indirildi ve kim olduğunu seçemediğim birinin başı içeri uzandı.

"Hare!" Bu Derin'in sesiydi. "Sofia'nın doğumu başlamış!"

Derin'in kullandığı araç bir çukura daha girdiğinde midemin çalkalandığını hissettim. Arka koltukta oturan Yasemin ve Alya'nın vaziyeti de benden farklı değildi. Bu işi biz kadınların bitireceğini söyledik. Başta itiraz ettiler ama kararlı olduğumuzu gördükten sonra, bir adım gerimizden gelerek bu kez bize bırakmayı bildiler. Şimdi son sürat Sofia'nın şatosuna giderken

oturduğum daracık koltuğa sığamıyordum. Birazdan benden her ne aldılarsa görecektim!

"Derin, daha hızlı olamaz mısın!"

Sıkıca sardığı direksiyonu sola kırdı ve keskin bir dönüş yaptık. "Takla atmak için doğru bir zaman değil. Biraz daha sabret, çok az kaldı."

Gözümde büyüyen yol bir süre sonra sona erdi, Sofia'nın şatosunun önündeydik. Yere ayak bastığım an Ateş'in kullandığı araç hemen arkamızda sert bir şekilde durdu. Şatonun neredeyse tamamı geceye meydan okurcasına aydınlıktı. En üst kattan bile duyulan canhıraş çığlıkların sahibi Sofia'ydı. Çığlıkları beni kanın kokusunu almış bir vampir gibi biledi. Son hızımla şatoya koşmaya başladım. Yasemin, Derin ve Alya hemen yanımdaydılar. Geri dönüp bakmasak bile biliyorduk ki erkekler de yine hemen arkamızdaydı. Büyük giriş kapısından geçtiğimiz an önümüze çok sayıda adam yığıldı. Kıvrımlı geniş merdivenin önünü tamamen sararak geçmemize engel oldular.

Nefes nefese "Çekilin!" diye bağırdım. "Hemen önümüzden çekilin!"

Biri bile kıpırdamadı.

Üstlerine yürümeye hazırlanıyordum ki Ateş'in bağıran sesi şatonun yüksek duvarlarında yankılandı. "Çekilin lan!"

Adamlar anında ikiye ayrılarak merdiveni açık ettiler. Vakit kaybetmeden merdivenleri tırmanıp Sofia'nın dinmek bilmeyen çığlıklarını takip ettim. En üst kata ulaştığımda dizlerim titriyordu. Eğildim, ellerimi dizlerime dayayıp nefeslenirken bakışlarım önümdeki odalarda gezindi. Sesin geldiği odayı tespit ettiğim an yeniden harekete geçtim, birkaç adım sonra görmeyi beklediğim manzara karşımdaydı.

Baktığım ikinci saniye idrak edebildim ki karşımda görmeyi beklediğimden çok daha fazlası vardı.

Haykırırken parmaklarını yatağının demir başlığına saran Sofia, sırtını yay gibi gerip bırakıyordu. Sırtı her gerildiğinde karnının bir tarafı sivriliyordu. Topuklarıyla yatağın yumuşak yüzeyini ezerken beyaz elbisesi gözümün önünde saniyeler içinde kan içinde kaldı. Etrafında bir sürü kadın vardı ama hiçbiri bir şey yapamıyordu. Büyücü ve şifacı olduğunu tahmin ettiğim iki kişi sürekli bir şeyler fısıldıyordu, gözleri dehşetle açılmıştı. O karmaşanın arasında Emel'i gördüm. Sofia'nın baş ucunda durmuş, diğerlerinin aksine sakince izliyordu. Sadece izliyordu!

"Dayanamıyorum! Alın bunu içimden! Alın!" Sofia çığlık atar gibi bağırıp yalvardı. Gözü karşısındaki beni bile görmemişti. "Al... Alınn!"

Demir parmaklıklara asılıp topuklarının üzerine bastığında karnında anormal bir hareketlenme başladı. Derin'in dudaklarından dehşet dolu bir "Siktir!" dökülürken, Yasemin ve Alya'nın hararetlenen nefeslerinin sesini duyabiliyordum.

Sofia'nın tüm karnı önce kıpkırmızı kesildi, çok geçmeden de morardı. Saniyeler içinde mor deride gri yarıklar göründü. Yarıklar çatlayan bir toprak gibi büyüdü, büyüdü. İnsanlar donup kalmıştı, kimse, hiç kimse bir şey yapamıyordu. Herkesin gözlerinde aynı korku vardı, biri hariç, Emel. Emel uzun zamandır yanında olduğu Sofia'nın yok oluşunu bir film izlermiş gibi izliyordu.

Sofia'nın bir anda sesi kesilirken karnının daha fazla gerildiğini gördüm. Yarıklardan sızan kan yatağa damladı. Artık topuklarının değil, parmak uçlarının üzerindeydi ve yatağa bakan sırtı ters ay şeklini andırıyordu. Bir an için Sofia'nın kan çanağına dönen gözleri beni buldu. Dudakları aralandı ama hiç seda çıkmadı.

Gök şiddetle gürlediğinde, odadaki tüm kadınlar çığlık atarak yere çöktüler. Büyücünün anlamsız fısıldayışı yüksek bir yakarışa dönüştü.

Sofia'nın karnı ortasından çatladı ve kan bir şelale gibi dışarı aktı. Kanın ortasından sivrilen uzuv simsiyahtı! Kesinlikle bir insana ait değildi. Derin ellerime yapışırken nefesim tekleyen bir araba gibi boğazımda atıp durdu.

"Tanrı aşkına! Tanrı aşkına!"

Sofia'nın cılız bedeni bir yaratık tevlit etti.

Bir kılıca benzeyen siyah uzuv yükseldi, yükseldi. Sofia'nın bedeni tümüyle morarmaya ve titremeye başladığında durdu. Sofia'nın varlığı kanlı yataktan silinirken uzuv çıktığı yere çakılır gibi düştü. Her şey son bulduğunda, Sofia'dan geriye kalan yalnızca duvara sıçrayan kan damlacıklarıydı.

Dönüş yolunda gidişimizin aksine Ateş'in arabasında, onunla yalnızdık. Olanlar kafamın

içinde başa sararken sesimi kaybettiğimi düşündüm. Sofia'nın yok oluşu, yaptığı onca kötülüğe rağmen zihnimde yalnızca o acı dolu son bakışını bırakmıştı. Öte yandan benden bana karşı büyük bir zafer kazanarak aldığını düşündüğü şey onu varlığının sonuna ulaştırırken o sonun aslında benim için hazırlandığına şahit olmak benim için endişelenen herkesi anlamama sebep olmuştu. Onların ben direnirken hissettiği korkuyu ben şimdi hissediyordum.

Acı içinde yok oluşuma direnmiştim! Tanrım! Yaptığım tam olarak buydu...

"Ne yapacaktım?" Arabanın hızı yavaşladı. Ateş'in sesi, nefe-

si yavaşladı. "Eğer Sofia'nın yerine sen..." Araba sert bir frenle durduğunda mavilerini bana çevirdi. "Ne yapacaktım Hare!"

İşte buna verecek bir cevabım yoktu. Bakışlarımı kucağımda birleştirdiğim ellerime diktim. Onu hem çok iyi anlıyordum hem de tek kelime edemiyordum.

"Düşündükçe kafayı yiyeceğim!" Direksiyona vurup elini alnına götürdü. "O... O şeyin senin içinde bir gün bile kaldığını düşünmek..."

"Düşünme o halde!" Nihayet dile gelmemi sağlayan şey çektiği acıydı. "Düşünme... Bitti gitti işte. Kurtulduk."

"Böyle mi avutacaksın kendini? Bıraksam ısrarla o şeyi saklamaya devam edecektin!"

"Ama bırakmadın. Önemli olan da bu değil mi?"

İrislerinde gezinen puslu kırgınlık ruhuma işliyordu. "Çok istedin bırakmamı."

Omuz silktim. "Neyse ki isteklerimi çoğu zaman yerine getirmiyorsun."

Aramızdaki diyaloğa istediği gibi yön veremeyeceğini anladığında, arabayı çalıştırmaya davrandı. "Yanımda kal."

"Hayır."

"Hare, kal yanımda."

"Hayır, dedim."

"Bari bu gece!" Öfkelenmişti ama bunu bana yansıtmamak için kendini frenlediğini görebiliyordum. "Bu gece yapma."

"Ateş, seninle gelmeyeceğim. Eğer beni evime götürmeyeceksen bırak bunu Sezgin ya da Creff yapsın. Eğer seninle gelirsem..."

"Eğer gelirsen?" Başını devamını istekle bekler gibi salladı. "Eğer gelirsen ne olur?"

"Boş ver. Gidelim mi artık?"

Yeniden bana döndü ve beklemediğim bir anda yaklaştı. "Ben söyleyeyim. Alışırsın. Eğer bu gece evine geri dönersen alışırsın. Korktuğun da bu; alışmak ve istesen de gidememek. Çünkü o lanet gururun aksine izin vermiyor."

"Lanet gururum mu? Böyle mi söylüyorsun!" Ellerimi öfkeyle havaya kaldırıp tekrar ettim. "Lanet gururum! Hah! Çünkü ben tam bir aptalım. Boşu boşuna böyle davranıyorum. Canım sıkılıyordur, kimbilir! Belki de sadistin tekiyimdir."

Yeniden arkasına yaslandığında kendini sıktı, bu dışarıdan rahatlıkla anlaşılıyordu. "Öyle söylemek istemediğimi biliyorsun."

"Ben artık hiçbir halt bilmiyorum. Yalnızca evime gitmek istiyorum. Evime gitmek ve bu korkunç geceyi unutup uyumak istiyorum."

"Ben de aynısı istiyorum," dedi küfreder gibi. "Ama tek başıma değil."

Gülümsemekten kendimi alıkoyamadım. "Eminim sana eşlik etmek isteyecek epeyce kadın vardır."

"Topu bu şekilde kalenden çıkaramazsın."

Bakışlarımı dışarı uzattım. Benim için bu konuşma, az sonra kuracağım cümleden sonra sona erecekti.

"Ben o topu kalemin içinde parçaladım."

15. BÖLÜM

"Kötülük ve Zırhı"

İki hafta geçmesine rağmen şehirde son hadisenin yankıları sürüyordu.

İnsanlar sadece anlatılanlarla dahi derin bir korkuya kapılarak köşelerine çekilmişti. Bu basit bir sessizlik değildi. Eğlence mekânları, dükkânlar hatta sokaklar bile bomboştu. Sofia'nın yokluğu da ne yazık ki varlığı gibi büyük bir huzursuzluğa yol açarken malum geceden sonra tekrar görmediğim Semir'in söyledikleriyle oturduğum iskemlede kalakaldım.

"Sen ne dediğinin farkında mısın?" diye sordum kendimi bir nebze toparlayabildikten hemen sonra. "Bunların hepsi deli saçması!" Düşünmeye çalıştım ama düşünemedim bile! "Deli saçması!"

Elmacık kemiğinde hâlâ hâkimiyetini koruyan dikiş izine dokunarak başını salladı. "Maalesef Hare. Buraya gelip gelmeme konusunda çok düşündüm. Tahmin edersin ki Ateş ile yeniden karşılaşmak istemem söz konusu bile değil. Ancak duyduklarıma da kayıtsız kalamazdım. Bilmeye hakkın olduğunu düşündüm. İçini sıktığım için özür dilerim ama gerçek bu."

Semir biraz önce ona kapıyı açtığım andan itibaren öyle şeyler söylemişti ki, ondan Ateş adına bir kuru özür bile dileyememiştim. Aslında söylediklerinin benzer fakat daha anlaşılabilir

olanlarını Derin'den de duymuştum ancak konu ya Derin'in anlattığı kadar hafife alınacak cinsten değildi ya da Derin bana istediği şekilde ve dozda aktarmıştı.

"Anlayamıyorum... Neden? Yani nasıl olur da böyle düşünebilirler? Bu insanlar aklını mı kaçırdı!"

Oturduğum yerden fırlamamla o da yerinden kalktı. "Sakin ol. Çözülemeyecek bir durum değil. Buraya yalnızca seni uyarmak için geldim."

Ona inanmayan gözlerle baktım. "Çözülemeyecek bir konu değil mi? Semir, az önce insanların beni derhal yok edilmesi gereken bir ucube olarak gördüğünü söyledin, farkında değil misin? Tam olarak böyle söyledin!"

"Sofia'yı yok eden şeyin senden alındığını biliyorlar. Hare, kaynağın sen olduğu biliniyor. Nasıl bilmiyorum ama bir şekilde öğrenmişler."

Kafamda yanıp sönen soru işaretini ona yansıttım. "Bu söylenti nereden çıktı? Öyle birdenbire mi!"

"Bilmiyorum, bilmiyorum. Bak, seninle açık konuşacağım. İnsanlar bedeninin yeniden öyle bir şeye yuva olacağını ve kurtulmak için içlerinden birine zorla vereceğini düşünüyor. Bu aptal söylentinin kim tarafından ne sebeple çıkarıldığı hakkında hiçbir fikrim yok. Bildiğim tek şey bir an önce bastırılması gerektiği... Çünkü insanlar gerçekten korkuyor Hare ve korku yoğunlaştığında tehlikeli bir hâl alır. Kendilerini korumak için korktukları şey her ne ise hedef hâline getirebilirler."

"Yani... Beni."

Ellerimle yüzümü kapattığımda, Semir arkamdan yaklaştı ve ellerini omuzlarıma koydu. "Üzülme, lütfen. Buraya bu yüzden gelmedim. Üzülmen için değil dikkatli olman için söyledim. Gerçi yeterince önlem almışsınız ama..."

Bir anda ona döndüm. "Ne önleminden bahsediyorsun sen?"

Afallad ama sözlerini geri alamayacağının da farkındaydı. "Dışarıdaki korumaları kastetmiştim." Hemen pencereye yaklaştım ve etrafa bakındım. Kimse yoktu, bir kişi bile. Semir'in bahsettiği neydi?

"Hani? Nerede?"

Bir süre dışarıda göz gezdirdikten sonra "Saat üç yönündeki evin orada bir tane var. Bak, kolu görünüyor. Saat on bir, dokuz yönündekileri de dikkatle bakarsan görebilirsin."

Dediğini yaparak söylediği yerlere dikkatle baktım. Doğruydu! Neredeyse yakınlardaki her evin dibinde bir adam vardı ve burayı izliyordu. Aklıma gelen ilk şey, Ateş'in söylentileri öğrenerek beni koruduğu oldu. İkincisi ise... Semir'in burada olduğunu tam da şu an öğrendiği!

"Semir! Hemen buradan gitmeli..."

Kapı kuvvetli bir itişle açıldığında, korktuğum manzara karşımda duruyordu. Semir'i yakalayan Ateş ve onun kıskançlıkla bakan gözleri!

"Sana burada ne aradığını sormayacağım," dedi, sakin ve ihtiyatlı bir sesle. "Biz seninle o aşamaları geçtik. Sadece dışarı gel."

Semir olduğu yerde kalmaya devam ederken önüne geçtim ve aralarında çelimsiz bir set oluşturdum. "Ateş, saçmalaya son ver. Semir buraya benim için geldi. Yani... Beni uyarmak için burada."

Ateş beni duymadı bile. "Dışarı çıkacak mısın? Yoksa sana eşlik etmemi ister misin?"

Semir hareketlenince kaldırdığım elimi önünde tuttum. "Dur. Sen değil." Ateş'e meydan okuyan gözlerle baktım. "Biz çıkacağız dışarı."

Normal zamanda yapmayacağım eylemi yaparak Ateş'in kolundan tuttum ve dışarı çektim. Başta yerinden bile kıpırdamadı ama sonra bulunduğumuz katın koridoruna kadar benimle yürüdü.

"Sorunumuz Semir mi?" diye sordum ellerimi kolundan ayırmadan.

"Birimiz için öyle."

"Başka sorunun yok yani?"

"Nereye varmaya çalıştığının farkındayım ama oradan sana iş çıkmaz. Bu herifin hiçbir sebeple senin etrafında dolaşma gibi bir şansı yok." Burnunu anlık kırıştırarak evimin açık kapısına baktı. "Kalkmış bir de evine gelmiş, it!"

Aklımızdan geçenler çok farklıydı. "Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordunuz?"

"Konuyu değiştirme."

"Ateş! Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordunuz? Bir köşede sıkıştırılıp cadı diye yakıldığım zaman mı!"

İstifini bozmadı. "Seni sıkıştırabilecekleri bir köşe yok, güzelim," dedi kendinden emin bir sesle. Ardından bakışlarını adamlarının bulunduğu noktalarda hızlıca dolaştırdı. Manevra yapan her bakışı hedefini bulma konusunda eliyle koymuş kadar nokta atışıydı. "Tüm köşeleri ben kaptım."

Histerik gülümsemem oldukça sesliydi. "Sana inanamıyorum..." Ardından o gülümseme dudaklarımda hiç vuku bulmamış gibi solup gitti. "Benimle ilgili bu kadar önemli bir şeyi nasıl bana sormadan halletmeye çalışıyorsun!"

Umursamazlığı yüzünden onu yumruklayabilirdim! "Endişelenmeni istemedim. Ayrıca bastıramayacağım bir durum değil, öyle olsa seni yine yanıma alırdım. İstesen de istemesen de."

Kalkan parmağım aramızda sallandı. Tabiri caizse burnum-

dan ateş çıkıyordu. "Şu davranışlarına bir son ver artık. Benim adıma kararlar verip uygulamaktan vazgeç. Beni kararlarına itaat ettirmeye çalışmaktan vazgeç! İlla karışmak istiyorsan başta gelip bana anlat ve..."

"Ve itiraz edip ne yapılması gerekiyorsa aksini yap. Tam olarak böyleydi, değil mi?"

"Sen benim sahibim değilsin."

"Öyle olduğumu hiç düşünmedim."

"O halde öyleymiş gibi davranmaktan da vazgeç!"

Şakaklarını iki parmağıyla ovarken son zamanlarda çokça şahit olduğum şeyi yine yaptığını gördüm; kendi kendini sakinleştirmeye çalışmak. Önceden son sözünü yalnızca bir kere söylerdi, itiraz ettiğimde sinirlerini bana yansıtmamak için yanımdan uzaklaşarak ancak bastırabilirdi. Artık yanımda kalıyordu ve ama yine öfkesinin muhatabı ben olmuyordum. Kendini ehlileştirmeyi öğrenmişti. Bunu bir kez daha fark ettiğim an ister istemez sakinleştiğimi hissettim.

"Söylentiyi kimin çıkardığını biliyor musun?"

"Bir tahminim var," dediğinde, aklındaki adın bir tahminden çok daha fazlası olduğunu anladım.

"Sofia'nın hizmetkârlarından biri mi?"

"O da bir ihtimal."

"Asıl ihtimal ne?

Bakışlarını bakışlarımdan ayırdı. Telaffuz etmek istemediği o adın kime ait olabileceğini fazla düşünmedim. Onun sessizliğinden her zaman bir mana çıkarmayı bilmiştim.

"Bu kadar ileri gidebilir mi?"

"Aptal değilse gitmez."

"Peki sence..." Bakışlarını yakalamayı başardım, orada bir parça endişe vardı. "Emel aptal bir kadın mı?"

"Oradan bakınca onun hakkında konuşmaya hevesli gibi mi duruyorum?"

"Bunu başka kime soracağım?" Aklıma gelen detayla dilimin üzerinde yer edinmeye çalışan çok fazla kelime birikti. "Mesela... Osan'a?"

"Derin mi söyledi?"

"Bilmem."

Başını eğip bakışlarımızı birbirine daha yakın hâle getirdi. "Yoksa kulak misafiri olduklarından mı yola çıkıyorsun?"

"Belki her ikisi de," diye konuştum oyunbaz bir tınıyla. "Belki de hiçbiri. Cevap verecek misin?"

Sıkıntılı bir nefesin ardından sakallarını sıvazladı. Bunu onun yerine yapmayı isterdim. "Aptal mı bilmem ama libidosunun yüksek olduğu kesin."

Büyüyen gözlerimi değişen nefes ritmim takip etti. Ondan böyle bir şey duymayı beklemiyordum. "Ne... Nerede o?"

"Bilmiyorum. Sofia'dan sonra ortadan kaybolmuş. Onu son görenlerden bazıları korkudan saklandığını söylüyor. Bazıları da yine bir hayalet olmaya karar verdiğini."

"Sen hangisini tercih ederdin?" Bu soruyu istemsizce sormam bir yana, daha sorarken pişman olmuş ancak geri adım atamamıştım.

Gizlenemez bir kızgınlıkla "Hare," dedi. Adımın dudaklarından sert çıktığı nadir zamanlardan biriydi. "Onun ne halt ettiği beni ilgilendirmiyor, ilgilendirmeyecek. Bunu sana başka nasıl anlatacağım?"

"O zaman neden adamını ona asılması için görevlendirdin?"

Daha fazla yaklaştığında alınlarımız birbiriyle temas etmek üzereydi. "Nedenini çok iyi biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Biliyorsun."

"Bilmiyorum."

Gülümsedi. Sadece bu yaptığı yüzünden son kullandığım kelimeyi bir kez daha önüne sunamayacaktım. "Biliyorsun. Ama benden duymak istiyorsun. Sana istediğini vereceğim, turunçgil." Elinin tersiyle yanağıma dokunduğunda içimde bir şeylerin kaynadığını, taştığını ve her yanı ılık bir esintiye bu-ladığını hissettim. "Osan'dan ona asılmasını istedim. Çünkü yakamdan düşsün istedim. Çünkü..." Baş parmağı dudağımın kenarındaki çukura dokundu. "Yakamda da, aklımda da, içimde de olmasını istediğim tek bir kadın var; karım, Hare Karan."

Bir kez daha onu kendimden uzaklaştıracak gücü ararken bunu benim yerime mevzu bahis olan kişi yaptı, Osan.

"Lider! İşler karıştı."

Ateş uzaklaşmak için hamle yaptı ama rolleri değişmiştik. Önüne geçip Osan ile arasında durdum.

"Ne oldu?"

Osan bana şaşkınca baktı. Ateş'e diktiği bakışları konuşmak için gerekli direktifin gelmesini bekledi. Ateş o direktifi vermedi.

"Ateş, yapma bunu. Beni kendi yöntemlerime başvurmak zorunda bırakma."

Gülümsemedi ama tehdidimin hoşuna gittiğine yemin ede-bilirdim.

"Bir daha bana haber getirmeden önce yanımda kimin oldu-ğuna dikkat et." Uyarısından sonra beklediğim onayı vereceğini biliyordum. "Anlat."

Osan aldığı emri başıyla onayladıktan sonra "Ayaklanma baş-lamak üzere," dedi. "Söylentiler çığ gibi büyüyor. Sanki birileri Hare Karan'ın uğursuz olduğuna, şehrin sonunu getireceğine herkesi inandırmak için ant içmiş. Önünü almak için en kısa

sürede bir şey yapmalıyız. Lider, emrini bekliyoruz, hemen harekete geçmemiz için bize ne yapmamız gerektiğini söylemen yeter."

Ateş herhangi bir tepki vermedi. Omuzları tonlarca karı sırtlayan bir dağ gibi dik durmaya devam etti. Yorulmamış mıydı? Biraz bile mi?

"Adamları hemen alanda topla. Sezgin'e durumu bildir, ne yapması gerektiğini anlayacaktır." Başıyla ben orada yokmuşum gibi evimi işaret etti. "Üst katı kapatıp sahibini bir süre için güvenli alanlarda misafir edin."

"O ne demek?" Ateş'e döndüğümde kaşlarım inmişti. "Kendimi geçtim, Lisa'yı yerinden mi edeceğiz? Hem de benim yüzümden. Ah, hayır. Bunu istemiyorum."

"Sadece bir süre için," dedi Ateş. "Önce buraya gelecekler-dir. Kadını burada kendi hâline bırakmak, onu tehlikeye atmaktan başka bir şey olmaz. Hare, bunu sen de biliyorsun."

"Ama..."

"Korkma, seni evimize götürmeyeceğim. Bir daha oraya kendi isteğin dışında girmeyeceksin." Bunu söylemek zoruna gitmişti. Dışa vuramadığı tüm mimiklerinin aksine bunu gerilen kaşlarından anlayabilmiştim. "Ağabeyinin yanında seni bulmaları kolay olur. Arazinin sana ait olduğu biliniyor. Derin ve Sezgin'in evinde kalacaksın. Orada gerekli önlemleri aldırırım. Eğer istemezsen Creff'de de..."

"Hayır," dedim bir anda. "Creff ve Yasemin'in tadını kaçırmak istemiyorum. Aslında kimsenin benim yüzümden başı ağrısın istemiyorum ama Sezgin ve Derin'in tehlikeye karşı bağışıklıkları var. Bırakalım Creff'in tek sorunu kekin fazla pişmesi olsun. Daha fazlası değil..."

Yavaşça başını salladı. "Yanına almak istediğin bir şeyler var mı?"

"Var."

"Tamam, girip al. Osan seni Derin'e bırakacak."

Eşyalarımı almak üzere eve yöneldiğim saniye "Bekle," dedi. Ardından katı bakışlarını Osan'a çevirdi. "Önce içerideki ibişi dışarı çıkar."



Gözlerimi her kapattığımda hayalini kurduğum huzurun, bir gün benimle arasına koyduğu suru kaldıracağını umut ediyordum. Zordu. Hatta imkânsızdı. Ancak bir kere aksine ikna olunduğunda, acıya tümüyle teslim olmak ve artık acının bir parçası olmak kaçınılmaz hâle gelirdi.

Tanrının bizim için çizdiği kaderde, savaşmak esas olandı.

"Elbette Emel'in işi!" dedi, salonu arşınlayan adımların sahibesi Derin. "O sürtük nereden yürüyeceğini iyi biliyor. Ah! Keşke Sofia giderken Emel'i de yanında götürseydi!"

Dirseğimi epeydir yaslı olduğu pencere kenarından ayırdım. "Belki de o değildir. Andelko gibi Sofia'nın da gözü kara yandaşları vardı. Andelko yandaşlarının Ateş'e düşman kesildiği gibi şimdi onlar da Sofia'nın acısını benden çıkarmak istemiş olabilirler. Bunu da düşünmüş müydün?"

Bir an durdu ve ciddi ciddi söylediklerimi düşündü. Emin olamadı. Bunu bakışlarında beliren kararsızlıkta görebiliyordum. "Hepsine lanet olsun."

"Benden bir şeyleri saklamak konusunda Ateş'e itaat etmekten ne zaman vazgeçeceksin?"

Duraksadı. Bunu beklemiyordu. Çaprazımda bulunan tekli koltuğa otururken yüzüme bakmıyordu. "İtaat etmek benim

mizacıma uyan bir şey değil, biliyorsun. Yalnızca Ateş'in senin için en doğru çıkışı bulacağından şüphem yok, hepsi bu."

"Yine de gelip birilerinin bana düşman olduğunu haber vermeni isterdim. Bugün bunu senin yerine Semir yaptı, Ateş'ten dayak yeme pahasına. Geç de olsa... Anlatabiliyor muyum?"

Bakışları mahcuptu ama pişmanlık yoktu. "Eğer en başında sana olanları söyleseydim, gidip sana düşmanlık beslemeye başlayan insanlarla konuşmak isteyecektin. Belki de kapı kapı dolaşarak yapacaktın bunu. Sen kendini açıklamaya çalışırken zarar görebilirdin. Bu ihtimali göze alamadım. Sen alır mıydın?"

Almazdım. Ve haklıydı; şayet gelip olan biteni bana anlatsaydı, kendimi açıklamak için insanlarla konuşmak isteyecektim. Ancak şimdi açıkça görülüyordu ki insanların büyük bir kısmı o yalana inanmıştı. Şehrin uğursuz kızı Hare'den kurtulmak için ayaklanma başlatılmak üzereydi...

"Özür dilerim."

Dudaklarını birbirine bastırarak yanıma geldi ve dostane bir tavırla kolumu sıvazladı. "Dileme. Biz dostuz, hep öyle olacağız. Sadece bu meseleden kurtulmanın bir yolunu düşünelim. Tek yapmamız gereken bu."

"Düşünmek..." dedim tiksinir gibi. "Bunu sadece kıçımızı kurtarmak için yapmaktan bıktım."

Güldü. "Ben çoğu zaman kıçımız belada doğduğumuzu düşünüyorum."

"Doğru düşünüyorsun. Bu arada... Bunu söylediğim için senden azar işiteceğimi biliyorum ama bu iş biter bitmez evime geri döneceğim."

Bana tam da tahmin ettiğim gibi baktı. "Hare!"

"Derin... Buraya zorunlu olduğum için değil, normal bir zamanda Sezgin'i ve seni ziyaret etmek için gelmek istiyorum."

"O günler de gelecek."

"Sen buna inanıyor musun?"

"İnanıyorum. Tıpkı senin de içten içe inandığın gibi..."

Açılan dış kapının sesiyle başımı koridora doğru eğdim ve Sezgin'in geldiğini gördüm. Yüzü düşüktü ve onun gibi birinin yüzünün bu halde olması durumun vahametini yeterince anlatıyordu. Derin de anladı. Bu yüzden ona ne olduğunu sormak yerine "Hoş geldin balım," dedi. "Bir şeyler yemek ister misin?"

Sezgin, Derin'in bu davranışından susması gerektiğini anlayarak mutfağa yöneldi.

"Sezgin." Durdu. Bana baktığında, kaçışı olmadığını biliyordu. "Ne olduğunu anlat, lütfen."

Açık kahve bakışlarını Derin'inkilerle buluşturdu. Şimdi kaçışın olmadığı tarafta iki kişiydiler. Yaklaştı ve Derin'in biraz önce oturduğu tekli koltuğa oturdu.

"İnsanlar kafayı yemiş." Anlamayarak başını salladı durdu. "Kafayı yemişler." Ellerini burnunun her iki yanına koyarak sıkıntıyla sıvazladı. "Senin şehre uğursuzluk getiren bir cadı olduğundan eminler. Sofia'nın yok oluşundan tamamen seni sorumlu tutuyorlar. Bir kesim bu saçma düşünceye uzunca bir zaman direndi ama sonuç... Sürü psikolojisi."

"Sonuç?" diye sordum soğukkanlılıkla. Alacağım cevabı biliyordum.

"Ateş halledec..."

"Sezgin. Sonucu söyle bana."

Başını geriye yasladığında bir sonraki kelimeleri hepimizi derin bir sessizliğe mahkum etmek için yaklaşıyordu.

"Var olduğun müddetçe uğursuzluğun süreceğini, şeytanın şehirle uğraşacağını düşünüyorlar. Bu yüzden... Bu yüzden onlara göre tek çıkış senin şehirden..."

Sustu. Devamını getiremedi. Bir an sonra bunu onun yerine ben yaptım.

"Yok olmam. Onların gözünde tek çıkış benim yok olmam."

Gece olup herkes odasına çekildiğinde üstüme gelen duvarlarla odada bir saniye fazladan kalmama izin vermedi. Yastık ve alışkanlık hâline geldiği için örttüğüm örtüyü aldıktan sonra sessiz adımlarla odadan ayrıldım. Salona ulaştığımda nerede yatacağımı biliyordum. Duvara dayalı olan uzun koltuğa bıraktığım yastığa başımı koydum. Bu koltukta daha önce onunla uyuduğumuz aklımdaydı. Belki de bu yüzden bedenim buraya çekilmişti. Mantığım en azından bu kadarına izin vermişti. Gözlerim kapandıktan bir süre sonra elim kendiliğinden karnıma gitti. Bunu her gece yapıyordum. Dev bir kötülükten kurtulduğuma sevinmek yerine, içimde ona ait bir bebeği taşıdığımı sanmanın bana verdiği eşsiz duyguları hatırlamaya çalışıyordum.

Sırtımda hissettiğim karıncalanma hissi ile yalnız olmadığımı anladım. Ne ara geldiğini duymamıştım ama burada, benimleydi. Usulca arkamdaki boşluğa oturdu. Bir süre öylece kaldı. Hareket etmedim, elim hâlâ karnımdaydı. Hiçbir temasta bulunmadan uzandıktan birkaç saniye sonra burnunu yüzeysel olarak saçlarımda hissettim. Kendime utanarak itiraf ediyordum ki bana dokunmasından, hâlâ büyük bir haz duyuyordum. Yüz yüze olsak buna izin veremezdim. Bu yüzden uyuduğumu sanması işime geliyordu. En azından bu kadar merhametli davranabiliyordum artık kendime. Belki de başka türlü olanlara karşı durmanın bir yolu olmayacaktı.

Beni yak kendini yak her şeyi yak
Bir kıvılcım yeter ben hazırım bak
İster öp okşa istersen öldür

Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk
Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk

Güçlükle duyabildiğim fısıltısına esir olan dizeler, kafamın içinde çalan melodisiyle harmanlandı. O söylüyordu, bir şarkı gibi değil... Bir şiir gibi...

Seni içime çektim bir nefeste
Yüreğim tutuklu göğsüm kafeste
Yanacağız ikimizde ateşte
Bir kıvılcım yeter hazırım bak
Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk

Sırtım göğsüne yaslanırken eli karnımın üzerindeki elimi buldu. Titremekten, hıçkırmaktan, hızlanan nefesimi duymasından korkuyordum.

Allahım Allahım
Ateşlere yürüyorum
Allahım acı ile
Aşk ile büyüyorum
Beni yor hasretinle sevginle yor
Sevgisizlik ayrılıktan daha zor
Dilediğin kadar acıt canımı
Yokluğun da varlığın da yetmiyor
Yokluğun da varlığın da yetmiyor

Biraz sonra nefesinin düzene girdiği duymamla korkum yerini geçici bir huzura bıraktı. Uyuyordu ve şimdi ona eşlik edecektim. Kafamın içinde şarkımızın devamı dönüp dururken;

Allahım Allahım
Ateşlere yürüyorum
Allahım acı ile
Aşk ile büyüyorum
Beni yak kendini yak her şeyi yak
Bir kıvılcım yeter ben hazırım bak
İster öp okşa istersen öldür
Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk
Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk
Seni içime çektim bir nefeste
Yüreğim tutuklu göğsüm kafeste
Yanacağız ikimizde ateşte
Bir kıvılcım yeter hazırım bak
Aşk için ölmeli aşk o zaman aşk

Sabahın alacakaranlığı yüzüme vurduğunda, yalnızdım. Sezgin ve Derin henüz uyanmamıştı. Ağabeyim ile Alya'nın birazdan burada olacaklarını biliyordum. Yüzümü yıkayıp biraz kendime geldikten sonra mutfağa girdim. Kahvaltı hazırlarken burnum istemsizce omzuma gitti.

Kahve kokusu oradaydı. "Ateş..."

Kendi gitmişti ama boyun girintime bir parça kokusundan saklamıştı.

Dolu bir masa hazırladıktan sonra tıklatılan kapıyı açmak üzere koridora yöneldim. O sırada Derin de sabahlığını omzuna geçirmeye çalışarak odasından çıkıyordu. Yüzüme yapay bir gülümseme kondurarak açtığım kapının ötesinde gördüklerim, o gülümsemeye balyoz darbesi indirdi.

"Alya!"

Başının sol köşesi bandajlı olan Alya'ya endişeyle baktım.

Ağabeyim koluna girmişti ve kan bandajın dışına taşalı çok olmuyordu.

"İç... İçeri geçin."

Ağabeyim Alya'yı dikkatle salona kadar getirdikten sonra oturmasına yardımcı oldu. Sinirliydi ama bundan daha fazla endişeli olduğu söylenebilirdi.

"Ağabey, anlatacak mısın? Ne oldu Alya'ya?"

Alya, elini bandajından çekip bana öfkeyle baktı." Ne olacak! Ne olabilir? Bir düşün bakalım, acaba sadece sen sanıldığım için saldırıya uğramış olabilir miyim?"

"Nee!" Şok olmuş bir vaziyette ayağa kalktım. Gerçekten inanılır gibi değildi.

"Doğru duydun. Evimde gezinirken beni sen sandıkları için kafamı taşla ezmeye kalktılar!"

Derin araya girerek, "Evin mi?" diye sordu. "Sanırım Hare'nin size armağan ettiği evden bahsediyorsun. Eğer öyleyse normal, ev Hare için inşa edildiğinden dolayı ona ait olduğu herkes tarafından biliniyor."

"Normal mi? Delirdin mi Derin? Hare sanıldığım için zarar gördüm, diyorum."

"Yani?" Derin'i bir baş hareketiyle uyarmaya çalıştım ama bakışlarını bilhassa bana çevirmedi. "Aldığın darbeyi Hare'ye iade etmek için mi buradasın? Korkarım bu durumda evi de iade etmen gerekecek."

"Ne demek bu?"

"Demek oluyor ki, bir evin olmazsa ağabeyinin yanına dönmek zorunda kalırsın." Açtığı işaret ve orta parmağı ağabeyim ile Alya arasında gidip geldi. "Şu durumda birlikte kalabileceğinizi sanmıyorum."

Alya nefes almadan "Derin!" diye bağırdı. "Görmeyeli iyice Hare'ci olmuşsun!"

"Sen de görmeyeli benimle bağırmadan konuşman gerektiğini unutmuşsun."

Ağabeyim aralarına girdi. "Kızlar, kendinize gelin. Sizce şu an tartışmanız gereken şey bu mu?"

Derin "Haklısın!" dedi. "Şu an tartıştığımız şey sevgilinin kız kardeşin yerine zarar gördüğü değil, bunu yapanların Hare'ye zarar vermeye nasıl cesaret ettiği olmalı."

Ağabeyim tekrar oturduğunda sakin görünmüyordu. "Birden oldu, anlayamadık. Alya mutfaktaydı, bir şeyler hazırlıyordu. Elinde tabakla içeri girdiği an cam kırıldı ve Alya yere düştü." Derin'e özür diler gibi baktı, Alya'nın adına. "Çok korktu. Ben de çok korktum."

Derin, bir nefes eşliğinde sakinliğini yeniden ele alırken "Yapanları gördünüz mü?" diye sordu.

"Yüzlerini görmedik. Sanırım kaçanlar yedi sekiz kişi kadardı."

"Yedi sekiz!" İnanamadım. "Orada yalnız olduğumu düşünerek mi onca kişi gelmişler?"

Ağabeyimin elleri koltuğun üzerinde yumruk olurken dişlerini sıktığı kapalı dudaklarının ardından belli oluyordu. "Hepsini bulup bitireceğim!"

"Hayır, böyle bir şey yapmayacaksın." Alya'ya üzgün gözlerle baktım. "Benim yüzümden bir kişi daha zarar görmeyecek."

"Sen ne saçmalıyorsun? Sana zarar vermek isteyecekler ve elimiz kolumuz bağlı oturacak mıyız?"

"Böyle söylemedim Derin." Gözlerim yanmaya başladı, ağlamak istemiyordum ama teferruatlı düşününce kötü oluyordum. Bunu hak etmemiştim. Liderlik yaptığım ve o tacı taktığım müddetçe herkes için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştım. Kimseyi geri çevirmemiştim. En olmayacak

isteklere bile bir şekilde yanıt vermeye çalışarak onları memnun etmiştim. Şimdi ise o insanlar tarafından bir cadı olduğuma inanılarak taşlanıyor, yok edilmeye çalışılıyordum.

"Nasıl söyledin?"

"Benim..." Hem hak etmediğim hem de adaletli olmayan bu vaziyet karşısında konuşmak bile çok güçtü. "Onlarla konuşmam lazım. Herkesin beni bir şekilde dinlemesi lazım."

Ağabeyim başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, bu çok tehlikeli. Seni gözü dönmüş insanların karşısına çıkaramayız."

"Ama tepelerine çıkarırız." Ateş'in girişte beliren heybetli varlığına çevrilen bakışlar soru işaretleriyle doluydu. Yaklaştı, sağlam duruşunun ardında yorgunluk vardı. "Hare istediği konuşmayı şatonun kulesinden yapacak. Bizler kulenin etrafına etten duvar öreceğiz."

Ağabeyim ayağa kalktı ve Ateş'in karşısına dikildi. "Sen bu konuşmanın işe yarayacağına emin misin?"

"Değilim. Ama istiyorsa yapacak. Bu onun hakkı."

"Saçmalık," dedi ağabeyim. "Onu dinlemeyerek çok daha iyi sonuçlar alıyoruz. Tecrübeyle sabit."

"Ağabey!" Beni öfkelendirmeyi başarmıştı. "Benden bir objeden bahsedermiş gibi bahsetmeyi kesin."

"Böyle yaptığımızı mı düşünüyorsun? İyi olduğun müddetçe istediğini düşünebilirsin ama maalesef seni iyi edecek düşünceler senden çıkmıyor."

"Ağabey," dedim yeniden. "Konuşmak benim hakkım. O insanlarla aramda bir bağ var... Vardı. Birileri onları bana karşı konuşarak doldurduysa ben de konuşarak çöze..."

"Sadece konuşarak değil," Derin'in gözlerinde hayal kırıklığı vardı. "Sofia'ya olanları kanıt göstererek dolduruldu tüm o insanlar. Sofia'yı yok eden yaratığın senden geldiğini biliyorlar.

Hare... Onların elinde yeterince sebep var. Üzgünüm ama ağabeyin haklı, kimse sana kulak vermeyecek. Kendi iyilikleri söz konusu olduğunda insanlar inanılmayacak kadar bencilleşir."

Derin'in sözlerini büyük bir üzüntüyle karşılarken Alya "Bence de konuşsun," dedi. "Sürekli onun yerine düşünmekten vazgeçin. Konuşsun ve alsın boyunun ölçüsünü."

Ateş'in dudakları öfkeyle aralandı, kız kardeşinin başındaki yarayı fark ederek duraksadı. "Alya, başına ne oldu?"

Alya avucunu tavana bakacak şekilde kaldırıp beni gösterdi. "Karın sayesinde ağabeyciğim. Çok daha kötüsü de olabilirdi. Neyse ki Hakan yanımdaydı."

Ateş arkasını döndüğünde, avuçları şakaklarındaydı. O sırada içeri giren Sezgin'in söyleyecekleri vardı. "Oylama yapalım."

"Sezgin, şakanın sırası değil."

"Şaka yapmıyorum, sevgilim." Yaklaştı ve tekrar etti. "Oylama yapalım. Hare'nin konuşma yapmasını isteyenler ve istemeyenler olarak ikiye ayrıldığımız kesin. Oylama yapalım, sonucu çoğunluk belirlesin. Ateş?"

Ateş kısa bir süre sonra "Tamam," dedi.

Benim dışımda beş kişilerdi ve bir kişi oylamanın akıbetini belirleyecekti. "Konuşma yapmasın, diyenler sağ, yapsın diyenler, sol elini kaldırsın. Ben en son kaldıracağım. Şimdi."

Eller kalktı. Derin'in ve ağabeyimin sağ, Ateş ve Alya'nın ise sol eli havadaydı. Tüm sözler Sezgin'e çevrildi.

Sezgin sol elini kaldırdı. "Hare bu akşam kulede konuşmasını yapacak. Bizler de onu korumak için elimizden geleni yapacağız."

16. BÖLÜM

"Gözyaşı"



Her şey ayarlanmıştı; şatoya giden yol, şatonun etrafındaki güvenlik ordusu, konuşma yapacağım kule... Her şey tastamamdı.

Ateş'in kullandığı arabanın ön koltuğunda şatoya doğru giderken önümüzde Sezgin ve Derin, arkamızda ise Alya ile ağabeyim vardı. Yapacağım konuşmayı kafamda tasarlamamıştım. İçimden gelenleri söyleyecektim. Kendimi anlatabileceğimi düşünüyordum ama üstümdeki gerginliği bir türlü atamıyordum.

"Elinden gelenin en iyisini yapacaksın, sadece buna inan." Bakışlarını yoldan almadığı için gözlerinde bahsettiği inancı göremedim ama sesinde vardı. Sesinde fazlasıyla vardı.

"Ben elimden geleni yapacağım ama ikinci ihtimali göz ardı edemeyiz. Ateş, ya bana inanmazlarsa?"

"Kendileri bilir. Sana inanmayanlar kaybedenler tarafında olacak."

"Kaybedenler tarafı?"

Bakışları etrafında bir keskin nişancı edasıyla gezindi. Şatoya yaklaşmıştık. Temkinli ve tetikteydi. "Evet, sana inanmayanı bu şehirde huzur içinde barındırmam."

Bu söylediğine verecek bir karşılığım yoktu. "Yasemin ve Alya'nın gelmeleri doğru mu sence? Tüm ruhlar iyisiyle kötü-

süyle orada olacak. Güvenli olduğunu düşünmüyorum. Hele de şu durumda."

"Gelmelerini ben de istemedim. Kendileri ısrar etti. Karar onların."

"Bir tek ben kendi başıma karar veremiyorum sanırım. Bir konuşma için bile oylama yapıldığına göre..."

Sitemimi anlamamasının imkânı yoktu. "Senin durumun başka. Onların..."

Bulmaya çalıştığı doğru kelimeyi ondan önce davranarak söyledim. "...başı durmadan belaya girmiyor. Haklısınız."

"Hare." Mavileri kısa bir an için bile olsa beni buldu. "Bu söylediğine ne doğru ne de yanlış, diyebilirim. Senin hatan değil, hiçbiri senin hatan değildi."

"Hepiniz benim için uğraşıyorsunuz. Bilmelisin, karşı çıkışlarım size zorluk çıkarmak için değil... Bana yardım ederken birinize bir şey olacak diye çok korkuyorum. En büyük korkum bu."

"Korkma," dedi aynı güven veren tonla. "Ama tüm bunlar bittikten sonra şifacı kadından seni okuyup üflemesini istersem, bana kızmayacaksın."

Güldüm. Hatta kahkaha attım. Tam da o an dudağının kenarında gördüğüm belli belirsiz kıvrılma, amacına ulaştığı için gururlandığını fısıldadı kulağıma...

Beni kuleye ulaştıracak merdivenleri çıkarken heyecan ve panik denen o iki duyguyu had safhada hissediyordum. Ateş şatoya girdikten sonra bir noktaya kadar bana eşlik etmişti. Sonrasını Derin ve Alya ile tamamlamıştım ama biraz sonra, kulenin kapısından içeri adım attığım an yalnız kalacaktım. Görüş açılarından çıkmadan evvel onlara döndüm; Derin bana yapabilirsin, der gibi baktı. Alya ise yap da görelim, der gibi...

Kulenin balkonuna ayak bastığımda, bulunduğum noktadan birer karınca kadar küçük görünen insanların dört bir yanı sardığını gördüm. Ateş söylediği gibi ruhların önüne adam yığarak şatoya yaklaşmalarını önlemişti. Öte yandan şatonun etrafı onlarca adamla çevrilmişti. Kuleye çıkan merdivenler ise ağabeyim ve Sezgin tarafından tutuyordu.

Elimi boğazıma götürdüm, başını kaldırmış metrelerce yükseklikteki varlığımı izleyen onca insana kendimi anlatmak hiç de kolay olmayacaktı.

İçime sinmeyen bir "Merhaba," dedim önce. "Bu şekilde karşınıza çıktığım için üzgünüm. Ben... Hiç böyle olmamıştı. Sizlerle hep iç içe olmaya çalıştım. Hatırlarsınız, birbirimize karşı güven ve saygı duyduğumuz zamanlardı."

Biri bile kıpırdamadı. Her biri gözünü dikmiş konuşmanın devamını bekliyordu. "İyi zamanlar geçirmedim. Çok fazla acı çektim ve..." İçimden geçenleri anlayabilmelerini diledim. Bu yüzden buradaydım. "Hesaba katmadığım çok fazla şey oldu. Ben ne bir cadıyım ne de bir ucube... Evet, şehrinize zamansız ve yanlış bir şekilde geldim. Evet, çok fazla kötülükle sınandım ama hiçbirini ben istemedim. Hak edecek bir şey de yapmadım. Peşime takılan tüm kötülüklerin üstesinden gelmeye çalıştım çünkü sevdiklerime zarar gelmesine tahammül etmek istemedim. Sizlere de öyle..." Gözlerimi birkaç saniye için kapatıp aklımdaki düşünceleri teklemeden söylemek için kendimden güç aldım. "Sofia'yı yok eden o şeyi ona vermeyi ben istemedim. Kendisi aldı. Almak için de her yolu denedi. Tekrar ediyorum. Vermeyi ben teklif etmedim. İblisin beni bir kez daha bulamayacağının garantisini veremem ama olur da bulursa, kimsenin üzerine yıkmayacağımın garantisini verebilirim." Geçmişi hatırladığımda, hücrelerime kadar saran öfkeyi defedemedim. "Sev-

diklerimi alıkoyup onu benden zorla istemezseniz tabii. Ben böyle biri değilim. Kötü de olsa kimseye bilerek, isteyerek zarar vermem. Bu yüzden çok üzgünüm. Bana zarar vermek istemenizden çok hakkımda düşündükleriniz için çok da kırgınım."

İnsanlar kendi aralarında konuşmaya başladıklarında, sözlerimin işe yarayıp yaramadığını henüz bilmiyordum. Bunu anlamak için yeterli zamanım da yoktu. Son sözlerimi söylemek için hamle yaptığım an içlerinden biri bağırdı.

"Sana neden inanalım! Şehrimize bile ait değilsin."

Başka birinin sesi duyuldu ardından. "Belki bu yüzden sürekli cezalandırılıyorsun. Lanetin kraliçeyi yok etti, bizleri de edecek!"

"Hiç kimse göz göre göre yok oluşa gitmez. Lanetini hepimize musallat edeceksin!"

İşittiklerim ruhumu sarsarken dolan gözlerimi bağıran insanlardan hangisine çevireceğimi bilemedim. O kadar eminlerdi ki lanetli olduğuma ve lanetimi onlara bulaştıracağıma, kendimi buradan atsam üzerime çıkıp tepinebilirlerdi. "Hayır! Hayır. Ben lanetli değilim. Olsam bile kimseye zarar vermem. Veremem!"

"Sen lanetlisin! Senin yüzünden hepimiz yok olacağız."

Kadının biri ellerini havaya kaldırdı ve var gücüyle haykırdı. "Sofia'nın nasıl yok olduğunu gözlerimle gördüm, gözlerimle! Senin bedeninde doğan lanet kraliçeyi acılar içinde bırakarak yok etti."

"Hepimiz aynı acıyı çekeceğiz, senin yüzünden! Biz acı çekmek istemiyoruz."

"Biz acı çekmek istemiyoruz!"

Yanaklarımı sırılsıklam bırakan gözyaşlarımı silerken "Hayır!" diye bağırdım. "Neden böyle düşünüyorsunuz? Ben..."

"Araf seni burada istemiyor! Seni burada istemiyoruz!"

"Seni burada istemiyoruz!"

"Seni burada istemiyoruz!"

"Seni burada istemiyoruz!"

Biri daha, biri daha ve biri daha... Bir an sonra hep bir ağızdan aynı şeyi söylediler. "Seni burada istemiyoruz!" Defalarca! Defalarca aynı şeyi söylediler. Benimse söyleyecek hiç sözüm kalmamıştı. Ellerimi yüzüme kapatıp sarsılan omuzlarımla birlikte ağlamaya başladım, biri arkamdan belimi sardı ve beni balkondan aldı.

"Canım, benim güzel kardeşim." Ağabeyim beni kollarına alıp sarıldığında, hıçkırıklarım daha da güçlendi. "Sen elinden geleni yaptın, ne olur, üzülme."

"Benden nefret ediyorlar," dedim acı içinde. "Hepsi benden nefret ediyor."

Ağabeyimin dolan kehribar gözleri gözlerime aynı acıyla baktı. Öyle ki, elinden gelse içimdeki tüm kederi alıp kendi kalbine sığdırabilirdi. "Seni anlayacaklar. Bugün değilse yarın, anlayacaklar. Bana inanıyor musun Hare?"

Yuhalama sesleri artarken Alya'nın yaklaştığını gördüm. Ağabeyimin bana sarılan koluna girip "Gidelim artık," dedi. "Hedef bir kez daha şaşarsa bu kez ucuz yırtacağımı hiç sanmıyorum!"

"Alya!"

Ağabeyim öfkeyle kolunu ondan kurtardı, beni kolunun altına aldı ve merdivenlere yöneldik. Alya'nın nasıl bu kadar acımasız olabildiğini hiçbir zaman anlayamayacaktım. Gerçekten acı çekiyordum ve onun gözünde bunun hiçbir önemi yoktu. Ağabeyi, ağabeyim ve kendisi iyi olduğu müddetçe tüm evren acı içinde kıvranıp yok olabilirdi. Sorun olmazdı. Alya, bencilliğin hakkını layıkıyla veriyordu. Buna şahit oldukça bir de ağabeyim için üzülüyordum.

Şatodan ayrıldıktan sonra kimse olması gereken yere dönmemişti. Ateş bilinmiyor olması sebebiyle taş evde olmamızın güvenli olacağını söylemişti. Bu yüzden Derin, Sezgin, ağabeyim ve gelmemek için ne kadar ayak direse de gelmek zorunda kalan Alya ile taş eve ulaşmıştık. Derin beni rahatlatmak için bunun hep birlikte olacağımız küçük bir tatil olarak düşünmemi söylemişti ama aslında o da biliyordu ki, Alya ile aynı evde hiç de kolay olmayacaktı. Bir diğer sorun ise taş evde yalnızca bir odanın bulunmasıydı. Üst kattaki odada biz kadınların, alt girişte ise erkeklerin kalmasına karar verilmişti. Creff ve Yasemin de yanımızda olmak istemişlerdi ama onları bu işe karıştırmamak konusunda kararlıydık. Yine de Ateş, onları gizliden gizliye izleyen bir koruma ordusu ayarlamayı ihmal etmemişti.

Taş evde uyandığımız ilk sabahtı. Erkekler toplantı yapmak için deniz kenarına inerken Derin mutfağın yolunu tutarak bize güzel bir kahvaltı hazırlamak istediğini söylemişti. Derin ile aynı anda uyanıp aşağı indiğimiz sırada Alya hâlâ uyuyordu.

Girişte bulunan koltuktaki iki yastığa baktığımda, her şeye rağmen gülümsemeden edemedim. Orada ağabeyim ve Sezgin birlikte uyumuşlardı. Köşedeki tek kişilik yer yatağı ise dün gece Ateş'i ağırlamıştı.

"Onları birlikte uyurken izlemek isterdim." Derin elindeki dolu tabağı masaya ulaştırırken donuk ifadesinde muzip bir tebessüm vardı. "İzumuranje falan halt etmiş, bence gülmekten ölebilirdik."

"Haklı olmadığını söyleyemem."

"Umarım Hakan ayaklarını Sezgin'in ağzına sokmuştur."

"Şu an bunun için tartıştıklarına bence yemin edebiliriz."

"Ama kanıtlayamayız," dedi ve güldü. Öyle güzel güldü ki kendimi ona eşlik ederken buldum.

Ta ki merdivenlerden inen adım seslerine kadar...

"Keyfiniz daim olsun." Alya merdivenin son basamağında durdu ve uyku mahmuru gözlerini üzerimize dikti. "Sanırım neden burada olduğumuz unutulmuş."

Derin tabağı masaya sertçe bıraktı. "Biz arada unutup gülmeyi tercih ediyoruz. Tabii, dilersen sen devamlı hatırlayıp ağlayabilirsin."

Alya tutunduğu korkuluğu sıktı. "Devamlı ağlaması gereken ben değilim ama burada öyle biri var." Üzerime çevrilen gözleri beni şaşırtmadı. "İnsanlar benim yüzümden işlerinden ve evlerinden olup bu kıç kadar yere tıkılmış olsalardı, ben gülemezdim şahsen."

Derin cevap vermeme zaman tanımadı. "Kimse seni buraya zorla getirmedi."

"Ne yapsaydım? Creff ve Yasemin ile kalmamı mı tercih ederdin? Bence şahane bir üçlü olurduk! Ya da belki... Evde kalıp Hare yerine taşlanmayı tercih edebilirdim."

Bu kez Derin'e izin vermedim. "Seni hepimiz tanıyoruz Alya. Eğer burada olmak istemeseydin, olmazdın. Sonuç olarak geldin. Buradayız, bunu söylemek hoşuma gitmiyor ancak katlanmak zorundasın."

"Benim böyle bir zorunluluğum yok!" diye bağırdı birden. "Sırf sevdiğim adamın kardeşi olman senin yüzünden sıkıntı çekeceğim anlamına gelmiyor!"

"Ya benim senin yüzünden çektiğim sıkıntılar?" dediğimde afalladı. Alya ile aramdaki münasebette bıçak kemiğe dayanmıştı. "Dün ruhların bana ne söylediklerini hatırlıyor musun? Buraya ait olmadığımı, söylediler. Buraya olması gereken şekilde gelmediğim için istenmediğimi, söylediler. Birçok şeyin başıma sadece bu yüzden geldiğini, söylediler!" Birkaç adımla tam

karşısında durdum. "Peki ben buraya kimin yüzünden olması gerektiği gibi gelemedim? Cevabını merakla bekliyorum, Alya."

Bir süre sessizce yüzüme baktı. Sonra aklına gelenler ile tırnaklarını yeniden çıkarmakta gecikmedi. "Sürekli seni bulan lanetlerin de sebebi benim yani?"

"Kes şunu Alya! Kes! Ona lanetli diyemezsin."

Alya önündeki basamağı bir hışımla indi. Omzuma çarparak geçti ve Derin'in yanına yürüdü. "Diyorum! Bu kadın lanetli! Al işte, yine dedim. Yeter artık Derin, şunun avukatlığını yapmaktan vazgeç. Bizim dostluğumuz ondan önce de vardı, bunu hiç mi düşünmüyorsun? Hatırlıyor musun?"

Derin son konuşmasının aksine sakince başını salladı. "Düşünüyorum, hiç düşünmez miyim? Başka neler düşünüyorum, biliyor musun? Hare'nin başına gelen şanssızlıkların..." Son kelimenin üzerine bariz bir vurgu yaptı. "...benim de başıma gelebileceğini düşünüyorum. O durumda senin bana da bu muamelenin aynısını yapacağını, dışlayacağını düşünüyorum. Hatta düşünmekle kalmıyorum, bundan adım kadar eminim!"

"Ne düşünürsen düşün," dedi bu kez bağırmadan. "Ne söylersen söyle, bu benim umurumda değil. Onca ruh yanılıyor olamaz." Geriye uzanan koluyla bana bakmadan beni gösterdi. "O lanetli ve onun yüzünden bizler de zarar göreceğiz!"

Burnum sızladı, ağlamadım. Dudaklarımı dişlerim, ağlamadım.

"Görürüz." Arkamdaki sesin sahibine dönüp bakamadım. Bakarsam kendimi tutamayacaktım. "Benim onun yüzünden zarar görmekle bir sıkıntım yok. Hakan, senin var mı?"

Ağabeyim hiç düşünmedi. "Yok, olamaz."

"Sezgin, senin var mı?"

Sezgin de aynı hızla cevap verdi. "Ne bugün ne de yarın olmayacak."

Derin teslim olur gibi elini havaya kaldırdı. "Ben zaten oldum olası tehlikeyi sevmişimdir."

Ateş ağır adımlarla yaklaştı, yanımdan geçti ve kardeşinin arkasında durdu. "Gördüğün gibi... Kimsenin bir sıkıntısı yok." Alya omzunun üzerinden ağabeyine baktığında, gözlerinde çözümsüz bir ifade vardı. Korkutucuydu. "Ama eğer ona böyle hitap etmeye devam edersen, senin ciddi sıkıntıların olacak."

Alya yönünü tamamıyla Ateş'e çevirdi. Ağabeyimin kendisine destek çıkması için onu bakışlarıyla yöneteceğini düşündüm ama bunu yapmadı. Dilinin altında başka şeyler de vardı. "Üzgünüm ağabey, uğursuz karın varken senden korkamıyorum."

Ateş kalkan elini havada sıkarken öfkeden kilitlenen çenesi konuşmasına izin vermedi. Hızla kardeşinin karşısından ayrıldı ve yumruğunu duvara geçirdi. Saniyeler için kan içinde kalan parmak boğumları kalbimi acıttı.

"Alya," dedi ağabeyim sessizce. Sevdiği kadına bakarken tepkisizdi. "Eğer bir daha kardeşim hakkında böyle konuşacak olursan, aramızdaki her şey biter. Sana duyduğum aşka güveniyorsan, güvenme. Bir zamanlar Yasemin'e de âşıktım ama buraya gelmemize sebep olan bina yıkılırken Hare'yi kurtarmak için Yasemin'i boşluğa bıraktım. Tereddüt ettim ama sonunda Hare için onun elini bırakabildim. Anlıyor musun?"

Alya değil konuşmak, dudaklarını bile kıpırdatmadı. Hakan'a dolu dolu gözlerle bakarken duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu. Biraz sonra içini çekerken "Dediğime geleceksiniz," dedi. "Ne yazık ki çok geç olacak."

Alya kendince noktayı koyduktan sonra yukarı çıktı. Bir süre herkes farklı noktalara dağılarak toparlanmaya çalıştı. Dışarıdan yara alındığında bir arada kalmak kolaydı; plan yapılır ve gard sağlamlaştırılırdı. Fakat yarayı içeriden almak en tehlikelisiydi. İnsanı yalnız ve ne yapacağını bilmez halde bırakırdı.

Ağabeyim ve Ateş şu an yalnız ve ne yapacağını bilemez hal-
deydiler.

"Bir şeyler yemeye ne dersiniz? Her şey hazır," dedi ilk to-
parlanan Derin. Ardından içecekleri doldurmaya koyuldu.

Kimse cevap vermese de masadaki yerlerini aldılar. Bir süre yalnızca tabak çatal sesleri duyuldu. Sonra ilk konuşan yine Derin oldu.

"Bugünkü toplantınızdan bahsetmek ister misiniz, beyler?

"Aklımızda bir şeyler var. Bugün işleme koymayı düşünüyoruz," diye konuştu Sezgin.

"Ne gibi şeyler?"

Sezgin onay almak isteyen bakışlarını Ateş'e çevirdi ama Ateş'ten beklediği onayı alamadı. "Boş verelim şimdi. Kahvaltı çok güzel olmuş eline sağ..."

"Ateş." Direkt konunun muhatabına bakarak bir cevap bekledim. "Planınız ne?"

Ateş ağzına bir lokma atıp yavaş yavaş çiğnediği esnada çatalını aynı yavaşlıkla masaya bıraktı. Hoşuma gitmeyecek bir plan yaptığını bu hareketlerinden rahatlıkla anlayabilirdim.

"Ateş, söyle artık," dedi Derin sabırsızlıkla. "Bu konuda bizden bir şey saklayamazsınız."

Ateş ellerini masanın üzerinde birleştirdi. İşte geliyor, dedim içimden. "Hare diye Alya'yı taşlayan kişilerden birini tespit ettik. Ona şehrin meydanında bir ders vereceğim, herkesin ibret alacağı sağlam bir ders. Böylelikle kimse bir daha değil Hare'ye yaklaşmaya, kötü düşünmeye bile cüret edemeyecek."

Aklıma ilk geleni söyledim. "Bu onları daha fazla kışkırtacak. Haklıyken haksız duruma düşeceğiz."

"Umurumda değil. Her ne sebeple olursa olsun senden uzak duracaklar."

"Nereye kadar böyle yapacaksın? Adamı döveceksin, tamam. Herkes korkacak, tamam. Bir süre benden uzak da duracaklar, tamam. Ya sonra?"

"Sonra bir tanesini daha döverim."

"Bana bak! Aynı döngü tekrarlayacak!"

Bana baktı, bakışlarındaki karanlık görülmeye değerdi. "Dayağın yetmediği noktada yapılacak şeyler elbette var. Birini herkesin gözü önünde yok etmek gibi."

Kendimi ayağa fırlarken buldum. "Bunu yapamazsın!"

Benim aksime yavaşça kalktı. "Yapacağımı biliyorsun."

"Yapmayacaksın, Ateş! Benim yüzümden kimseye zarar vermeyeceksin."

O bir dağdı ve benim sözlerim o dağa atılan küçük çakıl taşlarıydı. O kadar tesirsizdi. "Zarar görmek istemiyorlar mı? O halde senin adını dahi anlamayacaklar. Benim yaptığım bir şey yok, yalnızca isteyene istediğini veriyorum."

Derin'in dokunuşunu bileğimde hissettim, bana mahcup bir bakış attı. "Üzgünüm ama Ateş bir kez daha haklı. Zarar görmek istemeyen ayağını denk almak zorunda. Bu herkes için geçerli," dedi, açıkça Alya'yı da kastederek.

"Siz kafayı mı yediniz!" Adımlarım istemsizce geriye giderken, saniyeler önce oturduğum sandalye gürültüyle devrildi. "Benden korktukları için uzak duracaklar, beni anlayıp, hak verdikleri için değil!"

"Hâlâ sebeplere takılıyorsun," dedi Ateş. "Sonuçlarla ilgilenmeyi öğrenmelisin."

"Sonuç! Hangi sonuç? Yolda yürürken insanların bana çevrilen korku dolu bakışları mı sonuç? Kimsenin içinden gelerek benimle konuşamaması mı sonuç!"

Ateş bir baş hareketiyle Sezgin ve Derin'e işaret etti. Birkaç saniye içinde yalnızdık. Yaklaştı ve bana bir adım kala durdu.

Kaşları hafifçe yerinde oynarken "Bundan daha önemli sorunlarımız var," dedi. "Senin iyiliğinin yanında bunlar sorun bile değil. Görmüyor musun?"

"Senin için öyle. Ateş, ben böyle olmasını istemiyorum."

"Nasıl olsun istiyorsun? Evimize gelmiyorsun, sürekli beni kendinden uzak tutmanın yollarını arıyorsun. Başarıyorsun da. Söylesene, seni nasıl koruyacağım?"

Beni koruma, diyemezdim. Bu, ona küfretmekten farksız olurdu. Biliyordum ki her zaman ve her yerde, ne pahasına olursa olsun beni koruyup kollayacaktı.

"Ben... Sana gelemem, yapamam." Seni yanımda bulduğum her an ellerim boynuna uzanmasınlar diye birbirine kenetlerken, nasıl gelirim?

Bakışları kurşun gibi yere düştü. Ağır ağır yutkunurken göğsü gömleğini altında gerilmişti.

"Seni hiçbir şeye zorlamayacağımı söyledim ama sen de aldığım kararları değiştiremeyeceğini bilmelisin. Bugün şehrin meydanında yapılması gereken yapılacak."

Omuzlarımı düşürdüm. Böyle olmasını istemiyordum. Böyle olmamalıydı. Ateş ile onun şehrinde hiç kolay olmayacağını biliyordum, bunu tecrübe etmiştim fakat benim yüzümden başkaları zarar gördükçe kaldıramaz olmuştum. Puslanan gözlerim pencerenin dibindeki kalın kaplı kitaba takıldığında, kendimi oraya yürürken buldum. Bir saniye sonra eski defter ellerimin arasındaydı.

"Bu... Buraya nasıl geldi?"

Defteri açıp sarımtırak sayfalarındaki dizelerde parmaklarımı gezdirdim. Sadece bir sayfa çevirdiğimde, anılarımı taarruza geçiren, içimde uçsuz bucaksız bir kıyamet başlatan o şiir karşımdaydı. Lakin daha da vahimi, o şiir varlığını arkamda hissettiğim adamın dudaklarından dökülmeye ant içmişti.

O mavi gözlü bir devdi.
Minnacık bir kadın sevdi.
Kadının hayali minnacık bir evdi.
Bahçesinde ebruli
Hanımeli açan bir ev.

Bir dev gibi seviyordu dev.
Ve elleri öyle büyük işler için
Hazırlanmıştı ki devin,
Yapamazdı yapısını,
Çalamazdı kapısını
Bahçesinde ebruli
Hanımeli açan evin.

O mavi gözlü bir devdi.
Minnacık bir kadın sevdi.
Mini minnacıktı kadın.
Bir gün rahata acıktı kadın

Yoruldu devin büyük yolunda.
Ve elveda! deyip mavi gözlü deve,
Girdi zengin bir cücenin kolunda
Bahçesinde ebruli
Hanımeli açan eve.

Şimdi anlıyor ki mavi gözlü dev
Dev gibi sevgilere mezar bile olamaz:
Bahçesinde ebruli
Hanımeli açan ev...[13]

13 Nazım Hikmet'in *Mavi Gözlü Dev, Minnacık Kadın ve Hanımelleri* adlı şiiri. (ed.n.)

Ateş ve Sezgin'in evden çıkmalarının üzerinden epeyce geçmişti. Ağabeyim güvenliğimiz için bizimle kalmıştı ancak sabah saatlerinden beri üst kattan inmeyen Alya ile bir kez bile yan yana gelmemişlerdi. Her ne sebeple olursa olsun bunun benim yüzümden olduğunu düşünerek, ağabeyimi Alya'nın yanına çıkması için ikna etmeye çalıştıysam da sonuç vermemişti. Benim şu durumda Alya'nın yanına gitmem bir ihtimal değildi. Bu yüzden Derin'den rica etmeye karar vererek pencerenin dibinde Ateş ve Sezgin'in yolunu gözleyen dostuma yaklaştım.

"Güzel yağıyor." Cama vuran hızlı ve iri yağmur damlalarını gösterdi. "Bizimkiler sıçana dönmüştür."

Dudaklarımdaki gülümseme gözlerime ulaşmadı. "Derin... Pencere nöbetini senden devralırsam benim için Alya ile konuşur musun?

"Ne için?"

"Sabahtan beri aşağı inmedi. Ağabeyim de yanında çıkmıyor. Daha yeni kavuştular."

Karşısında Sezgin varmış gibi gözlerini devirdi. "Hakan yukarı çıkmamakta haklı. Sana neler söylediğini duymadın mı?"

"Duydum. Bu yüzden barışmalarını istiyorum. Benim yüzümden küs olmaları içime sinmiyor."

Derin yerinden kıpırdamayınca, başımı omzuma eğip "Lütfen," dedim. "Benim için Derin."

Derin beni kırmayarak yukarı çıktı, çok geçmeden tek başına geri indi. Önce Alya'nın onu terslediğini düşündüm ama Derin'in ifadesi başka bir şey olduğu ortaya koyuyordu.

"Alya yok."

"Ne demek, Alya yok?"

"Yok işte, yukarıda her yere baktım."

Şaşkın bakışlarım merdivenlere uğradı. "Ama... Tüm gün buradaydık. Hiç aşağı inmedik ki."

"Bilmiyorum."

Hızla merdivenleri tırmanıp üst kata çıktım ve bakabileceğim her yere bir de ben baktım. Gerçekten Alya yoktu. Ne burada ne de aşağıda!"

Aynı hızla aşağı indiğimde, ağabeyimin geldiğini gördüm. "Ağabey! Alya' gördün mü?"

Suratına sirayet eden ifade şaşkınlıktı. Tanrım! "Yukarıda değil mi?"

"Değil! Garip ama ortada yok."

Saniyeler önce kapattığı dış kapıyı açtı. "Siktir!"

Evden çıktığında Derin ve ben de peşine takıldık. Bize gelmeyin, dese de üsteleyecek durumda değildi. Kapıdaki korumaları sorguya çekerek diğer yandan da evin etrafında göz gezdirdi.

Alya hiçbir yerde yoktu!

"Nasıl görmezsiniz!" Ağabeyimin bağıran sesi bizi daha büyük bir panik hâline sürükledi. Adamlardan hiçbiri Alya'yı görmemişti. Ağabeyim öfke ve telaşla olduğu yerde dönerken Derin yaklaştığı korkuluklardan sarktı ve bakışlarını gecenin karanlığında ayaklarımızın altındaki kıyıda gezdirdi.

"Hey! Orada!"

Ağabeyim ile koşarak ulaştığımız korkuluklardan Derin'in gösterdiği noktaya baktık.

Deniz kenarındaki karartı Alya'ya benziyordu. Siluetinin saçları rüzgârlı geceye savrulurken içimde berbat bir his uyandı.

"Gecenin bu vaktinde orada ne halt ediyor!" Ağabeyimin parmağı uyarı maksadıyla Derin ile aramda gidip geldi. "Sakın gelmeyin. Alya'yı alıp hemen döneceğim."

Ağabeyim taş merdivenlerden inerken Derin beklemediğim bir şekilde beni çekti ve korumalara görünmeden, evin denize

bakan kısmında kalan kum yokuşu inmeye başladık. "Seri ve sessiz ol."

"Derin! Ne yapıyorsun!" dedim telaşlı bir fısıltıyla. Beni öyle kuvvetli çekiyordu ki yokuşu peşi sıra koşarak tamamlamak üzereydim. Dur!"

Derin ikazımı dikkate almadı. Yokuşu tamamladık, artık kıyıdaydık. "Neyse ki Hakan falezlere giden kestirmeyi bilmiyor. Alya Hanım'a ondan önce ulaşıp hesap sormaya ne dersin?"

Önce Alya'nın ağabeyim ile yalnız kalıp konuşabilmesi için Derin'in teklifine itiraz etmeyi düşündüm ancak biraz yaklaştığımızda, Alya'nın zaten yalnız olmadığını gördüm. Emel! Yanındaki kadın Emel'di! Ve işte şimdi sorulacak bir hesabım vardı!

Ayakkabılarımızı çıkardık, çıplak ayaklarımızla kumda ilerlerken Derin beni yeniden kolumdan yakaladı ve işaret parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmamı istedi. Aklından geçenleri anlamakta gecikmedim. Sessizce yaklaşacak ve o ikisinin neden bir arada olduğunu anlayacaktık. Bunun için boyumuzu aşan kum yığınlarından birinin arkasına gizlendik.

"Kes sesini! Seni aptal! Eline yüzüne bulaştırmanı böyle mi açıklayacaksın!"

Alya öyle yüksek sesle konuşuyordu ki, onları duymak için daha fazla yaklaşmamıza gerek kalmamıştı. Paylaşamadıkları bir şey vardı ve o şey her ne ise birazdan öğrenecektik.

"Aptal olan sensin!" diye karşılık verdi Emel. "Senden başka hiç kimse böylesi kusursuz bir planı eline yüzüne bulaştıramazdı! Ah, bana yardım etmesi için çok yanlış kişiyi seçtim, çok."

Plan, kelimesiyle Derin ile birbirimize baktık. Alya ve Emel'in arasında tahmin edeceğimizden çok daha büyük bir oyun dönüyordu.

"Ben mi bulaştırdım? Sana ortadan kaybolmanı söyleyen kimdi? Tek yapman gereken kalıp söylentileri senin çıkarmadığını insanlara ispat etmekti. En önemlisi ağabeyime! Ah, lanet

olsun! Tek yapman gereken buydu Emel! Ama gidip bir deve-kuşu gibi başını kuma gömmeyi tercih ettin, böylelikle tüm dikkatleri üzerine çektin!

Emel öfkeyle saçlarını savurarak işaret parmağını göğsüne vurdu. "Güzel hikâye! Senin derdin ne? Bana inanırlar mıydı sanıyorsun! Sevgili yengeciğin Ateş'in gözünü öyle bir kör etmiş ki ondan başkasına asla inanmıyor. Asla!"

"Seni kuş beyinli! Hare hiçbir zaman seni hedef göstermedi. Kabul et artık, yaptığın plana ayak uyduramadın, göt korkundan kaçıp gittin. Olan bana oldu." Ellerini iki yana açıp ağlamak ve gülmek arasında kalan bir ses tonuyla konuştu. "Bak, ben kaçamıyorum. Burada durmuş, söylentileri seninle çıkardığımı öğrenmesinler diye kendi kendimi yiyip bitirmekten başka hiçbir şey yapamıyorum!"

Göğüs kafesim duyduğum itirafın ağırlığıyla titrerken dudaklarımı ısırdım. Kabul edemedim, edilecek gibi değildi. Tek adımla kum yığınının arkasından çıkıp acı dolu bir sesle sordum. "Ben sana ne yaptım Alya?"

Alya ve Emel'in bakışları beni bulduğunda, ikisi de taş kesildi. Emel'in yüzüne yayılan dehşetti, Alya da ise çok daha fazlası vardı.

"Söylesene, neden benden bu kadar nefret ediyorsun?"

Alya'nın akan gözyaşları karanlıkta parladı. "Be... Ben."

"Sen!" diye bağırdı Derin. "Sen kalleş sürtüğün tekisin!"

Alya avuçlarını göğsünde birleştirip olduğu yerde eğildi. "Lütfen, lütfen... Yalvarırım ağabeyimle Hakan'a bir şey söylemeyin! Yanlış anladınız. Yemin ederim çok yanlış anladınız."

Emel geri çekildi. Yeşil gözleri karanlığın ortasında şaşkınlıkla parlarken elleri havaya kalktı ve bağırdı. "Ne! Benim üzerime mi bırakacaksın! Gerçekten mi?"

"Senin planındı!" diye haykırdı Alya. "Beni sen ortak ettin! Aklıma girdin, beni ikna etmeyi başardın!"

"Hiç itiraz etmedin! Bir kere bile! Ağabeyini ve sevgilini Hare ile paylaşmamak sana en başından beri cazip geldi! Şimdi yaptığımız her şeyi benim üzerime atıp kurtulacağını mı sanıyorsun!"

Ağabeyim metrelerce uzaktan göründüğünde Alya, "Ben yapmadım! diye bağırdı. "Yalan söylüyor! Hepsi onun suçu! Ben hiçbir şey yapmadım!"

Emel'in zayıf bedeni duyduğu sinir patlamasının etkisiyle titredi. "Ne diyorsun sen! Alya! Seni mahvederim!"

Alya işaret parmağını suçlarcasına Emel'e uzattı. Her ikisi de daha önce hiç görmediğim kadar öfkeliydiler. "Mahvolacak biri varsa o da sensin! Ağabeyim gözünün yaşına bakmayacak, seni bu şehirden silecek!"

Emel delirmiş gibi çığlık attı. Beline uzandı, çıkardığı izumuranje silahını Alya'ya doğrulttuğu an rüzgârın çığlığı ritmik bir şekilde yükselip azaldı. Dalgalar hırçınca falezlere vurdu.

Kötü ruhların efendisi dehşet kokan nefesini üzerimize üfledi.

"Bu günah ikimize ait Alya." Emel'in parmağı tetiğe yüklendiğinde, tuttuğum nefes mevtin[14] karanlık nefesine boyun eğmeye hazırlanıyordu. "Tek başıma sırtlanmayacağım."

Silahtan çıkan mavi ışık topu Alya'nın boynuna isabet etti. Ne olduğunu anlamadım, kimse anlayamadı. Her şey birkaç saniye içinde gerçekleşti ve gerçekleşirken tüm bakışlar yuvalarında tir tir titriyordu.

Alya'nın narin bedeni ıslak kumlara devrildi. Yok oluşun kemikli parmakları ona uzanırken varlığı acımasız bir hiçliğin sisine teslim oldu.

Alya Karan, Ruhlar Şehri'nden silinip gitti.

14 Ölüm. (ed.n.)

17. BÖLÜM

FİNAL

"Sonsuz Veda"



Zaman, heybesinden çıkardığı vedayı bize uzattı.

Bu başkaydı. Başka bir vecaydı.

Dudaklardan dökülemeyen çığlıklar zihinlerde bir bomba gibi patlıyordu; harı ve zehirli dumanı Azrail'in çarmıha gerdiği zayıf bedeni tüketiyordu.

Hiç değişmemişti. Biliyordum, bin yıl geçse de değişmeyecekti.

Ağabeyimin ve Ateş'in içindeki mezar daima açık kalacak ve daima kanayacaktı.

Ölü ağaçların esmeyen rüzgâra inat savurduğu dallarına baktım. Ölü kaldırımlara, ölü alacakaranlığa ve ölü şehre...

"Konuşacak hiçbir şey yok," dedim mırıltı hâlinde. "Susacak ne çok şey var."

Akan iki damla gözyaşım soğuk yanaklarımı esareti altına alırken avuçlarımı göz kapaklarıma bastırdım. "Sen de zaten bu yüzden susuyorsun, değil mi?"

Elimi uzattım, tek kelime etmeyen ağabeyimin omzuna koydum, vermediği tepki içimde büyüyordu. Rengi solmuş

pantolonuyla birlikte tam orada oturuyordu. Sevdiği kadını son gördüğü yerde... Varlığının yokluğa karıştığı yerde.

"Ama ben seni çok özlüyorum," dedim, yine bir karşılık alamayacağımı bile bile. "Çok..." İçimi çektim. Ona sarılmak istiyordum, bunu çok özlemiştim. "Bir de..."

Sesini unutmaktan korkuyorum.

Bunu söylemedim. Beni duyuyorsa anladığını biliyordum. Duyuyor muydu?

"Sana yiyecek bir şeyler getirdim." Omzundan aldığım elimin tersini gözümün altı boyunca kaydırdım. "Masayı hazırladım." Yukarıdaki taş evi işaret ettim. Oraya nadiren de olsa gidiyordu. Onu uzaktan izlettiğimiz korumalardan biri söylemişti bunu. "Ye... Yersin, değil mi?"

Sızlayan burnumu kırıştırıp çatallı çıkan sesimi yönetemediğim için kendime kızdım. "Ye, tamam mı? Yemezsen üzülürüm."

Daha fazla konuşamazdım. Tek kelime bile edemezdim. Eğildim ve sırtını sevgiyle sıvazladım. Bu yine geleceğim demekti. Hemen yarın, o biliyordu. Her gün olduğu gibi...

Merdivenleri çıkana kadar gözümü ağabeyimden ayırmadım. Açtığı dizlerini kendine çekmiş, kollarını dizlerinin üzerine bir harabe gibi bırakmıştı. Omuzları düşüktü, hep düşüktü ve hep ıslaktı. Dalgalar ağabeyimi hiç rahat bırakmıyordu. Belki o, asi dalgaların içindeki ateşe soluk olduğunu düşünüyordu. Orada ayrılmamasının sebebi buydu. Belki de...

"Nasıldı?" diye sordu, beni merdivenlerin başında bekleyen Sezgin. "Konuştu mu?" Bunu her gün soruyordu. Her gün, bıkmadan, dinmek bilmeyen bir umutla. "Tepki verdi mi sana?"

Başımı iki yana sallarken içimde tuttuğum hıçkırık ağzımdan âdeta fırladı. "Gel buraya. Gel." Sezgin, yüzünde devasa bir acıyla bana sarıldı.

"Sezgin," dedim gözyaşları içinde. "Nasıl başa çıkacağım?"

Bugüne dek döktüğüm her damla gözyaşının karşısında bir düşman vardı. O düşmanı yenmek için uğraşıyordum, hasar alıyordum, acı çekiyordum ama bir şekilde başarıyordum. Mutlu olamasam bile düze çıkabiliyordum. Şimdiyse savaşmam gereken bir hayaletti. Alya'nın hayaleti... Bıraktığı acıyı nasıl sileceğimi, nasıl üzerimize çöreklenen kara bulutları dağıtacağımı bilmiyordum.

"Sana geçecek, demeyi o kadar isterdim ki..." Başını omzuma gömdü. Ağabeyimin acısını yüreğinde tümüyle hissediyordu ve onun da tıpkı benim gibi elinden hiçbir şey gelmiyordu. "Ben yanına bile gidemiyorum."

Hıçkırıklarımın arasından derin bir nefes almayı başarabildim. "Belki de artık gitmelisin."

"Ona iyi gelmem. Hare, ona şimdi hiç kimse iyi gelmez."

"Gelmeyi çok, çok isterdim."

Geri çekilirken omuzlarımdan tuttu. Açık kahve gözleri kızarmıştı. Gözlerini çevreleyen aynı renk kirpikleri ise ıslaktı. "İyi geleceğin biri var, biliyorsun."

Bundan emin değildim. "Nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Olduğu yerde durmuyor çünkü, duramıyor."

İçim sızlayıp durdu. "Nasıl dursun?"

"Belki sen biraz dindirirsin içindeki fırtınayı. Belki biraz durup nefes alır."

Denemiştim. Kız kardeşinin yok oluşundan sonra ortadan kaybolmuştu. Onu hiçbir yerde bulmamıştık ama döndüğünde, acısını paylaşmak için defalarca kez yanına gitmiştim. Ağabeyim gibi değildi. Konuşuyordu, bir lider olarak görevlerini yerine getiriyordu ama hepsi bu kadardı. İlk seferinde saatlerce yanın-

da oturmuştum. İkimiz de tek kelime etmemiştik, bakışlarımız hep yerdeydi. Bir sonrakinde dalga geçer gibi nasıl olduğunu sormuştum. Dalga geçer gibi iyiyim, demişti. Sonuncusunda işiyle öyle meşguldü ki onunla konuşmak için yaptığım tüm hamleleri kısa ve tatmin etmeyen cevaplarla başından savuşturmuştu. Birkaç gün önce evine gitmiştim, yoktu. Dün mekânına gitmiştim, yoktu.

Bugün onu nerede arayacağımı bilmiyordum.

"Onu nerede bulacağım Sezgin? Bulursam, ne diyeceğim?"

Yarım gülümsemesi hüzün doluydu. "Bulduktan sonra bir önemi var mı? Yanında susman bile ona yeter."

Birlikte susmak, bunu başarıyorduk. Bir an sonra sormak istemediğim o soruyu sormak için dudaklarım aralandı. "Emel'i yakalayabildiniz mi?"

Duyduğu adla birlikte ifadesi sertleşti. "Hayır. Her nereye kaybolduysa işini biliyor, en ufak bir ize dahi rastlayamadık."

Omuz silktim. "Bu şehirde kaybolmak konusunda kıdemli."

"O zamanlar kimse onu aramıyordu. Şimdiyse bir ordu peşinde. Eninde sonunda bulacağız. Gün gelecek, kaçabileceği bir yer kalmayacak."

Haklıydı, onca zaman şehirde saklanırken kimse tarafından aramamıştı. Bu sayede bir hayalet gibi barınmayı başarabilmişti. Şimdiyse Ateş'in gazabından korkan onca ruh peşindeydi. Her gün bir yer tutuluyordu, bir delik açılıyor, her taşın altına bakılıyordu.

"Sezgin, bunu sormak doğru gelmiyor. Şu durumda kendimi düşünemem ama... Merak ediyorum. Hâlâ sizin evinizde kalıyorum. Her dışarı çıktığımda peşime sayısız adam takıyorsun ve... O adamlar kalabalığa girmeme asla izin vermiyor. Söyler misin, hâlâ bana düşmanlar mı?"

Kaçırdığı bakışlarının altında gerçekler yatıyordu. Ellerini benden ayırıp arabasına dönmüştü ki, bu kez ben onu kolundan yakaladım. Aslında vereceği cevaptan kaçamayacağını biliyordu ama şansını denemekten de geri durmuyordu.

"Hare, düzelecek. Sadece Emel'i bulmamız ve söylentiyi onun çıkardığını itiraf ettirmemiz gerekiyor."

"Sorumun cevabı bu değildi."

Bakışları bu kez denize uzandı. Göğsü sıkkınlıkla inip kalkarken "Daha kötü," diye itiraf etti. "Durum çok daha kötü. Alya'nın akıbetinden de seni sorumlu tutuyorlar."

"Ne!"

"Duymayı isteyen sendin," dedi sitemkâr bir sesle. "Bilmesen ne olacaktı?"

"Sezgin, sen ne dediğinin farkında mısın? Nasıl olur da Alya'dan beni sorumlu tutarlar!"

"Emel'in son golü. Kaybolmadan evvel Alya'nın izumuranje ile değil senin nefesinle yok olduğunu duyurmuş. Bu söylenti de çığ gibi büyüdü. Kadınların büyük kısmı evden çıkmıyor. Erkekler ise çok temkinli. Hare..." Eli arabanın üzerinde sertçe indi. "Dün evin ateşe verildi."

Adımlarım olduğu yerde sallandı, kalbimin göğüs kafesimde büyüdüğünü hissettim. Tüm bunlar berbat bir kabustan ibaret olabilir miydi? Olmasına ihtiyacımız vardı.

"Aman tanrım..." Gözümden akan yaş bu kez kendim içindi. "Beni yok etmek istiyorlar."

"Sadece istiyorlar. Asla başaramayacaklar."

"Sezgin, lidere karşı direniş başladı mı?"

Kaşları çatılırken dudakları düz bir çizgi şeklini aldı. "Başladı mı?" diye yineledim daha yüksek bir sesle. "Söyle!"

"Evet. Başladı."

Bacaklarımın bedenimi taşıyamayacağını anladım. Kendimi ön koltuğa bırakarak ayaklarım yere basacak şekilde oturdum. "Benim yüzümden... Ateş zarar görecek, belki siz... Siz bile zarar göre..."

"Öyle bir şey olmayacak. Saçmalamayı keser misin? İlk kez isyan bastırmıyoruz. İsyancılara en ağır cezalar veriliyor, Ateş bir tekine bile acımıyor. Pes edecekler, pes etmekten başka şansları yok."

Yok edilmem için yapılan eyleme içerlemiştim. Ancak içerlediğim asıl durum, Ateş'in şu durumda bile benim için uğraşmasıydı. "Ateş'i görmeliyim."

"Sanırım önce yerini tespit etmen gerekecek."

Birden bacaklarımı içeri alıp kapıyı kapattım, Sezgin telaşla cama vurdu. "Hayır, in hemen. Yalnız gidemezsin."

Arkadaki arabaları gösterdim. Hepsi güçlü kuvvetli korumalarla doluydu. "Merak etme, beni yalnız bırakmazlar. İzin ver Ateş'i göreyim."

Zorunlu bir kabullenişle başını iki yana salladı. Beni yalnızca kendi koruduğunda içi rahat ediyordu ve şu an bunu onun elinden almıştım.

"Gittiğim gibi geri döneceğim. Endişelenme, yanında güvenli olduğum adama gidiyorum."

Arabayı önce Crvena'ya sürdüm, orada yoktu ve adamları da nerede olabileceğine dair hiçbir şey bilmiyordu. Sonra evine gittim, orada da yoktu ve zaten evinde olması konusunda umutlu değildim. Taş evde olamazdı, kıyıda ağabeyimin olduğunu biliyordu. Öte yandan kız kardeşini kaybettiği o yeri yeniden görmek isteyeceğini sanmıyordum. Şehrin bin bir köşesi vardı, hepsine tek tek bakamazdım. Arabayı sert bir frenle durdurup başımı direksiyona yasladım. Nerede olduğunu düşünürken

akan dakikalar, gözlerimin önüne çadır alanını getirdi. Orası birbirimize ilk dokunduğumuz yerdi, mahremimizdi. Andelko zamanında ruhları bir arada tutmak için kurulan çadır alanına doğru yol alırken bu kez umutluydum. İçimden bir ses soyadını taşıdığım adamı orada bulacağımı söylüyordu. Çadır alanına girdiğimde, beni devrilmiş çadırlar, sönmüş ateş yuvalarının geride bıraktığı köz yığınları ve içi geçmiş bir duman karşıladı. Bir elin beş parmağını geçmeyecek kadar çadır hâlâ ayaktaydı, onlardan biri de bizim siyah çadırımızdı. Koştum, çadıra ulaşıp fermuarı indirdiğim an karşımdaki devasa boşluk son umuduma da tekme geçirdi.

İçimden gelen ağlama istediğini bastırarak dudaklarımı ısırdım. Çadıra girdiğimde her şey çok dağınıktı. Yer yatağına çöktüm, ellerimi yüzüme kapattım. Ateş, o bir yerde acı çekiyordu ve değil acısını paylaşmak, nerede olduğunu bile bilmiyordum. Avuçlarım gözyaşlarımla ıslanırken garip bir çıtırtı sesi duyuldu. Başımı kaldırdım ve çadırın içindeki kasvetli ışığın ortasında Ateş'i gördüm. Eli fermuardaydı, öylece durmuş bana bakıyordu.

Dudaklarımdaki gülümsemeye engel olamazken "Buradasın," dedim. "Buldum seni."

Yüzünde herhangi bir ifade yoktu. Şaşkınlık, üzüntü, öfke ya da başka bir şey... Hiçbir şeye rastlayamadım, yalnız kederi metrelerce öteden seçilebilirdi. Bakışlarını benden aldıktan sonra koluyla sabitlediği yakılacakları ayağının dibindeki çukura gürültüyle bıraktı, istemsizce irkildim. Birkaç saniye sonra çukurdan alevler yükselmeye başlarken, Ateş fermuarı açık bırakarak içeri girdi. Tek kişilik masasına oturduğunda arkası bana dönüktü. Önündeki deftere bir şeyler çizmeye başladı. Yanındaki varlığımın farkında olmadığını hissettim ama ona gönül koyamayacağım kadar yaralıydı.

"Seni çok aradım," dedim, öylesine, sırf bir şeyler söylemek için. "Keşke burada olduğunu en başından fark edebilseydim."

Sessizliği eşliğinde geniş sırtında bakışlarımı gezdirdim. Ona sarılmak istiyordum ve bu kez yapabilirdim.

"Burada olmamdan dolayı memnun olmadığını görebiliyorum." Başımı kucağımda birbirine dolanan parmaklarıma eğdim. "Ben... nasıl olduğunu görmek iste..."

"Gördüysen gidebilirsin," dedi, birden. Değil dönük bana bakmak, başını çizdiği şeyden kaldırmamıştı.

Buz gibi sesi beni ayağa dikmeye yetmişti. Başımı çadırın önündeki ateşin mavi ve turuncu alazına çevirdim. Fermuarı bu yüzden açık bırakmıştı, gitmem için...

"Ya gitmek istemiyorsam?"

Kalemi yönlendirdiği kolu duraksadı. Başını omzuna çevirdi ancak yine bana bakmadı. "Sebep? Sana yapmaya alışık olduğun bir şeyi teklifi ettim."

Gitmek... Onun gözünde yapmaya alışık olduğum şey bu muydu? Onsuzluğa katlanamadığım için kaçtığımı görememiş miydi hiç?

"Ateş... Kalmak istiyorum. Lütfen."

Sessizliği onun kabullenişiydi. Yeniden oturdum, çokça zaman önce birlikte çıplak ve sarmaş dolaş uyuduğumuz yatağa. Konuşmuyordu, konuşmuyordum. Geceye yanan ateşin çıtırtıları ilişmişti, bir de defterin üzerinde tepinen kaleminin sesi... Bir zaman sonra usulca yerimden kalkıp ona yaklaştım. Defteri bulan bakışlarım, orada bir çift göz olduğunu idrak etmemi sağladı. Bir çift açık mavi göz. Alya'nın gözleri... Bir an sonra fark ettim ki masanın üzerindeki tüm kâğıtlar onun gözleriyle doluydu.

Çenem titredi, dişlerimi acıyla sıktım. Alya'nın artık yanımızda olmayışı ve bir daha asla olmayacak olması beni insanla-

rın tahmin edebileceğinden daha fazla üzmüştü. Evet, Alya beni hiçbir zaman sevememişti. Ben de onu ne Derin ne de Yasemin gibi görememiştim. Ancak önce bir insanı yitirdiğim için üzülmüştüm. Sonra da ağabeyimin ve Ateş'in acısını tümüyle hissettiğim için...

"Keşke acını hafifletebilmenin bir yolu olsaydı." Sesim de tıpkı içim gibi titrek çıktı. "Keşke paylaşabilseydim Ateş."

Kalem usul usul parmaklarının arasında dönmeye başladığında, gözleri çizdiği gözlere mıhlanmıştı. O gözlerin sahibi aramızdayken her türlü ithama aday olabilirdi ancak şu an yalnızca ve yalnızca Ateş'in küçük kız kardeşiydi. Bunu bilmek Alya'nın bana yaptığı tüm kötülükleri hafızamdan silip atmaya yeterdi.

"Biraz uyumak ister..."

Hızla ayağa kalktı, çadırın çıkışına yürüyüp orada durdu. "Fena fikir değil, uyumayı deneyeceğim."

Karşısında durmak için yürüdüm ama dediğini yapmaya niyetim yoktu. "Sen uyurken, şurada otursam." Kalktığı yeri göstererek başımı omzuma eğdim. "Olmaz mı?"

"Olacağını sanmıyorum."

Mavi gözlerinde kederin katreleri vardı. Kirpiklerinin asi gölgesi elmacık kemiklerine devrilmişti. Bakışlarım aşağı kaydığında, gömleğinin tamamıyla açık olduğunu gördüm. Düğmeleri kopmuştu, hepsi. Hiçbir yere sığamadığını düşündüm. Bu düşünce benim için koca çadırı bir fare deliğine dönüştürdü.

"O halde biz de oldururuz."

Bana bakıyordu. Aslında bakmıyordu. Orada, irislerini çok ötesinde devasa bir boşluk vardı. "Hare, git haydi."

"Gitmeyeceğim," dedim ve fazlasıyla kararlıydım. Biliyordum ki ne kadar kararlı olduğumu açıkça görüyordu. "Burada kalacağım, seninle."

Başını geriye itti, sağa ve sola atıp rahatlamaya çalışırken hâlâ gitmemi beklediğinin farkındaydım. "Bunu yapmayacaksın."

"Evet, yapacağım."

"Hare..."

"Ateş!" Attığım tek adımla ona çarpmama ramak kaldı. "Beni neden istemiyorsun? Yoksa..." Aklıma gelen ihtimal dizlerimin bağını çözdü. "Yoksa sen de onlar gibi benim yüzümden olduğunu mu düşünüyorsun? Gerçekten benim yüzümden Alya..."

"Hare!" dedi, bir kez daha ve bu kez elleri kollarımda duruyordu. "Asla. Tek bir saniye bile bunu düşünmedim. Gitmeni istiyorum. Çünkü aslında burada olmak istemediğini biliyorum."

"Hayır." Başım titrercesine salladı. "Bu doğru değil."

"Doğru. Hatırla, seni yanımda uzun zaman zorla tuttum. Şimdi özgürsün, istediğin gibi... Burada sadece bana üzüldüğünden dolayı kalmana izin vermeyeceğim."

Zaman sözleriyle geriye aktı ve onu kendimden uzaklaştırdığım anlar birer birer zihnimde yankılandı. Haklıydı. Onu kendimden uzak tutmak için elimden gelenin fazlasını yapmıştım ama yanıldığı bir kısım vardı; yalnızca ona üzüldüğüm için yanında değildim.

"Öyle değil." Kurduğum şu kısacık cümle içimden geçenlerin binde birini bile anlatamadı. "Öyle değil, lütfen, kalmama izin ver."

"Kalmak mı istiyorsun?" diye sordu adına tezat buz gibi bir sesle.

"Evet."

"Kal öyleyse." Başıyla yatağı gösterdi. "Geç yat. Ben giderim."

Dediğini gerçekleştirmek için hamle yapmıştı ki, önüne geçtim. "Hayır, Ateş bunu istemediğimi biliyorsun."

"Bilmiyorum." Sesi son verdiği cevapların aksine yüksek çıkmıştı. "Neyi isteyip neyi istemediğini bilmiyorum. Ama benim istediğim bir şey var, biraz uyumak, içimi kemiren bu sıktığımin acısından kurtulmak!"

Ellerim göğsünü buldu, hem gömleğine hem de gömleğinin açıkta bıraktığı çıplak göğsüne temas ettim. "Ateş, burada kalmak istiyorum. Senin için üzüldüğümden değil sadece..." Gözlerimi kapattım ve bir cesaret söyledim. "...sana ihtiyacım olduğu için!"

Bunu başka bir zamanda söylemiş olsaydım, ateş mavilerinin tutkuyla ışıldadığını görebilirdim. Ancak şimdi, yalnızca göz kapaklarıyla örtülmüşlerdi. Elleri geri çekilerek bileklerimi tuttuğunda, başını usulca ellerime gömdü. Parmak boğumlarımda hissettiğim soluğu kesik kesikti, huzursuzdu, yarımdı. Bir süre öylece durduk, bacaklarım bedenimi taşıdığı müddetçe durabilirdim. Başını kaldırdığında bir eli ayrıldı ama diğeri hâlâ bileğimdeydi. Bu yüzden yatağa giden adımlarına gölgesi kadar yakın bir vaziyette eşlik ettim. Yatağa sırtüstü uzandı, elinin tersi alnına kapanırken ona iyi gelebilmeyi diledim. Yanına girdim, tıpkı onun gibi sırtüstü uzanıyordum. Dakikalar geçti, dakikalar saatlere evrildi. Her ikimiz de konumumuzu bozmamıştık ancak düzensiz nefes alışverişleri bana uyumadığını söylüyordu. Sergilemem gereken bir cesaret daha vardı. Üzerinde düşünmedim. Bedenimi ona çevirdim ve kaldırdığım başımı çıplak göğsüne, elimi ise başımın hemen yanına bıraktım.

Acı kahve kokusu, katıksız bir acı kokuyordu.

"Sen tanıdığım en iyi ağabeysin." Burukça gülümsedim. "Benimkinden sonra... Öylesine söylemiyorum, gerçek bu."

"Nasıl bir gerçek?" Fısıltısı ruhuma dokunurken kabullenemez bir hâli vardı.

"Alya'nın da bildiği bir gerçek."

Bakışlarımı yukarı kaldırıp ona baktığımda, gözlerini kapatmış olduğunu gördüm. Ah, şimdi adını bile duymak acıtıyordu. "Hare, uyu."

Konuşmak istemiyordu, bu çokça beliydi. Lakin içinde sakladığı apayrı bir şey vardı. Bunu başımı göğsüne koyduğum andan itibaren hissetmiştim.

"Sen beni dinlemiştin. Sen beni hep dinlemiştin Ateş. Şimdi ben de seni dinlemek istiyorum."

Göğsü tonlarca ağırlığı taşıyormuş gibi güçlükle inip kalktı. "Benim anlatacak bir şeyim yok."

"Her zaman anlatacak bir şeyler vardır."

Cevap vermedi. Onu ikna edemeyeceğimi anladım. Ben de gözlerimi kapattım. Bir süre sonra uykunun kollarına teslim olmak üzereyken sesini duydum.

"Onu son gördüğümde incittim."

Göğsünden kalkmadan başımı kaldırdığımda, açılan gözlerim çadırın tavanına kilitlenen gözlerindeydi. "Hayır, sen onu incitmedin. Sen her zaman onun iyiliğini istedin. Kimse, bir kişi bile aksini söyleyemez."

Altımdaki göğsü taş kesilirken, çenesi seğiriyordu. Tanrım, Ateş kendini suçluyordu. Alya'yı son kez taş evde, beni uğursuzlukla itham ederken görmüştü. Onu azarlamıştı ve ne yazık ki o an, iki kardeşin birbirini son görüşü olarak kalmıştı.

"Bunu sakın yapma," dedim ağlamaklı bir sesle. Acısının yanında bir de kendini suçlaması onu tamamen tüketiyordu. Buna şahit olmak beni de fena halde incitmişti. "Sakın kendini suçlama. Sen yapman gerekeni yaptın." Elimi sakallı yüzüne uzattım. "Ateş, sen karını değil, suçsuz bir insanı korudun. Adaletli her insan bunu yapardı."

"Sebebini umursadığımı mı sanıyorsun? Aklımda kalan sadece son bakışları, kırgın ve puslu." Acı acı yutkundu. "Son anında ise, yanında bile değildim."

Baş parmağım sakallarının üzerinde gezinirken ağırlığımı kolumun üzerine vererek doğruldum ve yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Ağabeyim de Alya'ya benzer şeyler söyledi ve onun da son görüşü ne yazık ki seninki ile aynıydı. Daha kötü bir şey var, ağabeyim onun yok oluşuna da şahit oldu. Elinden hiçbir şey gelmedi. Sen orada olsan, senin de gelmeyecekti. Anla artık, her şey birdenbire, oldu. Kimse bir şey yapamadı çünkü beklemiyorduk..."

Bir süre durdu ve sonra "Sen de beklemiyordun, değil mi?" diye sordu.

"Neyi?"

"Emel'in senin için kurduğu tuzakta kardeşimin de parmağının olmasını."

Şimdi göz bebeklerinde bir parça da mahcubiyet vardı. "Evet, beklemiyordum."

"Her yerde sana bunu yapanı arıyordum. Onu bulup bitirmeye ant içmiştim."

Parmağım bu kez dudaklarına dokundu. "Şşşt, bunları konuşmaya değmez. Hepsi geride kaldı."

Kaşları kırgınlıkla hareket ederken başını oynatması ile parmaklarım çenesine kaydı. "Evet, hepsi geride kaldı. Alya gibi..."

"O geride kalmadı. Özellikle ağabeyim ve sen var olduğunuz müddetçe kalmayacak da... Zihinlerinizin bir köşesinde olacak daima, siz onu sevmeye devam edeceksiniz."

Bakışları bir süre yüzümde gezindi, dudakları anlamsız bir gülümsemeye ev sahipliği yaptı. "İçinden bile etmeyeceksin, değil mi?"

"Yine anlamadım."

"Alya'dan, içinden bile nefret etmeyeceksin, değil mi?"

Gözlerimi yavaşça kapatıp açtım. "Etmeyeceğim. Siz onu bu kadar severken nasıl edebilirim?"

Kalkan parmakları şakağımdan aşağı dökülen saç tutamı boyunca kaydı. "Ama biz seni böyle severken o sana kötülük etti."

Derin bir nefes aldım. Bu, aklımdan geçenleri kelimelere dökmek için bana zaman kazandırmıştı. "Beni ilk kandırdığında ona çok kızmıştım. Belki de kızmaktan çok daha fazlası... Bana büyük bir kötülük yaptığını düşünüyordum. Sonra... Aslında bana hayatımın en büyük iyiliğini yapmış olduğunu fark ettim. Bu gerçekten inanılmazdı. Burada kafese kapandığımı hissederken karşıma sen çıkmıştın ve sıkışıp kaldığım yerde de bir dünya olduğunu göstermiştin bana. Ama asıl dünya..." "Elimi kalbinin üzerine bıraktı. "Buradaydı. İşte o zaman Alya'ya kızmamayı öğrendim."

Bakışları göğsündeki elime uğradı. "Seni inandığın o dünyada yerle bir etmeme rağmen mi?"

Sevgiyle tebessüm ettim. "Beni inandığım o dünyada yerle bir etmene rağmen."

"Alya'ya çok kızdım. Hiç durmadı, her zaman hırslarının peşinden gitti. Bana saygı duydu, benden korktu ama aklına koyduğundan bir an bile vazgeçmedi. Başa çıkılması güç bir kızdı ama... Kardeşimdi. Onu koşulsuzca sevip daima korumak istedim. Eğer son yaptığını öğrendiğimde hâlâ..." Hafifçe kırışan burnu, gerilen aldı ve ağırlaşan nefesi sözlerinin ağırlığı altında zorlandığının birer simgesiydi. "...hâlâ bizimle olsaydı, ona hiç kızmadığım kadar kızacak ve en ağır şekilde cezalandıracaktım. Bir yanım onunla yokluğa karışırken, Araf'ta kalan yanım ona çok kızgın."

Boynuna kayan parmaklarım ensesine uzandı. Onca zamandan sonra ona istediğim gibi dokunuyordum ve onca zamandan sonra ilk kez huzurluydum. "Bağışla Ateş."

"Bunu sen mi söylüyorsun?"

"Ben söylüyorum. Bağışla. Bağışla ve içinde ona dair son yükünden kurtul. Yaptıklarını unut. Kardeşini daima sevgiyle an, ben öyle yapacağım."

"Unutmak ve bağışlamak kolay değil, bunu en iyi sen biliyorsun."

"Evet, biliyorum ve artık unutmadan bağışlamayı da biliyorum."

Başımı yeniden göğsüne bıraktığımda, gözlerim kapanmak için aceleciydiler.

"Söylesene."

Bu benim için zor değildi. Artık değildi. "Seni bağışladım, ateş mavisi."

Burnu saçlarımın arasına sızdığında, oraya uzun bir buse bıraktı. "Uyu, cehennem çiçeği."

Kasvetin zarını yırtan dinginlik bizi tüm gece koynunda ağırlamıştı.

Biz. Ateş ve ben. Eskisi gibi birbirimize sarılmanın bir yolunu bulmuştuk. Onun hayali kalp atışlarının üzerinde uyuyarak tüm huzursuz uykularımın acısını çıkarmıştım. Yalnızlığımı silip, sadece onunla kalabalıklaşmıştım.

Atlattığım ve atlatmaya çalıştığım onca şeye rağmen gözlerimi açtığımda dudaklarımda küçük bir tebessüm bulsam da,

Ateş'i yanımda bulamadım. Sigara içmek için dışarı çıktığını düşündüm ancak yataktan çıkıp fermuarı açtığımda, karşılaştığım boşluk bu düşüncemi silip attı. Burada, benimle değildi.

Gece boyu devam eden yağmur yerini ayaza bırakmıştı. Çadırdan çıktıktan kısa süre sonra yalnız olmadığımı gördüm, alanın etrafı korumalarla çevrilmişti. Bu beni şaşırtmadı. Geldiğim arabanın yanındaki korumaya Ateş'i sorduğumda, yine beni şaşırtmayacak bir yanıt aldım.

"Bilgimiz yok."

Direksiyona geçtim, nereye gideceğim konusunda bir fikrim yoktu. Ateş'in ortadan kaybolması anormal bir durum değildi ancak dün geceden sonra giderken beni de yanında götürmemesi fazlasıyla anormaldi. Her nereye gidecekse önce beni Sezgin ve Derin'in evine bırakması onun gibi bir adamdan beklenecek davranıştı. Korumaların sayısını ikiye katlayıp sırra kadem basması değil...

Korumaya bu kez Osan'ın yerini sordum. Neyse ki bu defa tatmin edici bir cevaba ulaşabildim. Narancasta'ya gittiğimde Osan mekândan ayrılmak üzereydi. Zamanlamamın kusursuz olması hoşuna gitmiş gibi görünmüyordu. Karşısına geçtim ve hoşuna gitmeyecek bir şey daha yaptım.

"Ateş nerede?"

Bakışları kati surette yüzümü bulmadı. Üzerindeki takım kırışmıştı, uzun süre ayakta kaldığını sadece buradan değil, yorgun göz altlarından da anlamak mümkündü.

"Osan," dedim otoriter bir sesle. "Bana Ateş'in nerede olduğunu söyle."

Çareyi arabanın kapısını açmakta buldu. "Çok yakında gelecek. Sizi eve bırakmama izin verin."

Açtığı kapıyı sertçe iterek kapattım. "Ateş'in yerini söyle.

Tekrar etmeyeceğim." Attığım tek adımla adamın dibine girdim ve yüzünü daha net görebilmek için başımı kaldırdım. "Şimdi."

Eli saçsız kafasına giderken ne yapacağını bilmez bir hâli vardı. İşini tarzım olmayan bir şekilde kolaylaştırdım. "Başını ağrıtırım."

Direnci buraya kadardı. "Sabaha karşı Ateş'e ulaştırılmak üzere bir mektup geldi. Mektubu Ateş'e ben verdim ama tahmin edebileceğiniz üzere içinde ne yazdığını açıp okumadım. Mektubu okuduktan sonra sizin için gerekli önlemi almamı emretti ve gitti. Bunlardan başka bir şey bilmiyorum."

"Mektubu kim getirdi."

"Herhangi bir adam."

"O herhangi bir adamı sorgulamadın mı?"

"Elbette sorguladım ama hiçbir şey bilmiyor. Siyah kapüşonlu biri birkaç novak karşılığında mektubu bana getirmesini söylemiş."

"Siyah kapüşonlu..." diye tekrar ettim. "Kapüşonun üstünden de cinsiyet tahmini yapılabilir, değil mi?

Sıkıntıyla soludu. "Kadın olabileceğini söyledi. Zayıf bir kadın."

"Bu zayıf kadının kapüşondan sarkan minik bir tutamı olabilir mi? Bence olabilir."

Bana biraz kızgınlık, biraz da hayranlıkla baktı. Ve bir pes ediş daha! "Kızıl, emin olmamakla birlikte bir tutam kızıl saç görmüş olabileceğini söyledi."

Emel!

Gayriihtiyari yumruğumu ovalarken Ateş'in şu an o kadının yanında olduğunu bilmek içimde bir şeylerin fokurdamasına sebep oldu.

"Osan, şimdi sana Emel'in nerede olabileceğini soracağım.

Bırak kıvırmayı, sesin titrerse bile bundan sonra olacaklardan ben sorumlu değilim. Anlıyor musun?"

Başını salladı. Vereceği cevabın samimi olacağına emindim.

"Orman yoluna kadar takip edebildim. Lideri tanıyorsun, izini kolayca kaybettirmeyi başardı."

"Ormana girdi mi?"

"Evet."

Gözümün önüne düşen tek görüntü Sofia'nın Alya ve Yasemin'i kapattığı şato oldu.

"Ateş'i oraya çağıracak kadar aptal olduğunu sanmıyorum."

Aklımdaki düşünceyle gülümsedim. "Belki o da böyle düşüneceğimizi biliyordur."

Bu düşünce onu Araf'ta bıraktı. Benim içinse peşinden gitmeye değecek bir ihtimaldi. Öyle de yaptım. Arabaya bindim ve peşimdeki orduya bir de Osan'ı ekleyerek şatonun yolunu tuttum. Ormanın patika yolundan defalarca geçtiğimiz için artık aşinaydım. Dakikalar içinde patika yolu tamamlayıp şatonun yamacına ulaştım. Ve tam isabet!

Ateş'in arabası şatonun bahçesindeydi!

Frene yüklenerek peşimdeki arabalarla aramdaki mesafeyi açtım. Şatonun bahçesindeydim. Çevik bir hamleyle arabadan inip şatonun çift kanatlı bahçe kapısına gittiğim saniyelerde Osan bağırıyordu.

"Hayır! Bunu yapma!"

İşte o sırada doğru yolda olduğumu anladım. Tahminimde yanılmamıştım. Kapı yalnızca içeriden açılabiliyordu. Bu kararı şimdi değil, Alya gözlerimin önünde yok olduğunda vermiştim; Emel ile yüzleşecektim, birebir! Demirleri tekmeleyen Osan'a özür dileyen gözlerle baktım, Emel'i kıskıvrak yakalayıp tek kelime etmeme fırsat vermeden götürmelerine izin vermeyecektim.

"Emel!" Şatonun taş merdivenlerini çıkarken avazım çıktığı kadar bağırıyordum. "Burada olduğunu biliyorum."

Merdivenler yaklaşık yirmi basamakta bir dönüyordu. Hiç durmadan ikişerli olarak çıktığım basamakların sonu gelmiyordu. O kadar fazla basamak çıktım ki bir süre sonra başım dönmeye başladı. Ancak bu beni sadece susmaya zorladı, durmaya değil. Soluğum nabız gibi boğazımda atarken, birtakım sesler duydum. Durmaya ve dinlenmeye ihtiyacım vardı ama son bir gayret ile bacaklarımı bir kat daha çıkmaya zorladım.

Emel ile Ateş, kulenin sonuncu katında karşımdaydı!

Emel'in elinde Alya'yı yok ettiği silah vardı. Gözleri kıpkırmızı, yüzü ıslaktı. Savaştan çıkmışçasına kıyafetleri yırtık ve saçları dağınıktı. Beni gördüğünde ağlamaya bir son verdi. Silahı daha sıkı tuttu. Ateş'in ise görmeye zamanımın yettiği tek devinimi, koca bir adımla Emel ile arama girişiydi.

"İşte şimdi tamamlandık!" Emel delirmiş gibi gülmeye başladı. Ateş'in ise bana çevrilen bakışları müthiş bir öfke doluydu.

"Sana peşimden gelmeni kim söyledi!"

Omuz silkerek gülümsedim. "Kimse. Olmam gereken yerdeyim, senin yanındayım."

Emel'in kahkahası bıçak gibi kesildi. Ateş'in bedeni aramızda öyle heybetli duruyordu ki beni görmek için başını eğmek zorunda kaldı. "Hare haklı. Bir kadının yeri kocasının yeridir." İşaret parmağını kendisinden uzaklaşmadan beni gösterdi. "Ancak senin değil, sen hak etmiyorsun." Ateş'e tutkuyla bakan gözleri birden düşmanım oldu. "Sen onu hep yalnız bıraktın. Oysa ben her ne olursa olsun kocamın yanında olurdum, onu anlardım. Doğrusu sen Ateş'i hak etmiyorsun."

Ona küçümseyen bir bakış attım. "Yoksa sen mi hak ediyorsun?

"Belki de. Ama senin hak etmediğinden eminim."

Boyun hizasında kaldırdığım parmak uçlarıma dokunurken lakayt göründüğümün farkındaydım. "Hak ettiğin için mi Osan ile yattın?"

Emel üzerime gelmeye niyetlendi ancak Ateş onu öyle sert itti ki düşmemek için yoğun çaba sarf etti. "Ona bir daha yaklaşmaya kalkarsan senin boynunu kırarım!"

Emel bir iltifat almış gibi gülmeye devam etti ve silahını gösterdi. "Görünüşe bakılırsa benim yapabileceğim daha fazla şey var."

"Senin yapabileceğin bir bok yok. Bitti Emel, buraya kadardı. Sen bir zavallısın." Bunu onun gözlerine baka baka onlarca kez söyleyebilirdim. "Koca bir zavallı! Bana karşı kurduğun iğrenç planı geçtim, Alya'ya yaptığından sonra bir daha asla özgür olamayacaksın. Bundan sonra o zavallı varlığını Yedikule Zindanları'nda sürdüreceksin!"

Emel'in gözlerinde en ufak korku emaresine rastlamadım. Bu ne demekti?

"Öyle mi, dersin? Bunu Ateş'e sormaya ne dersin?"

"Sorulacak bir şey yok. Sona geldin, seni bekleyen akıbet Yedikule Zindanları. Aksi düşünülemez." Ateş'e baktığımda, yumruklarını sıktığını gördüm. Burada bir şey olmuştu ve ben henüz bilmiyordum. "Öyle değil mi, Ateş?"

Emel dalga geçer gibi başını iki yana salladı. Elindeki silahı da oradan oraya savurup duruyordu. Henüz fark etmiştim ki, Ateş'in ondan silahını alması onun için çok kolaydı ancak bunu yapmaya yeltenmemişti bile.

"Onun yerine ben cevap vereyim, değil. Ateş buradan elimi kolumu sallayarak gitmeme izin verecek. Çünkü anlaşmamız bunu gerektiriyor."

Zihinsel bir irkilme yaşadım. "Ne!" Ateş'e ulaştığımda, bakışlarımızı bir an önce buluşturmak için başımı yüzüne kaldırdım. Mavi gözleri öfkeli fakat çıkışsız bakıyordu. "Bu kadının ne söylediğini bana açıklayacak mısın?"

Bir an sonra "Doğruyu söylüyor," dedi, boğuk bir sesle. "Buradan defolup gidecek. Yapması gerekeni yaptıktan sonra bir daha karşımıza çıkmayacak."

"Hayır!" Parmaklarım birer mandal olup kollarına asıldı. "Bunu yapamazsın. O... O senin kardeşini yok etti. Şimdi nasıl özgür bırakırsın?"

"Kardeşimi kaybettim." Dağınık kaşları kararlılıkla kalktı. "Seni etmeyeceğim. Seni temize çıkaracak olan sadece o." Başıyla Emel'i gösterdiğinde, Emel adını anmamasını içerlemiş gibiydi. "Adını nasıl lekelediyse öyle temize çekecek. Senin için kurduğu tezgâhı insanlara anlatacak. Sonra özgür."

Kabul etmiyordum. Kabul etmek istemiyordum! Öfkem beni ağlatacak kadar kuvvetliydi ama kendimi tutmayı başarmıştım. "Bunu yapma. Ateş, bizi ona mecbur bırakamazsın. İçinde bulunduğum durumu bir şekilde aşarı..."

"Seni ihtimale bırakmayacağım!" Ellerimin altındaki kolları onları tutamayacağım kadar gerildi. "İntikam uğruna çıkış biletini yırtıp atmayacağım."

"Ateş... Böyle olmak zorunda değil."

Beni kollarına aldı ve "Böyle olmak zorunda," dedi. Gözlerimden aldığı sevgi dolu bakışları Emel'e çevrildiğinde ölümcül bir hâl almıştı. "Adamlara teslim ol. Seni yarın yapacağın konuşmaya hazırlayacaklar. Sonra konuştuğumuz gibi kaybolup gideceksin. Değil bedenini, şayet gölgeni görecek olursam seni kendi ellerimle yok ederim. Bu kesinlikle bir tehdit değil."

Emel tek kelime bile etmedi. Tehdit olmadığını adından

daha iyi biliyordu. Merdivenleri inip görüş açımızdan çıkana kadar bakışlarını bizden ayırmadı.

Başımı Ateş'in göğsüne yaslayıp gözyaşlarımı azat ettim. "Bu benim için yaptığın en büyük fedakârlık, değil mi? Alya'ya yaptığından sonra o kadını buradan çıkarmazdın... Tanıdığım Ateş bunu yapmazdı."

Başımı ellerinin arasına aldı. Parmakları dudaklarıma, çeneme ve elmacık kemiğime dokunurken alnını alnıma bıraktı. "Benim karım bir intikamdan daha değerli."

Elini tuttum ve yüzüme dokunan parmak uçlarından öptüm, tek tek. "Karın sana çok âşık, Ateş Karan. Hep öyleydi..."

Dudaklarımızın birbirini bulması yalnızca tutku barındırmıyordu. Minnet, acı, mağlubiyet ve zafer de vardı. Birlikte yürüdüğümüz haddi hesabı olmayan yollar bizi olgunlaştırmıştı. Onu bir kadının bir adamı sevebileceği en büyük aşkla seviyordum. Gururumun bir adım öne geçtiği zamanlarda bile bu değişmemişti. Lafügüzaf[15] değildi; onu en içten şekilde bağışlamıştım. Biliyordum ki hiçbir şey değilse bile acı ve kaybedişle sınanan aşkımız varlığımız yokluğa karışıncaya dek sağ çıkmayı başaracaktı.

Dün böyleydi. Bugün böyle olmuştu ve yarın da böyle olacaktı.

Ateş'siz geçirdiğim gecenin ardından gözümü Derin'in uyuyan yüzüne karşı açtım. Dün gece Sezgin de evde değildi. Ateş'in Emel ile ilgili aldığı son kararda, bana karşı örgütlenen

15 Boş söz. (ed.n.)

ruhların azmasının da payı büyüktü. Emel'in konuşma yapacağı ana dek örgütleri bastırmak için uğraşmasından da bunu anlamak mümkündü.

"Günaydın."

Derin'in sesiyle bakışlarımı ne ara açıldığını bilmediğim gözlerine çevirdim. "Günaydın."

Yattığı yerden doğrulurken parmaklarını dağılan siyah saçlarına daldırdı. "Sanırım hâlâ gelmediler."

"Sanırım."

"Ne zaman gelecekleri hakkında bir tahminin var mı?"

Dudaklarımı büktüm. "Bilmem. Aslında bugün ağabeyimi görmeye biraz daha erken gitmek istiyorum."

Ağabeyimden bahsedince, yeni bir günün bahşettiği huzur ifadesi suratından çekildi. "Ah, tabii. Ben de birkaç gündür uğrayamıyorum Hakan'a. Bugün birlikte gide..." Aklına gelen her ne ise duraksadı. "Bugün Emel konuşma yapacak. Bir yere ayrılmasak fena olmaz. Zaten istesek de ayrılabileceğimizi sanmıyorum."

"Bu yüzden erken gitmek istedim. Konuşmayı kaçırmamak için..."

Ayaklarını koltuktan sarkıtırken bir karın ağrısının olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordum onu. "Hare... Kapıda her zamankinden daha fazla adam var, fark etmişsindir. Doğruyu söylemem gerekirse sana karşı örgütlenen insanlar dün ciddi bir eylem gerçekleştirdi. Ateş ve Sezgin de bu yüzden burada değil."

"Tahmin ediyordum." Sesimde sözlerimi tasdik etmeyen bir şaşkınlık yoktu. "Ama eylem meselesini bilmiyordum. Ne yaptılar?"

"Bunu duymak isteyeceğini sanmıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Duymak zorundayım."

Bakışlarını kaçırdı ve "Arazini içindeki evle birlikte yaktılar," dedi, tek nefeste. "Üzgünüm."

Göze gelen bir tepki vermedim. Üzülmüş müydüm? Evet, ziyadesiyle. Fakat gözümün önünde iyisiyle kötüsüyle uzun zamandır bizimle olan bir insan yok olmuşken, bir arazinin, bir evin lafını edemezdim."

"Ağabeyime söyleme, olur mu? Bir süre orada Alya ile yaşadılar, Alya orayı seviyordu."

Başını salladığı esnada gözleri dolu dolu oldu. "Söylemem." Derin bir iç çektikten sonra "Yazık oldu," dedi. "Çok yazık oldu. "Bunu belki de onlarca kez söylemişti. Alya'nın ardından en çok kahrolanlardan biri de Derin'di. Son yaptıklarından sonra her ne kadar ona kızgın da olsa, Derin'in Alya ile bir geçmişi vardı, onu seviyordu. Yasemin bile kendisine çokça acı vermesine rağmen, Alya'nın sonradan duyduğu yok oluşuyla gözyaşlarına boğulmuştu. Hiçbirimiz için Alya'nın yokluğunu kabullenmek kolay olmayacaktı.

"Ben..." Ayağa kalktım, dolan gözlerimi kendine getirmek için kirpiklerimi kırpıştırdım. "Ağabeyimi görmeye gideceğim. Benimle gelmek istiyorsan hazırlan."

Kısa sürede hazırlanmış olsak da, Derin'in dediği olmuş ve korumalar evden bir adım dahi uzaklaşmamıza izin vermemişti. Her gün ağabeyimi ziyaret etmeye alışmıştım ancak bu istisnai gün mümkün olacağa benzemiyordu. Direnmedim. Elbette ki Ateş bu kararı benim iyiliğim ve güvenliğim için almıştı.

"En azından şansımızı denedik." Kendimi koltuğa bırakıp bakışlarımı tavana diktim.

Biraz sonra gülümseyen sesi kulaklarıma ulaştı. "En azından. Kahve ister misin?"

"Fena olmaz."

Derin adımlarını mutfağa yönlendirdiği sırada bir gürültü koptu. Büyük bir patlamayla kırılan camın sesini Derin'in çığlığı takip etti. Başımı kaldırdığımda, el büyüklüğünde bir cam parçasının bacağıma girmiş olduğunu gördüm. Ne bağırmaya ne de eğilip o camı etimden ayırmaya vaktim olmadı. Daha elim olan ise camdan içeri sağanak gibi taş yağıyor oluşuydu. Şoktaydım. Ne yapacağımı, nereye bakacağımı şaşırmıştım. Göğsüme isabet eden taşın hacmini artırdığını, tüm gövdemi kapladığını hissettim. Nefes alamadım. Gördüğüm tek şey kırık camın ardındaki izumuranje ışıklarıydı. Bir an sonra ise Derin'in üzerime atladığı...

Birlikte yerde yuvarlanırken bacağımdan akan kan tüm zemini kırmızıya boyadı. Her şey sabaha kadar görüldüğü sanılan, ancak aslı üç saniye sürmüş bir rüya gibiydi.

"Nefes al Hare! Nefes al! Korumalar hepsini yok ediyor, birazdan normale döneceğiz, nefes al."

Koltuk ve sehpanın arasındaydık. Derin kazağını çıkarıp kendini aşağı kaydırdı ve bacak hizamda durdu. "Bu biraz acıyacak." Sözlerini henüz bitirmişti ki bacağımda müthiş bir acı hissettim. Derin çıkardığı kanlı cam parçasını bir köşeye fırlatıp kazağını yaralı bacağıma sardı ve sağlam bir düğüm attı. Ne ara titremeye başladığımı, ne ara titrememin şiddetini artırdığını anlayamadım. Oysa güçlü olduğumu sanıyordum. Şimdi bu daracık yerde, tüm gücüm karanlık güçler tarafından emilmiş gibiydi. Dakikalar geçiyordu ancak kargaşa bir türlü dinmiyordu. Derin ile daracık yerde birbirimize sarılırken kapının zorlanma sesi duyuldu. O ana dek soğukkanlılığını koruyan Derin'in gözleri dehşetle açıldı.

"Kalkmalıyız! Hare! Hare, hemen buradan çıkmalıyız."

Dakikalar sonra gerçek bir tepki verebildim. "Ne!"

"Kalkmalıyız Hare! Kapıyı zorluyorlar. İçeri girmeleri an meselesi!"

Başımı biraz kaldırıp etrafıma baktım. İzumuranjenin mavi ışığı her yerdeydi. Bağrışlar, iniltiler her yerdeydi! "Dört bir yanımız sarılı!" Omuzlarına daha sıkı tutundum. Bu anın gerçek olduğuna, sadece birkaç dakika önce kahve içmek üzereyken şimdi varlığımızı korumaya çalıştığımıza inanamıyordum. "Nereye kaçacağız?"

Art arda nefeslendi. Düşünüyordu ve neredeyse hiç vakti yoktu. "Sürünerek odama gideceğiz. Kapının arkasına yatağı itebilirsek bu bize zaman kazandırır, bir süre idare eder."

Bir bacağıma bir de Derin'e baktım. Aynı anda fark ettim ki o da gözlerinde büyük bir çaresizlikle aynısını yapıyordu. Dostumu böyle görmeye katlanamadım.

"Elimden geleni yapacağım," dedim sağlam bir sesle. "Hadi! Bitirelim şu işi!"

Benim gayretim ona cesaret aşıladı. Birlikte hareket ederek olduğumuz yerde döndük ve üzerimize taş yağarken koridora doğru sürünmeye başladık. Bacağım acıyordu. Hatta dayanma sınırımda, fazlasıyla sızlıyordu ama bu beni durdurmaya yetmedi. Her saniye daha fazla akan kanımı ardımda bırakarak Derin ile sürünmeye devam ettim. Koridora ulaştığımız an dışarıdan zorlanan kapının açılmak üzere olduğu gerçeğiyle karşı karşıya geldik. İçeri uzanan ellere korkunç tezahüratlar eşlik ediyordu.

"Cadı bizi yok etmeden biz onu yok edeceğiz!"

"Şehrimizden sileceğiz!"

"Masum insanları yok ettiği gibi biz de onu yok edeceğiz!"

"Lanetli! Lanetli!

"Uğursuz cadı!"

"Uğursuz cadı!"

Hep bir ağızdan! "Uğursuz cadı!"

Bir saniye için durup Derin ile birbirimize baktığımızda ağlıyordum. Sonra "Haydi!" dedim, bir kez daha ve daha güçlü. "Haydi!"

Derin ve Sezgin'in odasına ulaştığımız an dış kapı gürültüyle koridora devrildi, içeri sayılamayacak kadar fazla insan doluştu. En acısı da birçoğu tanıdık simalardı! Daha önce yardım ettiğim, bana minnetle bakan insanlar... Onları hiç görmemiş, tanımamış olmayı, en başından beri karşıma gerçek bir düşman gibi çıkmalarını isterdim. Böylesi daha adil ve daha acısız olurdu. Bizi fark ettiklerinde hamle yapmaya hazırlandılar ancak Derin çevik bir hamleyle ayağa fırladı, beni içeri çekti ve kapattığı kapıyı kilitledi. Bacağımı hissedemez hâle gelmiştim, oysa duracak bir saniyemiz bile yoktu. Ayaktan destek alarak ayağa kalktım ve Derin'e yardım etmek için yatağın arkasına geçtim. Tüm gücümüzle yatağı itmeye başladık, yerinden bile oynamadı. Kapıya vurulan omuz sesleri giderek artarken her ikimiz de biliyorduk ki bu odanın kapısı dış kapı kadar dayanamayacaktı. Başarmak zorundaydık!

Yaralı ayağımı yere bastırdım. Kanlı parmaklarımızı yatağın başlığına dayadık ve bakışlarımızla birbirimizden güç alarak itmeye başladık. Bir dakika içinde yatak kapıya dayanmıştı. Kendimi nefes nefese yere atarken bu odada bir pencerenin olmaması ya en büyük şansımız ya da en büyük şanssızlığımızdı. Bilemezdik.

Sırtlarımız yatağın başlığına yaslıyken Derin elini arka cebine attı ve birkaç şeker çıkardı. Sonra da bana uzatıp "Şanlı günümüzdeyiz," dedi.

Şekerlerden birini alıp ağzıma attım. "Yaa, ne demezsin."

"Siktiğimin ucubeleri," dedi, küfrünün aksine sakince. "Ka-

falarını koparmak istiyorum." Şekeri ağzına atıp dişleriyle sertçe kırdı. "Sonra da o kafalarla futbol oynamayı!"

Kapıya vurulan her omuz darbesi, beni arzuyla beklenen sonuma yaklaştırıyordu. Böyle mi olacaktı? Hak etmediğim şekilde, hak etmediğim ithamlarla, Ateş'in ve ağabeyimin yüzünü son kez göremeden mi yok olacaktım? Emel mi kazanacaktı? Hiç şüphesiz o şimdiye kadar karşıma çıkan düşmanlardan en tehlikelisiydi. Bana elini bile vurmadan ortadan kaldırmayı başarmak üzereydi.

"Derin..." Kapı açılmak üzereydi. Vurulan her darbede yatak geriye itiliyor ve olduğumuz yerde sallanıp duruyorduk. "Eğer buradan çıkamazsam..."

"Kes sesini!" dedi hiddetle. "Öyle bir şey olmayacak. Dışarıda onlarca koruma var. Bir halta yaramak zorundalar! Duydun mu beni? Yarayacaklar."

Başımı umutsuzca iki yana salladım. "Derin, örgütlenenler daha fazla. Eğer korumalar hepsine yetebilseydi, eve kimse giremezdi." Bunu oda görebiliyordu. Sadece kabullenmek istemiyordu. "Belki de bu defa sona gelmişimdir. Ha?"

Sırtını şiddetle yatak başlığına vururken "Hayır!" diye bağırdı. "Sizi sikik insan müsveddeleri! Sizi adi nankörler! Bugün yok etmeye çalıştığınız kadının dün eteklerine yapışıyordunuz!"

Sırtını hiç durmadan başlığa vururken, onu durdurmaya gücümün yetmeyeceğini bilerek omzuna dokundum. "Derin, ağabeyime onu çok sevdiği söyler misin? Bırak yasını tutsun ama sonra ona mutlu olmasını söyle."

Kapı orta yerinden çatladı ve içeri bir el uzandı. Boşluğun ayak sesleri kulaklarımda yankılanırken göğüs kafesimi çatlatacak kadar acıyordu ruhum. "Ve Ateş'e ona ne kadar âşık olduğumu söyle." Derin'in aralanan dudaklarına parmağımı bastırdım.

Koyu kahve gözlerine yoğun bir pus oturmuştu. "Onu bağışladığımı söyle."

Yatak son kez hiddetle itildi, öne savrulduk. Odanın kapısı şimdi yatağın üzerinde paramparçaydı. Bakıp, düştüğüm yerden gülümsedim.

"Ve... Sezgin'e de evinizin dağılmasına sebep olduğum için üzgün olduğumu söyle."

Derin'in bana uzanan elleri havada kaldı. Zira arkamdan boğazımı kavrayan başka bir el beni ondan uzaklaştırmıştı bile. Odanın bir köşesine sürüklendiğim anlarda gözlerim kararıyordu ancak birden fazla meşalenin bana yaklaşan ışığı çok netti. Yakmak, istedikleri önce buydu. Tanrının sevgili kulu olmalıydım ki bilincimin beni ağır ağır terk ettiğini hissediyordum. Biri boğazımı sıkıyordu ama acısı göklerdeydi. Biri ateşi göğsüme yaslamıştı ama acısı göklerdeydi. Yalnızca kulağımda Derin'in çığlıkları vardı, bir de gözümün önünde sevdiğim adamın bakışları...

Hatunumun gözleri eladır da,
İçinde hareler var, yeşil yeşil...
Altın varak üstüne,
Yeşil yeşil meneviş...
Kardeşlerim, bu ne biçim iş?
Şu dokuz yıldır eli elime değmeden,
Ben burada yaşlandım, o orada...
Kalın, beyaz boynu kırışan kızım.
İmkânsızdır ihtiyarlamamız bizim.

Etin gevşemesine bir başka tabir gerek.

Zira ihtiyarlamak,

Kendinden başka kimseyi sevmemek demek.

Onun sesi, onun nefesiydi. Şayet yok oluş koca bir hiçlik ise, henüz o hiçliğe nail olamamıştım. Bana okuduğu ilk şiir dudaklarından ruhuma tane tane dökülürken gözlerimi açamamış olmam, tüm hücrelerimde hissetmediğim manasına gelmiyordu. Esasen ben hayatım boyunca ve sonrasında yalnız ve yalnızca ateş mavisini hissetmiştim.

"Benden kurtulmak öyle kolay değil, turunçgil." Gerdanıma sürtünen sakalları gözlerimi açmam konusunda yardımcı oldu. Gördüğüm ilk şey mavi dünyasına açılacak, efsunlu kapı olan kirpikleriydi...

"Ateş..."

Burnuma en az nefesi kadar soğuk bir buse bıraktı. "Bebeğim."

Titremeye meyleden dudaklarımı birbirine bastırdım. "Özür dilerim, yine korkuttum seni. Çok özür dilerim."

"Şşşt." Baş parmağı dudaklarımı buldu, göğsümde bir acı vardı ama onun bir başka bakan gözlerinden kopup düşünemiyordum. "Seni koruyamadığım için ben özür dilerim. Hedef şaşırttılar, ya yetişemeseydim," derken şişen şakakları bu ihtimalin onu nasıl parçalara ayırdığını anlatıyordu.

"Ama yetiştin," dedim gururla. "Hep yetiştin."

Sakallarına kavuşan avuç içimi öptü. "Bundan sonra yetişmeme gerek kalmayacak. Çünkü seni gözümün önünden ayırmayacağım, Hare Karan."

Gülümsedim. Nerede olduğumu anlamak için etrafıma baktığımda, bizim için yaptırdığı evde, odasında olduğumuzu idrak ettim. "Evdeyiz," dedim sessizce. "Evimizdeyiz."

Gülümsedi. "Evimizdeyiz."

Yatağa uzanmak için kalktığında, bacağımın ve göğsümün sargıda olduğunu fark ettim. Yanıma uzandı, beni kollarına aldı ve kulağıma fısıldadı. "Ufak bir yanık, geçecek."

Tekrar ettim, inanarak. "Geçecek."

Bir arada ve iyiydik.

Bir kişi hariç.

Bir kaybımız vardı, büyük bir kayıp; Alya.

Herkes bir köşede oturmuş birbirine bakarken aslında herkesin aklının bir köşesinde olan, birazdan bir yerden çıkıp sinirlerimizi bozacağını farz ettiğimiz mavi gözlü kız, Alya.

Burada olmasını isterdim. Sol tarafta tek başına oturan ağabeyimin koluna yapışmasını, hatta beni kötülemesini bile yokluğuna tercih edebilirdim. Ama yoktu. Bundan sonra hiçbir zaman olmayacaktı ve aramızda bunu kabullenmesi ve bununla devam etmeyi öğrenmesi gereken biri vardı.

"Ağabey," dedim sevgiyle. "Nasıl olduğumu sormayacak mısın?"

Kehribar gözleri önce sargılarımda sonra da yüzümde gezindi. Kederi bir taş gibi suratının ortasına oturmuş ve bir daha hiç kalkmayacak gibi duruyordu. "İyisin." Uzun zaman sonra sesini duymak içimi sızlattı. "Daha iyi olacaksın."

Yerimden kalkıp ona doğru giderken bana yardım etmeye yeltenen Sezgin'i el işareti ile durdurdum. Ağabeyimin hemen yanı başına oturup başımı omzuna koydum. Bunu özlemiştim. "Beraber iyi olmak istiyorum. Bunu başarabileceğimizi biliyo-

rum. Unuttun mu, her karanlık yolun sonunda bir ışık vardır. Önemli olan o ışığa ulaşabilmek. Bunu sen söylerdin."

Büyük elini dizine koyduğum elimin üzerine koydu. "Benim için geç," dedi acı bir tınıyla. "Çok geç."

İtiraz edecektim. Gelecek güzel günlerden bahsedip iyileşeceğimizi anlatacaktım. Eğer "Bayılıyorsun hemen yelkenleri indirmeye!" diyen Yasemin araya girmeseydi. Ağlamak üzere olduğunu ele veren çatlak bir sesle devam etti. "Evet, Alya artık yok ama bir düşün bakalım; senin o bencil sevgilin bile seni bu halde görebilseydi sağlam bir fırça çekerdi. Acını çektin, artık silkelen ve kendine gel, derdi!"

Ağabeyim, Yasemin'in yüzüne şaşkınca baktı. Bu, derin acı dışında onda gördüğüm ilk ifadeydi. "Bu doğru değil."

"Doğru!" diye diretti Yasemin. Sonra da yanında oturan sevgilisine döndü. "Söylesene Creff, eğer sen bir şekilde artık benimle olamasaydın, senden sonra nasıl devam etmemi isterdin?"

Creff hiç düşünmeden "Mutlu," dedi. "Ne benimleyken ne de benden sonra gözünde bir damla bile yaş görmeye tahammül edemezdim."

Yasemin konunun dışına çıkarak, bu hoşuna giden cevap için Creff'in yanağına devamının geleceğini bildiren kısa bir öpücük kondurdu. Hemen sonra aynı ciddiyetle ağabeyime döndü.

"Şimdi sen kendini Alya'nın yerine koy. Eğer giden sen olsaydın, Alya'nın geride senin şu vasat hâlin gibi kalmasını ister miydin?"

Ağabeyim cevap vermek istemedi ya da vereceği bir cevap yoktu.

"Sussan da cevap ortada. Seni tanıyoruz Hakan, hepimiz. Hatta kardeşinden sonra seni en iyi ben tanıyorum. Evet, ayran gönüllü bir adamsın. Belki biraz da umursamazsın ama kimsenin senin

arkandan kendinden vazgeçecek kadar acı çekmesini istemezsin. Şimdi aynı merhameti kendine de göster, lütfen. Sana gül, eğlen, demiyoruz. Ama geri dön, ölü taklidi yapmaktan vazgeç."

Salona ölüm sessizliği çökerken Sezgin parmak kaldırarak saçma bir şekilde araya girdi. "Ayı taklididir o, ölü taklidi olsa duramazdınız."

Güldük. Hep birlikte, hiçbir şey olmamış gibi uzun uzun güldük. Ağabeyimin bile dudağının sol köşesi hafifçe kıvrılır gibi oldu. Bu, bir geri dönüş belirtisiydi. Yeniden ağabeyim olacağının umut dolu ışığıydı.

Uğradığımız saldırının üzerinden üç haftadan fazlası geçmişti. Fiziksel yaralarım tamamen iyileşmişti ve en önemlisi ağabeyim daha iyiydi. Her gün düzenli olarak onu görmeye gidiyordum. Nadiren de olsa arada o da bana uğruyordu. Az konuşup çok sarılıyorduk. Hep birlikte toplandığımız zamanlarda ise Sezgin'in zoruyla olsa da bizimle oluyordu. Emel lehime yaptığı konuşmadan sonra ortadan kaybolmuştu. Onu ne gören ne de haber alan olmamıştı. Bize saldıranlar zindan cezasına çarptırılırken beni yakıp, yok etmeye çalışan iki kişi Ateş tarafından yok edilmişti. Şöyle bir düşününce, belki de geçirdiğim en sakin üç haftaydı. Ateş her sabah erken saatlerde evden çıkıp her akşam erken dönmeye gelmeye özen gösteriyordu. Bacağımdaki yarayı düzenli olarak pansuman yaparak sorunsuzca iyileştirmişti. Bu sabah son kez pansuman yaparken akşam döndüğünde artık sargılardan tamamen kurtulacağımı söylemişti. Bakışlarımı pencereden dışarı uzattım, vakit gelmişti.

Tahminimde yanılmadım ve kapı çalındı.

Heyecanla yerimden kalktım. Yürüyebildiğimden beri ona kapıyı ben açıyordum. Bunu sevdiğini biliyordum.

"Hoş geldin," dedim, soğuk dudaklarıma tezat sıcacık bir gülümseme ile. "Sargılarım seni sabırsızlıkla bekliyordu."

Arkasındaki adamlarına ciddi bir bakış atıp içeri girdi. Ayağıyla kapıyı kapattıktan yalnızca bir saniye sonra belimi kavradı, beni duvara yasladı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Uzun, tutkulu bir öpücükten sonra dudaklarımızı birbirinden ayırmadan konuştu. "Ya sen? Sen beni nasıl bekliyorsun?"

Kollarımı boynuna dolayıp şımarık bir kız gibi parmak uçlarımda yükseldim. "Ben seni... Sanırım bunu bir düşünmem gerekecek."

Başı anında boynumu buldu. Dudaklarını oraya sürterken, kollarında bayılabilirdim. "Düşünmen konusunda sana yardımcı olmamı ister misin?"

"Bilmem, nasıl olacağını söylemelisin."

Ne olduğunu anlamadan ayaklarımın yerden kesilmesiyle çığlık attım. "Göstermeyi tercih ederim." Beni odamıza götürdü ve camdan bir eşyaymışım gibi nazikçe yatağa bıraktı. Birbirimize karşı özlem doluyduk ancak bana her yaklaştığında içindeki derin sızı kendini hatırlatarak geri çekilmesini sağlıyordu. Onu anlıyordum ve elimden geldiğince destek olmaya çalışıyordum. Kız kardeşini kaybetmesinin üzerinden hayli zaman geçse de onun içinde hep taze kalacak olmasını yadırgayamazdım.

"Acıyor mu?" Bacağımdaki sargıyı dikkatle açmaya başladı. "Artık yürürken aksamıyorsun."

"Acımıyor," dedim. "Çünkü doktorum benimle mükemmel ilgilendi."

Sargıyı tamamen açtı, yaranın geride bıraktığı kızarıklığı öperken parmakları baldırımı sıkıca kavramıştı. "Hasta bu kadar

güzel olunca, doktorun mükemmel ilgilenmekten başka çaresi kalmıyor."

"Hımm..." Avuçlarımı yatağa bastırarak kaykıldım. "Umarım doktor beyin bu ilgisi yalnızca bana özeldir."

"Hımm. Seçenekler fazla ama bakacağız."

Kaşlarımı çattım. "Düşünüyor musun sen!"

Güldü. Gülüşü her geçen gün eskiye dönüyordu ve buna şahit olmak paha biçilemezdi. Gülüşüne dokundum.

"Sana sevdiğin yemekleri yaptım."

Elimi öptü. "Her gün yaptığın gibi..." İhtiyarın yaptığı kremsi karışımı yara izine yedirdikten sonra ayağımı yatağa bıraktı, yanıma geldi. "Bir daha yaralanmana izin vermeyeceğim."

Bunu söylemesiyle aklıma tek bir kişinin adı geldi. Sormak istemiyordum, aramızda bir kez daha o adın girmesini istemiyordum ama Ateş beni öyle iyi tanıyordu ki, değişen nefes alış verişimden bile düşüncelerimi okuyabilirdi.

"Onu aratmıyorum," dedi, beni yanıltmayarak.

"Neden?"

"Ne demek, neden?"

"Neden? Neden aratmıyorsun, demek. O kadının yeri zindan."

Bunu pekâlâ biliyordu ama kabul etmeyeceği de aşikârdı. "Bir anlaşma yaptık."

"Tek sebep bu mu!"

"Bağırma. Bunu mı tartışacağız?"

Gözlerimi kısarak "Tartışmak istediğin daha yaratıcı bir mevzu var mı?" diye sordum.

Beni belimden yakaladı ve dizlerine çekti. Pencereye vuran yağmur çiseden halliceydi. Odada yanan iki gaz lambasından birinin sönmesi ile Ateş başını gerdanıma gömdü. "Var. Mesela önce hangisini öpmeye başlayacağımı tartışabiliriz."

Gözlerim büyüdükçe büyüdü. "Ateş! Çok edepsizsin."

"Öyle miyim?" Burnuyla atletimi aşağı çekerken şaka yapıyor gibi görünmüyordu. "Bana her şey söyleyebilirsin, kabul ederim." Derin bir soluk çekerken gözleri kapandı. "Seni fena özledim."

Dudakları hedeflediği noktayı bulduğunda inleyerek başımı geri attım. Ben de onu ne kadar özlediğimi ve arzuladığımı söylemek istiyordum ancak öpüşü tek kelime etmeme izin vermiyordu. Bir kez daha geri çekilmesinden korkarak elimi gömleğinin düğmelerine attım ve beceriksiz hareketlerle çözmeye başladım. Bu yaptığımla bedenimi yatağa devirdi, üzerimdeki yerini aldı. Gömleğini omuzlarından sıyırıp atarken ben de yalnızca tek parça ile kalmıştım. Uzuvlarımı birer mıknatıs misali ona sardım. Dudaklarım boynundaki sakallarında gezindikçe bedenimi tarifsiz bir karıncalanma hissi ele alıyordu.

"Bırakacaksan bunu şimdi yap," dedim, mırıltı hâlinde. "Çünkü sadece birkaç saniye sonra izin vermeyeceğim."

Kendini bana bastırdı. Eğer hücrelerim dile gelseydi, tümü onun adını haykırabilirdi. "Geri çekilmek yok." Dudakları dudaklarımı bulmadan önce son kez fısıldadı. "Artık yok."

Öpüştük. Dakikalarca, soluklarımızı birbirine sığdırarak... Ona teslim olmak, onu teslim almak ruhum ve bedenim için önü alınamayacak yeni bir devrimdi. Sevişmenin çok ötesinde, ona dokunmak ruhumu doyurmaktı. Beni öyle çok öptü ki, sadece bir dudağı olduğuna inanamadım. Bir çift el nasıl olur da tüm bedenimi kaplayabilirdi?

Sonrasında bile bizi birbirimizden ayırmadı. Nefeslerimiz birbirine çarparak düzene girerken "Seni seviyorum," dedi, usulca. "Seni çok seviyorum."

Gözlerim kapalıydı, gülümsedim. "Seni çok seviyorum."

Yağmurun hızını artırmasıyla gözlerimi açtım, henüz sabah olmamıştı. Tekrar uyumama engel olan şey Ateş'in uyuyan yüzüne baktıkça aklımda şekillenen fikirdi. Evet, bunu yapmalıydım. Geç bile kalmıştım. Yataktan çıkıp küçük adımlarla kütüphaneye ulaştım, gerekli olan iki malzemeyi aldıktan sonra çıplak bir şekilde yatağa geri döndüm. Uzanıp gaz lambasındaki sönmeye yüz tutmuş ateşi canlandırdıktan sonra yalnızca kasıklarıma çektiğim örtünün üzerine koyduğum tuvale, karakteristik bir yüz hattı çizdim. Sonra dağınık ve kalın kaşlar, gür, siyah kirpikler, büyük ve düzgün bir burun, belirgin bir çene hattı ve simsiyah, asi saç tutamları... Sakallarını tek tek, büyük bir özenle işlerken, etli dudaklarını çizmek bana tarifsiz bir haz vermişti. Uyanmayacağını bilsem, dudaklarım şişene kadar öpüşmemişiz gibi eğilip dudaklarına uzun bir öpücük bırakırdım. Bu düşünceyi gözlerini açtığı ilk ana saklayarak çizimimi tamamladım. Beyaz çarşafların arasındaki geniş gövdesi ve uykudaki huzurlu ifadesi şimdi ellerimin arasındaydı. Şimdiye kadar yaptığım çizimlerin arasında en iyisiydi. Onun yokluğunda hiç şüphesiz sıkça bakacaktım.

Bana ait olduğunu düşündüm. Bakışları, sesi, dokunuşu ve aşkı yalnızca bana aitti. Yastığın üzerindeki ellerine bakarken bir sonraki sefer onları çizmek için şimdiden sabırsızlanmıştım. Büyük, güçlü ve esmer eller... Uyandığında görmesi için tuvali yanı başındaki komodinin üzerine dik bir şekilde bırakmak istedim ama elimden kayarak araya düştü. Almak için uzandığım esnada Ateş beni yakaladı, kendine çekti. Başımı çıplak göğsüne bıraktım, üşüyen bir kedi gibi uykuda bedenime sarılan kollarına sindim.

İyileşiyorduk. İçimizdeki yaralar yavaş yavaş kabuklarından kurtuluyordu. Geriye kalan izler zaman zaman kendini göster-

menin bir yolunu bulacaktı ama biz daima birbirimizin gözlerine bakıp gülümseyecektik. Birbirimize dokunarak dik kalacak ve o izlerle devam etmeyi öğrenecektik. Çünkü ayakta kalmamızın başka bir yolu yoktu. Tıpkı birbirimize tutunmazsak, yol almanın da imkânı olmadığı gibi...

"Ben hep diyordum zaten, saraylarda yaşamaya layığım, diye."

Derin başka hiçbir mimik yapmadan kaşlarını kaldırdı. "Yaşamak mı?"

Sezgin elini şöyle bir savurdu. "Amaan, ağız alışkanlığı işte. Neyse, çalışma masası buraya olmadı sanki. Yemek masasını bizim odanın girişine mi koysak? Ulaşması kolay olur. Ya da hem buraya hem oraya koyalım. Koskoca lider, ikinci bir masa yaptırırsa batmaz herhalde."

Ağız dalaşına giren Derin ve Sezgin'e izlerken istemsizce gülümsedim. Saldırıdan sonra evleri kullanılmayacak hâle gelmişti. Bir süre Creff ve Yasemin'in evinde idare etmişlerdi ama Derin yeni bir ev için sürekli Sezgin'i sıkıştırıyordu. Geçenlerde Sezgin'in aklına dâhiyane! bir fikir gelmişti ve Sofia'dan sonra bomboş kalan şatoya taşınma teklifini Derin'e sunmuştu. Derin başta bu fikre şiddetle karşı çıksa da, Sezgin ile girdikleri iddiayı açık ara kaybederek kendini şatoya yerleşirken bulmuştu. Benim için işin güzel tarafı artık ağabeyimin de onlarla şatoda kalacak olmasıydı. Sezgin bu konuda ağabeyimi de ikna etmenin bir yolunu bulduğu için, Derin ile yaptıkları her tartışmada bir şekilde Sezgin'in yanında yer alarak Derin'i yumuşatıyordum.

Tam da şimdi olduğu gibi... "Derin, uykudan uyanır uyanmaz yemek masası görme fikri fena değil. Hıı?"

Derin gözlerini devirdi. "Sana inanamıyorum Hare."

Sezgin'e bakarak, elimden geleni yaptım, der gibi omuz silktim.

"Anlaşmamıza göre sadece buraya taşınmayı kabul ettim. Tek yemek masası... "Derin işaret parmağını havaya kaldırdı. "Ve tek mutfak. Tek Sezgin. Tek mutfak."

Sezgin çenesini buruşturarak "Şatoya taşınsak ne olur?" diye söylendi. "Bunun ruhu varoş. Koskoca şatoda günde on yedi on sekiz defa mutfağa gitmek için beş kat mı inip çıkacağım ben şimdi?" Yeni bir destek için bakışlarını bana çevirmişti ki şaşkınlıkla sordum;

"On yedi, on sekiz defa mı?"

Başını salladı. "Evet, o da tüm gün dışarıdaysam. Evde, pardon şatoda kaldığım günler bu sayı biraz daha artabiliyor."

Derin birden bir fikrim var deyince, Sezgin'in gözlerinin içi güldü. "Kabul ediyor musun her kata bir mutfak fikrini?"

"Yok," dedi Derin başını arkaya atarak. "Ama her mutfağa gitmek istediğinde giriş kata kadar inmeni gerektirmeyecek bir fikrim var."

"Haydi, söyle, söyle."

Derin büyük kapıdan dışarısını işaret etti. Yüzünde onda görmeye pek alışkın olunmayan bir muziplik vardı. "Bak, tam oraya senin için güzel bir kulübe yaptıracağım. Böylelikle yüz metre bile yürümeden mutfağa ulaşabileceksin."

Bu kez gözlerini deviren Sezgin'di.

Hava karardığında, yemek masası hiç boş yer kalmayacak şekilde donatılmıştı. Sezgin ve Derin'in yeni evinde geçireceğimiz ilk akşamda, yemek masasında hep birlikte olacaktık. Derin

masada son kontrolleri yaparken ağabeyimin merdivenleri indiğini gördüm.

"Ağabey, gel, sana yanımda yer ayırdım."

Bana hafifçe gülümseyerek gösterdiğim yere oturdu. Çok geçmeden Ateş, Creff ve Yasemin de geldiler. Ateş beni öptükten sonra Creff ile oturdu ama Yasemin'in üzerinde bir mahcubiyet vardı. Ne olduğunu sorduysam da söylemedi. Sadece Creff ile birbirlerine kaçamak bakışlar atıp sonra da önlerine dönüyorlardı.

"Herkes tamamsa içecekleri dolduruyorum." Derin elindeki şişeyi kaldırdı ve tekrar sordu. "Tamam mı?"

Yasemin o anda nihayet konuştu. "Aslında... Değil."

Derin masada göz gezdirdikten sonra "Nasıl değil?" diye sordu. "Hepimiz buradayız işte."

Yasemin dudağını ısırırken ondan beklediğimiz cevap Creff'ten geldi. "Buraya gelirken Mendes'i gördük."

"Ee?"

"Bizimle tahmin edebileceğinizden çok daha uzun bir konuşma yaptıktan sonra nereye gittiğimizi sordu?"

Sezgin'in gözleri kocaman oldu. "Yoksa... Tahmin ettiğim şey mi?"

Yasemin ve Creff aynı anda başlarını salladı. O anda kapı açıldı ve Mendes pembe gömleğinin üzerindeki kırmızı pelüşü attırarak içeri girdi. Tanrım, bu adam her gördüğümde nasıl bir yıldız gibi parlayabiliyordu?

"Hellolar olsunnn."

Her birimizin dudakları aralandı ama kimse bir şey söyleyemedi. Mendes sandalyelerde göz gezdirdikten sonra bakışlarını bende duraksattı. "Kız, geçsene kocanın yanına. "Ağabeyime bakarak henüz on yedisinde, âşık bir genç kız gibi göz süzdü. "Hakancığımın yanına ben otururum."

Ağabeyim Mendes'e sekiz tane kolu varmış gibi bakıyordu. "Şey, ben böyle iyiyim."

Mendes yanıma geldi ve elini kovarmış gibi salladı." Hadi, hadi. Geç kocanın yanına. Sonra ağlıyorsun kaptılar diye."

Beni kolumdan tutup kaldırdıktan sonra ağabeyimin yanına oturdu. Bunu resmen yaptı!

Ateş ayakta kalakalan bedenimi yanına çekerken Derin "Ho... Hoş geldin Mendes diyebildi."

Mendes bacak bacak üstüne atmaya çalıştı ama göbeği buna izin verdi. Hiç bozuntuya vermeden "Hoş buldum," diye cevap verdi. "Gerçi bizzat ev sahiplerinden davet almadım ama..." Başıyla Yasemin'i gösterdi. "Bu sevimsiz gel, dermiş gibi bakıyordu. Kıramadım."

Yasemin kendini göstererek, "Ben mi?" diye sordu. "Ben mi öyle baktım."

Mendes elini masaya koydu ve hafif hafif sürttü. Abartılı gülümsemesi tehditkârdı. "Hayatım, baktın ya. Kendinden mi haberin yok ayol? Neyse, ne var şekerim yemekte?"

Sorusuna cevap beklemeden ağabeyimin tabağını aldı ve masada ne varsa doldurduktan sonra geri önüne bıraktı. "Biliyor musun Hakancığım? Ben de çok güzel yemek yaparım."

Ağabeyim kesinlikle Mendes'in yüzüne bakmadı. "Öyle mi?"

"Öyle tabii." Dirseğini ağabeyime dokundurduğunda ağabeyim elektrik çarpmış gibi irkildi. "Gelsene yarın atölyeme, yapayım." Elini dudağına götürüp "Yemek yani," diye açıkladı.

"Şey!" Telaşla elimi savurduğumda Mendes'in içeceği üzerine dökülüverdi. Mendes çığlık çığlığa ayağa kalkıp "Yandım!" diye söylenmeye başladı. Oysa bardağındaki kahve değil içkiydi. Bunu ona hatırlattığımda daha fazla sinirlendi.

"Sus kız. Beceriksiz! Meymenetsiz! Allah memenden almış zekâna vermiş, diyeceğim ama o da yok!" Ateş'in uyaran bakışlarından sonra birden bağırmayı kesti ve ıslak gömleğini tutmayı bıraktı. "Yani herkesin memesi olacak diye bir şey yok tabii."

Derin sevgili! misafiri Mendes'e yeni bir içki doldurdu. "Gelsene Mendes, sana Sezgin'in gömleklerinden birini vereyim."

"Onun gömlekleri bana büyük gelir," dedi kendinden en az üç beden zayıf olan Sezgin'e memnuniyetsiz gözlerle bakarak. "Sen Hakancığımınkilerden ver bana."

Derin Mendes ile masadan ayrıldıktan sonra Ateş'i ağabeyimin yanında oturmaya zor da olsa ikna ettim. Mendes Ateş'i yerinden kaldırmayı teklif dahi edemezdi. Zavallı ağabeyim Mendes'in fiziksel temasından kurtulmuştu ama onu hayranlıkla süzen bakışlarına fazlasıyla maruz kalmıştı. Mendes'in bir ara masanın altından ayağıyla ağabeyim yerine Ateş'i dürtmesi ve bunu fark ettiğinde korkudan bayılması dışında sorun olmamıştı.

Gecenin sonunda ağabeyimi Sezgin ve Derin ile bırakmanın iç rahatlığıyla arabaya bindim. Ateş arabayı çalıştırıp yola koyulurken tüm gece bastırdığı tebessümünü özgür bıraktı. Tam da o an kahkahalar atarak ona fazlasıyla eşlik ettim. Şatodan epeyce uzaklaştıktan sonra bile gülmeye devam ediyordum. Bir an sonra Ateş arabayı ani bir frenle durdurdu.

Boş ve karanlık yola baktıktan sonra "Sorun ne?" diye sordum. "Neden durduk."

Ateş'in bakışları yoldaydı ve dudaklarında az önceki tebessümden eser yoktu. Yola bir kez daha baktığımda, yeterince boş olmadığını gördüm.

Biri vardı. O biri Emel'den başkası değildi.

"Devam et," dedim hiç düşünmeden. "Hatta üzerinden geç ama devam et!"

Arabanın kapısını açtı. "Hayır." Sesi ve bakışlarının aldığı

tehlikeli hâl ürkütücüydü. "Anlaşmamız karşıma tekrar çıktığı an bozulacaktı." Kapıyı ayağıyla itti. "Ve karşıma tekrar çıktı. Şimdi kendisi için endişelenebilir."

Arabadan inip Emel'e doğru yürürken peşinden gitmek için yaptığım hamle başarısızlıkla sonuçlandı. Kapı uyguladığım tüm kuvvete rağmen açılmadı. Yumruklarımı sıktım ve kapıyı üzerime kilitlediğini idrak etmenin öfkesiyle bağırdım. Ateş dediğini yapıyor ve beni beladan uzak tutmanın yolunu sinir hastası ederek buluyordu!

"Lanet olsun!"

Ateş beyaz elbisenin içindeki Emel'in karşısında durdu. Tüm sesleri yutan karanlık onları bir siluetten farklı kılmıyordu. Direksiyon kısmındaki camın az da olsa açık olduğunu fark ederek o tarafa geçtiğimde, Emel'in sesinin kulağıma ulaşması uzun sürmedi.

"Gülüyor. Duydum onu. Benim aksime güldükçe gülüyor. Sen güldürüyorsun."

Emel'in sesi ondan duymaya alışkın olunan gibi değildi. Bunu fark etmek içime bir şeye benzetemeyeceğim kadar garip bir sıkıntı saldı. Karşımıza çıkması basit bir tesadüf değildi. İçimden bir ses aslında hiç ortadan kaybolmadığını, gizliden gizliye bizi izlediğini söylüyordu.

"Sana karşıma çıkma, demiştim." Belki Emel anlamazdı ama Ateş'in duruşunun altında yatan acı kardeşinin acısıydı. Alya'nın yok olmasından sonra şatoda Emel ile karşı karşıya geldiklerinde, onu durduracak geçerli bir sebep vardı. Asıl korktuğum ise şu an bir sebebinin olmamasıydı. Zira Ateş onu zindana bile layık görmeyecekti.

"Evet, demiştin ama artık bunun bir önemi kalmadı."

"Kalmadı." Ateş, başını tonlarca ağırlık taşıyormuşçasına ya-

vaş salladı. "Bir daha istesen de çıkamayacaksın. Çünkü seni Yedikule Zindanları'nın en köhne köşesine tıkacağım. Çığlıklarını bile kimse duymayacak."

Emel kahkaha attı. Başını geriye ata ata öyle çok güldü ki direksiyonu saran parmaklarım sıkmaktan sızladı. Elimden gelse camı deler geçer, o kadının gırtlağına yapışırdım. Hiçbir zaman şiddet yanlısı olmamıştım ama bunu yapardım!

"Öyle bir şey olmayacak, sevgilim. Çünkü bu beni karşında son görüşün olacak." Elini kaldırdı ve gözünü Ateş'ten ayırmadan beni işaret etti. "Onu da..." Kaldırdığı silahı Ateş'e doğrulttuğu an birinin elini göğüs kafesimden içeri uzatıp kalbimi söktüğünü hissettim.

Bu kadar, değil diyordu Araf'ın şeytanı. Bizimle uğraşmaya devam ediyordu. Gökyüzüne saldığı zebaniler katran nefeslerini ruhlarımıza üflerken ellerimi öyle sıktım ki, tırnaklarım avuçlarımda kırıldı.

"Artık kardeşin için bana kızamayacaksın. Diğer şeyler için de... Seni kardeşinin yanına göndereceğim, sonra da peşinden geleceğim."

Ellerim direksiyona sertçe vururken "Hayır!" diye haykırdım. "Hayır! Hayır hayır!"

"Evet." dedi Emel, karşısında bir put gibi hareketsiz duran adama. "Her nereye gideceksek, oranın bize uğurlu geleceğine inanıyorum. Hare olmayacak, başkaları da... Sen de inan. Mutlu olacağız."

Gözyaşlarım birer birer aşağı indi. Kuvvetli bir rüzgâr Emel'in kızıl saçlarını suratına savururken boğazım patlarcasına bağırıyordum.

"Ateş bir şey yap! Bir şey yap! Kurtul ondan!" Ellerimi direksiyona art arda vurdum, vurdum, vurdum. Bir süre sonra

avuçlarımı hissedemez hâle geldim. Olduğum yere sığamadım. Tepindim, tekmeledim tekrar tekrar vurdum ancak bir türlü kurtulamadım. Emel gözlerini kapattı. Dudakları bir şeyler fısıldadı.

Araf'ın Azrail'ini ayağına davet etti.

Ateş bana baktı. Bu kısa bir andı. Bakışları sakin olmamı söylüyordu ama bilmiyor muydu? Konu o olduğunda sakin kalabilmenin bir yolu yoktu.

Sesim, nefesim ve takatim kaburgalarımdan taşarken gözümün önünde izumuranjenin mavi ışığı acı acı patladı.

Göz kapaklarım bir moloz yığını gibi gözlerimin üzerine devrildiğinde, dudaklarım tir tir titriyordu. Araf'a düştüğüm zaman böyle korkmamıştım. Damir tarafından kaçırıldığım zaman böyle korkmamıştım. Göğsümden yakıldığım zaman böyle korkmamıştım. Onca şey geçirmiştim ama böyle korkmamıştım.

Kulaklarım sadece kendi nefesime ev sahipliği yapmaya başladıktan bir süre sonra kirpiklerimi araladım.

Ateş karşımda durmaya devam ediyordu!

Olmayan Emel'di!

Ne olduğunu anlamak için etrafta gezinen sarsak bakışlarım ağabeyimi buldu. Elinde bir silah vardı. Emel'i o yok etmişti!

Bakışlarımız kesiştiğinde, silahı bir çöp gibi yere bıraktı. Kehribar bakışları gecenin altında ışıldadı. Gülümsedi. Bu seferki gerçekti. Ağabeyim uzaklaşırken intikamının omuzlarındaki hayali yükü azalttığını görebiliyordum.

Tanrı kaderlerimizi ölüm ve yaşam arasındaki ince çizgiye mühürlemişti.

Tek sahibi olduğunu sandığımız nefesimiz, kanımız ve bedenlerimiz, artık Araf'ın bize birer hediyesiydi. Her birinin ise ağır bir bedeli vardı. Ödemiştik, ödüyorduk ve ödemeye de devam edecektik.

Bu bir başlangıç ya da son değildi.

Bu bir tebessüm ve kederdi.

Bahçesinde tüm sevdiklerimin olduğu evime bakarken Ateş'in bana doğru yaklaştığını gördüm. Elinde geçenlerde onu çizdiğim tuval, dudaklarında ise âşık olduğum gülümsemesi vardı.

"Sen mi yaptın bunu?"

Gülümsemesine karşılık vererek başımı salladı. "Evet, belki sonra bir tane daha yaparım."

Bakışları kabul etmedi. "Sıra bende."

"Nasıl yani? Sen de beni mi çizeceksin?"

Bakışları gözlerimde, çenemde ve dudaklarımda dolaştı. Tutkusu aktıkça durmak bilmeyen bir şelale gibiydi. "Çizemez miyim?"

Bir öğretmen edasıyla "Görmem gerek," dedim. "Bu işler öyle kolay olmuyor, Ateş Karan."

Başı kulağıma yaklaşırken kalbim hâlâ atıyor olsaydı şayet, sesini duyabilirdi. Hâlâ her defasında beni bu kadar heyecanlandırıyordu. "Bazı şartlarım var."

"Aynı yerde."

"Kabul."

"Aynı vaziyette."

"Kabul."

Burnu hafifçe boynuma sürtündü, rüzgârın dağıttığı acı kahve kokusuna iliklerim dahi tutkuyla kucak açmıştı. "Belki ufak bir değişiklik yapabilirim."

"Ne gibi?"

Çizimde göğsünde duran örtüyü gösterdi. "Bu gereksiz. Bunu kesinlikle çıkaracağım."

Utangaç bir gülümseme eşliğinde koluna çimdik attım. "Seni arsız adam!"

Bin kere de yapsa aynı tepkiye vereceğim eylemi gerçekleştirerek beni kucağına aldığında, çığlığım ölü ağaçların arasında yankılandı. Kollarındaki varlığımla birlikte Sezgin'e, Derin'e, Hakan'a, Creff'e ve ağabeyime yaklaşırken dudakları yeniden kulağımdaydı.

"O adam misafirlerimiz gittikten sonra seni şöminenin önünde bekliyor olacak, bebeğim."

Aşkın dudaklarımıza bıraktığı tebessümle birlikte masada yerimizi alırken bir an sonra ne olacağını bilmiyorduk. Bildiğimiz tek şey, hapsolduğumuz Araf'ın merhametli olmadığıydı. Sınandığımız ne kadar kötülük varsa üzerimize sağanak gibi yağabilirdi, biz buradaydık. Belki yenilecektik, belki bin defa daha yenecektik. Her iki durumda da galip bizdik.

Zira acıtan alacakaranlığı hep el ele yenmiştik.

Sen

Sen esirliğim ve hürriyetimsin,
Çıplak bir yaz gecesi gibi yanan etimsin,
Sen memleketimsin.

Sen ela gözlerinde yeşil hareler,
Sen büyük, güzel ve muzaffer
ve ulaşıldıkça ulaşılmaz olan hasretimsin...

Nazım Hikmet



TEŞEKKÜR

Neredeyse 5 yıldır birlikte olduğumuz Hare'ye, Ateş'e, Derin'e, Sezgin'e hatta Hakan'a,

Alya'ya, Creff ve Yasemin'e veda etmek hiç kolay olmadı benim için. Son sayfanın üzerindenson bir kez daha geçerken sanki bir köşede durup onlar da usulca bana veda etti.

Özeleştiri yapmam gerekirse; His'i bu yaşımda kaleme alsaydım değiştireceğim çok şey olurdu, bilhassa diyaloglar... Her şeye rağmen benim acemiliğimle, sizin heyecanınızla çok güzellerdi ve her hâliyle hem bana hem size çok şey kattı. Ben bu hikâyeyi kurguladığımda on yedi yaşındaydım, yazmaya başladığımda ise yirmi dört yaşındaydım. Birlikte büyüdük. Bu yüzden kaç kitap yazarsam yazayım, Ruhlar Şehri'ni ve sakinlerini unutmam mümkün değil! Sizin de unutmayacağınızı biliyorum.

Yolculuğumuz burada sona erdiyse de hafızalarınızda ve kalplerinizde var olmaya devam edeceklerini bilerek hepinize ayrı ayrı çok teşekkür ederim.

Şimdi yeni satırlarda buluşma zamanı.

Sizi seven DuruMavii.



DURUMAVİİ

25 Ağustos 1992 yılında İzmir'in Karşıyaka ilçesinde doğmuştur. ***His*** serisi ile geniş kitlelere hitap eden yazar, kariyerine genel kurgu dalında ***Gül Yarası "Güzeşte"*** ve fantastik dalında ***Kanlı Ay "Mahfer"*** isimli kitaplarıyla devam etmiştir.

sedefdurunisa

Durumavi

HİS

SON ALACAKARANLIK

Bilmiyorsun sevgilim, bilmiyorsun.

Kaderin bizi nasıl paslı bir makasla budadığını, Azrail'in ölümden daha vahim bir acıyla sınadığını, ruhumuzdaki zelzelenin nasıl arsız ve yıkıcı olduğunu bilmiyorsun.

Seni tamamıyla ve dönülmez olarak kaybettiğimde, siyah bir tuvale kondurulan nokta kadar belirsiz ve yoktum. Aynalar aksimi inkâr edebilirdi. Annem adımı unutabilirdi. Çok sevdiğin saçlarım rengini göğe armağan edebilirdi.

Varlığımın yokluğunla silinmesine, yaşadığımız tüm anlar şahitlik edebilirdi.

İşte, birbirine dolanan yokluğumuzla karanlık bir sahneye çıkıyoruz. Tüm ihtişamımızla olmayışımıza fısıldıyorlar. Sen de duyuyor musun?

"Perdelenirken ayrılık, acıtacak son alacakaranlık."

www.epsilonyayinevi.com

9 786254 140693

KDV'den muaftır.